NORA ROBERTS

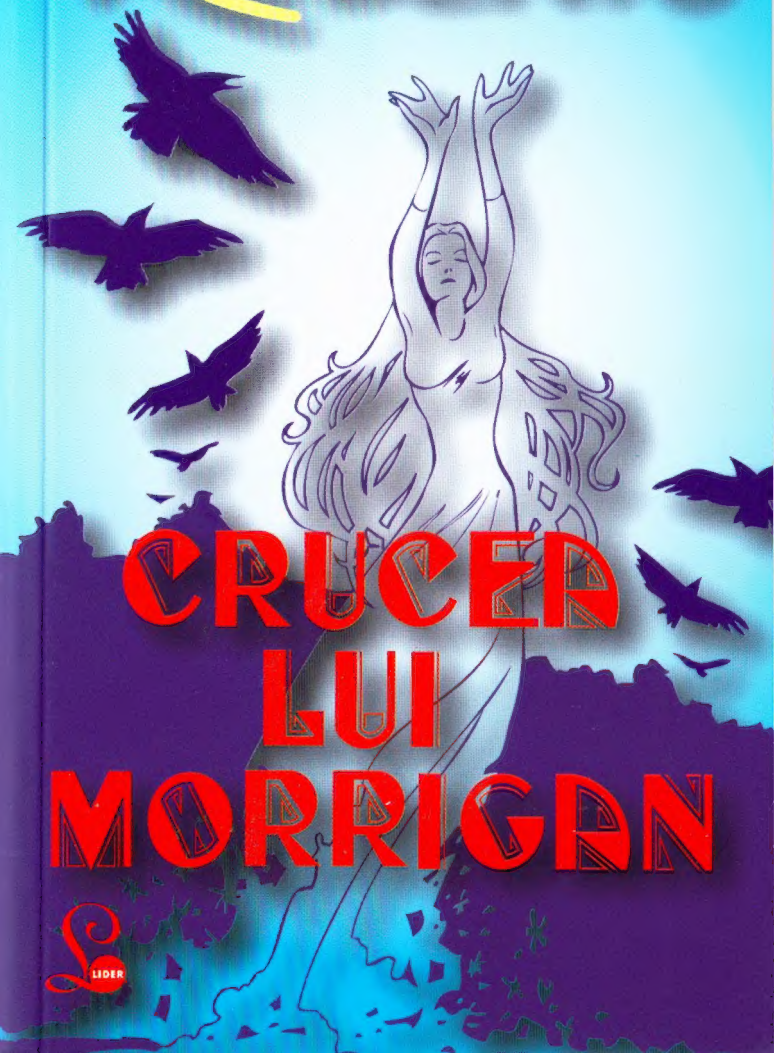

CRUCEA LUI MORRIGAN

LIDER

NORA ROBERTS

Crucea lui Morrigan

NORA ROBERTS

CRUCEA LUI MORRIGAN

Traducere:
ANCA IRINA IONESCU

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Crucea lui Morrigan / Nora Roberts ; trad.: Anca Irina Ionescu. - Bucureşti : Lider, 2008
ISBN 978-973-629-189-0

I. Ionescu, Anca Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: EUGENIA VIŞINOIU
Tehnoredactor: FLORIAN BULMEZ
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

MORRIGAN'S CROSS
Copyright © 2006, by Nora Roberts
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin Editurii LIDER,
Editor **CASANDRA ENESCU**

Bd. Regina Maria, nr. 98, bloc 119, etaj 5, apt. 14,
O.P. 5 - C.P. 15, Sector 4, Bucureşti
Tel.: 021.316.32.55; Fax: 031.410.86.48
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

Prolog

Ploaia îl făcuse să se gândească la povestea aceea. Picăturile grele şfichiuiau vijelios ferestrele, răpăiau pe acoperiş şi îşi aruncau suflarea rece pe sub uşă.

Umezeala îi pătrundea în oase şi acestea îl dureau, deşi stătea lângă foc. Povara vârstei îl apăsa tot mai tare în nopțile lungi şi umede de toamnă – şi ştia că o va resimți şi mai acut în noaptea întunecoasă care avea să vină.

Copiii se adunaseră şi se înghesuiau unul în altul pe podea, sau câte doi-trei într-un fotoliu. Stăteau toți cu fața spre el, căci le promisese o poveste ca să-şi mai alunge plictiseala unei zile lungi cu vreme mohorâtă.

Nu avusese intenția să le-o spună tocmai pe aceasta, sau nu încă, pentru că unii dintre ei erau prea mici. Iar povestea avea să-i tulbure. Însă i-o şoptise la ureche ploaia, sâsâindu-i cuvintele pe care încă nu dorise să le rostească. Dar până şi un povestitor, sau poate cu atât mai mult un povestitor, trebuia să le asculte.

– Ştiu o poveste, începu el şi câțiva dintre copii se foiră în loc nerăbdători. Este o poveste despre curaj şi laşitate, despre sânge şi moarte şi despre viață. Despre iubire şi despărțire.

– E şi cu monştri? întrebă unul dintre cei mai mici, cu ochii albaştri larg deschişi şi o figură înspăimântată.

– Întotdeauna sunt şi monştri, răspunse bătrânul. Şi de fiecare dată sunt şi bărbaţi care se aliază cu ei şi alţi bărbaţi care luptă împotriva lor.

– Şi femei! exclamă una dintre fetiţe făcându-l pe bătrân să zâmbească.

– Şi femei. Curajoase şi cinstite, viclene şi ucigaşe. Le-am cunoscut la vremea mea şi pe unele şi pe altele. Povestea pe care am să v-o spun este foarte veche. Are mai multe începuturi, dar un singur sfârşit.

În timp ce vântul urla, bătrânul luă o înghiţitură de ceai, ca să-şi umezească gâtul. Lemnele trosneau în foc şi îi luminau faţa ce părea scăldată într-o baie de sânge auriu.

– Acesta este unul din începuturi. În ultimele zile ale unei veri fierbinţi, în timp ce fulgere albastre brăzdau cerul întunecat, magicianul stătea în picioare pe o stâncă înaltă şi privea marea învolburată.

1

Eire, regiunea Chiarrai
1128

Şi în sufletul lui se stârnise o furtună la fel de întunecată şi sălbatică precum cea care învolbura marea. Îi biciuia sângele şi îi şfichiuia faţa aşa cum stătea acolo, pe stânca scăldată în ploaie.

Numele furtunii era durere.

Durerea îi strălucea în priviri, la fel de puternică şi de întunecată ca fulgerele care brăzdau cerul. Şi furia i se scurgea prin vârfurile degetelor, arunca dâre roşii şi străpungea aerul cu pocnituri care răsunau cu forţa a mii de lovituri de tun.

Îşi îndreptă spatele şi strigă cuvintele magice. Valurile roşii ale mâniei lui şi albastrul întunecat al furtunii se ciocniră deasupra capului lui ca într-un război care îi alungă în mare grabă în casă şi în pivniţă pe cei care puteau să-l vadă; oamenii se repeziră să închidă degrabă zăvoarele de la uşi şi ivărele de le ferestre, să-şi adune copiii şi să se roage tremurând, implorându-şi fiecare zeul în care credea.

Şi, închise în castelele lor, până şi zânele tremurau.

Stânca se zgudui şi apa mării se făcu neagră ca smoala din gura iadului, iar el continua să urle şi să sufere. Ploaia care cădea din cerul rănit se

scurgea roşie ca sângele şi şuiera sfârâind la atingerea pământului şi a mării, iar aerul mirosea a abur fierbinte. Noaptea aceea avea să fie numită mereu de atunci înainte Noaptea Suferinţelor şi cei care îndrăzneau să vorbească despre ea pomeneau de magicianul înalt care stătea pe stânca uriaşă în timp ce ploaia sângerie îi îmbiba hainele, curgând pe faţa lui slabă ca lacrimile morţii, iar el sfida iadul şi cerul în acelaşi timp.

Numele lui era Hoyt şi se trăgea din familia *Mac Cionaoith,* despre care se povestea că descindea din Morrigan, zâna zânelor şi zeiţă. Puterea lui era uriaşă, dar crudă încă, deoarece şi el era tânăr. O mânuia acum cu agerime şi cu o patimă care nu mai lăsa loc pentru precauţie, datorie sau lumină. Aceasta era spada şi lancea lui.

În noaptea aceea cumplită, magicianul invoca moartea. Şi în timp ce vântul urla, magicianul se întoarse cu spatele spre marea furioasă. Şi cea pe care o chemase stătea acum pe stânca înaltă. Femeia – căci fusese cândva femeie – îi zâmbea. Frumuseţea ei era mărcaţă, dar rece ca însăşi iarna. Avea ochii de un albastru blând, buzele roşii ca petalele de trandafir şi pielea albă ca laptele. Iar când vorbea, vocea ei avea susurul muzicii, ca cea a unei sirene care îi ducese pe nenumăraţi bărbaţi la pierzanie.

– Te-ai grăbit să mă chemi. Aştepţi oare cu nerăbdare sărutul meu, Mac Cionaoith?

– Tu eşti cea care l-a ucis pe fratele meu?

– Moartea este ... Ignorând ploaia, îşi scutură gluga de pe cap. ... este ceva complex. Eşti prea tânăr ca să-i înțelegi măreția. Ceea ce i-am dat eu a fost un dar. Un dar foarte prețios.

– L-ai condamnat!

– Oh! făcu ea fluturând o mână în aer. E un preț aşa de mic pentru eternitate! Acum lumea este a lui şi poate să ia orice îşi doreşte. Ştie mai mult decât ai visat tu vreodată că ai putea şti. Şi este al meu acum mai mult decât ar fi putut fi vreodată al tău.

– Eşti un demon, mâinile tale sunt pline de sângele lui şi, pe marea zeiță, am să te distrug!

Femeia râse veselă, ca un copil căruia i se promisese cine ştie ce delicatesă.

– Şi mâinile şi gâtlejul. Aşa după cum şi el este plin de sângele meu. Acum este la fel ca mine, un copil al nopții şi al umbrei. Ai să vrei să-l distrugi şi pe propriul tău frate? Pe fratele tău geamăn?

Ceața de pe pământ începu să fiarbă din nou şi se învolbură ca valurile de mătase în timp ce femeia plutea prin ea.

– Simt mirosul puterii tale, şi al mâniei şi uimirii tale. Acum, pe loc, îți ofer acest dar. Şi am să te fac din nou fratele lui geamăn, Hoyt al lui Mac Cionaoith. Am să-ți dăruiesc moartea care este viața fără de sfârşit.

Magicianul se lăsă în jos şi privi fix la ea prin perdeaua de ploaie.

– Spune-mi numele tău!

Femeia aluneca acum peste ceață cu mantia roşie fluturând în urma ei. Magicianul îi vedea umflătura gingaşă a pieptului care se rotunjea matură pe sub corsajul strâmt al rochiei. Îşi dădu seama că se excitase, chiar în momentul în care simți mirosul puterii ei.

– Am atât de multe, ripostă ea şi îi atinse brațul numai cu vârful unui deget – cum de ajunsese aşa de aproape? Vrei să-mi şopteşti numele când ne vom uni? Să-i simți gustul pe buze, aşa cum am să-l simt eu pe al tău?

Bărbatul avea gâtul uscat de parcă îi luase foc. Ochii ei albaştri şi blânzi îl atrăgeau spre ea, îl atrăgeau spre înec.

– Ah, vreau să ştiu ce ştie fratele meu.

Femeia râse din nou, dar de astă dată râsul ei venea răguşit din gât. Ca o foame de animal hămesit. Iar ochii aceia albaştri şi blânzi începură să se coloreze în roşu.

– Eşti gelos?

Îşi şterse în treacăt buzele de ale lui; buzele ei erau reci, cutremurător de reci. Şi totuşi, atât de ademenitoare. Inima începu să-i bată mai puternic şi mai repede în piept.

– Vreau să văd ce vede fratele meu. Îşi puse mâna pe pieptul frumos şi alb, dar nu simți nimic în spatele lui.

– Spune-mi numele tău.

Femeia zâmbi şi albul dinților ei ascuțiți străluci în noaptea oribilă.

– Lilith se numeşte cea care te ia. Lilith este cea care te zămisleşte. Puterea sângelui tău se va amesteca cu a mea şi vom stăpâni lumea aceasta şi pe toate celelalte.

Îşi aruncă pe spate capul, gata să lovească. Cu toată durerea lui, cu toată mânia lui, Hoyt o lovi în inimă cu lancea.

Urletul scos de ea sfâşie noaptea, dominând furtuna şi unindu-se cu ea. Nu era un urlet omenesc, şi nici măcar de fiară. Era un demon care îi răpise fratele, care îşi ascunsese răutatea sub un chip de o frumuseţe rece. Dar care sângera, căci văzu un şuvoi de sânge care ţâşnea din rană, fără ca inima să bată.

Femeia zbură înapoi în aer răsucindu-se, ţipând şi iluminând înaltul cerului. Cuvintele pe care magicianul ar fi trebuit să le rostească fură estompate de groaza care îl cuprinsese în timp ce ea se pierdea în aer, iar sângele care continua să curgă se transforma în abur amestecându-se cu ceaţa murdară.

– Cum îndrăzneşti! Vocea ei era sugrumată de mânie şi de durere. Îţi foloseşti vrăjile tale jalnice şi amărâte împotriva mea? Eu străbat lumea asta de o mie de ani. Îşi trecu mâna peste rană şi îşi scutură apoi sângele de pe mână. Iar când picăturile căzură pe mâna lui Hoyt îl tăiară ca nişte cuţite.

– Lilith! Eşti renegată! Lilith, ai fost învinsă în acest loc. De sângele meu! Scoase un pumnal de sub haine şi îşi crestă palma. Cu sângele zeilor

care curge prin el, prin puterea naşterii mele, te alung înapoi...

Ceea ce zbură acum spre el părea că străbate pământul şi îl lovi cu toată forța feroce a furiei. Se prăbuşiră înlănțuiți peste marginea stâncii pe lespedea de dedesubt. Prin valurile de durere şi spaimă văzu fața lucrului aceluia care era o imagine a lui în oglindă. Fața celui care fusese cândva fratele lui.

Hoyt simțea în el mirosul morții şi al sângelui şi vedea în ochii aceia roşii fiara în care se transformase fratele lui. Cu toate acestea, în pieptul lui Hoyt licări flacăra unei speranțe.

– Cian! Ajută-mă s-o opresc! Mai avem o şansă.

– Simți cât de puternic sunt? Cian îşi încleştă mâna în jurul gâtului lui Hoyt şi îl strânse. Şi aceasta este numai începutul. Aşa va fi mereu. Se aplecă şi linse sângele de pe fața lui Hoyt, parcă în joacă. Ea te vrea pentru ea, dar mie mi-e foame. Mă chinuie o foame cumplită! Şi sângele din tine este al meu, la urma urmelor.

Când îşi dezgoli colții şi se repezi să-i bage în gâtul fratelui lui, Hoyt înfipse pumnalul în el. Cu un horcăit, Cian se dădu înapoi. Şocul şi durerea îi schimonoseau fața. Şi în momentul în care îşi duse mâna la rană se prăbuşi. Pentru o clipă, lui Hoyt i se păru că îl vede pe fratele lui, pe fratele lui adevărat. Şi apoi nu se mai auzi nimic, în afară de gemetele ploii şi ale furtunii dezlănțuite. Se târî agățându-se cu mâinile şi ajunse din nou în vârful

stâncii. Căuta un sprijin pipăind cu mâinile alunecoase din cauza sângelui, a transpirației şi a ploii. Fulgerele îi luminau fața schimonosită de durere în timp ce înainta centimetru cu centimetru pe stâncă, zdrelindu-şi degetele. Acolo unde se înfipseseră colții, gâtul îl ustura şi îl ardea. Cu respirația şuierătoare se agăță de stâncă.

Dacă ea îl aştepta, era mort. Puterile îi secătuiseră ca urmare a impactului produs de şoc şi de durere. Nu avea decât pumnalul, încă înroşit de sângele fratelui lui. Dar când se ridică pe stâncă rostogolindu-se pe spate cu ploaia rece şiroindu-i pe față, văzu că este singur.

Poate că fusese suficient, poate că îl trimisese pe demon înapoi, în iad. Aşa cum îşi trimisese în mod sigur propriul trup la moarte. Se rostogoli şi se ridică în mâini şi în genunchi, copleşit de durere. În gură simțea gustul de cenuşă al vrăjitoriei. Se târî până la lance şi se sprijini de ea pentru a se ridica în picioare. Gâfâind din greu, se îndepărtă de stânci pe o cărare pe care ar fi putut merge şi cu ochii închişi. Puterile furtunii se istoviseră la fel ca şi puterile lui şi nu mai rămăsese din ea decât o ploaie uşoară.

Simți în nări mirosul de acasă – de cai şi fân şi ierburi pe care le folosea pentru protecție, fumul focului pe care îl lăsase să mocnească în vatră. Dar nu simțea nicio bucurie, nicio satisfacție a victoriei.

Se îndreptă şchiopătând către conac, gâfâind din greu, scoțând gemete de durere care se pierdeau

în şuierul vântului. Ştia că dacă lucrul care îl luase pe fratele lui ar fi venit acum după el, era un om mort. Orice umbră, orice formă aruncată pe pământ de copacii chinuiți de furtună putea fi moartea lui. Mai rău decât moartea. Teama îi aluneca pe spinare ca un fior de gheață murdară şi îşi folosi puținele puteri care îi mai rămăseseră ca să murmure incantații care sunau mai mult ca nişte rugăciuni pentru orice şi către oricine era dispus să le asculte.

Calul lui fornăi în grajd şi necheză încet când îl simți. Dar Hoyt îşi continuă drumul şchiopătând către conacul mic, ajunse anevoie la uşă şi dispăru înăuntru. Era cald şi avea senzația că aude ecoul vrăjilor pe care le rostise înainte să plece spre stânci. Blocă uşa cu un drug, lăsând urme din sângele lui şi al lui Cian pe lemn. Oare o s-o împiedice să intre? se întreba el. Dacă poveştile pe care le citise aveau un sâmbure de adevăr, nu putea să intre dacă nu era invitată. Nu putea face nimic altceva decât să se încreadă în poveşti şi în descântecul de apărare care îi înconjura casa.

Haina îmbibată de ploaie îi căzu de pe umeri pe podea. O lăsă să zacă acolo ca o moviliță udă şi se luptă din răsputeri ca să nu se prăbuşească şi el alături de ea. Acum o să amestece diverse unsori de leac ca să capete puteri. Şi va sta treaz toată noaptea, având grijă de foc. Şi va aştepta ivirea zorilor. Făcuse tot ce putuse pentru părinții lui, pentru surorile lui şi familiile acestora. Acum trebuia să-şi spună că este de ajuns.

Cian murise şi monstrul care venise înapoi cu chipul lui fusese distrus. Acum nu mai putea, nu, nu mai putea să le facă rău. Dar creatura care îl făcuse pe el, aceea putea.

Voia să găsească ceva mai puternic ca să-i protejeze. Şi avea să pună demonul pe fugă din nou. Jura acum pe viaţa lui, o să se consacre distrugerii ei. Mâinile lui cu degete lungi şi palme late tremurau în timp ce îşi alegea sticluţele. Ochii lui de un albastru intens ca furtuna erau sticloşi de durere – durerea trupului şi durerea inimii. Povara vinovăţiei îl apăsa ca o mantie de plumb. Şi demonii aceia care jucau înlăuntrul lui!

Nu-şi salvase fratele. Îl condamnase şi îl distrusese, îl alungase departe. Cum repurtase această victorie cumplită? Cian îl dominase întotdeauna cu fizicul său. Şi creatura în care se transformase era extrem de puternică. Aşadar, magia lui învinsese ceea ce iubise cândva. Acea jumătate din el care era întotdeauna strălucitoare şi impulsivă, în timp ce el însuşi era adesea retras şi posomorât. Mai interesat de studiile lui decât de cei din jur. Cian fusese cel care hoinărea prin taverne şi la jocuri, care se lua la întrecere şi făcea sport.

– Cum mai iubea viaţa! murmură Hoyt în timp ce lucra. Dragostea de viaţă l-a dus la pierzanie. Eu am distrus numai ceea ce îl ţinea închis ca pe o fiară.

Trebuia să creadă asta.

Durerea îi strângea coastele în timp ce își scotea tunica. Vânătăile începuseră să se întindă ca niște pete mari, negre pe pielea lui, marcând drumul durerii și al vinovăției pe care le resimțea. Era momentul să se ocupe de aspectele practice, își spuse el în timp ce își aplica balsamul. Gemea din rărunchi și înjura de mama focului în timp ce își înfășura bandajul peste coaste. Două dintre ele erau rupte – știa asta – după cum știa la fel de bine că drumul călare spre casă din dimineața aceasta avea să fie un adevărat calvar.

Luă o unsoare și porni șchiopătând către vatră. Mai aruncă lemne pe foc și flăcările se întețiră imediat. Își făcu un ceai deasupra lor. Se înfășură apoi într-o pătură, ca să stea jos, să bea și să lâncezească. Se născuse cu un har și de la vârsta cea mai fragedă se străduise să fie la înălțimea lui. Studiase, adesea în singurătate, își exersase arta, învățând cât mai mult.

Puterile lui Cian fuseseră mai mici, dar, așa cum își amintea Hoyt, nici nu exersase și nici nu studiase serios și cu aceeași meticulozitate religioasă. De fapt, Cian se jucase de-a magia. Se amuzase laolaltă cu ceilalți. Și reușea uneori să-l atragă și pe el, să învingă împotrivirea lui Hoyt și să-l convingă să facă câte o strengărie împreună. O dată îl transformaseră într-un măgar cu urechi lungi care răgea disperat pe băiatul care o împinsese pe surioara lor mai mică în noroi.

Ce mai râsese Cian! Hoyt avusese nevoie de trei zile de muncă, de sudoare și de panică pentru

a întoarce descântecul, dar Cian nu se sinchisise nicio clipă de nimic.

De fapt, era un măgar înnăscut. Noi n-am făcut decât să-i dăm adevărata înfățișare.

După ce împliniseră doisprezece ani, Cian manifestase mai mult interes pentru săbii decât pentru descântece. Asta era, își spuse Hoyt în timp ce sorbea din ceai. Se dovedise irresponsabil ca magician, însă era un magician când venea vorba de spadă. Dar, în cele din urmă, nici oțelul, nici magia nu-l salvaseră. Se lăsă pe spate dârdâind, în ciuda căldurii împrăștiate de lemnele care trosneau în foc. Auzea ultimele gemete al furtunii care se rostogolea pe acoperiș, oftând prin pădurea ce înconjura conacul. Dar nu mai auzea nimic altceva, nici fiara, nici amenințările. Așadar, era singur cu amintirile și regretele lui.

Ar fi trebuit să se ducă cu Cian în sat în seara aceea. Dar el își vedea de treburile sale și nu avea chef de bere și nici de mirosurile și zgomotele din tavernă, sau de oameni. Nu avea chef de femei, iar Cian avea *întotdeauna* chef de femei. Dar dacă s-ar fi dus, dacă ar fi lăsat lucrul pentru o singură seară blestemată, Cian ar fi fost în viață. În mod sigur, demonul nu ar fi putut să-i dovedească pe amândoi. Cu siguranță că harul lui i-ar fi îngăduit să vadă ce fel de creatură este, cu toată frumusețea și alura ei. Cian nu ar fi plecat niciodată cu ea, dacă fratele lui ar fi fost alături de el. Și mama lor nu ar fi jelit. Groapa nu ar fi fost săpată și, pe toți

zcii, trupul pe care îl îngropaseră nu s-ar fi ridicat niciodată din mormânt.

Dacă ar fi avut puterea să dea timpul înapoi, ar fi renunțat la puterile lui magice, numai pentru a anula acel moment când preferase să lucreze în loc să fie împreună cu fratele lui.

– La ce bun? Ce folos am eu de la ele acum? Să fiu dăruit cu puteri magice şi să nu fiu în stare să le folosesc atunci când am mai mare nevoie de ele? Naiba să le ia pe toate! Aruncă ceaşca de-a lungul încăperii mici. La naiba cu toții zeii şi zânele! El era lumina noastră şi voi l-ați aruncat în beznă!

Hoyt făcuse toată viața lui ceea ce i se hărăzise să facă, ceea ce se aştepta de la el. Renunțase la sute de mici plăceri ca să se dedice artei sale. Iar acum cei care îi dăduseră acest har, această putere stăteau pasivi în timp ce fratele lui era răpit? Şi nu într-o luptă, nici măcar cu arma limpede a magiei, ci printr-o răutate ce întrecea puterea imaginației. Aceasta era răsplata lui, ceea ce primea pentru tot ceea ce făcuse?

Flutură din mână către foc şi flăcările începură să danseze şi să salte în vatră. Ridică brațele în sus şi ascultă furtuna care îşi dublase puterile şi urla ca o femeie torturată. Forța ei zgâlțâia conacul şi pieile întinse la fereastră începură să crape. Rafale reci pătrunseră în cameră răsturnându-i ghetele, răsfoindu-i paginile cărților. Şi el auzi chicotitul răguşit al întunericului.

Niciodată în viață nu renunțase la scopul lui. Niciodată nu-şi folosise puterile ca să facă rău şi nici nu practicase magia neagră. Dar poate că acum va afla în ea răspunsul, îşi spuse. Să lupte împotriva fiarei, cu răul împotriva răului. Sări în picioare, ignorând durerea din şold. Se răsuci către pat şi îşi întinse brațele către lada pe care o încuiase prin magie. Când aceasta se deschise, se apropie de ea şi scoase o carte pe care o dosise acolo cu ani în urmă. În carte erau descântece negre, vrăji periculoase. Descântece de răzbunare şi de lăcomie adresate unei puteri care ignora toate jurămintele, toate promisiunile. Simțea cartea grea şi fierbinte în mâini; o simțea cum îl ademeneşte cu degete care se încovoiau peste sufletul lui. Să aibă totul, să aibă orice. Şi nu suntem noi mai presus decât ceilalți? Zei în viață care iau tot ce-şi doresc?

Avem dreptul! Suntem mai presus de reguli şi motive!

Începu să gâfâie, căci ştia ce îl poate aştepta dacă acceptă, dacă lua cu ambele mâini ceea ce jurase să nu atingă niciodată. Bogății fără număr, femei, puteri nebănuite, viață fără de moarte. Răzbunare! Nu trebuia decât să rostească cuvintele, să respingă albul şi să îmbrățişeze negrul. Şerpi lipicioşi de sudoare îi alunecau în jos pe spate când auzi şoapta vocilor de mii şi mii de ani: *Ia! Ia! Ia!*

Vederea i se îngustă şi îl zări pe fratele lui aşa cum îl găsise în noroiul de la marginea drumului. Sângele îi țâşnea din rănile de la gât şi buzele îi

erau mânjite de sânge. E palid, își spuse Hoyt trist. Chipul lui era foarte palid în contrast cu sângele roșu. Ochii vioi și albaștri ai lui Cian se deschiseră brusc. Era atâta groază și suferință în ei! Cereau îndurare, întâlnind privirea lui Hoyt.

– Salvează-mă! Numai tu poți să mă salvezi. E mai rău decât iadul, decât orice chin. Adu-mă înapoi! O dată în viață, nu te gândi cât costă! Vrei să mă lași să ard aici pe veci? Te conjur pe sângele nostru comun, scoate-mă de aici!

Se cutremură. Nu din cauza frigului care făcea să crape pieile de la ferestre și nici din cauza umezelii care stăruia în aer, ci din pricina pragului de gheață subțire pe care stătea.

– Mi-aș da și viața pentru viața ta. Jur pe tot ce am mai scump. Aș fi gata să-mi schimb soarta cu a ta, Cian, dacă aș avea de ales. Dar nu pot face una ca asta. Nici chiar de dragul tău.

Vedenia de pe pat izbucni în flăcări și gemetele ei erau inumane. Cu o durere cumplită, Hoyt aruncă din nou cartea în ladă. Își folosi ultimele puteri pentru a încuia lacătul, după care se prăbuși pe podea. Și se cuibări acolo ca un copil neajutorat.

Poate că dormise. Poate că visase. Dar când își reveni, furtuna se potolise. Lumina se revărsa în încăpere îndrăzneață, albă și strălucitoare, iritându-i ochii. Clipi ca să se apere de ea, gemu când coastele îi protestară în momentul în care încercă să se așeze în capul oaselor. Raze roz și aurii săltau în căldura albă radiată de lumină. Simțea mirosul pământului, bogat și generos și fumul de la focul de turbă care mai mocnea încă

în vatră. Vedea contururile femeii şi simți frumusețea ei amețitoare. Nu era un demon venit să-i sugă sângele. Se ridică în genunchi scrâşnind din dinți. Deşi din vocea lui încă mai răzbăteau durerea şi mânia, plecă fruntea.

– Doamna mea!

– Copile!

Lumina parcă pornea de la ea. Părul ei avea culoarea roşie a războinicului şi îi flutura în jurul umerilor în valuri de mătase. Ochii ei erau verzi ca muşchiul din pădure şi privirea moale, încărcată de compasiune. Purta un veşmânt alb tivit cu aur aşa cum impunea rangul ei. Deşi era zeița luptei, nu purta nicio armură şi nici nu avea sabie.

Se numea Morrigan.

– Te-ai luptat bine.

– Am dat greş. Mi-am pierdut fratele.

– Oare? Aşa să fie? Făcu un pas înainte şi îi întinse mâna ca să-l ajute să se ridice. Ai rămas credincios jurământului tău, deşi ispita a fost mare.

– Altfel aş fi putut să-l salvez.

– Nu. Îi atinse fața şi Hoyt simți căldura mâinii ei. L-ai fi pierdut şi pe el, şi pe tine. Te asigur. Ți-ai fi dat viața în schimbul vieții lui, dar nu ai fi putut să-i dai sufletul tău sau sufletele altora. Ai un mare dar, Hoyt!

– La ce bun dacă nu pot să-i apăr pe cei de-un sânge cu mine? Oare zeii cer un astfel de sacrificiu, să condamni un nevinovat la un asemenea chin?

– Nu zeii au fost cei care l-au condamnat. Şi nici nu eşti tu cel care trebuia să-l salveze. Dar

sunt sacrificii care trebuie făcute, bătălii care trebuie purtate. Sânge vinovat şi nevinovat care trebuie vărsat. Ai fost ales pentru o misiune măreaţă.

– Poţi să-mi ceri orice, mărită doamnă!

– Oh! O să ţi se ceară multe, şi o să li se ceară şi altora. Trebuie să se dea o bătălie, cea mai mare dintre toate. E timpul să-ţi aduni forţele.

– Nu sunt în stare. Nu vreau. Sunt... Dumnezeule, sunt aşa de obosit.

Se lăsă să cadă pe marginea patului şi îşi rezemă capul în palme.

– Trebuie să mă duc s-o văd pe mama şi să-i spun că am dat greş în încercarea de a-i salva fiul.

– Nu ai dat greş. Pentru că te-ai împotrivit forţelor întunericului, acum ai sarcina de a te purta în continuare pe măsură, să-ţi foloseşti harul pentru a înfrunta şi a învinge forţele care vor să distrugă lumile. Nu-ţi mai plânge de milă!

Ridică fruntea la auzul tonului aspru.

– Până şi zeii au voie să jelească. În seara asta mi-am ucis fratele.

– Fratele tău a fost ucis de fiară acum o săptămână. Cel care a căzut de pe stâncă nu era Cian al tău. Ştii şi tu asta. Dar el... dăinuie.

Hoyt se ridică în picioare tremurând.

– E în viaţă!

– Asta nu e viaţă. Este fără suflare, fără suflet, fără inimă. Are un nume care nu se rosteşte în această lume. Este vampir. Se hrăneşte cu sânge, spuse ea, apropiindu-se de el. Îi vânează pe

oameni, le ia viața sau, încă şi mai rău, îi transformă în vampiri asemeni lui. Se înmulțeşte, Hoyt, se răspândeşte ca o molimă. Nu are chip şi trebuie să se ascundă de soare. Cu acesta trebuie să te lupți, cu acesta şi cu alți demoni asemeni lui care se adună. Trebuie să înfrunți această forță în lupta din ziua sărbătorii Samhain. Şi trebuie să învingi, căci altfel lumea, aşa cum o ştii tu, lumile pe care urmează să le cunoşti de acum încolo vor fi zdrobite.

– Şi cum să-i găsesc? Cum să mă lupt cu ei? Cian era războinicul.

– Trebuie să părăseşti acest loc şi să te duci în altul, şi apoi în altul. Unii vor veni la tine, pe alții îi vei căuta tu. Magicianul, războinicul, cărturarul, unul cu mai multe chipuri şi cel pe care l-ai pierdut.

– Numai cinci? Şase împotriva unei armate de demoni? Doamna mea...

– Un cerc de şase, la fel de puternic şi de adevărat ca brațul unui zeu. După ce se formează un cerc, se mai pot contura şi altele. Dar cei şase vor fi armata mea, şi cei şase vor alcătui cercul. Tu îi vei instrui şi vei învăța cu ei şi vei fi mai mare decât voi toți la un loc. O lună ca să-i aduni şi o lună ca să învățați şi una ca să ştii. Bătălia va fi în ziua de Samhain. Tu, copile, eşti primul!

– Îmi ceri să-mi părăsesc familia pe care am lăsat-o, deşi există riscul ca monstrul acela care a venit după fratele meu să vină şi după ei?

– Ceea ce l-a luat pe fratele tău este ceea ce conduce această forță.

– Am rănit-o..., l-am rănit.

Şi amintirea îl făcu să simtă mai acut gustul răzbunării.

– Da, aşa este, vai, aşa. Şi acesta nu este decât încă un pas către acel moment şi acea bătălie. Acum ea poartă semnul tău şi, cu timpul, te va căuta.

– Dar dacă aş urmări-o acum, dacă aş distruge-o, acum...

– Nu poți. Acum nu poți ajunge la ea, iar tu, copile, nu eşti încă pregătit s-o înfrunți. Între aceste momente şi aceste lumi, pofta ei va deveni atât de nemăsurată încât numai distrugerea întregii omeniri o va putea potoli. O să ai parte de răzbunarea ta, Hoyt, spuse ea, iar el se ridică în picioare. Dacă o înfrângi. Vei călători departe şi vei suferi. Şi eu voi suferi cunoscând durerea ta, pentru că tu eşti al meu. Crezi oare că soarta ta, că fericirea ta nu înseamnă nimic pentru mine? Eşti copilul meu, tot aşa cum eşti copilul mamei tale.

– Şi ce va fi cu mama mea, doamnă? Şi cu tatăl meu, cu surorile, cu familiile lor? Dacă nu-i voi apăra, s-ar putea ca ei să piară primii în această bătălie de care vorbeşti.

– Bătălia va veni şi va trece, dar ei vor fi dincolo de ea. Femeia întinse brațele în lături. Iubirea ta pentru cei de-un sânge cu tine face parte din puterea ta şi n-am să-ți cer să renunți la ea. Nu vei putea gândi limpede atâta timp cât nu vei fi sigur că ei sunt la adăpost.

Îşi dădu capul pe spate şi ridică brațele cu palmele făcute căuş. Hoyt privi în sus şi văzu

stelele care străpungeau cerul nopții. Punctele de lumină se îndreptau către degetele ei şi aruncau flăcări. Inima începu să-i bată cu putere în spatele coastelor dureroase când vorbi în timp ce părul îi flutura în jurul chipului luminat.

– Făurit de zei, de lumină şi de întuneric. Simbol şi pavăză, simplu şi adevărat. Pentru credință, pentru loialitate, acestea sunt darurile tale. Viețile lor magice prin sângele vărsat, al tău şi al meu.

Durerea îi săgetă palma. Privi la sângele care țâşnea din palma lui şi a ei, în timp ce focul ardea.

– Şi aşa va fi în veci. Binecuvântați fie cei care poartă Crucea lui Morrigan!

Focul muri şi în mâna zeiței apărură câteva cruci de argint strălucitor.

– Acestea îi vor apăra. Trebuie să poarte crucile întotdeauna. Zi şi noapte. De la naştere până la moarte. Ai să ştii că sunt în siguranță când ai să-i părăseşti.

– Şi dacă fac asta, ai să-l cruți pe fratele meu?

– Te tocmeşti cu zeii?

– Da.

Zeița zâmbi, ca o mamă amuzată de vorbele copilului ei.

– Tu eşti cel ales, Hoyt, pentru că te-ai gândit să faci asta. Vei părăsi acest loc şi îi vei aduna pe cei de care este nevoie. Îi vei pregăti şi îi vei instrui. Bătălia se va duce cu sabia şi cu lancea, cu istețimea şi trădarea. Dacă ieşi victorios, lumile se vor echilibra şi vei avea tot ce îți doreşti.

– Cum să mă lupt cu un vampir? Am dat deja greş în faţa ei!

– Învaţă şi exersează, spuse ea. Şi învaţă de la unul din stirpea ei. Unul făcut de ea. Unul care a fost al tău înainte ca ea să-l ia. Mai întâi de toate trebuie să-l găseşti pe fratele tău.

– Unde?

– Nu numai unde, ci şi când. Priveşte în foc şi ai să vezi.

Erau din nou în conacul lui şi stăteau în faţa vetrei, observă el. Flăcările se înălţau ascuţite, transformându-se în turnuri. Deveneau un oraş mare. Deslușea voci şi sunete nemaiauzite până atunci. Mii de oameni mergeau grăbiţi pe străzile făcute dintr-un fel de piatră. Şi maşinile roiau în jurul lor.

– Ce este aici? abia reuşi el să şoptească. Ce lume este aceasta?

– Numele ei este New York şi vremea ei este peste aproape o mie de ani de acum înainte. Răul merge încă pe pământ, Hoyt, la fel ca şi nevinovăţia, la fel ca şi binele. Fratele tău a străbătut deja o marc parte a lumii. Pentru el au trecut mai multe veacuri. Ai face bine să ţii minte lucrul acesta.

– Şi acum este zeu?

– Este vampir. Trebuie să te înveţe pe tine şi trebuie să lupte alături de tine. Nu poţi obţine victoria fără el.

Ce dimensiuni! îşi spuse el. Clădiri de argint şi piatră mai înalte decât o catedrală!

– Şi războiul va fi în acest loc, în acest New York?

– Ți se va spune unde, ți se va spune cum. Și vei ști. Acum e timpul să pleci; ia cu tine ce-ți trebuie. Mergi la familia ta și dă-le pavezele lor. Trebuie să-i părăsești repede și să mergi la Dansul Zeilor. Vei avea nevoie de puterile tale și de puterea mea ca să poți trece. Găsește-l pe fratele tău, Hoyt. A sosit vremea adunării.

Se trezi lângă foc, cu pătura înfășurată în jurul lui. Dar își dădu seama că nu fusese vis. Sângele i se uscase în palmă și crucile de argint erau alături. Încă nu se iviseră zorile, dar își împachetă cărțile și unsorile, plăcintele de ovăz și miere. Și prețioasele cruci. Înșeuă calul și apoi, ca măsură de precauție, trasă un alt cerc de protecție în jurul conacului.

Se va întoarce, își spuse el. Îl va găsi pe fratele lui și de astă dată îl va salva. Indiferent cu ce preț. Când soarele își aruncă primele raze, începu lunga călătorie către An Clar, casa familiei lui.

2

Călui spre nord pe drumuri pe care furtuna le acoperise cu noroi. Ororile și minunile nopții i se perindau prin fața ochilor în timp ce se cocoșa în șa peste capul calului, ca să-și protejeze coastele dureroase. Jură că, dacă va trăi suficient, avea să exerseze descântecele pentru tămăduire cu mai multă râvnă.

Trecu pe lângă câmpuri pe care trudeau oamenii şi unde animalele păşteau în soarele blând al dimineţii. Şi pe lângă lacuri care îşi împrumutau culoarea de la cerul verii. Drumul lui şerpuia prin păduri în care cascadele zuruiau, iar umbrele şi muşchiul îl duceau cu gândul la un tărâm al zânelor.

Oamenii îl cunoşteau pe aici şi îşi ridicau pălăriile la vederea lui Hoyt, magicianul. Dar nu se opri să accepte ospitalitatea în niciuna din colibe sau conace. Şi nu căută confortul în vreuna din casele mai mari, şi nici în conversaţia cu călugării în mănăstirile lor sau în preajma turnurilor.

Era singur în această călătorie şi, fără să se gândească la poruncile primite de la zei, îşi căuta mai întâi familia. Voia să le ofere tot ce putea înainte să-i părăsească pentru a-şi împlini menirea. Pe măsură ce parcurgea milele, se străduia să stea drept pe cal de fiecare dată când se apropia de un sat sau o santinelă. Păstrarea demnităţii îi accentuă starea de disconfort astfel că se văzu nevoit să se relaxeze pe marginea unui râu în care apa susura peste pietre. Cândva îi plăcuse drumul acesta călare de la conacul lui până la casa familiei, peste câmpuri şi dealuri sau de-a lungul coastei mării. De unul singur sau împreună cu fratele său, călărise pe aceleaşi drumuri şi poteci, simţise acelaşi soare pe faţă. Şi se oprise să mănânce şi să-şi odihnească iapa în acelaşi loc.

Dar acum soarele îi ardea ochii, iar mireasma pământului şi a ierbii nu ajungea la simţurile lui

amorțite. O sudoare fierbinte îi opărea pielea și unghiurile feței i se adânceau din cauza durerii necurmate. Deși nu-i era foame, mâncă o bucățică de turtă de ovăz cu leacul pe care îl luase cu el. Dar nici leacurile, nici odihna nu-i domoliră suferința, căci coastele continuau să-l doară ca un dinte stricat.

La ce va fi el bun în bătălie? se întreba el. Dacă ar trebui să ridice sabia acum ca să-și apere viața, ar muri cu mâinile goale.

Vampir, își spuse el. Cuvântul acesta se potrivea. Era erotic, exotic și cumva oribil. Când va avea timp și energie va scrie o carte cu ceea ce știe. Deși era departe de a fi convins că avea să salveze această lume sau oricare alta de o invazie a demonilor, considera necesar să adune date.

Închise ochii pentru o clipă, încercând să alunge durerea de cap care devenea tot mai chinuitoare. O vrăjitoare, așa i se spusese. Nu-i plăcea să aibă de-a face cu vrăjitoarele. Tot timpul amestecau fel de fel de licori în borcanele lor și își etalau farmecele.

Apoi un cărturar. Acesta, cel puțin, ar putea fi de folos.

Războinicul să fi fost Cian? Aceasta era speranța lui. Cian fluturând din nou sabia și scutul, luptând alături de el. Aproape că îi venea să creadă că poate să-și împlinească misiunea dacă fratele lui o să fie lângă el.

Cel cu mai multe chipuri. Ciudat. Probabil vreo zână și numai zeii știau câtă nădejde poți să-ți

pui într-o astfel de creatură. Şi aceasta să fi fost oare linia întâi a frontului în lupta pentru salvarea lumii?

Studie mâna pe care o bandajase în acea dimineaţă.

„Îmi doresc ca totul să fi fost un vis. Sunt bolnav şi obosit şi nu sunt câtuşi de puţin un soldat în plină formă."

Du-te înapoi. Vocea era ca un sâsâit slab. Hoyt sări în picioare cu mâna pe pumnal. În pădure nu se mişca nimic, în afară de aripile negre ale unui corb care stătea atârnat la umbră pe o stâncă din apă.

Du-te înapoi la ierburile şi cărţile tale, Magicianule Hoyt. Crezi că poţi s-o învingi pe regina demonilor? Du-te înapoi, du-te înapoi la viaţa ta searbădă şi ea te va cruţa. Mergi înainte şi ea se va desfăta cu carnea ta şi îţi va bea sângele.

– Şi îi este frică să-mi spună ea însăşi toate acestea? Ar face bine să-i fie frică, fiindcă am s-o urmăresc în viaţa aceasta şi în cea următoare dacă va fi nevoie. Am să-l răzbun pe fratele meu. Şi în bătălia care va veni, am să-i smulg inima şi am să i-o ard.

Ai să mori ţipând şi ea te va face sclavul ei pe vecie.

– Eşti o pacoste.

Hoyt schimbă poziţia pumnalului în mână şi în momentul în care corbul îşi lua zborul, îl azvârli în aer. Rată lovitura, dar fulgerul de foc pe care îl aruncă cu mâna liberă îşi atinse ţinta. Corbul ţipă

şi căzu la pământ prefăcându-se în cenuşă. Nemulţumit, Hoyt se uită la pumnal. Era aproape şi ar fi nimerit dacă nu ar fi avut mâna rănită. Măcar atât învăţase şi el de la Cian. Dar acum trebuia să se ducă şi să ia pumnalul. Mai întâi însă presără puţină sare peste cenuşa prezicătorului. Apoi îşi recuperă pumnalul şi se urcă din nou în şa scrâşnind din dinţi.

– Sclav pe vecie, murmură el. O să mai vedem noi cum stă treaba asta!

Continuă să călărească mai departe, înconjurat de câmpurile verzi, pe dealurile umbrite de nori în lumina blândă. Dacă ar fi mers la galop, durerea din coaste ar fi fost insuportabilă, aşa că îşi lăsă calul la pas. Aţipi şi visă că era din nou pe stâncă şi se lupta cu Cian. Dar de astă dată el era cel care căzuse descriind o spirală în jos, spre genuni, zdrobindu-se de stânca nemiloasă. Tresări şi se trezi împuns de durere. Fără îndoială că durerea aceasta ascuţită însemna moarte.

Calul lui se oprise ca să pască iarba de pe marginea drumului. Acolo un om cu o pălărie ascuţită pe cap construia un zid din piatră cenuşie. Avea o barbă ascuţită, galbenă ca scaieţii de pe coasta dealului, şi braţele groase ca nişte trunchiuri de copaci.

– Bună ziua, domnule, acum că v-aţi trezit. Bărbatul duse mâna la pălărie în semn de salut, apoi se aplecă să ia altă piatră. Aţi ajuns departe astăzi.

– Da, aşa este. Dar nu ştia exact unde este. Avea senzaţia că îi creşte febra; simţea fierbinţeala ei lipicioasă. Merg la An Clar, către ţinutul Mac Cionaoith. Dar locul acesta cum se numeşte?

– Aici e locul unde te afli, spuse omul vesel. Nu ai să ajungi la capătul drumului până la căderea nopţii.

– Nu, Hoyt privi în lungul drumului care părea să nu se mai sfârşească niciodată. Nu, până la căderea nopţii, nu.

– Ar fi o colibă cu un foc arzând dincolo de câmpul acesta, dar nu ai timp să zăboveşti acolo. Nu când mai ai de mers aşa de mult. Şi timpul trece chiar acum când vorbim. Eşti obosit, spuse omul compătimitor, dar vei fi şi mai obosit înainte să ajungi.

– Cine eşti tu?

– Doar o piatră de hotar în calea ta. Când ajungi la a doua răscruce, ia-o spre apus. Când auzi râul, urmează-i cursul. Ai să întâlneşti un izvor sfânt lângă un sorb. Izvorul lui Bridget, aşa îi spun unii. Acolo ai să-ţi odihneşti peste noapte oasele obosite şi dureroase. Trasează-ţi cercul acolo, Hoyt Magicianule, pentru că vor veni să te hăituiască. Nu aşteaptă decât să moară soarele. Trebuie să fii la izvor, în cercul tău, înainte de căderea nopţii.

– Dacă mă hăituiesc, dacă mă urmăresc, am să-i duc direct la familia mea.

– Nu sunt străini de ai tăi. Tu porţi Crucea lui Morrigan. Îi vei lăsa în urmă cu sângele tău. Şi cu credinţa ta. Ochii bărbatului erau opaci şi cenuşii

şi pentru o clipă păru că a trăit mai multe lumi în ei. Dacă dai greş, şi mai mult din sângele tău va fi pierdut la Samhain. Du-te acum. Soarele este deja la apus.

Avea de ales? Acum totul părea un vis, clocotind în febra lui. Moartea fratelui său, apoi distrugerea lui. Creatura aceea de pe stânci care îşi spunea Lilith. Îl vizitase oare o zeiță sau era pur şi simplu prizonierul unui vis? Poate că era deja mort şi aceasta nu reprezenta decât o călătorie prin viața de apoi. Dar ajunse la răspântie şi o luă spre apus. Apoi auzi râul şi îşi întoarse calul spre el. Acum îl scuturau frigurile din cauza febrei şi a gândului că lumina scade tot mai mult. Se lăsă aproape să cadă de pe cal, în loc să descalece, şi se rezemă fără suflare de gâtul lui. Rana de la mână se deschise şi înroşi bandajul de sânge. La apus, soarele nu mai era decât o minge de foc muribund.

Izvorul sacru era o fântână pătrată străjuită de un sorb. Alți oameni care veniseră aici să se roage sau să se odihnească legaseră panglici de ramurile lui. Hoyt îşi împiedică iapa, apoi îngenunche ca să ia căuşul mic şi să soarbă din apa rece. Puse un bănuț de aramă pe ghizdul fântânii, mânjindu-l cu sânge din rană. Îşi simțea picioarele pline de apă, fără oase, dar, pe măsură ce crepusculul înainta, se străduí să se concentreze. Şi începu să deseneze cercul.

Era o vrăjitorie simplă, una dintre primele care se învață. Dar puterea lui era acum fragmentată şi sarcina lui devenea cumplit de grea. Transpirația

îi răcorea pielea în timp ce se lupta cu cuvintele, cu gândurile şi cu puterea care părea un ţipar alunecos în mâinile lui.

Auzi o mişcare în pădure, ceva ce se mişca în umbra adâncă. Umbrele se îngroşară când ultimele raze ale soarelui dispărură în frunzişul copacilor. Veneau după el, aşteptau să moară şi ultimul licăr şi să-l lase în întuneric. Va muri aici, departe, de unul singur şi îşi va lăsa familia fără apărare. Şi asta numai pentru un capriciu al zeilor.

– Naiba să mă ia dacă va fi aşa! Se ridică în picioare. Mai avea o şansă. Ştia. O singură şansă. Îşi smulse bandajul de la mână şi îşi folosi propriul sânge ca să închidă cercul. În interiorul acestui cerc lumina va rămâne. Va arde în timpul nopţii după voinţa mea. Această vrăjitorie este curată şi nimic altceva decât ceea ce este curat nu se va adăposti aici. Aprinde-te, focule, înalţă-te, focule, creşti şi arzi cu putere strălucitoare!

Flăcările străluceau în centrul cercului lui, slab, dar persistent. Şi în timp ce el se înălţa, soarele murea. Şi ceea ce fusese în umbră, sări afară. Se arătă ca un lup cu ochii injectaţi şi blana zbârlită. Când se aruncă în aer, Hoyt trase pumnalul. Dar fiara se lovi de puterea cercului şi fu respinsă.

Începu să urle, să ţipe, să mugească. Colţii ei albi străluceau în timp ce se ducea încolo şi încoace, căutând parcă o fisură în pavăză. Lângă el mai veni unul, şi încă unul sărind dintre copaci. Hoyt numără în total şase. Atacau împreună,

cădeau înapoi împreună. Păşeau împreună ca soldaţii. De fiecare dată când atacau, calul lui ţipa şi necheza. Se duse spre calul lui, cu ochii aţintiţi asupra lupilor, şi îşi puse mâna pe el. Măcar atâta putea face şi el. Mângâie şi linişti iapa, apoi scoase sabia şi o înfipse în pământ lângă foc.

Luă mâncarea care îi mai rămăsese, apă din fântână, o amestecă cu alte ierburi – deşi zeii ştiau că leacurile lui nu aveau un efect bun. Se lăsă în jos pe pământ lângă foc cu sabia de-o parte şi pumnalul de cealaltă parte şi cu lucrurile în poală. Se înfăşură strâns în mantie tremurând, îşi îndesă pe gât o altă turtă cu ovăz şi apoi se forţă s-o înghită. Lupii şedeau pe labele din spate, îşi dădură capul pe spate şi toţi ca unul începură să urle la lună.

– Vă e foame, nu-i aşa? murmură Hoyt printre dinţii care îi clănţăneau. Aici nu e nimic pentru voi. O, ce n-aş da pentru un pat, pentru puţin ceai ca lumea!

Se aşeză în capul oaselor, iar focul îi juca în ochi până când aceştia începură să se închidă. Bărbia îi căzu în piept şi se simţi mai singur ca niciodată. Şi nesigur de drumul lui.

Credea că Morrigan era cea care venise după el pentru că era frumoasă şi avea părul ca văpaia focului. Cădea drept ca o ploaie şi vârfurile lui îi mângâiau umerii. Purta un veşmânt negru, ciudat şi destul de indecent ca să-i lase braţele dezgolite şi să permită umflăturii sânilor să iasă din corset. La gât purta o pentagramă cu piatra lunii în centru.

– Aşa n-o să meargă, spuse ea cu o voce care era şi străină, şi nerăbdătoare. Îngenunche alături de el şi îşi puse mâna pe fruntea lui. Atingerea ei răcoroasă era ca o ploaie de primăvară. Mirosea a pădure, pământ şi taine.

Pentru o clipă de nebunie, îşi dori să-şi poată pune pur şi simplu capul pe pieptul ei şi să doarmă, să-şi umple simțurile de această mireasmă.

– Arzi tot. Hai să vedem ce avem aici şi ce putem face.

Dispăru din vederea lui, apoi după o clipă se materializă din nou. Ochii ei erau la fel de verzi ca ai zeiței, dar atingerea ei părea omenească.

– Cine eşti? Cum ai intrat în cerc?

– Flori de soc, coada şoricelului. Fără ardei? Ei bine, am spus că o să ne descurcăm.

Se uita la ea, cum trebăluia aşa cum făceau femeile. Scotea apă din puț, o încălzea la focul lui.

– Lupi, făcu ea scuturându-se de un fior. Şi în fiorul acela simți frica din ea. Uneori visez lupi negri sau un corb. Uneori este o femeie. Asta e cea mai rea. Dar asta a fost prima oară când te-am visat pe tine. Făcu o pauză şi îl privi lung, cu ochii ei verzi şi enigmatici. Şi totuşi, chipul tău îmi este cunoscut.

– E visul meu.

Femeia râse scurt, apoi presără ierburile în apa fierbinte.

– Cum spui tu. Hai să vedem dacă te putem ajuta să supraviețuieşti.

Îşi trecu mâna pe deasupra ceştii.

– Puteri vindecătoare, ierburi şi apă, fierte în noaptea aceasta de fiica lui Hecate. Răcoriți-i fierbințeala, alinați-i durerea ca să-i rămână puterea şi văzul. Amestecați magia în această fiertură simplă. Şi când eu voi mesteca, o picătură să se facă.

– Zeii să mă aibă în pază. Reuşi să se ridice într-un cot. Eşti vrăjitoare!

Femeia zâmbi apropiindu-se de el cu ceaşca în mână. Se aşează lângă el şi îi trecu un braț pe la spate.

– Sigur că da. Tu nu eşti?

– Nu sunt. Avea exact atâta energie cât îi trebuia pentru o insultă. Sunt un amărât de vraci. Şi ia otrava asta de lângă mine. Până şi mirosul este groaznic.

– Aşa o fi, dar trebuie să te vindece de suferințe. Femeia îi puse capul pe umărul ei şi în timp ce el încerca să se elibereze, îl apucă strâns de nas şi îi turnă fiertura pe gât. Bărbații sunt ca nişte copii când sunt bolnavi. Şi uită-te la mâna ta! Plină de sânge şi de murdărie! Am ceva pentru asta.

– Pleacă de lângă mine, rosti el slab, deşi mirosul ei şi atingerea trupului ei erau şi seducătoare şi liniştitoare. Lasă-mă să mor în pace.

– N-ai să mori, spuse ea, dar aruncă o privire îngrijorată în direcția lupilor. Cât de puternic este cercul tău?

– Destul de puternic.

– Sper că ai dreptate.

Epuizarea şi valeriana pe care o amestecase ea în ceai îi făcură capul să cadă din nou în piept. Femeia îşi schimbă poziția, pentru ca el să-şi poată pune capul în poala ei. Şi începu să-i mângâie părul, cu ochii ațintiți în foc.

– Nu mai eşti singur, spuse ea liniştită. Şi presupun că nici eu nu mai sunt.

– Soarele... cât mai este până la răsărit?

– Aş vrea şi eu să ştiu. Acum ar trebui să dormi.

– Cine eşti tu?

Dar dacă ea îi răspunse, el nu mai auzi.

Când se trezi, femeia dispăruse. Şi la fel şi febra. Zorii zilei erau ca o boare lăptoasă, iar razele firave îşi făceau drum printre frunzele verii. Dintre lupi mai rămăsese numai unul, care zăcea strangulat şi plin de sânge în afara cercului. Avea gâtul sfâşiat şi la fel şi pântecul, văzu Hoyt. Chiar în momentul în care se ridică în picioare ca să se ducă mai aproape, soarele țâşni printre frunze şi lovi în carcasă. Aceasta luă foc imediat şi din ea nu mai rămase decât o grămăjoară de cenuşă pe pământul înnegrit.

– Iadul să te înghită pe tine şi pe toți cei din stirpea ta!

Hoyt se întoarse şi se apucă să-şi facă de lucru, hrăni calul, mai fierse ceai. Aproape că terminase când observă că rana din palmă i se vindecase. Nu mai rămăsese decât o cicatrice abia vizibilă. Îndoi degetele, ridică mâna în lumină. Curios, îşi ridică şi tunica. Vânătăile se mai vedeau, dar păliseră. Şi constată că se poate mişca

fără dureri. Dacă cea care venise la el în timpul nopții era o vedenie şi nu rezultatul febrei probabil că ar fi trebuit să fie recunoscător destinului. Dar nu mai avusese niciodată o viziune atât de puternică. Niciuna care să-şi lase atât de mult din sufletul ei aici. Putea să jure că încă îi mai simte parfumul, că mai aude curgerea şi cadența vocii ei. Spusese că îi cunoaşte chipul. Ce ciudat că era cineva înlăuntrul lui care spunea că îl cunoaşte, căci şi el simțea acelaşi lucru.

Se spălă şi pofta de mâncare îi reveni, dar trebui să se mulțumească cu câteva fructe de pădure şi o bucată de pâine tare. Închise cercul şi presără sare pe movilița de cenuşă neagră din afara lui. Se urcă în şa şi porni la galop. Cu puțin noroc, putea ajunge acasă până la prânz.

În restul drumului nu mai avu parte nici de prezicători, nici de vrăjitoare frumoase. Erau numai câmpurile care se desfăşurau verzi, ascunzându-se apoi în umbra munților şi în adâncurile tainice ale pădurilor. Acum ştia drumul, l-ar fi recunoscut şi dacă ar fi trecut o sută de ani. Îşi puse bidiviul să sară peste un zid scund de piatră şi traversă în goană ultimul câmp către casă.

Vedea focul de la bucătărie. Şi-o imagina pe mama lui stând în cerdac, poate croşetând la vreo dantelă sau lucrând la una din tapiseriile ei. Aşteptând veşti de la fiul ei. Ar fi vrut să-i fi adus veşti mai bune.

Tatăl lui era probabil cu vreunul dintre oamenii lui sau călărea pe undeva pe câmpuri, surorile lui

măritate erau la casele lor, iar micuța Nola se juca probabil la grajduri cu cățelușii de la ultima fătare.

Casa era ascunsă în pădure pentru că bunica lui – cea care îi trecuse puterile lui și, în mai mică măsură, lui Cian – dorise să fie așa. Se afla lângă un pârâu, era construită din piatră și avea ferestre de sticlă adevărată. Iar grădinile erau mândria mamei lui.

Trandafirii ei înfloreau impetuoși.

Unul dintre servitori ieși grăbit în întâmpinarea lui să-i ia calul. Hoyt se mulțumi doar să dea din cap la întrebarea din ochii omului. Se îndreptă către ușa pe care mai atârna încă steagul negru de doliu. Înăuntru un alt servitor aștepta să-i ia haina. Intră în holul în care atârnau tapiseriile mamei lui și unul dintre câinii-lupi ai tatălui lui veni în întâmpinarea lui.

Simțea mirosul de ceară de albine și de trandafiri proaspăt tăiați din grădină. Focul de turbă sâsâia în cămin. Îi lăsă pe toți acolo și urcă scara către salonul mamei lui.

Aceasta îl aștepta și el știa că așa va fi. Stătea pe fotoliul ei cu mâinile în poală atât de strâns încleștate încât încheieturile degetelor i se albiseră. Chipul ei reflecta toată povara durerii care deveni și mai apăsătoare când descifră expresia din privirea lui.

– Mamă ...

– Ești în viață. Ești bine. Se sculă în picioare și întinse brațele către el. Mi-am pierdut fiul cel mic, dar iată că întâiul meu născut este din nou

acasă. Probabil că vrei să mănânci şi să bei după călătoria asta.

– Am multe să-ți povestesc.

– Ai să-mi povesteşti.

– Tuturor laolaltă, dacă nu vă supărați, doamnă. Nu pot să stau mult timp. Îmi pare rău. O sărută pe frunte. Îmi pare rău că trebuie să te părăsesc.

Era mâncare şi băutură din belşug şi toată familia lui cu excepția lui Cian stătea în jurul mesei. Dar nu era o masă la fel cu cele multe de care îşi amintea, cu râsete şi certuri, cu bucurii şi mici neînțelegeri. Hoyt le studia fețele, frumusețea lor, împlinirile şi necazurile în timp ce le povestea prin ce trecuse.

– Dacă e să fie o bătălie, eu vin cu tine. Să lupt alături de tine.

Hoyt se uită la cumnatul lui, Feargus. Era lat în umeri şi cu pumnii mari.

– Acolo unde mă duc eu, nu poți veni cu mine. Lupta aceasta nu este misiunea ta. Tu şi Eoin trebuie să stați aici, să-l apărați pe tatăl meu, familia lui şi pământul. Aş pleca cu inima mai grea dacă n-aş şti că tu şi Eoin sunteți aici în locul meu. Trebuie să purtați astea.

Scoase crucile.

– Fiecare dintre voi şi toți copiii care vor mai veni. Ziua şi noaptea, noaptea şi ziua. Aceasta este Crucea lui Morrigan, spuse el şi ridică una din ele în aer, făurită de zei în focul magic. Vampirul nu poate transforma pe nimeni care poartă această

cruce în cineva asemeni lui. Trebuie să le transmiteți celor care vor veni după voi, în cântec și în istorie. O să jurați fiecare în parte că veți purta această cruce până la moarte.

Se ridică și puse câte o cruce la gâtul fiecăruia și așteptă ca acesta să rostească jurământul înainte de a trece mai departe. Îngenunche lângă tatăl lui. Mâinile lui erau bătrâne, observă Hoyt cu o tresărire. Era mai mult țăran decât războinic, știa că moartea tatălui lui va veni prima și aceasta înainte de Yule. Tot așa după cum știa că nu va mai privi niciodată în ochii celui care îi dăduse viață.

Și inima îi sângeră puțin.

– Îmi iau rămas-bun de la dumneata, domnule. Și îți cer binecuvântarea.

– Răzbună-l pe fratele tău și vino înapoi, la noi.

– Așa voi face. Hoyt se ridică în picioare. Trebuie să-mi adun lucrurile de care am nevoie.

Se duse sus, în camera sa din vârful turnului, și începu să împacheteze ierburi și unsori fără să știe de ce anume va avea cu adevărat nevoie.

– Unde e crucea ta?

Privi spre ușă unde stătea Nola, cu părul ei negru atârnând până la brâu. Avea doar opt ani și ocupa un loc aparte în inima lui.

– Pentru mine n-a făcut niciuna, spuse el repede. Eu am un alt fel de pavăză și nu trebuie să fii îngrijorată. Știu ce fac.

– N-am să plâng când pleci.

– Şi de ce ar trebui să plângi? Am mai plecat şi altă dată şi de fiecare dată m-am întors, nu-i aşa?

– Ai să vii înapoi. La turn. Şi ea o să vină cu tine.

Hoyt aşează cu grijă sticluțele în valiză, apoi se opri ca s-o studieze pe surioara lui.

– Cine o să vină?

– Femeia cu părul roşu. Nu zeița, o muritoare, cea care poartă semnul vrăjitoarelor. Nu pot să-l văd pe Cian şi nici nu pot să văd dacă o să câştigi. Dar te văd pe tine aici cu vrăjitoarea. Şi eşti speriat.

– Oare omul trebuie să se ducă la luptă fără teamă? Nu teama este cea care îl ajută să rămână în viață?

– Nu ştiu nimic despre bătălii. Şi aş vrea să fi fost bărbat şi războinic. Gurița ei atât de mică şi copilăroasă făcu o grimasă de tristețe. Pe mine nu m-ai fi putut împiedica să merg cu tine, aşa cum ai făcut cu Feargus.

– Cum aş fi îndrăznit? Închise valiza şi se apropie de ea. Mi-e frică. Dar să nu le spui celorlalți.

– N-am să le spun.

Of, locul cel mai cald din inima lui, îşi spuse el şi, ridicându-i crucea, îşi folosi puterile ca să-i scrie numele pe spatele acesteia, în scrierea ogham.

– Acuma o să fie numai a ta, îi spuse el.

– A mea şi a celor care vor avea numele meu după mine. Clipi repede din ochi, dar lacrimile nu i se prelinseră pe obraji. Ai să mă vezi din nou.

– Sigur că am să te văd din nou.

– Şi atunci cercul va fi complet. Nu ştiu cum sau de ce.

– Ce mai vezi, Nola?

– E întuneric. Nu mai văd nimic. Am să aprind o lumânare pentru tine în fiecare noapte, până te întorci.

– O să-mi lumineze drumul de întoarcere. Se aplecă s-o îmbrăţişeze. De tine o să-mi fie cel mai tare dor. O sărută blând şi apoi o dădu la o parte. Rămâi cu bine.

– O să am fiice, strigă ea în urma lui.

Asta îl făcu să zâmbească şi să se întoarcă. Aşa de mică şi aşa de mândră, îşi spuse în sinea lui.

– Chiar aşa?

– Asta e soarta mea, spuse ea cu o resemnare care îl făcu să strângă din buze. Dar nu vor fi slabe. Nu vor sta să toarcă şi să împletească şi să gătească cât e ziua de lungă!

Acum zâmbi larg şi ştiu că aceasta era amintirea pe care o va lua fericit cu el.

– O, aşa? Şi atunci, ce vor face fiicele tale, micuţă mămică?

– Vor fi războinice. Şi vampirul care se crede regină va tremura în faţa lor.

Îşi încrucişă braţele pe piept aşa cum făcea mama lor, dar fără niciun pic din moliciunea ei.

– Mergi cu zeii, frate!

– Lumina să coboare asupra ta, surioară!

Şi se uitară în urma lui cum se îndepărtează – cele trei surori, bărbaţii care le iubeau, copiii pe care îi aveau deja. Părinţii lui, ba chiar şi servitorii şi argaţii de la grajd. Mai privi o dată lung la casa pe care bunicul lui şi tatăl acestuia înaintea lui o construiseră din piatră în această poiană, lângă pârâu, în ţinutul acesta pe care îl iubea din toată inima.

Ridică apoi mâna în semn de rămas-bun şi plecă departe de ei, către Dansul Zeilor.

Acesta se afla pe o colină năpădită de iarbă şi plină de floricele galbene de piciorul-cocoşului. Norii formau vălătuci pe cer prin care razele firave ale soarelui pătrundeau anevoie. Lumea era atât de neclintită şi tăcută încât avea senzaţia că merge printr-un tablou pictat. Privi cerul cenuşiu, iarba verde, floricelele galbene şi vechiul cerc de piatră care apăruse din dansul de dincolo de vremuri.

Îi simţea puterea, şi piele i se înfioră. Hoyt merse cu calul la pas în jurul lor, se opri o clipă să citească inscripţia în scrierea ogham săpată în piatra regală.

– Lumile aşteaptă, traduse el, timpul curge, zeii veghează.

Tocmai se pregătea să descalece când o licărire aurie îi atrase privirea. La marginea cercului apăruse o căprioară. Ochii ei verzi scânteiau ca şi colierul pe care îl purta la gât. Se îndreptă spre el cu pas regal şi se transformă într-o zeiţă cu chip de femeie.

– Ai ajuns la timp, Hoyt.

– A fost dureros să-mi iau rămas-bun de la familia mea, spuse Hoyt. De aceea am preferat s-o fac mai repede.

Alunecă jos de pe cal şi se înclină.

– Doamnă!

– Copile, ai fost bolnav.

– O febră, dar acum a trecut. Tu mi-ai trimis vrăjitoarea?

– Nu e nevoie să trimiți ceea ce vine de la sine. Ai s-o găseşti din nou, la fel ca şi pe alții.

– Fratele meu!

– El este primul. Lumina se va duce curând. Iată cheia de la portal. Deschise pumnul şi îi arătă o mică baghetă de cristal. Ține-o la tine, ai grijă de ea şi vezi să nu se spargă. Hoyt dădu să încalece din nou, dar ea îşi înclină capul şi luă calul de căpăstru. Nu, acum trebuie să mergi pe jos. Calul tău se va întoarce teafăr acasă.

Resemnat în fața voinței zeilor, îşi luă cufărul şi desaga. Îşi petrecu spada, îşi fixă lancea.

– Şi cum am să-l găsesc?

– Prin portal vei pătrunde în lumea care urmează să fie. Intră în Dans, ridică cheia, rosteşte cuvintele. Destinul tău se află dincolo de ele. Soarta omenirii este în mâinile tale, începând din acest moment. Prin portal, repetă ea. Intră în lumea care abia urmează să vină. Prin Dans, ridică cheia şi rosteşte cuvintele. Prin portal ...

Vocea ei îl urma printre pietrele uriaşe. Îşi zăvorî teama adânc în inimă. Dacă fusese născut pentru asta, aşa să fie. Viața era lungă, ştia şi el. Şi

venea peste el în răbufniri scurte. Ridică piatra. O singură rază de lumină străbătea prin norii groşi pentru a-i lumina vârful. Puterea îi încordă braţul coborând în trup ca o săgeată.

– Lumile aşteaptă. Timpul curge. Zeii veghează.

– Repetă, spuse Morrigan şi rosti cuvintele împreună cu el, pentru ca aceasta să sune ca o cântare.

– Lumile aşteaptă. Timpul curge. Zeii veghează.

Aerul se cutremură în jurul lor, prinse viaţă datorită vântului, luminii şi sunetelor. Cristalul din mâna lui ridicată străluci precum soarele şi cântă cu glas de sirenă. Îşi auzi propria voce răsunând ca un muget, rostind cuvintele ca o provocare.

Şi aşa îşi luă zborul. Prin lumină, prin vânt şi sunet. Dincolo de stele, de lună şi de planete. Peste apa care îi întoarse pe dos stomacul lui de magician. Tot mai repede, până când lumina deveni orbitoare, sunetele asurzitoare şi vântul atât de aspru, încât se mira că nu-i smulge carnea de pe oase.

Apoi lumina începu să scadă, vântul se potoli şi lumea rămase tăcută.

Se rezemă în lance ca să-şi recapete suflul, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască cu lumina. Simţea miros de ceva nedefinit – piele, îşi spuse el –, piele şi trandafiri. Se afla într-un fel de cameră, dar care nu semăna cu nimic din ce mai văzuse el până atunci. Era mobilată în chip fantastic, cu scaune scunde şi lungi în culori închise şi avea o pânză în loc de pardoseală. Pereţii erau pe alocuri

împodobiți cu tablouri, pe alții se vedeau cărți. Zeci şi zeci de cărți legate în piele. Făcu un pas înainte ca fermecat, dar auzind o mişcare în stânga lui se opri brusc.

Fratele lui şedea la un fel de masă pe care se afla o lampă aprinsă ce lumina încăperea într-un mod straniu. Părul lui era mai scurt ca de obicei, tuns până la linia maxilarelor. Ochii lui păreau să exprime amuzamentul. Ținea în mână un instrument de metal, despre care instinctul îi spunea lui Hoyt că este o armă.

Cian îl îndreptă către inima fratelui său şi se lăsă pe spătarul scaunului, punându-şi picioarele pe tăblia mesei. Zâmbi larg şi spuse:

– Ei, ia te uită ce a mai adus azi pisica!

Oarecum derutat de această expresie pe care nu o cunoştea, Hoyt încruntă din sprâncene şi se uită de jurîmprejur să vadă pisica.

– Mă cunoşti? Hoyt făcu un pas înainte, mai aproape de lumină. Sunt Hoyt, fratele tău. Am venit să...

– Să mă omori? Prea târziu. Sunt deja mort de mult. Ce-ar fi să rămâi acolo unde eşti acum? Văd foarte bine şi pe întuneric. Arăți cam... ei bine, destul de caraghios. Dar oricum sunt impresionat. Cât ți-a luat ca să desăvârşeşti călătoria prin timp?

– Eu... Se vede că trecerea prin portal l-a tulburat profund, îşi spuse el. Sau poate că este pur şi simplu din cauză că îl vedea pe fratele lui mort atât de viu şi nevătămat. Cian ...

– Acum nu mai folosesc numele ăsta. Deocamdată mă cheamă Cain. Într-o singură silabă. Scoate-ți haina, Hoyt, şi să vedem ce este sub ea.

– Eşti vampir.

– Da, fireşte că sunt. Haina, Hoyt.

Hoyt desfăcu catarama care o ținea şi îi dădu drumul să cadă pe jos.

– Sabie şi pumnal. Cam multe arme pentru un magician.

– Va avea loc o bătălie.

– Aşa crezi? rosti el pe un ton amuzat, dar şi glacial în acelaşi timp. Pot să te asigur că vei pierde. Ceea ce am eu aici se numeşte pistol. Este chiar foarte bun. Trage un proiectil mai repede decât poți tu să clipeşti din ochi. Ai să fii mort în locul unde stai înainte să apuci măcar să-ți scoți sabia.

– N-am venit să mă lupt cu tine.

– Serios? Ultima dată când ne-am întâlnit – stai să-mi împrospătez memoria – da, m-ai împins de pe o stâncă!

– Tu m-ai împins primul pe mine de pe nenorocita aia de stâncă, spuse Hoyt puțin înfierbântat. Mi-ai rupt coastele în timp ce încercai să mă împingi jos. Am crezut că eşti mort. O, zei îndurători, Cian, am crezut că ai murit.

– N-am murit, aşa cum poți vedea foarte bine. Du-te înapoi de unde ai venit, Hoyt, am avut o mie de ani, poate unul sau doi în plus sau în minus, ca să trec peste necazul cu tine.

– Pentru mine ai murit numai acum o săptămână. Hoyt îşi ridică tunica. Mi-ai făcut vânătăile astea.

Privirea lui Cian trecu peste ele, apoi reveni asupra chipului lui Hoyt.

– O să se vindece repede.

– Am venit cu misiune de la Morrigan.

– Morrigan, ea este, nu-i aşa? De astă dată, amuzamentul lui dispăru, şi Cian izbucni în râs. Aici nu există zei. Nu există Dumnezeu. Nici regina zânelor. Magia ta nu-şi are locul în acest veac şi nici tu.

– Dar tu, da!

– Adaptarea înseamnă supravieţuire. Banul este Dumnezeu aici şi puterea este partenerul lui. Eu le am pe amândouă. M-am descotorosit de cei ca tine cu mult timp în urmă.

– Lumea aceasta se va sfârşi, toate se vor sfârşi în ziua de Samhain, dacă nu mă ajuţi s-o opresc.

– Pe cine să opreşti?

– Pe cea care te-a făcut pe tine. O anume Lilith.

3

Lilith! Numele acesta îi aduse lui Cian frânturi de amintiri în minte, de acum o sută şi mai multe vieţi. O mai vedea şi acum, îi simţea mirosul, mai simţea fiorul acela brusc, oribil, din momentul când îi luase viaţa. Mai simţea gustul sângelui ei şi ceea ce intrase în trupul lui odată cu el. Darul acela sumbru, întunecat.

Lumea lui se schimbase. Şi îi fusese acordat privilegiul – sau blestemul – de a vedea cum lumile

se schimbă de-a lungul a nenumărate decenii. Nu ştia oare că urma să vină ceva? Căci altfel de ce ar fi stat singur să aştepte la miezul nopţii? Ce mic capriciu ciudat al destinului îl trimisese pe fratele lui – sau pe fratele omului care fusese el cândva – prin timp ca să-i rostească numele?

– Ei bine, sunt numai ochi şi urechi. Trebuie să vii înapoi cu mine şi să te pregăteşti de luptă.

– Înapoi? În secolul doisprezece? Cian izbucni în râs şi se lăsă pe spătarul scaunului. Te asigur că nu mă ispiteşte nimic. Îmi plac avantajele acestor vremuri. Aici curge apă fierbinte, Hoyt, şi femeile sunt la fel de fierbinţi. Nu mă interesează politica şi războaiele tale şi cu atât mai puţin zeii tăi.

– Bătălia va avea loc, cu sau fără tine, Cian.

– Fără mine mă aranjează perfect.

– Dar tu nu ai dat niciodată înapoi în faţa unei bătălii, nu te-ai ascuns niciodată de o luptă.

– *Ascuns* nu este exact termenul pe care l-aş folosi, spuse Cian nonşalant. Şi apoi, vremurile se schimbă. Te rog să mă crezi.

– Dacă ne învinge Lilith, tot ceea ce ştii tu se va pierde în timpul acesta, în toate timpurile. Omenirea va înceta să mai existe.

– Eu nu sunt om, spuse Cian înclinând capul.

– Acesta e răspunsul tău? Hoyt făcu un pas înainte. Ai să stai cu braţele încrucişate fără să faci nimic în timp ce ea distruge totul? Ai să stai aici să priveşti cum face altora ceea ce ţi-a făcut ţie? În timp ce o ucide pe mama ta, pe surorile tale? Ai să stai aici nepăsător în timp ce o va transforma pe Nola în ceea ce eşti tu?

– Sunt morți. Sunt morți de mult. Sunt praf și pulbere.

Nu văzuse el oare mormintele lor? Nu se putuse abține să nu se ducă înapoi și să stea în fața pietrelor lor funerare și în fața pietrelor celor care urmaseră după ei.

– Ai uitat tot ce te-au învățat? Spui că vremurile se schimbă. Este mai mult decât schimbare. Aș putea eu să fiu acum, aici, dacă timpul ar fi solid? Soarta lor nu este pecetluită și nici a ta nu este. Chiar acum tatăl nostru este pe moarte, dar eu l-am părăsit. N-am să-l mai văd niciodată în viață.

Cian se ridică încet în picioare.

– Nu ai nici cea mai mică idee despre ea și nu știi de ce este în stare. Era bătrână, avea sute de ani când m-a luat pe mine. Te gândești s-o oprești cu săbii și globuri de foc? Ești mai naiv decât îmi aminteam eu.

– Mă gândesc s-o opresc împreună cu tine. Ajută-mă! Dacă nu de dragul omenirii, atunci pentru tine însuți. Sau ai să fii alături de ea? Dacă nu a mai rămas nimic din fratele meu, încheiem socotelile chiar acum.

Hoyt își scoase sabia.

Cian studie îndelung lama și cântări arma din mâna lui. Apoi puse arma la loc, în buzunar.

– Pune-ți sabia la loc, Hoyt. Iisuse, nu puteai să mă învingi în duel nici când eram viu.

Iritarea străluci în privirile lui Hoyt.

– Ultima dată când ne-am bătut n-ai scăpat teafăr.

– Foarte adevărat. Mi-au trebuit câteva săptămâni să-mi revin. M-am ascuns în peşteri în timpul zilei, pe jumătate mort de foame. Am căutat-o atunci, aşa să ştii. Pe Lilith, cea care m-a transformat. În timpul nopții, pe când mă luptam să vânez câte ceva, ca să nu mor de foame. M-a părăsit. Aşa că am o răfuială cu ea. Lasă naibii sabia aia!

În timp ce Hoyt şovăia, Cian făcu o săritură simplă. Cât ai clipi din ochi era în picioare şi sări peste capul lui Hoyt, aterizând uşor în spatele lui. Îşi dezarmă fratele dintr-o singură mişcare nepăsătoare cu încheietura mâinii. Hoyt se răsuci încet. Vârful sabiei era la gâtul lui.

– Bine executat, reuşi el să îngaime.

– Suntem mai rapizi, mai puternici. Nu avem conştiință care să ne lege de mâini şi de picioare. Suntem crescuți să ucidem ca să ne hrănim. Să supraviețuim.

– Atunci cum de nu sunt mort?

Cian ridică din umeri.

– S-o punem pe seama curiozității şi poate de dragul vremurilor de demult. Aruncă sabia de-a curmezişul încăperii. Hai să bem ceva.

Se duse până la un bufet şi îl deschise. Cu coada ochiului văzu cum sabia zboară prin cameră şi se întoarce înapoi, în mâna lui Hoyt.

– Bine executat şi la tine, spuse el încet şi scoase o sticlă de vin. Nu poți să mă ucizi cu oțelul, dar, cu puțin noroc, ai fi putut să-mi retezi vreo parte din corp pe care aş prefera s-o păstrez. Nu ne putem regenera membrele.

– Am să las arma la o parte şi ai să faci şi tu la fel.

– Mi se pare corect.

Cian scoase pistolul din buzunar şi îl puse pe masă.

– Deşi un vampir are întotdeauna arma la el. Şi îşi dezgoli caninii. Cu asta nu avem ce face. Turnă băutura în două pahare în timp ce Hoyt punea jos sabia şi pumnalul. Acum stai jos şi explică-mi de ce trebuie să particip eu la salvarea omenirii. În ultima vreme sunt un om foarte ocupat. Am mai multe întreprinderi.

Hoyt luă paharul care îi fusese oferit, îl studie, îl mirosi.

– Ce este asta?

– Un foarte bun vin italian roşu. Nu am de gând să te otrăvesc. Şi ca să dovedească, sorbi din paharul lui. Aş putea să-ți frâng gâtul ca pe o surcea.

Cian se aşeză şi îşi întinse picioarele. Apoi făcu un semn cu mâna către Hoyt.

– În lumile de astăzi, ceea ce facem noi echivalează cu o întâlnire de afaceri, în cadrul căreia tu eşti pe cale să-ți prezinți oferta. Aşadar... luminează-mă!

– Trebuie să strângem forțe. Să începem cu câțiva. Trebuie să fie un cărturar şi un vrăjitor, unul din multele tipuri de vrăjitori, şi un războinic. Acela eşti tu.

– Nu. Eu nu sunt războinic. Sunt om de afaceri. Continuă să stea comod şi schiță un zâmbet leneş.

Aşadar zeii, ca de obicei, ți-au dat un material penibil de sărac pentru început şi o misiune de-a dreptul imposibilă. Cu mâna ta de oameni şi alți nebuni suficient de țicniți ca să vină alături de tine trebuie să învingi o armată condusă de un vampir puternic, cu creaturi, foarte probabil, de aceeaşi speță cu ea şi alte tipuri de demoni, dacă îşi dă osteneala să-i creeze. Altfel, lumea va fi distrusă.

– Lumile, îl corectă Hoyt. Sunt mai multe lumi.

– Aici ai dreptate.

Cian sorbi şi rămase gânditor. Actuala sa ipostază nu-i oferea niciun fel de provocări. Aceasta, cel puțin, părea interesantă.

– Şi ce spun zeii tăi, care ar fi rolul meu în chestia asta?

– Trebuie să vii cu mine, să mă înveți tot ce ştii despre cei din stirpea ei şi cum să-i învingem. Care sunt punctele lor slabe? În ce rezidă puterea lor? Ce arme şi vrăjitorii putem folosi împotriva lor? Avem timp până la Samhain ca să ne însuşim toate acestea şi să ajungem la primul cerc.

– Aşa de mult timp? Din vocea lui răzbătea sarcasmul. Şi ce am eu de câştigat din toate astea? Sunt un om bogat, am multe interese pe care trebuie să mi le protejez peste tot.

– Şi ea o să-ți îngăduie să-ți păstrezi această bogăție şi toate interesele dacă va fi la putere?

Cian simți că i se strepezeşte gura. La asta merita să se gândească.

– Probabil că nu. Dar este şi mai posibil ca, dacă te ajut, să risc să pierd totul şi chiar însăşi existența mea. Când eşti aşa de tânăr ca tine ...

– Eu sunt fratele mai mare.

– Nu mai eşti în ultimii nouă sute şi mai bine de ani. Oricum, când eşti tânăr îți închipui că vei trăi veşnic, aşa că îți asumi o mulțime de riscuri nebuneşti. Dar după ce ai trăit aşa de mult cât am trăit eu, devii mai precaut. Pentru că existența este imperativă. Eu sunt făcut să supraviețuiesc, Hoyt. Oamenii şi vampirii au această trăsătură comună.

– Şi supraviețuieşti stând singur pe întuneric în căsuța asta?

– Nu este casă, spuse Cian cu un aer absent. Este un birou. Un loc pentru afaceri. Întâmplător, am mai multe case. Şi aceasta este tot supraviețuire. Mai sunt şi impozite şi evidențe şi tot felul de lucruri legate de astea. Ca mulți cei de felul meu, stau foarte puțin timp în acelaşi loc. Suntem nomazi prin firea noastră şi mânați de nevoie.

Cian se aplecă în față, punându-şi coatele pe genunchi. Erau foarte puțini cei cu care putea să vorbească despre persoana sa. Era alegerea lui, era viața pe care şi-o făurise el.

– Hoyt, am văzut o mulțime de războaie, războaie nenumărate, aşa cum nici nu-ți poți imagina. Nimeni nu le câştigă. Dacă ai să faci asta, o să mori. E floare la ureche pentru Lilith să transforme în vampir un magician ca tine, cu puterile tale.

– Crezi că avem de ales aici?

– O, da! Se rezemă din nou de spătar. Întotdeauna ai de ales. Eu am ales de multe ori în viețile mele. Închise din nou ochii şi sorbi alene

din pahar. Se pregăteşte ceva. Am auzit zvonuri în lume despre asta. În locurile sumbre. Este aşa cum spui tu, mult mai cumplit decât mi-am imaginat eu. Ar fi trebuit să fiu mai atent. De regulă, nu mă prea amestec cu ceilalți vampiri.

Hoyt ridică din sprâncene surprins, căci Cian fusese întotdeauna foarte sociabil.

– De ce?

– Pentru că, de regulă, sunt nişte mincinoşi şi ucigaşi şi atrag prea mult atenția asupra lor. Iar oamenii care se amestecă cu ei de regulă sunt nebuni sau condamnați. Îmi plătesc impozitele, îmi predau rapoartele şi încerc să trec neobservat. Şi în fiecare deceniu sau cam aşa ceva mă mut, îmi schimb numele şi mă țin departe de radar.

– Nu înțeleg nici jumătate din ceea ce spui.

– Îmi imaginez, zise Cian. Ea ne distruge pe toți. Băi de sânge mereu, iar demonii ăia care îşi închipuie că doresc să distrugă lumea sunt ridicol de miopi. Trebuie să trăim în lumea asta, nu-i aşa?

Rămase tăcut. Se concentră şi auzi fiecare bătaie a inimii fratelui său; auzea şi zumzetul slab al aparaturii de climatizare, bâzâitul lămpii de pe biroul din partea cealaltă a încăperii. Sau putea să le blocheze aşa cum proceda cel mai des cu zgomotele de fond. De-a lungul timpului învățase să facă şi să nu facă o mulțime de lucruri.

O chestiune de alegere, îşi spuse el. Ei bine, de ce nu?

– E vorba de sânge, spuse Cian şi rămase cu ochii închişi. Până la urmă, totul se reduce la sânge.

Şi unii şi alţii avem nevoie de el ca să supravieţuim, şi cei ca tine, şi cei ca mine. Este ceea ce sacrificăm pentru zeii pe care îi venerăm, pentru ţări, pentru femei. Şi ceea ce vărsăm din aceleaşi motive. Cei ca mine nu-şi mai bat capul cu motivaţia.

Deschise ochii şi îi arătă lui Hoyt ce flăcări roşii puteau să arunce.

– Noi îl luăm, pur şi simplu, tânjim după el. Fără el, încetăm de a mai exista. Este în firea noastră să vânăm, să ne hrănim. Unora dintre noi le place mai mult decât altora, aşa cum se întâmplă şi cu oamenii. Unora dintre noi le place să provoace durere, să inducă teamă, să chinuiască şi să-şi tortureze prada. La fel ca şi oamenii. Nu suntem toţi la fel, din aceeaşi plămadă, Hoyt.

– Ucideţi.

– Atunci când vânezi cerbul în pădure şi îi iei viaţa, asta este crimă? Voi nu sunteţi nimic altceva pentru noi, uneori chiar mult mai puţin.

– Am văzut moartea ta.

– Căderea de pe stâncă n-a fost...

– Nu, am văzut-o pe ea cum te-a omorât. La început am crezut că visez. Te-am văzut cum ai ieşit din tavernă şi ai plecat cu ea, în caleaşca ei. Şi cum te-ai împreunat cu ea pe când ieşea din sat. Şi am văzut cum i s-au schimbat ochii, cum i-au strălucit colţii în întuneric înainte să şi-i înfigă în gâtul tău. Am văzut chipul tău. Durerea şi şocul şi...

– Excitaţia, termină Cian propoziţia. Extaz. Este un moment de mare intensitate.

– Ai încercat să te zbați, dar era ca o fiară peste tine și am crezut că ești mort, dar nu erai. Nu de tot.

– Nu, ca să te hrănești pur și simplu iei, poți să golești prada de sânge, dacă vrei. Dar ca să transformi un om în vampir, omul trebuie să bea din sângele celui care îl transformă.

– Și-a tăiat pieptul și ți-a apăsat gura pe el, dar tot ai continuat să te zbați până ai început să sugi la ea ca un prunc.

– Ispita este foarte mare și la fel este și dorința de a supraviețui. Bei sau mori.

– După ce a terminat cu tine, te-a aruncat în drum și te-a lăsat acolo. Acolo te-am găsit eu, plin de noroi și de sânge. Asta este ceea ce faci ca să supraviețuiești? Cerbul se bucură de mai mult respect.

– Vrei să-mi ții predici? ripostă Cian ridicându-se să ia încă o sticlă. Sau vrei să știi?

– Trebuie să știu.

– Unii vânează în haite, alții de unul singur. Momentul trezirii este timpul când suntem cei mai vulnerabili. De la prima trezire, în sicriu, și apoi în fiecare seară, după ce am dormit toată ziua. Suntem făpturi ale nopții. Soarele înseamnă moarte.

– Ardeți în lumina lui.

– Văd că mai știi câte ceva.

– Am văzut. M-au fugărit în timp ce mergeam spre casă. Sub formă de lupi.

– Numai vampirii cu o anumită vârstă şi putere sau cei care se află sub protecţia altui domn puternic pot să se transforme. Cei mai mulţi trebuie să se mulţumească cu înfăţişarea sub care au murit. Însă, fizic vorbind, noi nu îmbătrânim. Este o trăsătură foarte plăcută.

– Arăţi la fel ca în clipa în care ai murit, spuse Hoyt. De fapt, nu e chiar aşa. Nu e vorba numai de veşmântul pe care îl porţi sau de felul cum ţi-ai tuns părul. Te mişti altfel.

– Nu mai sunt ceea ce am fost şi trebuie să ţii minte asta. Simţurile noastre sunt mai ascuţite şi se ascut tot mai mult pe măsură ce înaintăm în vârstă. Focul, la fel ca şi soarele, ne distruge. Apa sfinţită, dacă a fost binecuvântată corect, ne arde la fel şi tot aşa şi simbolul crucii, dacă este folosit cu credinţă. Suntem respinşi de acest simbol.

Crucile, îşi zise Hoyt. Morrigan îi dăduse cruci. O parte din greutate i se luă de pe umeri.

– Metalul este fără folos, continuă Cian. Numai dacă reuşeşti să tai capul şi să-l separi de trunchi. Dar altfel...

Se ridică din nou şi se duse să ia pumnalul lui Hoyt. Îl aruncă prin aer, îl prinse corect de mâner, apoi îşi înfipse lama în piept.

Sângele roşu ţâşni pe cămaşa albă a lui Cian, iar Hoyt sări imediat în picioare.

– Nu te gândi cât de rău doare. Cian smulse pumnalul cu o grimasă de durere şi eliberă lama. Aşa îmi trebuie dacă vreau să fac pe grozavul. Dacă faci acelaşi lucru cu un lemn, devenim pulbere.

Dar trebuie să străpungă inima. Iar sfârşitul nostru este cumplit, sau cel puțin aşa mi s-a spus.

Luă o batistă şi şterse lama. Apoi îşi scoase cămaşa. Rana începuse deja să se închidă.

– Noi am murit o dată şi nu este aşa de uşor să scăpați de noi din nou. Şi luptăm din răsputeri împotriva oricui încearcă s-o facă. Lilith este cea mai bătrână din câți cunosc eu. Se va lupta cu mai multă înverşunare decât oricine altcineva.

Făcu din nou o pauză şi se uită la vin.

– Mama ta! Cum ai lăsat-o?

– Cu inima zdrobită. Tu erai preferatul ei. Hoyt îşi mişcă umerii în timp ce Cian privea în sus, spre chipul lui. Ştim amândoi asta. M-a rugat să încerc, să găsesc o cale. În prima clipă de durere, nu se putea gândi la nimic altceva.

– Cred că până şi puterea magici tale se opreşte în fața ridicării din morți. Sau a celor nemuriți.

– În noaptea aceea m-am dus la mormântul tău ca să rog zeii să dea puțină alinare inimii ei. Şi te-am găsit pe tine, plin de noroi.

– Cățărându-mă afară din dezordinea mormântului.

– Înfulecai un iepure de casă.

– Probabil tot ce putusem găsi mai bun. Nu pot să spun că îmi amintesc ceva. Primele ore după trezire sunt haotice. Nu simți decât foame.

– Ai fugit de mine. Ştiam ce eşti – mai fuseseră nişte zvonuri despre asta mai înainte – şi ai fugit. Şi m-am dus la stâncile unde te-am văzut în

noaptea aceea şi te-am văzut din nou, la rugăminţile mamei noastre. M-a implorat să găsesc o cale să sparg blestemul.

– Nu este un blestem.

– M-am gândit, am sperat că, dacă am să distrug lucrul care te-a făcut pe tine aşa... Sau dacă nu am să reuşesc, am să ucid ceea ce devcniseşi.

– Şi n-ai reuşit nici una, nici alta, îi aminti Cian. Ceea ce îţi demonstrează cu cine vrei să te pui. Eram proaspăt sosit şi abia dacă ştiam ce sunt sau de ce sunt în stare. Te rog să mă crezi, o să aibă de partea ei pe mulţi alţii mai vicleni.

– Dar tu vei fi de partea mea?

– Nu ai nicio rugăciune cu care să câştigi.

– Mă subestimezi. Am mult mai mult decât o simplă rugăciune. Indiferent dacă a trecut un an sau un mileniu, eşti tot fratele meu. Fratele meu geamăn. Ai spus chiar tu, sângele contează, la început, ca şi la sfârşit.

Cian îşi plimbă degetul în jos, pe paharul cu vin.

– Merg cu tine. Apoi ridică acelaşi deget în sus, înainte ca Hoyt să apuce să vorbească. Pentru că sunt curios şi puţin plictisit. Am stat în locul acesta mai mult de zece ani, aşa că a venit momentul să mă mut în altă parte. Nu-ţi promit nimic. Să nu te bizui pe mine, Hoyt. O să-mi fac întâi plăcerea mea.

– Nu poţi să vânezi oameni.

– Deja îmi dai ordine? Buzele lui Cian se arcuiră uşor. E tipic. Aşa cum spuneam, întâi îmi

satisfac propria plăcere. Întâmplarea face că nu m-am mai hrănit cu sânge de om de opt sute de ani. De fapt, de şapte sute cincizeci, căci au mai fost unele scăpări.

– De ce?

– Ca să-mi dovedesc că pot să rezist. Şi pentru că aceasta este o altă modalitate de a supraviețui – ei bine, – de a supraviețui în lumea oamenilor, cu legile lor. Dacă îi consideri o pradă, nu te poți uita la ei decât ca la un fel de mâncare. E mai greu să faci afaceri cu ei. Şi apoi, moartea are tendința de a lăsa urme. Se apropie zorile.

Hoyt privi uimit de jur-împrejurul încăperii fără geamuri.

– De unde ştii?

– Simt. Şi m-am săturat de întrebări. Deocamdată va trebui să stai cu mine. Nu poți să te plimbi de unul singur prin oraş. Chiar dacă nu suntem gemeni identici, semeni foarte mult cu mine. Şi trebuie să scapi de hainele astea.

– Şi crezi că am să port – ce sunt astea?

– Se numesc pantaloni, spuse Cian sec şi traversă camera către un ascensor particular. Am un apartament aici, este mai simplu.

– Îți faci bagajele cu ce ai nevoie şi mergem!

– Nu călătoresc în timpul zilei şi nu accept ordine. Eu sunt cel care dă ordine şi o fac de ceva vreme. Am de rezolvat o mulțime de lucruri înainte să plec. Trebuie să intri aici.

– Ce este asta? Hoyt arătă cu lancea la pereții liftului.

– Un mod de transport. Ne duce în apartamentul meu.

– Cum?

Cian îşi trecu o mână prin păr.

– Uite ce este, am aici o mulțime de cărți şi alte obiecte care te vor ajuta să înveți. Poți să-ți petreci următoarele câteva ore încercând să ajungi la zi în secolul XXI, să te pui la curent cu cultura, cu moda şi tehnologia.

– Ce este aceea tehnologie?

Cian îl trase pe fratele lui înăuntru şi apăsă pe butonul pentru nivelul următor.

– Este un altfel de zeu.

Lumea aceasta, vremea aceasta era plină de minuni. Hoyt dorea să aibă suficient timp să învețe şi să absoarbă totul. Nu existau niciun fel de torțe care să lumineze camera, în schimb era ceva ce numea Cian electricitate. Mâncarea se ținea într-o cutie cam de înălțimea unui om, care o păstra rece şi proaspătă. Şi era o altă cutie care era folosită pentru a o încălzi şi a o găti. Apa curgea dintr-o baghetă într-un lighean de unde se scurgea afară.

Casa în care locuia Cian era construită sus, în oraş – şi ce oraş! Imaginea pe care i-o descrisese Morrigan era nimic în comparație cu ceea ce vedea prin peretele de sticlă al casei lui Cian.

Hoyt credea că până şi zeii ar putea fi uluiți de dimensiunea şi întinderea acestui New York. Voia să se uite din nou afară, la el, dar Cian îl puse să jure că va ține pereții casei acoperiți şi că el nu va ieşi afară din casă.

– Apartament, îl corectase Cian. Cian spunea că este un apartament.

Şi avea cărți, aşa de multe cărți şi o cutie magică pe care Cian o numea televizor. În ea erau o mulțime de imagini cu oameni, locuri, lucruri şi animale. Şi deşi nu petrecuse decât o oră jucându-se cu ea, era conştient de zumzetul ei continuu.

Aşa că se înconjură cu cărți şi se puse pe citit şi citi până când ochii începură să-i ardă şi capul îi era prea plin pentru a mai reține alte cuvinte sau imagini. Adormi pe ceea ce Cian numea o canapea, înconjurat de cărți.

O visă pe vrăjitoare şi o văzu într-un cerc de lumină. Nu purta nimic altceva decât pandantivul, iar pielea ei strălucea albă ca laptele în lumina lumânării. Frumusețea ei era de-a dreptul amețitoare. Ținea cu ambele mâini un glob de cristal. Auzea şoapta vocii ei, dar nu distingea cuvintele. Însă ştia că este un descântec, simțea puterea lui şi puterea ei prin vis. Şi ştia că îl caută pe el.

Simțea chiar şi în somn atracția ei şi aceeaşi nerăbdare care pusese stăpânire pe el în cercul lui, în propriul lui timp. Pentru o clipă i se păru că privirile li s-au întâlnit prin ceață. Şi se simți străbătut de dorință, la fel de tare ca şi de putere. În clipa aceea, buzele ei se arcuiră, se deschiseră ca şi când ar fi vrut să-i vorbească.

– Ce naiba mai este şi asta?

Se trezi şi văzu că se uită la chipul unui gigant. Creatura era înaltă ca un copac şi la fel de vânjoasă.

Avea o față de care s-ar fi speriat și propria lui mamă, neagră ca un maur și plină de cicatrici, înconjurată de părul încâlcit. Avea un ochi albastru și unul cenușiu. Amândoi mijeau când își dezgolea dinții albi, puternici.

– Nu ești Cain.

Înainte să apuce să reacționeze, Hoyt se trezi smuls de gât în sus și scuturat ca un șoarece prins de o pisică foarte furioasă.

– Lasă-l jos, King, până nu te transformă într-un omuleț alb. Cian ieși din dormitor și își continuă alene drumul către bucătărie.

– Cum se face că are chipul tău?

– Are chipul lui, ripostă Cian. Nu semănăm chiar așa de mult, dacă te uiți mai atent. Cândva a fost fratele meu.

– Așa? Ticălosul! King îl lăsă să cadă pe Hoyt fără niciun fel de menajamente înapoi pe canapea. Și cum naiba a nimerit aici?

– Prin magie. În timp ce vorbea, Cian scoase un pachet cu sânge limpede dintr-o cutie frigorifică încuiată. Zei și bătălii, sfârșitul lumii, bla, bla, bla.

King privi în jos spre Hoyt și se strâmbă.

– Al naibii să fiu eu, dar totdeauna am crezut că jumătate din aiurelile alea pe care mi le spuneai tu erau, ei bine, aiureli. Nu prea poți să faci conversație cu el până nu-și ia porția de seară, îi spuse el lui Hoyt. Ai și un nume, frățioare?

– Sunt Hoyt al lui Mac Cionaoith. Și să nu mai pui vreodată mâna pe mine.

– Ce gură bogată!

– Este la fel ca tine? întrebară Hoyt şi King la unison.

– Nu, pentru amândoi. King se ocupă de clubul meu de jos. Este un prieten.

Hoyt se strâmbă dezgustat.

– Servitorul tău uman.

– Nu sunt servitorul nimănui.

– Dar ştiu că ai citit!

Cian luă paharul şi bău.

– Unii vampiri de rang înalt au servitori umani. Eu prefer angajaţii. Hoyt a venit să mă înscrie în marea armată pe care speră s-o formeze pentru a lupta împotriva Marelui Rău.

– Fiscul?

Fiind într-o dispoziţie mai bună, Cian zâmbi. Hoyt văzu cum ceva trece între ei, aşa cum trecuse cândva între el şi fratele lui.

– Măcar de-ar fi asta! Nu, ţi-am spus că am auzit nişte zvonuri. Se pare că erau întemeiate. După cum bârfesc zeii, Lilith a Vampirilor îşi strânge propria armată şi plănuieşte să distrugă omenirea, să preia puterea asupra tuturor lumilor. Război, molimă, ciumă.

– Ţie îţi arde de glumă? spuse Hoyt pe un ton în care se simţea furia abia stăpânită.

– Dumnezeule, Hoyt, discutăm despre armate ale vampirilor şi călătorii în timp. Al naibii să fiu dacă îmi dă mâna să glumesc pe tema asta. Dacă vin cu tine, aş putea să mor.

– Unde te duci?

– Înapoi, în trecutul meu, aşa cred. Ca să activez în calitate de consultant, cel puțin, pentru Sobrietatea Generală de acolo.

– Nu ştiu dacă o să mergem înapoi, înainte sau într-o parte. Hoyt împinse cărțile de pe masă. Dar ne vom întoarce în Irlanda. Şi o să ni se spună unde urmează să mergem în continuare.

– Ai o bere? întrebă King.

Cian deschise frigiderul, scoase o sticlă de bere Harp şi i-o aruncă.

– Aşadar, când plecăm? King răsuci capacul şi luă o sorbitură lungă.

– Tu nu pleci nicăieri. Ți-am mai spus, când va veni vremea să plec, am să-ți dau acțiunile majoritare de la club. Şi se pare că vremea aceea a venit.

King se întoarse simplu către Hoyt:

– Vrei să formezi o armată, general...?

– Hoyt. Da.

– Tocmai ai recrutat primul soldat.

– Stop! Cian ocoli tejgheaua care separa bucătăria de restul încăperii. Asta nu este pentru tine. Nu ştii nimic despre chestiile astea.

– Te cunosc pe tine, ripostă King. Ştiu că-mi place o încăierare zdravănă şi n-am mai avut parte de aşa ceva de mult timp. Vorbeşti despre o bătălie majoră, binele împotriva răului. Îmi place să pot alege de partea cui să fiu.

– Dacă este rege[1], de ce trebuie să accepte ordine de la tine? interveni Hoyt şi uriaşul negru izbucni într-un râs atât de puternic că fu nevoit să se aşeze pe canapea.

---

[1] Joc de cuvinte în original: *King* = rege (n. trad.).

– Te-a înfundat!

– Această loialitate prost plasată o să te ucidă.

– E alegerea mea, frățioare.

King făcu semn cu sticla către Cian. Şi din nou ceva tăcut şi puternic trecu între cei doi printr-o simplă privire.

– Şi nu consider că loialitatea mea este prost plasată.

– Hoyt, du-te în altă parte. Cian făcu semn cu degetul mare către dormitorul lui. Du-te acolo. Vreau să-i spun câteva vorbe idiotului ăstuia între patru ochi.

Îi pasă de el, îşi spuse Hoyt în timp ce se retrăgea din încăpere. Lui Cian îi păsa de omul acesta, iar asta era o trăsătură umană. Din ceea ce citise, nimic nu lăsa să se creadă că vampirii ar avea sentimente sincere față de oameni. Se încruntă şi cercetă cu privirea dormitorul. Unde era sicriul? În cărți se spunea că, în timpul zilei, vampirii dorm în pământul mormântului lor, în sicriu. Dar el nu vedea aici decât un pat imens, cu aşternuturi fine ca nişte nori şi acoperit cu o cuvertură moale.

Auzea vocile ridicate de alături, dar porni să exploreze camera fratelui său. Avea haine suficiente pentru zece bărbați, decise el când descoperi dulapul. Ei bine, Cian fusese întotdeauna un vanitos. Dar nu avea nicio oglindă. În cărți se spunea că vampirii nu se reflectă în oglinzi.

Intră în baie şi rămase cu gura căscată. Luxul pe care i-l arătase Cian înainte să se retragă era uimitor, dar nu era nimic în comparație cu ceea ce

vedea acum. Cada era suficient de mare pentru şase persoane şi se mai afla acolo şi o cutie mare de sticlă verde-pal. Pereţii erau de marmură şi la fel şi pardoseala.

Fascinat, intră în cutie şi începu să se joace cu butoanele şi mânerele care ieşeau din perete. Şi scoase un strigăt de spaimă când un jet de apă rece ţâşni prin mai multe tubuleţe plate.

– Pe aici obişnuim să ne scoatem hainele înainte de a face duş.

Cian intră în cabină, opri apa cu o mişcare bruscă a mâinii, apoi începu să amuşine prin aer.

– Dacă stau să mă gândesc mai bine, cu sau fără haine pe tine, ai mare nevoie de un duş. Puţi ca naiba! Spală-te, îi porunci el. Şi îmbracă-te cu hainele pe care le-am lăsat pe pat. Eu mă duc la lucru.

Ieşi lăsându-l pe Hoyt să se descurce singur. După ce mai umblă un timp pe la butoane şi îngheţă de frig, descoperi că temperatura apei reci putea fi ajustată. Se opări, degeră, dar în cele din urmă descoperi fericirea căii de mijloc.

Probabil că fratele lui spusese adevărul când îi vorbise despre bogăţia lui, căci ceea ce vedea el era un lux de neimaginat. Mirosul săpunului i se părea cam feminin, dar nu era altul. Hoyt se delectă cu primul lui duş din secolul al XXI-lea şi se întrebă dacă n-ar putea găsi o cale să-l repete prin magie atunci când se va întoarce acasă. Prosoapele care atârnau alături erau la fel de moi ca şi aşternuturile de pe pat. Se simţi oarecum decadent când folosi unul ca să se şteargă.

Nu prea îi plăceau hainele, dar ale lui erau ude leoarcă. Se gândi să iasă şi să-şi ia tunica de rezervă din cufăr, dar i se păru că era totuşi mai bine să asculte de sfatul lui Cian în privința garderobei. Dură un timp dublu ca să se îmbrace, iar cheotoarea aceea ciudată aproape că îl dădu gata. Pantofii nu aveau şireturi, ci alunecau pur şi simplu şi intrau pe picior. Trebuia să recunoască – erau foarte comozi.

Dar ar fi dorit foarte mult să aibă aici şi o nenorocită de oglindă ca să se poată vedea. Ieşi din cameră şi se opri imediat. Regele negru era tot pe canapea şi bea din sticlă.

– E mult mai bine, observă el. Probabil că o să meargă dacă îți ții gura.

– Cum funcționează cheotoarea asta?

– E un fermoar. Şi trebuie să-l ții închis.

Se ridică în picioare.

– Cain a plecat jos, la club. Soarele a apus. M-a concediat. Mi-a reziliat contractul. Dar o să-i treacă. Unde merge el, merg şi eu. Chiar dacă nu-i place.

– Crede că vom muri cu toții.

– Are dreptate – mai devreme sau mai târziu. Ai văzut vreodată ce poate face un vampir dintr-un om?

– Am văzut ce a făcut unul din fratele meu.

– Da, da, ai dreptate, spuse King, posomorându-se. Ei bine, aceasta este calea. Nu am de gând să stau să aştept până îmi face şi mie unul la fel. Are dreptate, au fost nişte zvonuri. O să fie o luptă şi am de gând să fiu şi eu pe acolo.

Un om uriaş, îşi spuse Hoyt, cu chipul înspăimântător şi o putere nemăsurată.

– Eşti un războinic.

– Bineînţeles că sunt. Şi am să le trag un şut vampirilor ăstora de-or să mă ţină minte. Te rog să mă crezi. Dar nu în seara asta. Hai să mergem jos, să vedem ce mai e pe acolo. Asta o să-l scoată din sărite.

– La... Cum îi spusese Cian?... la clubul lui?

– Te-ai prins. El îi spune *Eternitatea.* Cred că ştie câte ceva despre chestia asta.

4

Avea de gând să-l găsească. Dacă ajunsese ca un bărbat s-o târască în visurile lui, s-o împingă într-o experienţă extracorporală şi, în general, să-i acapareze gândurile, trebuia neapărat să-l găsească şi să afle de ce este aşa. De mai multe zile avea sentimentul că se află pe marginea unei stânci înalte care se clatină. De o parte era ceva strălucitor şi frumos, de altă parte un abis rece şi înfricoşător. Dar stânca însăşi, aşa nesigură şi instabilă cum i se părea, era totuşi ceva cunoscut.

Şi indiferent ce fierbea acum înlăuntrul ei, îl includea şi pe el, asta ştia şi ea. Dar nu în acest loc şi nu în acest timp. În general, în secolul XXI, bărbaţii nu călăresc îmbrăcaţi în mantii şi tunici.

Dar el era aievea; din carne şi oase şi la fel de real ca şi ea. Avusese sângele lui pe mâini, nu-i aşa? Ea fusese cea care îi răcorise trupul şi îl veghease în timp ce dormea şi se vindeca de febră. Chipul lui era aşa de cunoscut, îşi spuse ea. Ca ceva de care îşi amintea, sau zărise în vis. Chipeş chiar şi în suferinţă, îşi spuse ea amuzată, în timp ce îl desena. Zvelt şi osos, aristocratic. Cu nasul lung şi subţire, cu gura puternică, parcă sculptată. Cu pomeţii puternici, bine desenaţi. Şi imaginea lui prinse contur pe hârtia pe care lucra, mai întâi în trăsături ample, apoi în detaliile grijulii. Ochii afundaţi în orbite, îşi aminti ea, de un albastru viu, intens, cu un arc foarte pronunţat al sprâncenelor deasupra lor. Iar contrastul părului negru, sprâncenele acelea negre şi ochii de un albastru intens pe pielea albă conferea un plus de dramatism chipului lui.

Da, îşi spuse ea, îl vedea, îl putea desena, dar până nu-l găsea nu va şti dacă poate să sară peste marginea acelei stânci sau trebuie să se cațere înapoi, pe ea.

Glenna Ward era o femeie căreia îi plăcea să ştie.

Îi cunoştea faţa, forma şi aspectul trupului, ba chiar şi sunetul vocii. Ştia fără niciun dubiu că are putere. Şi credea că are şi răspunsuri. Indiferent ce avea să vină – şi toate semnele îi spuneau că va urma ceva major – acel ceva era legat de el. Şi avea şi ea un rol de jucat, ştiuse acest lucru de la prima ei răsuflare. Avea sentimentul că se pregătea

să joace cel mai important rol din viața ei. Și bărbatul acela chipeș cu norii de magie și necazuri în jurul lui era menit să fie partenerul ei de joc.

Vorbea galeza, galeza irlandeză. Știa și ea puțin, folosea uneori această limbă în descântece și putea chiar să citească cu oarecare dificultate. Dar, în mod bizar, nu numai că înțelesese tot ce îi spusese el în vis – experiență, viziune, indiferent cum se numea –, dar reușise să se exprime și ea în acea limbă exact ca un vorbitor nativ.

Așadar, fusese undeva în trecut – în trecutul bun, de demult, stabili ea. Și poate că undeva prin Irlanda. Citise viitorul în globul de cristal și rostise și descântece de localizare, folosind bandajul plin de sânge pe care îl adusese cu ea din vizita aceea atât de stranie și de intensă la... indiferent cum se numea locul acela. Sângele lui și talentul ei o vor conduce la el. Se aștepta la multă muncă și efort. La care se va adăuga munca și efortul necesar pentru a se transporta – în întregime sau cel puțin esența ei – în locul și timpul lui.

Era pregătită să facă asta, sau cel puțin să încerce. Se așează în cercul ei cu lumânările aprinse, cu ierburile plutind în bolul cu apă. Îl căută încă o dată, concentrându-se asupra schiței chipului lui și ținând în mână cârpa pe care o adusese cu ea.

– Îl caut pe bărbatul cu acest chip, doresc să găsesc locul și timpul lui. Țin sângele lui în mână și cer cu puterea sângelui lui. Căutați și găsiți și arătați-mi! Și cum vreau eu, așa să fie!

Şi îl văzu în mintea ei, încruntat şi cufundat în cărți. Se concentră şi mări imaginea, văzu camera. Un apartament? O lumină slabă îi cădea pe față, pe mâini.

– Unde eşti? întrebă ea încet. Arată-mi!

Şi atunci văzu clădirea şi strada.

Fiorii succesului se amestecară cu cea mai profundă uimire. Ultimul lucru la care se aştepta era să-l găsească la New York, la numai vreo şaizeci de intersecții de ea şi în timpul de acum. Zeițele destinului erau grăbite să înceapă lucrurile, decise Glenna. Şi cine era ea să le ceară socoteală? Închise cercul, îşi puse deoparte instrumentele şi băgă desenul în sertarul biroului. Apoi se îmbrăcă, puțin nehotărâtă ce să aleagă. Mai exact, ce trebuia să poarte o femeie care se ducea să-şi întâlnească destinul? Ceva extravagant, sau potolit, sau un costum de femeie de afaceri? Poate ceva exotic?

În cele din urmă optă pentru o rochie neagră potrivită în orice situație. Luă metroul din centru, încercând să-şi limpezească gândurile. Inima îi bătea cu putere, anticipând sentimentul care prinsese contur în sufletul ei în ultimele câteva săptămâni. Acesta era pasul următor către ceea ce o aştepta, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Şi indiferent ce avea să urmeze, indiferent ce era, indiferent ce o să se întâmple în continuare, dorea să fie cu mintea deschisă.

Şi după aceea va lua o decizie.

Trenul de metrou era aglomerat, aşa că rămase în picioare, ținându-se de mânerul de sus şi

balansându-se în ritmul vagonului. Îi plăcea ritmul marelui oraş, tempoul lui rapid, muzica lui eclectică. Toate tonurile şi nuanţele lor.

Crescuse în New York, dar nu în centrul oraşului. Orăşelul mic din partea de sus a metropolei i se păruse întotdeauna prea limitat, prea închis în el. Dorise întotdeauna ceva mai mult. Mai multă culoare, mai mult sunet, mai mulţi oameni. Îşi petrecuse ultimii patru ani din cei douăzeci şi şase pe care îi avea în oraş.

Şi toată viaţa îşi explorase meşteşugul. Acum simţea cum ceva îi freamătă în sânge ca şi când ar fi ştiut – o parte din ea ştia –, căci se pregătise toată viaţa pentru ceea ce avea să fie în orele următoare.

La următoarea staţie, alţi oameni urcară şi unii coborâră. Lăsă zgomotul lor să alunece peste ea şi evocă imaginea bărbatului pe care îl păstra în minte. Nu cu faţa unui martir, îşi spuse ea. Era prea multă putere în el pentru aceasta. Şi prea multă mânie. Dăduse peste o combinaţie foarte interesantă – trebuia să recunoască.

Puterea cercului pe care îl trasase el era mare, şi la fel de mare era şi puterea celui care îl vâna, indiferent cine era acesta. Şi lupii aceia negri îi bântuiau şi ei visele, lupii care nu erau nici oameni, nici animale, ci un amestec oribil între amândouă. Şi pipăi alene pandantivul care îi atârna la gât. Ei bine, şi ea era puternică. Ştia cum să se apere.

– Ea se va hrăni cu tine.

Era o voce ca un suflu rece în ceafa ei, care îi îngheță sângele în vine. Apoi creatura care vorbise se mișcă, păru să alunece și să plutească în cerc în jurul ei, și răceala răsuflării făcu să înghețe respirația care tremura pe buzele ei.

Ceilalți pasageri continuau să stea jos sau în picioare, să citească sau să vorbească. Netulburați. Fără să observe lucrul acela care se strecura ca un șarpe printre corpurile lor. Avea ochii roșii, dinții ascuțiți și lungi. Erau pătați de sânge care picura dezgustător din gură. Glenna simți cum i se strânge inima în piept ca un pumn și începe să bată tot mai puternic, lovindu-se de coaste.

Avea formă omenească și, ceea ce era mai rău, mult mai rău, purta un costum de om de afaceri. Un costum de stofă albastră cu brăduți, observă ea încruntată, o cămașă albă imaculată și cravată imprimată.

– Suntem aici pentru totdeauna.

Întinse o mână plină de sânge și atinse obrazul unei femei care stătea jos și citea un roman. Femeia dădu pagina și continuă să citească chiar în momentul în care pe obraz îi apăru o pată roșie.

– O să vă mânăm ca pe niște turme, o să vă călărim ca pe cai, o să vă prindem în capcane ca pe niște șobolani. Puterile voastre sunt neînsemnate și după ce o să terminăm cu voi, o să dansăm pe oasele voastre.

– Atunci de ce vă este teamă?

Creatura își dezgoli dinții zeflemitor și sări înainte. Glenna se înecă și își înăbuși un țipăt,

dându-se înapoi. Când trenul intră în tunel, creatura dispăru.

– Fii mai atentă, cucoană! Primi un ghiont nervos şi însoţit de mormăielile bărbatului peste care căzuse.

– Scuzaţi! Se prinse din nou de mânerul de sus cu mâna care devenise alunecoasă din cauza transpiraţiei. Mai simţea încă mirosul sângelui în timp ce trecea pe lângă ultimele blocuri din oraşul de sus.

Pentru prima dată în viaţa ei, Glenna se temea cu adevărat de întuneric, de străzi, de oamenii care treceau pe lângă ea. Trebui să se lupte cu ea însăşi ca să n-o ia la fugă când se opri metroul. Trebui să-şi înfrângă dorinţa de a împinge pe toată lumea la o parte ca să poată alerga pe peron şi pe scările care duceau sus. Porni repede şi, cu tot zgomotul oraşului, auzea ţăcănitul propriilor tocuri pe trotuar şi şuieratul propriei respiraţii. În faţa clubului numit *Eternitatea* era un şir lung de oameni care stăteau înghesuiţi aşteptând un semnal dinăuntru ca să poată intra. În loc să aştepte, se îndreptă către omul de la intrare. Îi aruncă un zâmbet şi făcu o mică vrăjitorie. Acesta îi dădu drumul să treacă fără a mai verifica lista sau documentul ei de identitate.

Înăuntru era muzică, o lumină albăstruie în care se simţea surescitarea celor din jur. De astă dată, înghesuiala oamenilor, pulsul şi bătăile inimii nu o emoţionau. Prea multe chipuri, îşi spuse ea. Prea multe inimi care bat în acelaşi ritm. Voia

numai una singură şi perspectiva de a o găsi în această mulțime părea foarte slabă. Fiecare ghiont şi îmbrâncitură pe care le încasă în timp ce se străduia să-şi croiască drum o făceau să tresară. Şi îi era ruşine de propria teamă. Nu era lipsită de apărare; nu era slabă. Dar aşa se simțea. Ceea ce se petrecuse în metrou fusese un adevărat coşmar. Şi coşmarul îi fusese trimis ei.

Pentru ea.

Creatura îi sesizase teama, îşi spuse ea acum. Şi se jucase cu ea, o hăituise până când genunchii i se făcuseră ca de ceară, iar urletele din lăuntrul ei îi sfâşiaseră creierii ca nişte lame de brici ascuțite. Şi fusese prea şocată, prea înspăimântată ca să recurgă la singura armă pe care o avea: vrăjitoria.

Dar acum mânia începea să-şi facă loc prin spaimele ei. Îşi spuse că era o ființă iscoditoare, o femeie care ştia să-şi asume riscuri, capabilă să valorifice ceea ce ştie. O femeie care poseda mijloace de apărare şi calități pe care alții nici nu şi le puteau imagina. Dar iată că tremura acum la cea mai mică primejdie. Îşi încordă spinarea, îşi controlă respirația şi se îndreptă direct către barul mare, circular.

Şi când ajunse la jumătatea drumului pe pardoseala argintie îl zări.

Simți mai întâi un val de uşurare, apoi fu cuprinsă de mândrie, la gândul că reuşise să facă acest prim pas atât de repede. Un interes cu totul aparte prinse contur în mintea ei, în timp ce cotea în direcția lui.

Bărbatul arăta foarte bine. Părul lui era pieptănat voit neglijent, la fel de negru, dar tuns mai scurt decât era atunci când se întâlniseră prima dată. Dar atunci era rănit, tulburat şi într-o stare jalnică. Purta un costum negru care îi venea ca turnat. Remarcă privirea atentă, uşor iritată din ochii strălucitori.

Răsuflând uşurată acum, când îşi recăpătase încrederea în sine, zâmbi şi îi tăie calea.

– Te căutam.

Cian se opri. Era obişnuit să fie agăţat de femei. Şi nu putea spune că nu-i face plăcere, mai ales când avea de-a face cu o femeie atât de deosebită ca cea din faţa lui. Avea o strălucire de nestemată verde în ochi şi flirta cu un zâmbet amuzat. Avea buzele pline, senzuale şi curbate; vocea ei era joasă şi învăluitoare.

Trupul ei era bine făcut şi îmbrăcat într-o rochiţă neagră care lăsa cu generozitate să se vadă pielea albă ca laptele şi muşchii puternici. Ar fi putut să se distreze cu ea un timp, dacă nu ar fi avut pandantivul acela la gât. Vrăjitoarele şi – ceea ce era încă şi mai rău – cele care se jucau de-a vrăjitoria puteau să-i aducă necazuri.

– Îmi place să fiu căutat de femei frumoase atunci când am timp să mă las găsit. Ar fi vrut să termine totul aici şi să plece mai departe, dar femeia îi atinse braţul. Simţi ceva. Şi se pare că şi ea avu aceeaşi senzaţie, pentru că miji ochii şi zâmbetul îi pieri.

– Nu eşti tu! Semeni doar cu el. Mâna ei se

strânse pe brațul lui și el îi simți puterea. Dar nici măcar asta nu este întru totul adevărat, la naiba! Îi lăsă brațul și își scutură părul negru. Trebuia să-mi dau seama că n-o să fie așa de ușor.

De astă dată, el fu cel care o apucă de braț.

– Hai să mergem la o masă.

Într-un colț retras, întunecos, își spuse Cian. Până când va afla ce sau cine este.

– Am nevoie de niște informații. Trebuie să găsesc pe cineva.

– Mai întâi să-ți ofer ceva de băut, spuse Cian amabil și o conduse rapid prin mulțime.

– Uite ce este, pot să-mi iau și singură de băut dacă vreau.

Glenna se gândea să facă o scenă, dar după aceea își spuse că va fi dată probabil afară. Se întrebă dacă nu era cazul să recurgă la vreo vrajă, dar știa din proprie experiență că dacă recurgi la farmece pentru orice mică iritare poți să dai de necaz. Privi de jur-împrejur, cântărind situația. Localul era plin de oameni. În acordurile muzicii date la maximum vocea cântăreței torcea rostind cuvintele cu o senzualitate de felină. Ceva public, foarte activ, decise Glenna, cu o mare cantitate de crom, lumini albastre, sticlă și sex. Ce ar fi putut să-i facă în aceste condiții?

– Caut pe cineva. Să facă conversație, își spuse ea. O conversație ușoară și prietenoasă. Am crezut că ești dumneata. Lumina nu e prea grozavă aici, dar semeni leit cu el, parcă ați fi frați. Este foarte important să-l găsesc.

– Cum îl cheamă? Poate o să-ți dau o mână de ajutor.

– Nu știu cum îl cheamă.

Și pentru că nu știa, se simți dintr-odată jenată.

– Ei bine, știu ce-ți închipui. Dar mi s-a spus că este aici. Dacă vrei numai să... Încercă să-i dea mâna la o parte și constată că era tare ca piatra.

Ce putea să-i facă în aceste condiții? se întrebă ea din nou. Aproape orice, la naiba! Simțind primii fiori de teamă în gât, închise ochii și își adună puterile. Mâna lui tremură pe brațul ei, apoi se strânse mai tare.

– Așadar ești adevărată, murmură el și își aținti privirile ca oțelul asupra ei. Cred că o să mergem sus.

– Nu merg nicăieri cu tine. Simțea acum ceva foarte înrudit cu spaima pe care o trăise în metrou. Nu a fost decât un voltaj inferior. Te rog să mă crezi, n-o să-ți placă deloc dacă măresc doza.

– Te rog să mă crezi, șopti el cu o voce de mătase, n-o să-ți dorești deloc să mă superi.

O trase în spatele curbei deschise a scărilor în spirală. Glenna se cabră, pregătită să se apere cu toate mijloacele de care dispunea. Își înfipse tocurile de nouă centimetri în piciorul lui, îi repezi un pumn în maxilar. Și, preferând să nu-și irosească suflul cu un țipăt, începu să rostească rapid un descântec.

Dar suflul i se tăie brusc, când o ridică în sus ca și când ar fi fost un fulg. Singura ei satisfacție era gândul că în treizeci de secunde, după ce va

termina descântecul, el va cădea ca o cârpă în fund. Dar gândul acesta n-o opri din luptă. Se dădu înapoi cu coatele adunate şi trase aer în piept pentru a se pregăti şi pentru un țipăt.

Dar atunci se deschise o uşă către un ascensor privat. Şi iată-l pe el, în carne şi oase. Şi semăna atât de mult cu bărbatul care o ducea pe umăr încât decise că ar fi trebuit să-l urască şi pe el.

– Lasă-mă jos, ticălosule, sau îți transform tot localul acesta într-un crater de lună.

Când se deschiseră uşile cutiei de transport, Hoyt se simți asaltat de zgomot, mirosuri şi lumini. Toate se repeziră peste făptura lui, amorțindu-i simțurile. Şi prin ceața care îi împăienjenea privirea îl văzu pe fratele lui cum se lupta din plin cu o femeie. Femeia lui, îşi dădu el seama tresărind brusc. Vrăjitoarea din visul lui era pe jumătate goală şi folosea un limbaj pe care nu-l auzise nici în cele mai sordide spelunci.

– Aşa răsplăteşti pe cineva pentru binele făcut? Femeia îşi aruncă pe spate perdeaua de păr şi îşi aținti ochii verzi, sfredelitori asupra lui. Îşi mută apoi privirile şi îl cercetă din cap până-n picioare pe King, după care pufni: Haideți, veniți încoace, pot să mă răfuiesc cu toți trei deodată.

Văzând-o cum stătea ca un sac de cartofi pe umărul lui Cian, Hoyt nu-şi dădea seama cum avea de gând să-şi pună amenințarea în practică. Dar vrăjitoarele ştiu fel de fel de trucuri.

– Aşadar, eşti aievea, spuse el încet. M-ai urmărit?

– Nu te mai împăuna, ticălosule!

Cian o mută fără efort pe celălalt umăr.

– E a ta? îl întrebă el pe Hoyt.

– N-aş putea să spun asta.

– Descurcă-te cu ea. Cian o lăsă pe Glenna din nou în picioare şi îi prinse în ultimul moment pumnul care se îndrepta către figura lui.

– Vezi-ţi de treaba ta, îi spuse el. În linişte. După aceea, cară-te! Ţine capacul închis pe cutia ta cu vrăjitorii! Amândoi. King!

Cian plecă. King ridică din umeri şi se luă după el.

Glenna îşi netezi rochia şi îşi dădu părul pe spate.

– Ce naiba ai păţit?

– Mă mai dor puţin coastele, dar în general, m-am vindecat. Mulţumesc pentru ajutor.

Glenna se uită la el, apoi răsuflă adânc.

– Uite ce o să facem. O să ne aşezăm undeva şi o să-mi oferi ceva de băut. Simt nevoia să beau ceva.

– Păi... nu am bani în pantalonii ăştia.

– Tipic! Plătesc eu.

Îşi petrecu braţul pe sub braţul lui ca să fie sigură că nu-l pierde din nou, apoi începu să-şi croiască drum prin mulţime.

– Te-a lovit fratele meu?

– Cum?

Fu nevoit să urle. Cum ar fi putut să se poarte o conversație în vacarmul ăsta? Erau prea mulți oameni aici. Sărbătoreau ceva? Erau femei care se legănau într-un fel de dans ritual și purtau încă și mai puține haine pe ele decât vrăjitoarea. Altele stăteau la mese argintii și le priveau sau le ignorau, în timp ce beau din pahare străvezii și din cești. Muzica venea în același timp din toate părțile.

– Te-am întrebat dacă fratele meu ți-a făcut vreun rău.

– Fratele? Da, se potrivește. Cel mai rău m-a lovit în mândrie.

Glenna urcă pe scări către partea de sus, unde zgomotul se auzea ceva mai slab. Agățată încă strâns de brațul lui, privi la dreapta, apoi la stânga și se îndreptă către o canapea joasă în fața căreia pâlpâia o lumânare pe o măsuță. În jurul ei stăteau înghesuiți cinci oameni care păreau să vorbească cu toții în același timp.

Glenna le zâmbi și Hoyt îi simți puterile cum zvâcnesc.

– Bună! Acum trebuie să mergeți acasă, nu-i așa?

Oamenii se ridicară și părăsiră masa plină de vasele acelea transparente, unele dintre ele încă aproape pline.

– Îmi pare rău că a trebuit să le scurtez petrecerea, dar problema noastră are prioritate. Stai jos, te rog. Glenna se așează și își întinse picioarele lungi, goale. Dumnezeule, ce noapte!

Flutură o mână prin aer, atinse cu degetele pandantivul de la gât şi îi studie faţa.

– Arăţi mai bine decât ultima dată. Te-ai vindecat?

– Aşa s-ar părea. De unde eşti?

– Direct la obiect.

Aruncă o privire către chelneriţa care veni să le cureţe masa.

– Vreau un martini Grey Goos, cu două măsline. Sec ca nisipul deşertului.

Ridică dintr-o sprânceană către Hoyt. Şi pentru că acesta nu zise nimic, ridică două degete. Îşi dădu părul după o ureche şi se aplecă spre el. Din urechi îi atârnau cercei mari, cu un nod celtic.

– Te-am visat azi-noapte. Şi încă de două ori mai înainte, aşa cred, începu ea. Am încercat să nu iau în seamă visele, asta până ultima dată. Cred că în primul vis se făcea că eşti într-un cimitir şi jeleşti pe cineva. Mi s-a rupt inima de milă pentru tine, îmi amintesc că am simţit asta. Ciudat, acum îmi amintesc mai clar. Data următoare când te-am visat, erai pe o stâncă, deasupra mării. Am văzut o femeie cu tine care nu era femeie. Şi îmi era frică de ea până şi în vis. Şi ţie la fel.

Se lăsă pe spate şi fu străbătută brusc de un fior.

– O, da! Acum îmi amintesc. Îmi amintesc că tremuram de spaimă şi că era furtună. Şi tu... tu ai lovit-o. Am împins – îmi amintesc că am împins ceea ce aveam către tine, am încercat să te ajut. Ştiam că ea este... că este rea. Îngrozitor de rea. Au izbucnit fulgere şi s-au auzit ţipete.

Simțea o mare nevoie să bea ceva.

– M-am trezit şi, pentru o clipă, spaima s-a trezit şi ea odată cu mine. Apoi s-a estompat.

Şi cum el tot nu spunea nimic, trase aer în piept.

– Foarte bine, o să vorbim deocamdată despre mine. Am folosit oglinda de căutare, am folosit globul de cristal, dar nu vedeam limpede. Numai în vis. M-ai dus în locul acela din pădure, în cerc. Sau altceva m-a adus acolo. De ce?

– Aceea nu a fost lucrarea mea.

– Dar nici a mea. Bătu în masă cu unghiile vopsite în aceeaşi nuanță de roşu ca şi buzele. Ai şi un nume, frumosule?

– Sunt Hoyt Mac Cionaoith.

Zâmbetul îi transfigură chipul, şi Hoyt simți că i se opreşte inima în loc.

– Nu-i aşa că nu eşti de prin partea locului?

– Nu.

– Irlanda. Se aude în vocea ta. Iar în vis vorbeam în galeză – pe care de fapt eu nu o ştiu. Dar cred că nu este vorba numai de loc, ci şi de timp, nu-i aşa? Nu te teme că o să mă iei prin surprindere. În seara asta sunt imună.

În sufletul lui se dădea o luptă. Femeia îi fusese arătată şi venise în cercul lui. În cercul lui de protecție nu ar fi putut pătrunde nimic care să însemne o primejdie pentru el. Când i se spusese să caute o vrăjitoare, nu se aşteptase nicio clipă la una ca ea. Dar ea se străduise să-l vindece

şi stătuse cu el când lupii îi înconjuraseră cercul. Şi acum venise la el ca să caute nişte răspunsuri şi, poate, ajutor.

– Am venit prin Dansul Zeilor şi am străbătut aproape o mie de ani în timp.

– Perfect. Glenna răsuflă adânc. Poate că nu sunt complet imună. E cam mult ceea ce spui tu acolo, dar ţinând seama de cele petrecute aici, sunt dispusă să fac acest salt.

Ridică paharul pe care îl adusese chelneriţa şi bău imediat.

– Mai ales cu asta, ca să mai atenueze căderea. Pot să plătesc cu cardul? spuse ea chelneriţei şi scoase un card din poşetă. O să vină ceva, spuse ea când rămaseră din nou singuri. Se pregăteşte ceva rău. Un rău mare, imens.

– N-ai de unde să ştii.

– Nu pot să văd totul. Dar simt şi ştiu că am şi eu o legătură cu asta. Nu mă încântă absolut deloc.

Mai sorbi puţin din băutură.

– Mai ales după cele văzute în metrou.

– Nu înţeleg.

– Ceva foarte urât, în costum de firmă, îi explică ea. A spus că o să se hrănească cu mine. Adică ea, femeia aceea de pe stâncă, aşa cred. Merg pe o margine foarte îngustă, chiar foarte primejdioasă. Avem de-a face cumva cu vampiri?

– Ce este acela metrou?

Glenna îşi trecu mâinile peste ochi.

– OK, o să ne ocupăm ceva mai târziu de asta, să te aducem la zi cu evenimentele curente, cu

mijloacele de transport în comun şi toate celelalte. Dar acum trebuie să ştiu cu cine mă lupt. Şi ce se aşteaptă de la mine.

– Nu ştiu cum te cheamă.

– Scuze. Glenna. Glenna Ward.

Femeia îi întinse mâna. După o scurtă ezitare, i-o luă.

– Mă bucur să te cunosc, zise ea. Dar acum spune-mi, ce naiba se petrece aici?

Hoyt începu să povestească, în timp ce ea continua să bea. Apoi ridică o mână şi înghiţi.

– Scuză-mă, spuneai că fratele tău – tipul care m-a bătut – este vampir?

– Nu se hrăneşte cu oameni.

– O, ce bine! Perfect. O notă bună pentru el. Adică a murit acum nouă sute de ani şi tu ai venit acum şi aici de acolo şi de atunci ca să-l găseşti.

– Sunt însărcinat de zei să strâng o armată şi să mă lupt ca să distrug armata pe care o formează Lilith, femeia-vampir.

– O, Dumnezeule, cred că mai trebuie să beau ceva.

Încercă să-i ofere paharul lui, dar ea dădu din mână refuzându-l şi făcu semn chelneriţei.

– Nu, continuă. O să ai şi tu nevoie de el, aşa cred.

Hoyt luă o înghiţitură şi clipi repede.

– Ce este licoarea asta?

– Votcă martini. Ar trebui să-ţi placă votca, spuse ea pe un ton absent. Cred că se face din cartofi.

Comandă încă un pahar şi nişte gustări de la bar, ca să contracareze efectul alcoolului. Ceva mai calmă acum, ascultă toată relatarea fără să-l mai întrerupă.

– Şi eu sunt vrăjitoarea!

Aşadar, aici nu era vorba numai de frumusețe, îşi dădu el seama. Şi nu se punea numai problema puterii. Era o căutare anume, şi o putere aparte. Pe unii îi va căuta el, îşi aminti că-i spusese zeița. Iar alții îl vor căuta pe el. Aşadar, ea îl căutase.

– Trebuie să cred că eşti. Tu, fratele meu şi cu mine îi vom găsi pe ceilalți şi vom începe...

– Ce să începem? Să ne punem cizmele? Ți se pare că arăt eu a soldat?

– Nu, nu arăți deloc.

– Îmi place că sunt vrăjitoare şi respect harul pe care îl am, spuse ea proptindu-şi bărbia în pumn. Ştiu că există un motiv pentru care îmi curge în vine acest sânge. Un scop anume. Nu mă aşteptam să fie acesta. Dar este!

Privi drept în ochii lui.

– Ştiu de când te-am visat prima dată că acesta este următorul pas pe calea către acel scop. Mi-e frică. Sunt de-a dreptul înspăimântată.

– Eu mi-am părăsit familia ca să vin aici să înfăptuiesc lucrarea aceasta. I-am lăsat numai cu crucile de argint şi după ce zeița mi-a dat cuvântul că vor fi protejați. Nu ştii ce înseamnă frica.

– Foarte bine, spuse ea şi întinse mâna punând-o peste a lui, cu un gest de mângâiere înnăscut la ea. Foarte bine, repetă ea. Pentru tine

miza e foarte mare. Dar am şi eu familie. Trebuie să fiu sigură că sunt bine protejați. Şi trebuie să fiu sigură că am să trăiesc suficient ca să apuc să fac ceea ce am de făcut. Lilith ştie unde sunt. A trimis monstrul ăla ca să mă sperie. Presupun că este mult mai bine pregătită decât noi.

– Atunci şi noi ne vom pregăti. Trebuie să văd de ce eşti în stare.

– Vrei să dau o probă? Ascultă, Hoyt, deocamdată armata ta se compune din trei persoane. Nu e cazul să mă insulți.

– Suntem patru cu regele.

– Care rege?

– Uriaşul negru. Şi nu-mi place să lucrez cu vrăjitorii.

– Serios? Îi aruncă cuvântul în față în timp ce se înclina către el. I-au ars pe ai mei tot aşa ca şi pe ai tăi. Suntem tovarăşi de suferință, Merlin. Şi ai nevoie de mine.

– S-ar putea să fie şi aşa. Zeița n-a spus că o să-mi placă! Dar trebuie să ştiu ce puteri ai şi ce puncte slabe.

– Mi se pare corect, spuse ea încuviințând din cap. Şi trebuie să le cunosc şi eu pe ale tale. Ştiu deja că nu eşti în stare să vindeci un cal beteag.

– Fals! ripostă el şi se simțea din vocea lui că fusese insultat. Întâmplător eram rănit şi nu puteam să...

– Să repari o pereche de coaste rupte şi o zgârietură din palmă. Aşadar, nu vei răspunde de răniți în cazul în care vom reuşi să strângem o armată.

– E foarte bine că te simți tu în stare să te ocupi de asta, pufni el. Şi armata o vom strânge! Aceasta este soarta mea.

– Să sperăm că soarta mea este să ajung teafără acasă. Semnă nota de plată şi îşi luă poşeta.

– Unde te duci?

– Acasă. Am o mulțime de treburi de făcut.

– Nu merge aşa. De acum înainte trebuie să stăm împreună. Te cunoaşte, Glenna Ward! Ne cunoaşte pe noi toți. Este mai bine să fim împreună, suntem mai în siguranță.

– Se poate, dar am nevoie de unele lucruri de la mine de acasă. Am o mulțime de treburi.

– Sunt creaturi ale nopții. Aşteaptă până la ivirea zorilor.

– Ai şi început să dai ordine? Încercă să se împotrivească, dar îşi aminti imediat ceea ce pățise în metrou.

Hoyt o apucă de mână şi o ținu strâns, obligând-o să rămână pe scaun. Simți cum se înfruntă sentimentele lor în fierbințeala care vibra între palmele lor.

– Ție ți se pare că este un joc?

– Nu, sunt speriată! Cu numai câteva zile în urmă îmi trăiam viața aşa cum îmi plăcea mie. Iar acum sunt hăituită şi trebuie să dau nu ştiu ce luptă apocaliptică. Vreau să mă duc acasă. Am nevoie de lucrurile mele. Trebuie să mă gândesc.

– Frica te face vulnerabilă şi naivă. Lucrurile tale vor fi acolo şi mâine-dimineață, aşa cum sunt şi acum.

Avea dreptate, firește. Și în plus, nu era sigură că mai are curajul sau nesocotința să păşească din nou în noapte.

– Şi unde am să stau până la răsăritul soarelui?

– Fratele meu are un apartament sus.

– Fratele tău! Vampirul! Căzu înapoi pe scaun. Nu-i aşa că e nostim?

– Nu-ți va face niciun rău. Ai cuvântul meu.

– L-aş prefera pe al lui, dacă nu te superi. Şi dacă încearcă...

Ridică palma puțin deasupra mesei şi se concentră asupra ei. O mică bilă de foc se formă imediat deasupra ei.

– Dacă filmele şi cărțile spun adevărul, atunci tipii ăştia nu prea se împacă cu focul. Dacă încearcă să-mi facă ceva, îl prăjesc şi armata ta va pierde un soldat.

Hoyt îşi puse mâna deasupra mâinii ei şi bila de foc se transformă imediat într-o sferă de gheață.

– Să nu te pui cu mine sau cu puterile mele şi să nu încerci să faci ceva familiei mele.

– Drăguță şmecherie. Glenna aruncă gheața în pahar. Hai să ne înțelegem: am dreptul să mă apăr de oricine şi de orice încearcă să-mi facă rău. De acord?

– De acord. Cian nu-ți va face nimic.

Se ridică şi îi întinse mâna.

– Îți promit solemn acest lucru, aici şi acum. Am să te apăr chiar şi de el, dacă încearcă să-ți facă ceva.

– Foarte bine. Îşi puse mâna în mâna lui şi se ridică în picioare. Simțea jurământul lui, îşi dădea seama că îl făcuse văzându-i pupilele dilatate. Era vorba de magie, dar nu numai atât. Presupun că aceasta este prima noastră înțelegere.

În timp ce coborau şi se îndreptau către ascensor, Cian le tăie calea.

– Staţi aşa! Unde o duci?

– Merg cu el, nu mă duce nicăieri, îl corectă Glenna.

– Nu este în siguranță dacă iese afară, înainte de ivirea zorilor. Lilith a trimis deja un cercetaş împotriva ei.

– Verifică descântecul de la uşă, îi spuse Cian Glennei. Poate să stea noaptea asta în camera de oaspeți. Ceea ce înseamnă că tu o să dormi pe canapea, asta dacă ea nu e dispusă să împartă patul cu tine.

– Poate să stea foarte bine pe canapea.

– De ce o insulți? Simțea cum îşi pierde controlul. A fost trimisă. Şi-a asumat un risc când a venit aici.

– N-o cunosc, spuse Cian simplu. Şi pe viitor aş vrea să mă întrebi mai întâi pe mine înainte de a invita pe cineva la mine acasă. Tastă codul pentru ascensor. Când ajungeți sus, rămâneți acolo. Am să încui ascensorul în urma voastră.

– Şi dacă izbucneşte un incendiu? întrebă galeş Glenna, dar Cian se mulțumi doar să zâmbească.

– În acest caz ar fi bine să deschizi fereastra şi să-ți iei zborul.

Glenna păşi în ascensor când se deschiseră uşile şi puse o mână pe braţul lui Hoyt. Înainte ca uşile să se închidă, îi adresă un zâmbet fugar lui Cian.

– Dar nu uita cu cine ai de-a face, îi spuse ea. S-ar putea să fac chiar aşa.

Glenna pufni din nas când se închise uşa.

– Nu prea îmi place fratele tău.

– În clipa de faţă, nici eu nu sunt chiar foarte mulţumit de el.

– Nu contează. Ştii să zbori?

– Nu. Hoyt se uită în jos, la ea. Dar tu?

– Deocamdată nu.

5

treziră nişte voci. Vorbeau în şoaptă şi înăbuşit, astfel că în primul moment se temu că are din nou vedenii. Indiferent cât de mult şi-ar fi apreciat arta, preţuia în egală măsură şi un somn bun – mai ales după o noapte bogată în martini şi fel de fel de dezvăluiri şi revelaţii.

Glenna pipăi după o pernă ca să şi-o îndese pe cap. Atitudinea ei faţă de Cian se mai îmblânzise puţin după ce aruncase o privire în camera de oaspeţi. Aceasta avea un pat maiestuos cu cearşafuri moi şi frumoase şi suficiente perne pentru a-i satisface dragostea de lux.

Nu o deranja nici faptul că dormitorul era foarte spaţios, plin de obiecte vechi şi zugrăvit în

nuanțe plăcute de verde ca pădurea. Baia era și ea de-a dreptul senzațională, își aminti ea în timp ce încerca să ațipească din nou. O cadă uriașă cu jacuzzi de un alb strălucitor domina încăperea care era cam jumătate din întreaga ei mansardă, cu aceleași nuanțe de verde pentru toate hectarele de pereți și pardoseală. Dar mai ales chiuveta mare de aramă bătută cu ciocanul fu cea care o făcu să toarcă de plăcere.

Fusese cât pe-aci să cedeze în fața tentației de a se desfăta în cada mare, delectându-se cu uleiurile și sărurile de baie din borcanele mari de cristal, aranjate printre lumânările strălucitoare de pe etajere. Dar imaginile cu eroinele atacate în timp ce făceau baie o făcură să renunțe la idee pe moment. Oricum, era vizuina vampirului – deși era greu să numești vizuină o locuință atât de luxoasă; în comparație cu aceasta, apartamentul ei din West Village era mai mult decât modest.

Deși admira gusturile vampirului, aceasta nu o împiedică să rostească un descântec de protecție la ușa de la dormitor, pe lângă faptul că o încuiase. Se rostogoli în pat, strânse perna în brațe și se uită la tavan în lumina slabă a lămpii de noapte. Dormea în camera de oaspeți a unui vampir. Exilase pe canapea un magician venit din secolul al XII-lea. Un bărbat chipeș și cu o misiune foarte serioasă, care spera ca ea să intre în armata lui pentru a lupta împotriva unei regine antice și puternice a vampirilor.

Trăise în magie toată viața, îi fuseseră hărăzite puteri şi cunoştinţe despre care cei mai mulţi oameni nici nu îşi imaginau că există în realitate. Şi cu toate acestea, ceea ce se întâmpla acum era ca dintr-o carte. Îi plăcea viața ei aşa cum era. Şi ştia fără umbră de îndoială că nu va mai fi niciodată aşa cum fusese.

Dar ce putea face? Nu prea putea să facă nimic, nu putea să-şi pună perna pe cap şi să se ascundă pentru tot restul vieții. Creatura aceea *ştia de ea* şi îi trimisese deja un emisar. Dacă stătea cu brațele încrucişate şi se prefăcea că nu se întâmplase nimic, putea să vină din nou după ea în orice moment şi în orice loc. Şi va fi singură.

Oare acum ajunsese să-i fie frică de noapte? Avea să privească mereu peste umăr de fiecare dată când va ieşi din casă după apusul soarelui? O să se mire atunci când un vampir pe care numai ea îl putea vedea avea să se strecoare pe urmele ei în metrou? Nu, categoric nu, ăsta nu era un mod de viață acceptabil. Singurul mod de viață – singura opțiune reală, de fapt – era să înfrunte problema şi să-şi înfrângă teama. Şi să facă acest lucru cât mai repede şi să-şi unească puterile şi resursele laolaltă cu ale lui Hoyt. Dându-şi seama că nu va mai putea să doarmă, se uită la ceas şi făcu ochii mari văzând cât este de devreme. Apoi se resemnă şi se dădu jos din pat.

În living, Cian îşi încheia noaptea cu un pahar de coniac şi o discuție înfierbântată cu fratele său.

Se întorsese în apartamentul său copleşit de un sentiment de singurătate. Nu se culca cu nicio femeie la lumina zilei, nici chiar cu draperiile trase. După părerea lui Cian, când făcea sex se afla într-o poziție de vulnerabilitate. Nu-i plăcea să se simtă vulnerabil atunci când soarele era sus pe cer. Dar avea rareori câte o companie chiar şi după apusul soarelui şi înainte de revărsatul zorilor. Şi de aceea, orele acestea erau lungi şi goale. Dar, când intrase în apartament şi îl găsise acolo pe fratele lui, îşi dădu seama că prefera orele lungi şi pustii celor aglomerate şi solicitante.

– Sper ca femeia să stea aici până vei decide care este următoarea ta mişcare, iar eu îți spun că aşa ceva este imposibil.

– Dar cum poate fi altfel în siguranță? argumentă Hoyt.

– Nu cred că securitatea ei personală se află pe lista mea de priorități în clipa de față.

Cât de mult se schimbase fratele lui, îşi spuse Hoyt întristat. Nu mai era gata să ia apărarea unei femei, a unei persoane nevinovate?

– Cu toții suntem acum în primejdie, totul este în primejdie. Nu avem de ales – trebuie să stăm împreună.

– Eu am de ales – şi nu am de gând să locuiesc aici împreună cu o vrăjitoare – şi nici cu tine, de fapt, adăugă el, pufnind pe nas. Nu las pe nimeni să stea aici în timpul zilei.

– Dar eu am stat aici ieri toată ziua.

– A fost o excepție. Cian se ridică în picioare. Și pe care o regret deja. Ceri mult prea mult de la o persoană căreia îi pasă de prea puține lucruri.

– Încă n-am început să cer. Știu ce trebuie să facem. Vorbeai despre supraviețuire. Ei bine, supraviețuirea ta este acum în primejdie, la fel de mult ca și a ei. Ca și a mea.

– Mai mult chiar, dacă femeia ta are de gând să mă ucidă în timp ce dorm.

– Nu este femeia mea. Hoyt făcu un gest înciudat. Și nu i-aș permite niciodată să-ți facă vreun rău. Îți jur. În acest loc și în acest timp, ești singura mea rudă de sânge. Sânge din sângele meu.

Cian se albi la față.

– Eu nu am rude. Nu am alt sânge decât propriul meu sânge. Cu cât vei ajunge mai repede să înțelegi asta, cu atât va fi mai bine pentru tine. Fac ceea ce fac pentru mine, nu pentru tine. Nu pentru cauza ta, ci pentru mine. Am spus că am să lupt alături de tine și așa voi face. Dar numai pentru motivele mele.

– Și care sunt acestea? Spune-mi-le și mie!

– Îmi place lumea aceasta. Cian se lăsă pe brațul fotoliului, în timp ce sorbea din coniac. Îmi place ceea ce am reușit să-i smulg și intenționez să păstrez ceea ce i-am smuls. Și asta în condițiile mele, nu după bunul plac al lui Lilith. Pentru asta consider eu că merită să mă lupt. Și la aceasta se adaugă și câteva secole de existență plicticoasă. Trec printr-o perioadă de plictiseală. Dar am și eu limitele mele. Și le depășesc ținând-o pe femeia ta la mine în casă.

– Dar nu este femeia mea!

Un zâmbet leneş se arcui pe buzele lui Cian.

– Dacă n-ai s-o faci femeia ta, înseamnă că eşti încă şi mai lent decât îmi aminteam că erai în acestă privință.

– Ăsta nu e sport, Cian, este o luptă pe viață şi pe moarte.

– Eu ştiu mai multe despre moarte decât ai să afli tu vreodată. Despre sânge şi cruzime. Secole la rând i-am privit pe muritori cum se apropie tot mai mult de propria lor dispariție ca specie, dispariție provocată chiar de mâna lor. Dacă Lilith ar avea puțină răbdare, ar fi de-ajuns să aştepte pur şi simplu. Savurează-ți plăcerea acolo unde o găseşti, frățioare, căci viața este lungă şi adesea anevoioasă.

Ridică paharul.

– Şi acesta este un alt motiv pentru care mă bat. E ceva de făcut.

– Dar atunci de ce nu treci de partea ei? se răsti Hoyt. Alături de cea care te-a făcut ceea ce eşti.

– Ea m-a făcut vampir. Ceea ce sunt este opera mea. Şi de ce sunt de partea ta şi nu a ei? În tine pot să am încredere. Ai să te ții de cuvânt, pentru că aşa eşti tu făcut. Ea nu se va ține niciodată. Nu e în firea ei.

– Dar cum rămâne cu cuvântul tău?

– Interesantă întrebare!

– Aş vrea să ştiu care este răspunsul la ca, vorbi Glenna din uşa dormitorului. Purta halatul de

mătase neagră pe care îl găsise în dulap, alături de diferite alte obiecte de îmbrăcăminte intimă femeiască. N-aveți decât să vă ciorovăiți cât vreți, așa fac bărbații și mai ales frații între ei. Dar din moment ce viața mea este și ea în joc, aș vrea să știu pe cine pot conta.

– Văd că te-ai făcut comodă, spuse Cian.

– Îl vrei înapoi?

Când își dădu capul pe spate și apucă de nodul de la cordon, Cian zâmbi. Hoyt roși.

– Nu-l încuraja, spuse Hoyt. Te rog să ne scuzi o clipă...

– Nu, nu plec. Vreau să aflu răspunsul la întrebarea ta. Și aș vrea să știu ceva: dacă fratele tău se enervează puțin, o să mă considere o gustare?

– Nu mă hrănesc cu oameni. Cu atât mai puțin cu vrăjitoare.

– Datorită iubirii tale profunde pentru omenire!

– Pentru că îmi produce neplăceri. Dacă mănânci oameni, trebuie să ucizi și se răspândește zvonul. Dacă îți schimbi prada, se află. Și vampirii bârfesc.

Glenna se gândi o clipă.

– Inteligent! Perfect, prefer cinstea inteligentă în locul minciunilor.

– Ți-am spus că n-o să-ți facă niciun rău.

– Voiam s-o aud din gura lui. Se întoarse apoi către Cian. Dacă ești îngrijorat că te-aș putea ataca, îți dau cuvântul meu – dar de ce ai avea încredere în el?

– Inteligent! făcu Cian.

– Fratele tău mi-a spus deja că mă va opri dacă voi încerca să fac ceva împotriva ta. S-ar putea să constate că lucrul acesta este mai greu decât îşi imaginează, dar... ar fi o prostie din partea mea să te ucid pe tine şi să-l înstrăinez de mine pe el, dată fiind situaţia în care suntem. Mi-e frică, dar nu sunt proastă.

– Trebuie să te cred pe cuvânt şi în problema asta.

Glenna îşi ridică alene mâneca şi îl învălui într-un zâmbet ademenitor.

– Dacă aş fi avut intenţia să te ucid, aş fi rostit deja un descântec. Şi ţi-ai fi dat seama dacă aş fi încercat ceva. Ai fi simţit. Şi dacă nu putem avea mai multă încredere unul în altul, suntem condamnaţi înainte să trecem la fapte.

– Aici ai dreptate.

– Acum aş vrea să fac un duş şi să mănânc ceva. Apoi mă duc acasă.

– Ba rămâi aici! Hoyt făcu un pas între ei. Când Glenna păşi înainte, Hoyt ridică doar mâna în sus şi forţa voinţei lui o împinse la loc în cadrul uşii.

– Numai câteva minute.

– Linişte! Niciunul dintre noi nu pleacă singur din acest loc. Niciunul dintre noi. Dacă e să formăm o uniune, trebuie să începem din această clipă. Vieţile noastre sunt în mâinile fiecăruia dintre noi.

– Nu te mai repezi asupra mea cu puterile tale!

– Am să fac tot ce trebuie să fac. Vă rog să mă înțelegeți. Hoyt își plimbă privirea de la unul la altul. Amândoi. Îmbracă-te! îi porunci el Glennei. Și după aceea o să mergem să luăm lucrurile de care crezi că ai nevoie. Dar repede!

În loc de răspuns, Glenna intră în dormitor și trânti ușa.

Cian izbucni în râs.

– E clar că știi cum să le cucereşti pe doamne! Eu mă duc la culcare.

Hoyt rămase singur în living și se întrebă oare de ce credeau zeii că el va putea salva omenirea cu aceste două ființe alături de el.

Glenna nu spunea nimic, dar un bărbat care are surori știe că femeile folosesc adesea tăcerea ca pe o armă. Și tăcerea ei plutea în jur ca niște spini în timp ce umplea un fel de carafă cu apă de la țeava argintie din bucătăria lui Cian. S-ar putea ca moda femeilor să se fi schimbat radical în nouă sute de ani, dar Hoyt era convins că structura lor interioară era în mare parte aceeași.

Și cu toate acestea, o mare parte din ea rămânea în continuare un mister pentru el.

Purta aceeași rochie ca și în seara precedentă, dar trebuia să-și pună pantofii. Nu era sigur ce punct slab din sufletul lui vibra la vederea picioarelor ei goale astfel încât îi provoca un început de excitație.

Nu ar fi trebuit să flirteze cu fratele lui, își spuse el plin de resentimente. Era vreme de război,

nu de galanterii. Iar dacă avea de gând să se fâțâie peste tot cu brațele şi picioarele goale, trebuia să... Se opri brusc. Nu era treaba lui să se uite la picioarele ei, nu-i aşa? Nu trebuia să se gândească la ea decât ca la un instrument. Nu contează că este frumoasă. Nu contează că, atunci când zâmbeşte, simte un fel de căldură în inimă. Şi nu contează – nu poate că conteze – că, atunci când se uită la ea, se simte tentat s-o atingă.

Îşi făcu de lucru cu cărțile, răspunse la tăcerea ei cu propria tăcere şi îşi ținu o predică cu privire la comportamentul adecvat. Apoi în aer se răspândi un fel de aromă ispititoare. Îi aruncă repede o privire, întrebându-se dacă nu încerca vreuna din vrăjile ei femeieşti. Dar Glenna stătea cu spatele spre el; în clipa următoare se ridică pe vârfurile picioarelor ei drăgălaşe ca să ia o ceaşcă din bufet. Carafa aceea, îşi dădu el seama, plină cu un fel de lichid negru, era cea care răspândea aburii aceia aromați. Pierdu războiul tăcerii. Din câte ştia Hoyt din proprie experiență, bărbații pierd întotdeauna acest război.

– Ce fierbi acolo?

Glenna se mulțumi să toarne lichidul negru din carafă în ceaşcă, apoi se întoarse, privindu-l cu ochii ei verzi şi reci peste marginea ceştii din care sorbea. Ca să-şi satisfacă curiozitatea, Hoyt traversă bucătăria, luă o altă ceaşcă, turnă lichidul în ea aşa cum făcuse şi Glenna, mirosi – nu detectă nicio otravă – apoi sorbi. Era ca un şoc electric,

puternic şi revigorant. Stimulator, ca băutura – ca martini – din seara precedentă, totuşi diferit. Era altceva.

– E foarte bun, spuse el şi mai luă o înghiţitură.

În loc de răspuns, Glenna îl ocoli, traversă camera şi dispăru înapoi pe uşa de la camera de oaspeţi.

Hoyt ridică privirile către zeii lui. Avea să fie oare blagoslovit cu hachiţele femeii şi alc fratelui său în acelaşi timp?

– Cum? întrebă el. Cum să fac ceea ce trebuie să fac dacă am şi început să ne certăm între noi?

– Dacă tot am ajuns la capitolul ăsta, ce-ar fi s-o întrebi pe zeiţa ta ce părere are despre felul în care te porţi cu mine.

Glenna se întorsese, de astă dată avea şi pantofii în picioare şi săculeţul pe care îl purtase în seara precedentă.

– Este o apărare împotriva unei firi certărețe.

– Mie îmi plac disputele. Şi nu accept să te răsteşti la mine ori de câte ori nu-ţi convine ceea ce am de spus. Dacă o mai faci o dată, am să ripostez. Am anumite principii în legătură cu utilizarea vrăjilor ca armă, dar n-am să le respect în relaţie cu tine.

Avea dreptate, ceea ce era şi mai supărător.

– Ce este licoarea asta?

Glenna oftă.

– Este cafea. Îmi închipui că ai mai băut cafea. Egiptenii aveau cafea. Aşa cred.

– Dar nu ca asta, răspunse el.

Şi pentru că femeia zâmbea, presupuse că ceea ce fusese mai rău trecuse.

– Sunt gata să mergem imediat după ce îți ceri scuze.

Ar fi trebuit să-şi dea seama. Asta voiau femeile.

– Îmi pare rău că am fost nevoit să recurg la forță ca să te împiedic să te cerți toată dimineața.

– A, faci pe şmecherul! De astă dată accept. Hai să mergem! Se duse la ascensor şi apăsă pe buton.

– Aşa e moda la femei în timpul acesta, să fie agresive şi cu limba ascuțită, sau numai tu eşti aşa?

Se uită la el peste umăr.

– Pentru moment, sunt singura în legătură cu care trebuie să-ți faci griji. Intră în lift şi ținu uşa. N-ai de gând să vii?

Glenna îşi elaborase o strategie. În primul rând, trebuia să găsească un taxi. Indiferent cum ar decurge conversația, indiferent cât de ciudat s-ar comporta Hoyt, cu siguranță că un taximetrist newyorkez nu se va mira, căci văzuse multe la viața lui. Şi apoi, curajul nu-i revenise în totalitate, nu suficient pentru a o determina să mai încerce o călătorie cu metroul.

Aşa cum se aşteptase, în clipa în care ajunseră afară, Hoyt se opri brusc. Şi privi lung în jur. Se uită în sus, în jos, la dreapta, la stânga. Studie traficul, pietonii, clădirile. Nimeni n-o să-i dea atenție; în caz contrar, o să-l considere turist. Când

deschise gura să pună o întrebare, Glenna îşi duse un deget la buze.

– O să ai un milion de întrebări. Aşa că ar fi mai bine să le pui la păstrare pentru mai târziu. O să răspundem cu timpul la toate. Deocamdată am să chem un taxi. Iar după ce vom urca, încearcă să nu faci nicio remarcă prea deplasată.

În mintea lui, întrebările mişunau ca furnicile, dar se învălui în mantia demnității.

– Nu sunt un prost. Înțeleg foarte bine că sunt deplasat aici.

Nu, nu era deloc prost, îşi spuse Glenna, în timp ce se apropia de bordură cu mâna ridicată. Şi nici nu era fricos. Se aşteptase să fie uimit, dar zgomotul şi agitația şi mulțimea oraşului nu-i provocaseră teama pe care o anticipase. Pe chipul lui se citea doar curiozitatea, o doză oarecare de fascinație şi puțină dezaprobare.

– Nu-mi place cum miroase aerul.

Glenna îl împinse înapoi când veni lângă ea pe bordură.

– Ai să te obişnuieşti cu el.

Când o maşină opri lângă ei, Glenna îi şopti:

– Fă ceea ce vezi că fac şi eu şi apoi aşază-te comod şi bucură-te de plimbare.

După ce se urcară în taxi, Glenna întinse brațul peste el ca să închidă portiera şi îi dădu taximetristului adresa ei. Când acesta se încadră rapid în trafic, Hoyt făcu ochii mari.

– Nici eu nu ştiu prea multe, spuse ea pe fundalul muzicii indiene care se revărsa din radioul

taxiului. Este un taxi, un fel de maşină. Merge cu un motor pe combustibil, cu benzină şi ulei.

Îi explică cum se pricepu mai bine ce înseamnă semafoarele, trecerile pentru pietoni, zgârie-norii, magazinele universale şi tot ce-i mai veni în minte. Îşi dădu seama că era ca şi când ar fi văzut şi ea oraşul pentru prima dată şi începu să-i placă. Hoyt asculta. Glenna vedea cum absoarbe informaţiile ca un burete. Cum absoarbe mirosurile, sunetele, imaginile şi le pune într-un fel de bancă de date a lui proprie.

– Sunt aşa de mulţi, spuse el încet pe un ton schimbat, ceea ce o făcu să-i arunce o privire. Aşa de mulţi oameni, repetă el, privind prin fereastra laterală. Şi nu ştiu ce va urma. Cum să salvăm aşa de mulţi oameni?

Glenna simţi o durere bruscă în stomac. Da, foarte mulţi oameni. Şi aceasta nu era decât o parte dintr-un oraş dintr-un singur stat.

– Nu putem. Nu pe toţi. N-ai să poţi niciodată. Se întinse şi îl apucă strâns de mână. Nu te mai gândi la cât de mulţi sunt, că ai să înnebuneşti. Trebuie să luăm lucrurile pe rând.

Scoase banii când taxiul opri – şi aceasta o făcu să se gândească la aspectul financiar şi la modul în care va rezolva această mică problemă în lunile următoare. Când ajunseră din nou pe trotuar îl apucă pe Hoyt de mână:

– Acesta e blocul meu. Dacă vedem pe cineva înăuntru, zâmbeşte fermecător şi atât. O să-şi închipuie că mi-am adus acasă un amant.

Chipul lui exprima stupoarea.

– Şi îți aduci amanți acasă?

– Din când în când.

Descuie uşa şi îl împinse într-un vestibul mic ca să aştepte ascensorul. Apoi, încă şi mai înghesuiți, porniră în sus.

– Toate clădirile au chestii din astea...

– Ascensoare. Nu chiar toate, dar foarte multe din ele au.

Când ajunseră la apartamentul ei, Glenna deschise grilajul de fier şi păşi înăuntru. Era un apartament mic, dar cu o lumină excelentă. Pereții erau acoperiți de tablourile şi fotografiile ei şi fuseseră zugrăviți într-un verde-pal strălucitor ca să reflecte lumina. Pe jos se aflau covoare pe care le țesuse chiar ea şi care înveseleau pardoseala cu tonurile lor vii şi modelele vesele. Era ordine, aşa cum se potrivea cu firea ei. Patul rabatabil fusese transformat în canapea. Era plină de perne. Nişa în care se afla bucătăria strălucea în urma curățeniei recente.

– Locuieşti singură. Nu ai pe nimeni să te ajute.

– Nu-mi port permite să am ajutoare. Şi îmi place să locuiesc singură. Personalul şi servitorii înseamnă bani şi eu nu am destui.

– Nu ai niciun bărbat în familie, nu primeşti niciun fel de pensie sau alocație?

– Nu mai primesc alocație de la vârsta de zece ani, spuse ea sec. Lucrez. Femeile lucrează la fel ca bărbații. De regulă, noi nu depindem de un bărbat care să aibă grijă de noi, din punct de vedere financiar sau sub alte aspecte.

Glenna împinse poşeta la o parte.

– Îmi câştig existența în felul acesta: vând tablouri şi fotografii. Tablouri mici, cele mai multe pentru cărți poştale ilustrate, vederi, bilețele şi fel de fel de mesaje pe care oamenilor le place să şi le trimită unii altora.

– A, eşti artistă!

– Aşa este, spuse ea amuzată de faptul că meseria ei păruse, în sfârşit, să se bucure de aprobarea lui.

– Cu ilustratele îmi plătesc chiria. Dar mai vând şi lucrări de artă din când în când. Îmi place să lucrez şi pentru mine. Îmi stabilesc singură programul de lucru – ceea ce este un noroc pentru tine. Nu trebuie să dau socoteală nimănui, aşa că pot să-mi iau timp liber ca să fac ceea ce trebuie făcut.

– Şi mama mea este artistă în felul ei. Tapiseriile ei sunt foarte frumoase.

Se apropie de un tablou cu o sirenă care ieşea din marea agitată. Chipul ei exprima o anumită forță, un soi de cunoaştere pe care el o considera în mod inerent feminină.

– E făcută de tine?

– Da.

– Dovedeşte talent şi o forță magică ce se transpune în culori şi forme.

Este mai mult decât o simplă aprobare, decise ea. E chiar admirație, şi simți cum o învăluie o căldură plăcută.

– Mulțumesc. De regulă, o apreciere ca aceasta m-ar face fericită tot restul zilei. Numai că astăzi este o zi cu totul deosebită. Trebuie să mă schimb.

Hoyt dădu absent din cap şi se apropie de un alt tablou.

În spatele lui, Glenna înclină capul, apoi ridică din umeri. Se îndreptă spre dulapul vechi pe care îl folosea pentru haine, îşi alese ce dorea şi duse totul în baie. Era obişnuită ca bărbații să-i acorde ceva mai multă atenție, se gândi ea, în timp ce îşi scotea rochia. Să se uite la felul cum arată, cum se mişcă. Era deprimant să te simți ignorată în felul acesta, chiar dacă avea lucruri mai importante în minte. Îmbrăcă o pereche de blugi şi o bluză albă. Lăsă apoi să se topească bucuria pe care fusese suficient de vanitoasă ca s-o lase s-o cuprindă în dimineața aceasta, se fardă şi îşi legă părul la spate într-o coadă de cal scurtă.

Când reveni, îl găsi pe Hoyt în bucătărie, cotrobăind printre ierburile ei.

– Să nu te atingi de lucrurile mele. Îi dădu brusc mâna la o parte.

– Voiam numai să... se retrase, apoi se uită în mod deliberat peste umărul ei. Asta este ceea ce porți în public?

– Da. Glenna se răsuci pe călcâie şi îi invadă spațiul intim la fel de deliberat. E vreo problemă?

– Nu. Nu porți încălțări?

– Nu şi prin casă. Nu în mod obligatoriu.

Ce ochi albaştri avea, îşi spuse ea. Aşa de albaştri şi pătrunzători pe sub genele acelea lungi şi negre.

– Ce simți când suntem așa? Singuri? Aproape unul de altul?

– Neliniște.

– Este lucrul cel mai drăguț pe care mi l-ai spus până acum. Vreau să spun, simți ceva? Aici, făcu ea și își puse pumnul pe pântec, susținându-i în același timp privirea. Simți un fel de apăsare? N-am mai avut niciodată o asemenea senzație.

O simțea și el și mai simțea și un fel de arsură sub inimă.

– N-ai mâncat nimic, reuși el să articuleze și se dădu grijuliu mai în spate. Probabil că îți este foame.

– Oarecum, murmură ea. Nu știu de ce anume o să am nevoie, așa că am să iau tot ce cred de cuviință. Nu sunt genul de om căruia îi place să călătorească cu bagaje puține. O să trebuiască să vă împăcați cu asta, și tu, și Cian. Probabil că vom pleca foarte curând.

Hoyt ridică o mână, schițând gestul de a-i atinge părul, căci era ceva ce dorea să facă de când o văzuse pentru prima dată. Dar lăsă mâna în jos.

– Plecăm?

– Că doar nu te aștepți să stai bine mersi la New York și să aștepți să vină armata la tine? Portalul este în Irlanda și trebuie să presupunem că și bătălia va avea loc tot în Irlanda sau în vreun cotlon mistic de pe acolo. Avem nevoie de acel portal sau vom avea cu siguranță nevoie de el într-un anumit moment. Așadar, trebuie să ajungem în Irlanda.

Hoyt stătea şi se uita la ea, cum îndeasă tot felul de sticluțe şi fiole într-un cufăr foarte asemănător cu al lui.

– Da, ai dreptate. Fireşte că ai dreptate. Trebuie să mergem înapoi. Şi călătoria ne va lua mult din timpul pe care îl avem. O, Dumnezeule, o să-mi vărs şi mațele din mine pe corabie până acasă.

– Pe corabie? făcu ea ridicând privirile spre el. Nu avem timp pentru *Queen Mary*, iubitule. O să zburăm.

– Spuneai că nu ştii să zbori.

– Ştiu să zbor cu avionul. Trebuie să ne gândim cum să facem rost de un bilet pentru tine. Nu ai niciun fel de carte de identitate şi nici paşaport. Trebuie să facem o vrăjitorie la agenția de bilete şi la graniță. Glenna flutură din mână. Mă descurc eu cumva.

– Ce e aia avion?

Glenna se uită la el, apoi se rezemă de masă şi izbucni în râs.

– Am să-ți explic mai târziu.

– Nu am intenționat să te amuz.

– Nu, sigur că nu. O, la naiba, nu ştiu ce să iau şi ce să las. Făcu un pas înapoi, îşi trecu mâinile peste față. Este prima mea apocalipsă.

– Ierburile, florile şi rădăcinile cresc şi în Irlanda şi chiar foarte bine.

– Mie îmi plac ale mele.

Ceea ce era o prostie şi o naivitate, dar, în fine...

– Iau tot ce consider esențial în domeniul acesta, începând cu cărțile, hainele etc. Şi trebuie să dau şi nişte telefoane. Am câteva întâlniri pe care trebuie să le contramandez.

Cu o oarecare nemulțumire închise valiza deja burdușită şi o puse pe masă. Traversă camera către un cufăr mare de lemn din colțul cel mai îndepărtat şi îl deschise cu un descântec. Împins de curiozitate, Hoyt se apropie să-i vadă conținutul peste umărul Glennei.

– Ce ții aici?

– Cărți de descântece, rețete, câteva dintre globurile mele de cristal cele mai puternice. Sunt unele care mi-au fost transmise.

– A, deci eşti o vrăjitoare ereditară.

– Exact. Singura din generația mea care mai practică vrăjitoria. Mama mea a renunțat când s-a căsătorit. Tatălui meu nu-i plăcea. Pe mine m-au inițiat bunicii.

– Cum putea să renunțe la ceva ce era înlăuntrul ei?

– Este o întrebare pe care mi-am pus-o de multe ori. Se lăsă pe călcâie şi începu să atingă ceea ce putea să ia şi ceea ce nu putea.

– Din dragoste. Tatăl meu îşi dorea o viață simplă. Dar eu n-am putut. Nu cred că pot să iubesc suficient de mult pentru a renunța la harul meu. Trebuie să mă iubească el suficient de mult ca să mă accepte aşa cum sunt.

– Puternică magie!

– Da. Luă un săculeț de catifea. Aceasta este mândria mea. Scoase dinăuntru globul de cristal cu care îl văzuse pe el în viziunile ei.

– Este de mult timp în familia noastră. De peste două sute cincizeci de ani.

– Puternică magie! repetă el, căci în momentul în care Glenna îl ridică în mâini, Hoyt văzu cum pulsează ca o inimă care bate.

– În privința asta ai dreptate. Se uită peste bol la el. Ochii i se întunecaseră brusc. Şi nu ar fi momentul să folosim câte ceva din ea? Nu a venit timpul să facem ceea ce trebuie să facem, Hoyt? Lilith ştie unde sunt, ce sunt. Probabil că ştie acelaşi lucru şi despre tine, şi despre Cian. Hai să facem o mişcare.

Ridică globul de cristal.

– Hai să aflăm unde se ascunde.

– Acum şi aici?

– Nu cunosc niciun loc sau timp mai bun.

Glenna se ridică şi îşi îndreptă bărbia către covorul din centrul încăperii.

– Dă-l, te rog, la o parte!

– Ceea ce vrei tu să faci este o mişcare periculoasă. Poate că ar trebui să ne mai gândim puțin.

– Putem să ne gândim în timp ce rulezi covorul. Am tot ce-mi trebuie pentru un descântec de localizare şi tot ce ne trebuie şi pentru protecție. Putem să facem în aşa fel încât să nu ne vadă în timp ce ne uităm la ea.

Hoyt îi îndeplini rugămintea şi descoperi sub covor pentagrama desenată. Trebuia să admită că se bucura că poate face ceva, indiferent ce. Dar ar fi preferat să acționeze de unul singur.

– Nu ştim dacă poate fi orbită. Se hrăneşte cu sânge magic şi probabil chiar destul de des. Este foarte puternică şi foarte vicleană.

– Şi noi la fel. Parcă spuneam că bătălia va avea loc peste trei luni. Când vrei să începem pregătirile?

Hoyt o privi şi încuviință din cap.

– Aici şi acum.

Glenna puse bolul de cristal în centrul pentagramei şi scoase de la piept două amulete. Le aşeză în cerc, apoi aduse lumânări, un bol de argint şi baghete de cristal.

– Nu am nevoie de toate aceste instrumente.

– Bravo ție, dar eu prefer să le folosesc. Hai să lucrăm împreună, Merlin.

Hoyt ridică o amuletă ca să-i studieze incrustațiile în timp ce ea înconjura conturul pentagramei cu lumânări.

– Te-ar deranja dacă aş lucra îmbrăcată numai cu aerul?

– Au, făcu el fără să ridice privirile.

– Foarte bine, din spirit de echipă, am să rămân îmbrăcată. Dar hainele îmi restricționează mişcările.

Îşi scoase elasticul din păr, umplu bolul de argint cu apă dintr-o fiolă şi presără apoi ierburi.

– De regulă, invoc zeița atunci când cercul este gata şi se pare că acesta este modalitatea cea mai potrivită. Îți convine?

– Perfect.

– Eşti foarte vorbăreț, nu-i aşa? Bine. Eşti gata? El dădu aprobator din cap, iar ea se duse la cealaltă curbă. Zeițe ale răsăritului, ale apusului, ale nordului şi ale sudului, începu ea, mişcându-se în interiorul cercului în timp ce vorbea. Cerem binecuvântarea voastră. Vă chemăm să stați mărturie şi să priviți acest cerc şi tot ceea ce este în interiorul lui.

– Puteri ale aerului, ale apei, ale focului şi ale pământului! îi ținu isonul şi Hoyt. Veniți alături de noi în călătoria noastră dintre lumi!

– Noapte şi zi, zi şi noapte, vă chemăm la acest ritual sacru. Şi aruncăm acum cercul acesta, o dată înmulțit cu trei. Şi cum vom dori noi, aşa să fie!

Vrăjitoarele, îşi spuse el. Totdeauna se străduiesc să vorbească în versuri. Dar simți imediat o adiere prin aer şi văzu cum se încrețeşte suprafața apei din vas, iar flăcările lumânărilor încep să pâlpâie.

– Ar trebui s-o chemăm pe Morrigan, spuse Glenna. Ea a fost mesagerul.

Hoyt începu ritualul pentru chemarea ei, apoi decise că era mai bine să vadă ce face vrăjitoarea.

– Acesta este locul tău sacru. Cere îndrumări şi rosteşte-ți descântecul!

– Foarte bine.

Glenna lăsă în jos cuțitul sacru şi ridică mâinile cu palmele în sus.

– În această zi şi în acest ceas, invoc puterea sacră a zeiței Morrigan şi o rog să ne acorde grația şi vitejia ei. În numele tău, Mamă, căutăm să vedem, te rugăm să ne îndrumi spre lumină.

Se aplecă şi ridică globul de cristal în mâini.

– În acest glob vrem să vedem fiara care hăituieşte toată omenirea, dar ochii ei să fie orbi către noi. Dă putere vederii noastre, minților şi inimilor noastre, astfel ca norii din acest glob să se împrăştie. Şi cum vrem noi, aşa să fie!

Cețurile şi lumina se amestecară în sticlă. Pentru o clipă i se păru că vede lumile din interiorul lui. Culori, forme, mişcare. Îşi auzi inima cum bate. Auzi cum bate şi inima Glennei.

Îngenunche atunci când îngenunche ea. Şi văzu ce vedea ea.

Un loc întunecos, plin de tuneluri şi scăldat într-o lumină roşie. I se păru că aude marea, dar nu ştia cu certitudine dacă nu era cumva numai mugetul puterii din propria lui minte. Şi văzu mai multe trupuri, însângerate şi contorsionate, stivuite ca lemnele de foc. Şi cuşti în care oamenii plângeau sau gemeau sau şedeau pur şi simplu cu ochii în gol. Prin tuneluri se mişca ceva, nişte forme negre care abia clinteau aerul. Unii se cățărau pe pereți ca nişte gândaci.

Şi se auzea un hohot de râs sinistru, lugubru şi înfricoşător.

Călători împreună cu Glenna prin tunelurile unde aerul mirosea a stătut şi a sânge. Jos de tot, în adâncurile pământului, de pe pereții de piatră picura umezeala. Şi ajunseră la o uşă pe care erau săpate simbolurile magiei negre. Simți cum îi îngheață răsuflarea când intrară pe acea uşă.

Ea dormea pe un pat de regină, cu patru stâlpi şi baldachin, cu cearşafuri de mătase reci ca gheața. Cearşafurile erau pătate de picături de sânge. Sânii ei erau dezgoliți deasupra cearşafurilor şi frumusețea chipului ei nu scăzuse defel din clipa când o văzuse ultima dată. Alături de ea se afla trupul unui băiat. Ce tânăr este, îşi spuse Hoyt cu milă. Nu avea mai mult de zece ani şi era atât de palid în moartea lui, cu părul de culoarea grâului de mătase aruncat pe frunte. Flacăra lumânărilor pâlpâia, aruncând o lumină şovăitoare pe trupul ei, pe trupul lui.

Hoyt luă amuleta şi o ridică deasupra capului.

Şi atunci ea deschise ochii şi se uită în ochii lui. Scoase un țipăt, dar Hoyt nu sesiză nici urmă de teamă în el. Alături de ea, băiatul deschise şi el ochii, îşi dezgoli colții şi sări în sus ca să se lipească de tavan ca o şopârlă.

– Mai aproape, mormăi ea. Vino mai aproape, magicianule, şi ad-o şi pe vrăjitoarea ta cu tine. Am s-o transform în animal de casă după ce îți sug tot sângele. Îți închipui că poți să te atingi de mine?

Când sări din pat, Hoyt simți cum zboară înapoi, străbătând un aer atât de rece, încât avu

senzația că îi îngheață respirația în gât. Şi se trezi apoi stând în cerc, cu ochii țintă la Glenna. Ochii ei erau întunecați şi larg deschişi. Îi curgea sânge din nas. Şi-l şterse cu dosul palmei, în timp ce se străduia să-şi recapete respirația.

– Prima parte a funcționat, reuşi ea să spună. A doua parte cu orbirea ei nu a mers chiar foarte bine, după cum se vede.

– Are şi ea puterile ei. Nu este lipsită de calități.

– Ai mai simțit vreodată aşa ceva? îl întrebă ea.

– Nu, niciodată.

– Nici eu. Fu străbătută de un fior puternic.

– O să avem nevoie de un cerc mai mare.

6

Înainte de a pleca, Glenna făcu curățenie temeinic în mansardă. Hoyt nu avu nimic împotrivă. Nu voia să lase niciun fel de urmă, niciun fel de ecouri din întunecimea aceea în casa ei. La sfârşit îşi puse instrumentele şi cărțile la loc în cufăr. După ceea ce văzuse şi după ceea ce simțise, nu mai avea de gând să aleagă. Va lua totul, inclusiv lada de voiaj, aproape toate cristalele, câteva unelte artistice de bază, aparate de fotografiat, două valize.

Aruncă o privire visătoare către şevaletul care stătea lângă fereastră şi la tabloul abia început de

pe el. Dacă se va întoarce – nu dacă, ci *când* – se corectă ea, când se va întoarce îl va termina. Stătea în picioare alături de Hoyt şi se uita la fel ca el la grămada de lucruri.

– Nici un comentariu? întrebă ea. Nicio discuție sau observație sarcastică cu privire la modul în care intenționez să călătoresc?

– În ce scop?

– Înțeleaptă atitudine. Acum mai avem o mică problemă: cum să scoatem toate astea de aici şi să le ducem în oraşul de sus, la locuința fratelui tău. Apropo de asta, mă îndoiesc că va fi şi el la fel de înțelept ca tine.

Se juca cu pandantivul ei în timp ce reflecta.

– Ce zici, ducem totul în brațe sau încercăm un descântec pentru transport? Nu am făcut niciodată ceva de amploarea aceasta.

Hoyt îi aruncă o privire rece.

– Am avea nevoie de trei taxiuri şi de tot ce a mai rămas din ziua de astăzi ca să cărăm toate astea.

Aşadar, şi el gândea la fel.

– Vizualizează apartamentul lui Cian, porunci el. Camera în care ai dormit.

– Perfect.

– Concentrează-te! Readu-ți în minte totul, cu toate amănuntele, formele, structurile.

Glenna încuviință din cap şi închise ochii.

– O am.

Alese mai întâi cufărul, căci acesta înmagazina cele mai multe puteri. Magia din el îl va ajuta să

îndeplinească misiunea. Îl înconjură de trei ori, apoi în sens invers, în timp ce rostea cuvintele magice.

Glenna se străduia să-şi menţină atenţia concentrată. Dar în vocea lui era ceva mai profund, mai grav, era ceva erotic în modul în care vorbea în limba străveche. Simţi pe piele şi în sânge căldura puterii stârnite de el. Apoi aerul zvâcni cu putere.

Când deschise ochii, cufărul dispăruse.

– Sunt impresionată. Ca să fie mai cinstită, ar fi trebuit să spună că este uluită. După o pregătire prealabilă şi cu un efort considerabil era şi ea în stare să transporte obiecte mici pe distanţe scurte. Dar el suflase pur şi simplu un cufăr în greutate de o sută de kilograme.

Şi-l putea imagina acum, cu mantia plutind în aer pe stânca despre care îi vorbise, din Irlanda. Sfidând furtuna, luându-se la întrecere cu ea. Şi înfruntând ceea ce niciun om n-ar trebui să înfrunte, cu credinţă şi magic. Simţi cum i se strânge stomacul de plăcere.

– Ai vorbit în galeză?

– Irlandeză, spuse el atât de absent încât ea nu-l mai întrebă nimic.

Hoyt înconjură totul din nou, concentrându-se de astă dată asupra instrumentelor ei de fotograf şi pictor. Fu gata să protesteze, dar apoi îşi spuse că trebuie să stea liniştită şi să aibă încredere. Invocă încăperea şi închise din nou ochii, apoi îşi readuse în minte camera de oaspeţi. Îi oferea ce

putea şi ea cu puterile sale. Hoyt avu nevoie de cincisprezece minute ca să realizeze ceea ce – era silită să recunoască – ei i-ar fi luat ore întregi, asta în cazul în care ar fi fost în stare s-o facă.

– Ei bine, ei bine, a fost... formidabil!

Magia era încă în el, făcându-i ochii opaci şi încreţind aerul dintre ei. O simţea ca pe o panglică în jurul lor, cum îi lega laolaltă. Excitaţia pe care o simţea era atât de puternică, încât trebui să facă un pas înapoi, ca să rupă în mod deliberat legătura dintre ei.

– Nu vreau să te jignesc, dar eşti sigur că au ajuns acolo unde vrem noi să ajungă?

Hoyt continua s-o privească fix cu ochii aceia adânci şi albaştri, până când fierbinţeala din pântecul ei crescu atât de mult, încât se mira cum de nu scoate scântei prin vârfurile degetelor. Era greu de suportat, toată această apăsare, această nevoie, bătăile nebune ale inimii ei. Dădu să facă un pas înapoi, dar el ridică pur şi simplu mâna şi o opri în loc. Simţi atracţia dinspre el, către el, însă nu era suficient de puternică pentru ca ea să nu o poată neutraliza în orice clipă. Dar în loc s-o anihileze şi să scape, îşi adânci privirea în ochii lui, în timp ce el acoperea distanţa dintre ei dintr-un singur pas.

Şi atunci lucrurile scăpară de sub control.

O trase spre el cu atâta putere încât aerul îi ieşi brusc din piept cu un fâşâit care se termină într-un geamăt când gurile lor se întâlniră. Sărutul fierbinte, ameţitor ca un drog i se urcă la creier, se răspândi în trup şi gâlgâi în sânge, când se lipi de el.

Lumânările pe care le lăsase aprinse în cameră începură să pâlpâie.

Agresivă şi disperată în acelaşi timp, îşi înfipse mâinile în umerii lui şi se aruncă cu capul înainte în furtuna de senzaţii. După asta tânjise din primul moment când îl văzuse în visurile ei. Îi simţi mâinile pe păr, pe trup, pe faţă şi fiecare loc pe care îl atingea se cutremura. Acum nu mai era vis, era numai dorinţă şi fierbinţeală şi carne.

Hoyt nu se putea opri. Glenna era ca o sărbătoare după un post lung şi nu voia decât să se îndestuleze. Gura ei era plină şi moale şi se potrivea perfect cu a lui, de parcă zeii le-ar fi modelat numai pentru acest scop. Puterile pe care le dezlănţuise ricoşau acum împotriva lui şi îi stârneau o foame insuportabilă, care îi producea dureri în pântec, în inimă şi pe care trebuia să o potolească. Între ei se aprinsese o flacără. Ştiuse acest lucru de la bun început, din momentul în care zăcuse bolnav de febră şi răpus de durere în vreme ce lupii îl pândeau de dincolo de cercul de foc. Şi se temea de asta aproape la fel de mult ca de ceea ce erau meniţi să facă împreună.

O împinse înapoi tremurând din tot trupul. Ceea ce aţâţaseră în ei se vedea acum pe chipul ei, ameţitor şi ispititor. Dacă accepta şi lua ce i se oferea, ce preţ aveau să plătească pentru asta?

Pentru că întotdeauna exista un preţ.

– Îmi cer scuze. M-am lăsat... m-am lăsat în voia ultimului descântec.

– Nu-ţi cere scuze! Este jignitor!

Femeile astea, fu tot ce reuşi el să-şi spună.

– Dar faptul că te-am atins în felul acesta nu e jignitor?

– Dacă n-aş fi dorit să mă atingi în acest fel, te-aş fi oprit. O, nu te împăuna, se răsti ea văzând expresia întipărită pe faţa lui. Poate că eşti tu mai puternic, ca fizic şi forţă magică, dar ştiu să mă stăpânesc. Iar atunci când vreau să mi se ceară scuze, o spun răspicat.

– Nu pot să-mi găsesc echilibrul în acest loc şi alături de tine. Chipul lui exprima frustrarea. Nu-mi place şi nu-mi place nici ceea ce simt pentru tine.

– Asta e problema ta. N-a fost decât un sărut.

O apucă de braţ înainte ca ea să se întoarcă.

– Nu cred că este doar un sărut chiar şi în această lume. Ai văzut cu cine trebuie să ne luptăm. Dorinţa este o slăbiciune pe care nu ne-o putem permite. Tot ceea ce avem trebuie să fie îndreptat către ceea ce urmează să facem. N-am de gând să risc viaţa ta sau soarta omenirii pentru câteva momente de plăcere.

– Pot să te asigur că vor fi mai multe. Dar nu are rost să discut cu un bărbat care consideră că dorinţa este o slăbiciune. Deocamdată, hai să o lăsăm baltă şi să ne vedem de treabă.

– Nu vreau să te jignesc, rosti el cu oarecare părere de rău. Ea îi aruncă o privire nimicitoare.

– Dacă te mai scuzi o singură dată ai să te trezeşti în fund.

Îşi luă cheile şi geanta.

– Stinge, te rog, lumânările şi hai să mergem. Vreau să verific dacă lucrurile mele au ajuns cu bine şi să facem aranjamentele pentru călătoria spre Irlanda. Şi să ne gândim cum să te scoatem ilegal din țară.

Luă nişte ochelari de soare de pe masă şi şi-i puse pe nas. O mare parte din iritarea ei dispăru la vederea expresiei uluite de pe chipul lui.

– Pentru umbră, îi explică ea. Atenuează strălucirea soarelui şi în cazul de față sunt şi un accesoriu la modă.

Deschise poarta de fier, apoi se întoarse şi se uită la mansarda ei, la lucrurile ei.

– Trebuie să am încredere că mă voi întoarce aici. Trebuie să am încredere că voi revedea acest loc.

Păşi în ascensor şi apăsă pe butonul pentru parter. Şi lăsă în urma ei o mare parte din ceea ce iubea.

Când Cian ieşi din camera lui, Glenna era în bucătărie şi gătea. La întoarcere, Hoyt se mutase în încăperea vecină cu livingul şi îşi cărase toate cărțile cu el. Din când în când, Glenna simțea vibrații în aer şi presupunea că încearcă nişte descântece. Acestea îl țineau departe de ea, nu însă şi de gândurile ei.

Era foarte atentă în privința bărbaților. Se distra cu ei, firește, dar nu se dăruia fără discernământ. Însă tocmai asta făcuse în cazul lui Hoyt. Fusese un impuls de moment şi, se pare, o greşeală. Şi deşi spusese chiar ea că nu fusese decât

un sărut, nu mai încercase niciodată o senzație asemănătoare.

O dorea, în privința asta nu exista niciun dubiu. Dar el nu se lăsase în voia simțămintelor. Glenna ar fi preferat ca el să o fi ales pe ea. Dorința nu era o slăbiciune – cel puțin nu din punctul ei de vedere. Avea dreptate că nu-şi puteau permite să se distreze. Puterea voinței şi sentimentele solide reprezentau două dintre trăsăturile lui cele mai atrăgătoare. Dar văzute prin prisma propriului ei sistem, erau în egală măsură enervante.

Aşa că se apucase de gătit, pentru că în felul acesta avea o ocupație asupra căreia se putea concentra. Când apăru Cian, somnoros şi indispus, Glenna tăia de zor legume.

– Se vede că acum *mi casa es su casa*[1], spuse el.

Îşi văzu în continuare de treabă.

– Am adus şi câteva alimente perisabile, printre altele, de acasă. Nu ştiu dacă mănânci aşa ceva.

Cian privi cu neîncredere la morcovii cruzi şi frunzele verzi.

– Unul dintre avantajele destinului meu este că nu trebuie să-mi mănânc legumele ca un băiat cuminte. Dar simțise ce fierbea pe maşina de gătit şi se apropie să miroasă mai bine sosul de tomate care sfârâia în tigaie.

– Dar, pe de altă parte, trebuie să recunosc că arată foarte ispititor.

Se rezemă de masă ca să se uite mai bine la ea.

---

[1] În limba spaniolă în original: Casa mea este casa dumneavoastră (n. trad.).

– Şi tu la fel.

– Nu-ți irosi farmecul discutabil cu mine. Nu mă interesează persoana ta.

– Aş putea lucra la chestia asta şi m-aş strecura pe sub pielea lui Hoyt. Ar putea fi amuzant. Hoyt se căzneşte să nu te privească. Şi nu prea reuşeşte acest lucru.

Ezită o clipă cu mâna în aer, apoi lăsă din nou cuțitul în jos.

– Sunt sigură că în cele din urmă va reuşi. Este un bărbat foarte hotărât.

– Întotdeauna a fost aşa, dacă nu mă înşală memoria. Sobru şi serios şi prins ca un şoarece în capcana harului lui.

– Aşa vezi tu lucrurile? Lăsă cuțitul jos şi se întoarse către el. Ca o capcană? Dar nu este aşa, nici pentru el şi nici pentru mine. Este în primul rând o datorie. Dar este şi un privilegiu şi o bucurie.

– Am să văd eu ce bucurie o să fie când ai să te afli pe tărâmul lui Lilith.

– Am fost acolo. Am făcut un descântec de localizare de la mine de acasă. Stă într-o peşteră cu o mulțime de tuneluri. În apropierea mării, aşa cred. După toate probabilitățile, aproape de stânca de pe care a înfruntat-o Hoyt. Ne-a repezit înapoi un suflu foarte zdravăn. Data viitoare n-o să ne mai lăsăm spulberați aşa uşor.

– Sunteți o pereche de nebuni, asta sunteți! Deschise cutia frigorifică şi scoase o pungă de sânge. Chipul i se alungi la auzul exclamației scoase de Glenna. Va trebui să te obişnuieşti cu asta.

– Ai dreptate. Aşa voi face.

Se uită la el în timp ce acesta turnă conținutul într-un pahar gros şi apoi îl puse în cuptorul cu microunde la încălzit. De astă dată Glenna scoase un chicotit pe care nu şi-l putuse înăbuşi.

– Scuză-mă, dar este aşa de ciudat.

Cian se uită atent la ea şi fiindcă nu remarcă niciun fel de ironie se relaxă.

– Vrei puțin vin?

– Sigur că da, mulțumesc. Trebuie să mergem în Irlanda.

– Aşa mi s-a spus.

– Nu. Acum. Imediat după ce o să facem aranjamentele necesare. Eu am paşaport, dar trebuie să vedem cum putem să-l scoatem pe Hoyt din această țară şi să-l introducem în alta. Şi vom avea nevoie de un loc unde să stăm şi, ei bine, să ne antrenăm şi să exersăm.

– La naiba, spuse Cian şi îi turnă un pahar de vin. Să ştii că nu e chiar aşa de simplu să las pe cineva în locul meu să-mi conducă afacerile, mai ales că omul în care aveam încredere că se poate ocupa de clubul meu de jos şi-a băgat în cap că trebuie să se înroleze în armata sfântă a lui Hoyt.

– Uite ce este, eu mi-am petrecut astăzi o mulțime de timp cu făcutul bagajelor, cu transferul puținelor fonduri de care dispun ca să-mi pot plăti chiria locuinței până în octombrie. Mi-am anulat întâlnirile şi am transferat câteva din comenzile avantajoase pe care le aveam unui asociat. Va trebui să te descurci şi tu cumva.

Cian îşi scoase paharul din cuptorul cu microunde.

– Şi mă rog, cu ce te ocupi? La ce se referă acele comenzi avantajoase?

– Felicitări cu conținut mistic. Pictez. Şi fac fotografii.

– Şi te pricepi?

– Nu, mă fandosesc! Fireşte că mă pricep. Fotografiile cele mai rentabile sunt cele de la nunți. Mai realizez şi lucrări de artă pentru propria plăcere pe care uneori le vând. Ştiu să mă descurc binişor. Ridică paharul. Dar tu?

– N-aş fi putut supraviețui dacă nu m-aş fi descurcat. Aşadar, plecăm diseară.

– Diseară? Dar nu se poate...

– Să ne adaptăm, spuse el simplu şi bău.

– Trebuie să vedem ce avioane avem, să cumpărăm bilete...

– Am avionul meu. Am licență de pilot.

– Oh!

– Sunt bun, o asigură el. Am zburat câteva decenii la rând, aşa că nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

Vampiri care beau sânge din vase scumpe de sticlă şi aveau avioanele lor proprii! Nu, de ce să-şi facă griji?

– Hoyt nu are niciun document de identitate, nici paşaport, nici alte acte. Aş putea rosti un descântec ca să-l fac să treacă granița, dar...

– Nu este nevoie.

Traversă încăperea, deschise un panou din perete pe care ea nu-l observase şi dădu la iveală un seif. Îl descuie şi scoase din el o cutie cu cifru, se întoarse cu ea, o puse pe masă şi începu să tasteze combinaţia.

– N-are decât să aleagă, spuse Cian şi scoase o jumătate de duzină de paşapoarte.

– Oho! Glenna luă unul din ele, îl deschise şi studie fotografia. Semănaţi atât de mult! Lipsa serioasă a oglinzilor din apartament îmi confirmă că legenda cu privire la absenţa imaginii reflectate este adevărată. Nu ai probleme când eşti fotografiat?

– Dacă se foloseşte un aparat cu reflexie, ai un moment în care se activează oglinda şi în care eşti cu adevărat năucit. Apoi se dezactivează şi gata!

– Interesant! Mi-am adus şi eu aparatul. Aş dori să încerc să-ţi fac câteva fotografii, când o să am timp.

– O să mă mai gândesc la asta.

Glenna aruncă paşaportul pe masă.

– Sper că avionul tău are şi spaţiu pentru bagaje, fiindcă am o mulţime de lucruri.

– O să ne descurcăm. Am şi eu câteva telefoane de dat şi trebuie să-mi fac şi bagajele.

– Stai puţin! Nu avem unde să stăm.

– Nu e o problemă, spuse el ieşind din încăpere. Am un loc care o să ne convină.

Glenna oftă şi se uită la oala de pe aragaz.

– Ei bine, cel puţin o să mâncăm ca lumea înainte de plecare.

Nu a fost un lucru simplu, nici chiar cu banii lui Cian şi cu numeroasele lui relaţii care le netezeau drumul. De astă dată a trebuit să transporte bagajele pe calea obişnuită şi anevoioasă. Glenna vedea cum toţi cei trei bărbaţi de care îşi legase soarta căutau o modalitate de a mai reduce din bagajele ei. Dar le tăie orice avânt spunând cu fermitate că nu poate renunţa la niciunul.

Nu avea nici cea mai mică idee ce anume împachetase Cian în singura valiză şi cele două cufere mari de metal. Dar nici nu era foarte sigură că doreşte să afle. Nu-şi putea imagina cum ar arăta toţi patru, cei doi bărbaţi înalţi, bruneţi, uriaşul negru şi ea, roşcata, cu suficiente bagaje pentru a scufunda din nou *Titanicul*. Profită de privilegiul de a fi femeie şi îi lăsă pe bărbaţi să se ocupe de încărcare, în timp ce ea explora avionul elegant al lui Cian.

Nu avusese reţineri nici în privinţa culorilor, nici a cheltuirii banilor – era un merit pe care trebuia să i-l recunoască. Scaunele erau tapiţate cu piele şi erau suficient de mari pentru a fi confortabile chiar şi pentru o persoană de dimensiunile lui King. Iar covorul de pe jos era îndeajuns de gros pentru a putea dormi pe el. Avionul fusese prevăzut cu o mică sală de conferinţe, două băi sofisticate şi ceea i se păru la prima vedere un dormitor intim. Descoperi curând că nu existau nicăieri nici ferestre şi nici oglinzi. O locuinţă de maximă siguranţă.

Intră în chicinetă şi dădu aprobator din cap. Aprecie şi faptul că Cian avusese grijă să telefoneze pentru a asigura provizii de alimente. Înseamnă că nu aveau să moară de foame în drum spre Europa.

Europa! Îşi plimbă degetul pe marginea unuia dintre fotoliile complet rabatabile. Întotdeauna intenționase să meargă în Europa, să petreacă acolo cel puțin o lună. Să picteze, să facă fotografii, să exploreze. Să viziteze locuri vechi, să facă cumpărături. Şi iată că acum călătorea în Europa, şi asta cu mult peste nivelul de clasa întâi. Dar nu va putea să hoinărească pe dealuri şi prin locurile sacre după pofta inimii.

– Ei bine, doreai o aventură în viață, îşi aminti ea. Acum ai parte de ea.

Strânse mâna pumn peste pandantivul pe care îl purta la gât şi se rugă să aibă nu numai puterea, dar şi şansa de a supraviețui.

Era deja aşezată când se îmbarcară şi cei trei bărbați, nerăbdători să savureze un pahar de şampanie.

– Am scos dopul, îi spuse ea lui Cian. Sper că nu te superi. Mi s-a părut foarte potrivit.

– Perfect, spuse el şi se duse direct în cabină.

– Vrei să fac pe ghidul şi să-ți prezint avionul? îl întrebă ea pe Hoyt. Ai chef să arunci o privire în jur? Îmi închipui că King a mai zburat cu această mică bijuterie.

– Bate toate avioanele comerciale, spuse King şi îşi turnă o bere în loc de şampanie. Şeful ştie

cum să se poarte cu pasărea asta. Îl bătu prietenește pe Hoyt pe spate. N-avea nicio grijă!

Dar, întrucât nu arăta nici pe departe convins, Glenna se ridică în picioare și mai turnă încă un pahar de șampanie.

– Uite, bea și relaxează-te! O să petrecem aici toată noaptea.

– Într-o pasăre făcută din metal și stofă. Hoyt încuviință din cap și, pentru că tot avea paharul în mână, sorbi din licoarea cu bule. Este o chestiune de știință și mecanică.

Citise timp de două ore despre istoria și tehnologia avionului.

– Aerodinamica.

– Exact. King ciocni sticla de bere de paharul lui Hoyt, apoi de paharul Glennei. Pentru șuturile în fund pe care o să le tragem unora!

– Pari foarte nerăbdător s-o faci! remarcă Glenna.

– Chiar așa, abia aștept! Și cine n-ar fi nerăbdător? Trebuie să salvăm amărâta asta de lume. Șeful? În ultimele săptămâni n-a mai avut stare. Și când el n-are stare, nici eu n-am stare. Dacă mă întrebi pe mine, păi, asta este exact ce a recomandat medicul.

– Și moartea nu te îngrijorează?

– Toți murim. Aruncă o privire către cabină. Într-un fel sau altul. Și apoi, un ticălos așa de mare ca mine nu e prea ușor de doborât.

Cian intră în cabina pasagerilor.

– Am primit aprobarea de decolare, băieți și fete. Stați jos și legați-vă centurile.

– Sunt lângă tine, căpitane, spuse King și îl urmă pe Cian în cabina pilotului.

Glenna se așeză și îi adresă un zâmbet lui Hoyt în timp ce bătea cu palma scaunul de lângă ea.

– Trebuie să-ți pui centura. Dă-mi voie să-ți arăt cum se pune.

– Știu cum funcționează. Am citit despre ea. Studie o clipă cele două bucăți de metal, apoi le fixă una de alta. Pentru cazurile de turbulență. Goluri de aer.

– Nu ești deloc emoționat.

– Eu am venit printr-un portal al timpului, îi reaminti el. Începu să se joace cu panoul de control al fotoliului și se amuză lăsându-se cu spătarul în jos și revenind apoi în poziție verticală. Cred că o să-mi facă plăcere călătoria asta. Păcat că este pe deasupra apei.

– O, era cât pe-aci să uit, spuse ea. Căută în poșetă, apoi scoase o fiolă. Bea asta. O să te ajute. Bea! repetă ea, văzând că el se încruntă la fiolă. Sunt ierburi și niște cristale pulbere. Nu e nimic periculos. Dar te ajută să te liniștești.

Reticența se vedea clar pe chipul lui, dar o înghiți.

– Sper că te pricepi la ierburi.

– Ai să-mi mulțumești că n-ai să fii nevoit să folosești punga!

Glenna auzi zumzetul motoarelor și simți sub ea vibrațiile mașinii.

– Spirite ale nopții, dați-ne aripi ca să parcurgem acest zbor. Țineți-ne în siguranță în mâinile voastre, până când vom atinge din nou pământul.

Îi aruncă o privire piezișă lui Hoyt.

– Nu strică niciodată.

Lui Hoyt nu i se făcu rău, dar Glenna vedea că licoarea ei și voința lui luptau împreună pentru a-i menține organismul în stare de funcționare. Îi făcu un ceai, îi aduse o pătură, apoi îi lăsă scaunul pe spate și îi ridică suportul pentru picioare.

– Încearcă să dormi puțin.

Pentru că se simțea prea rău ca să mai obiecteze, dădu din cap și închise ochii. După ce se asigură că se simțea cât se poate de confortabil, Glenna se duse în față și intră în cabina pilotului.

Aici cânta muzica. Nine Inch Nails, recunoscu ea. Așezat în scaunul copilotului, King se lăsase pe spate și sforăia de mama focului. Glenna privi pe geam și simți cum inima îi bate mai repede. Nu se vedea nimic decât o mare de întuneric.

– N-am mai fost niciodată în cabina pilotului. Este o vedere extraordinară!

– Pot să-l dau afară pe malacul ăsta de aici dacă vrei să stai în scaunul lui pentru o clipă.

– Nu, stau foarte bine aici. Fratele tău încearcă să doarmă. Nu se simte prea bine.

– Se făcea verde la față numai cât traversa peste Shannon. Îmi închipui că acum suferă ca un câine.

– Nu chiar, are numai puțină amețeală. I-am dat ceva înainte de decolare şi are şi o voință de fier pe deasupra. Vrei să-ți aduc ceva?

Cian privi în spate.

– Nu ar trebui să te odihneşti şi tu?

– Sunt prea surescitată ca să dorm şi nu am răbdare să stau jos. Aşadar, cafea, ceai, lapte?

– O cafea mi-ar prinde bine, mulțumesc.

Glenna făcu cafeaua şi îi aduse o cană. Apoi rămase în picioare în spatele lui, privind înainte, la cerul negru al nopții.

– Cum arăta când era mic?

– Ți-am mai spus.

– S-a îndoit vreo clipă de puterile lui? Şi-a dorit vreodată să nu fi avut harul acesta?

Era o senzație foarte stranie să fie interogat de o femeie cu privire la alt bărbat. De regulă, dacă nu vorbeau despre ele însele, femeile îi puneau întrebări despre el, încercând să dea la o parte ceea ce unele dintre ele percepeau ca pe o mantie misterioasă.

– Mie nu mi-a spus nimic niciodată. Şi mi-ar fi spus cu siguranță, zise Cian după o clipă de gândire. Pe vremea aceea eram destul de apropiați.

– Era vreo femeie, vreo fată care însemna ceva pentru el, acolo?

– Nu. Se uita, atingea, a şi avut câteva. Este magician, nu călugăr. Dar nu mi-a spus niciodată că vreuna ar fi însemnat ceva aparte pentru el. Şi acesta este pericolul pentru tine, aş îndrăzni să afirm. Dar muritorii sunt nişte proşti când e vorba de dragoste.

– Iar eu aş spune că, dacă nu eşti în stare să iubeşti atunci când stai faţă în faţă cu moartea, nu meriţă să lupţi împotriva morţii. Lilith avea un copil lângă ea. Ţi-a povestit despre asta?

– Nu, nu mi-a spus. Trebuie să înţelegi că aici nu este vorba de sentimente şi nici de un fel de blândeţe. Copilul nu este decât o pradă mai uşoară şi o mâncare mai bună.

Glenna simţi cum i se întoarce stomacul pe dos, dar îşi controlă vocea.

– Avea vreo opt sau zece ani, aşa mi se pare, continuă ea. Era în pat cu ea, în peştera aceea. Îl făcuse s-o placă. Îl făcuse pe copilul acela s-o iubească.

– Asta este ceea ce te şochează şi te înfurie, nu-i aşa? Asta e bine. Şocul şi furia pot fi arme redutabile dacă sunt în mâna cui trebuie. Dar ţine mine un lucru: dacă îl vezi pe copilul acela sau pe altul ca el, lasă mila deoparte, căci o să te ucidă fără niciun fel de ezitare, dacă nu-l ucizi tu pe el mai întâi.

Glenna îl studie cu atenţie pe Cian, profilul acela care semăna atât de mult cu cel al fratelui lui, dar în acelaşi timp era aşa de mult numai al lui. Ar fi vrut să-l întrebe dacă transformase vreodată un copil în vampir sau dacă mâncase vreunul. Dar se temea că răspunsul ar fi putut fi afirmativ şi avea nevoie de el.

– Ai putea face una ca asta? Să distrugi un copil indiferent ce s-ar alege de el?

– Fără să stau pe gânduri şi fără milă.

Îi aruncă o privire şi Glenna îşi dădu seama că intuise şi cealaltă întrebare nerostită de ea.

– Şi nu ne eşti de niciun folos, dacă nu poţi face acelaşi lucru.

Glenna îl părăsi fără un cuvânt şi se duse să se întindă alături de Hoyt. Şi pentru că discuţia cu Cian o îngheţase, îşi trase pătura până sub bărbie şi se cuibări alături de trupul cald al lui Hoyt. Şi când reuşi în cele din urmă să adoarmă, visă copii cu părul de aur şi caninii însângeraţi.

Se trezi tresărind şi descoperi că Cian stătea aplecat deasupra ei. Un ţipăt i se opri în gât când îşi dădu seama că îl zgâlţâia pe Hoyt ca să-l trezească. Îşi netezi părul şi îşi trecu degetele peste faţă din dorinţa de a arăta mai bine. Cei doi vorbeau în şoaptă şi, după cum remarcă ea, în irlandeză.

– Vorbiţi, vă rog, în engleză, spuse ea. Nu înţeleg prea bine limba asta, mai ales cu accentul vostru.

Amândoi întoarseră ochii albaştri strălucitori către ea. Cian se îndreptă, în timp ce ea îşi ridica spătarul scaunului.

– Îi spuneam că mai avem cam o oră de zbor.

– Cine conduce avionul?

– King a preluat comanda pentru moment. Vom ateriza în zori.

– Foarte bine. Excelent. Îşi înăbuşi un căscat. O să fac nişte cafea şi să o încropesc un mic dejun... În zori spuneai?

– Da, în zori. Am nevoie de un strat gros de nori. O ploaie ar fi şi mai indicată. Poţi să faci

asta? Altfel, va trebui să-l lăsăm pe King să aterizeze. Este în stare, iar eu voi petrece restul zborului şi al zilei în spatele avionului.

– Am spus că pot şi o voi face.

– Amândoi vom putea, îl corectă Glenna.

– Ei bine, atunci grăbiți-vă! Am primit deja semnale şi este foarte neplăcut!

– Cu plăcere! spuse ea după ce Cian plecă. Am să iau câteva lucruri din geanta mea de voiaj.

– N-am nevoie de ele. Hoyt o dădu la o parte, se ridică şi rămase în picioare pe culoarul dintre scaune. De astă dată, facem aşa cum spun eu. La urma urmelor, este fratele meu.

– Facem cum spui tu. Eu cu ce pot să te ajut?

– Invocă viziunea în mintea ta. Nori şi ploaie.

Hoyt îşi luă bagheta.

– S-o vezi, s-o simți şi s-o miroşi. Nori şi ploaie. Ploaie şi nori. Groasă şi constantă, cu soarele ascuns în spatele norilor denşi. Lumină slabă, lumină fără puterea de a face rău. S-o vezi, s-o simți şi s-o miroşi!

Hoyt ținea bagheta cu ambele mâini, îşi depărtă picioarele ca să-şi mențină mai bine echilibrul şi o ridică apoi în sus.

– Chem ploaia, norii negri care acoperă cerul. Chem norii, umflați de ploaie care curge din înalturi. Vârtejuri negre, acoperiți pământul în straturi groase.

Glenna simți vârtejurile care porneau de la el şi se roteau în aer. Avionul se zgâlțâi, tremură, dar

nu-şi modifică direcţia, ca şi când ar fi fost aşezat pe o pardoseală de granit. Vârful baghetei strălucea şi devenise albastru. Hoyt se întoarse către ea şi dădu din cap.

– Cam asta ar fi.

– Foarte bine. În acest caz, am să fac nişte cafea.

Aterizară pe furtună cu o ploaie cenuşie ca o perdea groasă. Cam exagerat, îşi spuse Glenna, şi acum avea să fie o călătorie groaznică cu maşina până acolo, la dracu'n praznic, unde trebuiau să ajungă.

Dar coborî din avion pe pământul Irlandei! O legătură surprinzătoare se creă imediat, uimitoare chiar şi pentru ea. Îşi amintea de o fermă – dealuri verzi, pereţi de piatră şi o casă albă cu rufele fluturând la uscat pe frânghie în vântul aspru. În curte era o grădină de flori cu dalii mari ca nişte farfurii şi cale albe ca nişte dorinţe.

Viziunea dispăru aproape la fel de repede cum apăruse. Se întreba dacă era o amintire a ei din alt timp, dintr-o altă viaţă, sau pur şi simplu chemarea sângelui. Mama bunicii ei era din Irlanda, dintr-o fermă din Kerry. Îşi adusese cu ea în America cearşafurile şi cele mai bune feluri de mâncare – precum şi descântece.

Îl aşteptă pe Hoyt să coboare din avion. Înţelese că acesta era căminul lui dintotdeauna. Plăcerea îi inundase chipul. Indiferent că era vorba

de un aeroport aglomerat sau de un câmp pustiu, el se simțea acasă. Și aceasta era o părticică, o părticică foarte mică din ceea ce avea de gând să salveze chiar cu prețul vieții, înțelese ea acum.

– Bine ați venit acasă!

– Nu prea pare să fie „acasă".

– Măcar în parte. Glenna îl apucă de mână și îl strânse: Felicitări pentru treaba cu vremea. Frumos lucrat.

– Eh, aici cel puțin sunt acasă.

King veni alergând, ud leoarcă, cu apa șiroind din șuvițele lui împâslite.

– Cain aranjează ca cele mai multe din lucrurile noastre să fie transportate cu un camion. Luați ce puteți duce în mână sau ceea ce vă trebuie imediat. Restul va veni pese câteva ore.

– Unde mergem? întrebă Glenna.

– Are o casă pe aici, spuse King ridicând din umeri. Așa că acolo mergem.

Luară o mașină de teren, care era totuși destul de strâmtă. Și Glenna descoperi că este o altă aventură să călătorești prin ploaia torențială pe drumurile ude, dintre care multe erau înguste ca un trunchi de salcie.

Văzu tufișuri cu fucsii înflorite și dealurile acelea verzi ca smaraldul care se ridicau și coborau în lumina ccrului cenușiu. Văzu case cu flori multicolore în grădină. Nu ca cea din imaginația ei, dar suficient de asemănătoare ca s-o facă să

zâmbească. Ceva de aici îi aparținuse ei, cândva. Poate că acum îi va aparține din nou.

– Cunosc locurile acestea.

– Vezi, spuse Glenna şi îl bătu uşor pe mână. Am ştiut eu că unele dintre ele vor fi la fel pentru tine.

– Nu, e vorba despre acest loc, acest ținut. Se întinse şi îl apucă pe Cian de umăr. Cian!

– Nu deranjați şoferul când conduce, spuse Cian şi scutură mâna fratelui său de pe umăr. Coti apoi printre tufişuri pe un drum îngust care şerpuia prin pădurea deasă.

– Dumnezeule, şopti Hoyt. Doamne prea milostiv!

Casa era de piatră şi stătea singură printre copaci, singură şi tăcută ca un mormânt. Era veche şi mare, cu un turn care se ițea în sus şi cu terase largi, pietruite. Lăsă impresia că e părăsită în lumina mohorâtă şi părea nelalocul ei.

Cu toate acestea, în fața uşii era o grădină plină cu trandafiri, crini şi dalii mari ca o farfurie. Printre copaci creşteau florile înalte şi roşii ale degețelului auriu.

– E tot aici, şopti Hoyt emoționat. A supraviețuit. Mai stă încă în picioare.

Glenna înțelese şi îl strânse din nou de mână.

– E casa ta!

– Casa pe care am părăsit-o acum câteva zile! Cea din care am plecat acum aproape nouă sute de ani. M-am întors acasă!

7

Nu era aceeaşi. Mobilele, culorile, lumina, până şi sunetul paşilor lui pe pardoseală se schimbaseră şi ceea ce fusese odinioară familiar se transformase în ceva străin. Recunoscu câteva mobile – câteva sfeşnice şi un scrin. Dar nu erau la locul lor.

În cămin se aflau câțiva buşteni, dar nu ardeau. Şi nu erau câini încolăciți pe jos sau care să dea veseli din coadă în întâmpinarea lor.

Hoyt străbătu încăperile ca o fantomă. Poate că asta şi era, de fapt. Viața lui începuse în această casă şi o mare parte din ea se petrecuse sub acest acoperiş şi în acest ținut. Aici se jucase şi dormise, aici mâncase şi lucrase. Dar asta se petrecuse cu sute de ani în urmă. Aşadar, în sensul cel mai real al cuvântului, viața lui reală se încheiase aici.

Bucuria lui inițială la vederea casei cedă locul tristeții pentru tot ceea pierduse. Şi atunci văzu într-o vitrină de sticlă încastrată în perete una din tapiseriile mamei lui. Se apropie de ea şi atinse geamul cu degetele, ca şi când ar fi vrut s-o facă să vină înapoi, la el. Chipul ei, vocea ei, mirosul ei erau la fel de reale ca aerul din jurul lui.

– Asta a fost ultima pe care a terminat-o înainte să ... înainte de...

– De moartea mea, termină Cian fraza în locul lui. Îmi amintesc. A ajuns la o licitație. Aceasta şi alte câteva lucruri de-a lungul timpului. Am avut

posibilitatea să cumpăr casa acum vreo patru sute de ani, cam aşa ceva. Şi cea mai mare parte a pământului.

– Dar nu mai locuieşti aici.

– Este cam departe pentru mine şi nu se potriveşte cu munca şi plăcerile mele. Am aici un administrator căruia i-am dat liber şi am să-l chem mai târziu înapoi. Şi, în general, vin aici cam o dată pe an.

Hoyt lăsă mâna în jos şi se întoarse.

– E schimbată.

– Schimbarea era inevitabilă. Bucătăria a fost modernizată. Am introdus canalizare şi electricitate. Dar este curent peste tot. Dormitoarele de sus sunt mobilate, aşa că aveţi de unde alege. Eu mă duc la culcare.

Dădu să iasă, apoi aruncă o privire înapoi.

– O, şi puteţi opri ploaia, dacă vreţi. King, te rog să mă ajuţi să duc câteva din lucrurile mele sus.

– Sigur. Este o vizuină pe cinste, dacă nu punem la socoteală faptul că e puţin cam înspăimântătoare. King ridică o ladă aşa cum ar fi apucat altcineva o servietă şi porni cu ea pe scara principală, în sus.

– Te simţi bine? îl întrebă Glenna pe Hoyt.

– Nu ştiu cum mă simt. Se duse la fereastră şi dădu la o parte draperiile grele, ca să se uite la pădurea scăldată în ploaie. Sunt aici, în locul acesta, printre pietrele aşezate de strămoşii mei. Pentru asta sunt recunoscător destinului.

– Dar ei nu mai sunt aici. Familia pe care ai lăsat-o cândva aici nu mai este. E foarte greu pentru tine. Mult mai greu decât pentru noi, ceilalți.

– Împărțim cu toții povara.

– Şi eu mi-am părăsit mansarda. Tu ți-ai părăsit viața.

Se apropie de el şi îi depuse în fugă un sărut pe obraz. Se gândise să se ofere să gătească ceva cald, dar îşi dădea seama că avea nevoie cel mai mult de singurătate.

– Mă duc sus, mă instalez într-o cameră, fac un duş şi mă bag în pat.

Hoyt dădu din cap şi continuă să se uite afară, pe fereastră. Ploaia se potrivea cu starea lui sufletească, dar era mai bine să ridice vraja. Chiar şi după ce întrerupse descântecul, afară continuă să plouă, dar era o ploaie măruntă, fină. Ceața se cățăra de peste tot şi se încolăcea în jurul tufelor de trandafiri. Să fi fost oare tot trandafirii mamei lui? Puțin probabil, dar la urma urmelor erau tot trandafiri. Asta i-ar fi făcut plăcere. Se întrebă dacă i-ar fi făcut la fel de multă plăcere că fiii ei erau din nou acasă.

De unde să ştie? Cum ar mai putea şti vreodată?

Mai aruncă câteva lemne pe foc. Când trosnea focul, se simțea cu adevărat acasă. Nu se hotărî să se ducă sus. Deocamdată nu. Mai târziu, îşi spuse el. O să-şi ia valiza şi o să se ducă sus, în turn. O să se instaleze din nou acolo. Îşi scoase haina, o aruncă departe şi păşi în ploaia măruntă

de vară. Se duse mai întâi către pârâiaş, unde florile ude de degeţel roşu îşi plecaseră cupele grele spre pământ, iar crinii sălbatici portocalii care îi plăceau atât de mult Nolei se înălţau ca nişte flăcări în sus. Ar trebui să fie flori şi în casă. O să culeagă câteva înainte de amurg. La ei în casă fuseseră întotdeauna flori.

Se învârti în jur, trăgând în piept aerul umed, în care plutea mirosul de frunze şi trandafiri uzi. Datorită străduniei fratelui său locul acesta era foarte îngrijit. Hoyt nu putea să-i reproşeze nimic. Văzu că şi grajdurile erau tot acolo. Nu erau aceleaşi, dar se aflau în acelaşi loc. Păreau mai largi decât îşi amintea el, iar într-o parte aveau o uşă de mari dimensiuni. Constată că aceasta era încuiată şi o descuie concentrându-se. Uşa se deschise în sus şi lăsă să se vadă un fel de maşină. Nu ca una din cele pe care le văzuse la New York, observă el. Nici ca taxiul sau maşina de teren cu care veniseră de la aeroport. Aceasta era neagră şi mai scundă, mai aproape de pământ. Pe capota ei se afla o panteră argintie, strălucitoare. O mângâie uşor.

Era uimit să constate că existau aşa de multe tipuri de maşini pe lumea asta. De forme, culori şi dimensiuni diferite. Dacă una era sigură şi confortabilă, de ce aveau nevoie de aşa de multe? Se mai afla acolo şi un banc de lucru cu tot felul de instrumente fascinante care atârnau pe pereţi sau erau aşezate frumos în sertarele unui dulap mare. Petrecu ceva timp studiindu-le şi admirând stiva de lemne de foc care fuseseră tăiate pe lungime.

Instrumente, lemn, maşini, îşi spuse el, dar fără viaţă. Niciun fel de argaţi la cai, nici cai, nici pisici care să alerge după vreun şoarece. Niciun fel de căţeluşi cu care să se joace Nola. Închise şi încuie uşa la loc în urma lui, apoi porni de-a lungul grajdului. Ajunse în atelierul de curelărie şi se simţi reconfortat cumva de mirosul de piele şi ulei. Era foarte bine organizat, îşi dădu el seama, la fel ca şi încăperea pentru maşină în care fusese. Mângâie una din şei, se lăsă pe vine ca s-o examineze şi constată că nu era diferită faţă de cea pe care o folosise el. Se jucă cu frâul şi căpăstrul şi pentru o clipă i se făcu dor de iapa lui aşa cum i-ar fi fost dor de o iubită.

Intră pe o uşă. Pardoseala de piatră era uşor înclinată cu două despărţituri, una peste alta. Mai puţine decât înainte, dar mai mari, observă el. Lemnul era neted şi închis la culoare. Simţea mirosul de fân şi grăunţe şi...

Înaintă repede pe pardoseala de piatră.

În ultima despărţitură era un armăsar negru! Inima lui Hoyt tresări de bucurie când îl văzu. Aşadar, tot mai existau şi cai! Iar acesta de aici – observă el – era de-a dreptul splendid! Bătea cu copita în pământ şi îşi ciuli urechile când Hoyt deschise uşa despărţiturii. Hoyt ridică ambele mâini în sus şi începu să-i vorbească încetişor în irlandeză. Armăsarul răspunse dând o lovitură cu piciorul în peretele din spate şi scoţând un nechezat de avertizare.

– Nu-i nimic, nu-i nimic! E perfect! Cine ar putea să te certe pentru că eşti precaut faţă de un străin? Dar eu am venit aici numai ca să te admir, să te văd cât eşti de măreţ, numai de asta sunt aici. Uite, poţi să mă miroşi, vrei? Vezi ce părere îţi faci! A, am zis să mă miroşi, nu să mă ciupeşti! Chicotind, Hoyt îşi retrase mâna cu o fracţiune de secundă înainte ca armăsarul să-şi dezgolească dinţii.

Continuă să-i vorbească blând şi să stea liniştit, cu mâna în sus, în timp ce armăsarul pufăia şi bătea din picior. Hotărând că cel mai bine era să-l mituiască, Hoyt făcu rost prin farmece de un măr. Văzând că animalul deschisese ochii foarte interesat, îl ridică în sus şi luă o muşcătură zdravănă din el.

– Uite, e delicios. Vrei să guşti şi tu?

Calul făcu un pas înainte, pufăi, mirosi, apoi apucă mărul din mâna lui Hoyt. În timp ce îl mesteca, se lăsă mângâiat pe spate.

– Am lăsat şi eu aici un cal. O iapă minunată, pe care am avut-o opt ani. O chema Aster, pentru că avea o steluţă chiar aici. Puse două degete pe fruntea calului. Mi-e dor de ea. Mi-e dor de toţi şi de toate. Cu toate minunile acestei lumi, e foarte greu să te desparţi de ceea ce cunoşti.

În cele din urmă plecă de lângă cal şi închise uşa în urma lui. Ploaia se oprise şi acum se auzea murmurul pârâului şi zgomotul picăturilor de apă care cădeau de pe frunze. Oare mai erau zâne în pădure? se întrebă el. Care să se joace, să

completeze şi să urmărească slăbiciunile oamenilor? Mintea lui era prea obosită ca să le mai caute. Şi inima lui era prea istovită ca să mai plece singur la plimbare în căutarea lor, acolo unde ştia că trebuie să fie înmormântaţi cei din familia lui.

Se întoarse în casă, îşi recuperă valiza şi urcă toată spirala scărilor din turn, până în vârf. O uşă grea îi bara drumul. Pe uşă erau incrustate adânc simboluri şi cuvinte magice. Hoyt îşi trecu degetele peste ele şi le simţi căldura. Indiferent cine o încuiase cu descântecul lui, avea o putere considerabilă. Dar nu putea accepta să se lase ţinut pe dinafară la uşa propriei camere. Se puse pe treabă ca să rupă vraja de încuiere şi recurse la propriile sentimente de furie pentru a-l încălzi. Era casa lui. Şi niciodată, nicio uşă nu mai fusese încuiată în faţa lui!

– Încuietori, deschideţi-vă! porunci el. Este dreptul meu să intru în acest loc. Este voinţa mea care va rupe acest descântec.

Uşa se deschise împinsă de un suflu de vânt. Hoyt intră înăuntru cu toate resentimentele sale şi lăsă uşa să se trântească în urma lui. În cameră nu era nimic altceva decât praf şi pânze de păianjen. Şi frig, îşi spuse el. Frig şi miros de stătut şi de spaţiu nefolosit. Cândva fusese impregnată de mirosul ierburilor şi lumânărilor lui, de febra propriei lui puteri. Cel puţin pe acestea le va aduce înapoi. Avea de lucru şi aici intenţiona să lucreze. Curăţă căminul şi făcu foc în el. Cără de jos ceea ce considera că o să-i trebuiască – un

scaun, mese. Aici nu era curent electric, şi asta îi făcea plăcere. O să-şi facă el propria lumină. Aşează lumânările şi le atinse fitilul ca să se aprindă. La lumina lor îşi aranjă instrumentele şi celelalte lucruri. Cu inima şi gândurile liniştite pentru prima dată în atâtea zile, se întinse pe podea în faţa focului, făcu un sul din haină, şi-l puse sub cap drept pernă şi adormi.

Şi visă.

Se făcea că stă împreună cu Morrigan pe un deal înalt. Ţinutul se desfăşura la picioarele lor în pante abrupte vegheate de departe de munţii neguroşi. Iarba era aspră şi presărată cu pietre. Unele se înălţau semeţe, ascuţite ca nişte lănci, altele se întindeau în straturi cenuşii, plate ca nişte mese gigantice. Peisajul urca şi cobora, se înălţa din nou spre munţii unde ceaţa umplea toate văile.

Auzea nişte sâsâituri prin ceaţă, respiraţia gâfâită a cuiva mai bătrân decât timpul. În locul acesta se simţea mânie. Şi o violenţă sălbatică pe cale să se declanşeze. Dar acum nimic nu tulbura frumuseţea peisajului, cât vedeai cu ochii.

– Acesta este câmpul tău de luptă, îi spuse ea. Ultima ta poziţie. Vor mai fi şi altele, înainte să ajungi aici. Dar aici ai s-o tragi pe ea şi o vei privi în faţă cu toate lumile în echilibru în ziua aceea.

– Cum se numeşte locul acesta?

– Este Valea Tăcerii din Munţii de Ceaţă, din Ţara Geall. Aici se va vărsa sânge, sânge de demon şi de om. Dar nu trebuie să vii în acest ţinut înainte de bătălie.

– Cum voi mai ajunge aici?

– Ți se va arăta.

– Suntem numai patru.

– Mai vin şi alții. Acum dormi, pentru că atunci când te vei trezi, va trebui să acționezi.

În timp ce el dormea, ceața se risipi. Văzu o fecioară care stătea pe acelaşi tăpşan înalt. Era subțire şi tânără şi părul îi cădea în valuri pe spate, aşa cum îi stă bine unei fecioare. Purta o rochie de doliu şi avea ochii încercănați. Acum însă erau uscați şi priveau la ținutul dezolant. Zeița îi vorbi, dar cuvintele ei nu erau pentru urechile lui.

Numele ei era Moira şi patria ei era Țara Geall. Ținutul ei şi inima ei şi datoria ei. Ținutul acesta fusese cufundat în pace de când îl zămisliseră zeii şi cei de un sânge cu ea păziseră această pace. Acum ştia că pacea avea să fie curmată, aşa cum fusese sfâşiată şi inima ei. În dimineața aceea îşi îngropase mama.

– Au măcelărit-o ca pe un miel.

– Îți cunosc durerea, copilă.

Ochii ei încercănați priveau fix în ploaie.

– Şi zeii suferă, doamna mea?

– Cunosc mânia ta.

– Nu a făcut rău nimănui în viața asta. Ce fel de moarte este aceasta pentru cineva care a fost atât de bun, atât de blând? Mâinile Moirei se loviră de şolduri. Nu poți cunoaşte nici durerea, nici mânia mea.

– Vor fi şi alţii care vor muri de morţi şi mai cumplite. Ai să stai aici fără să faci nimic?

– Ce pot eu să fac? Cum să ne apărăm în faţa unor astfel de creaturi? O să-mi dai mai multă putere?

Moira ridică mâinile pe care nu le simţise niciodată atât de mici şi neajutorate.

– Mai multă înţelepciune şi viclenie? Căci ceea ce am nu este de ajuns.

– Ai primit tot ceea ce îţi trebuie. Foloseşte ce ai. Mai sunt şi alţii care te aşteaptă. Trebuie să pleci acum. Astăzi.

– Să plec? Moira întoarse chipul uimită. Poporul meu şi-a pierdut regina. Cum pot să-i părăsesc şi cum poţi să-mi ceri aşa ceva? Trebuie să fac faţă încercării. Aşa au vrut zeii. Iar dacă n-am să fiu în stare să iau locul mamei mele, să port sabia şi coroana, tot trebuie să fiu aici ca să-l ajut pe cel care se va dovedi capabil de acest lucru.

– Vei ajuta prin plecarea ta şi aceasta este voinţa zeilor. Aceasta este povara ta, Moira de Geall. Să pleci din această lume pentru a putea s-o salvezi.

– Vrei să mă faci să-mi părăsesc casa, oamenii şi tocmai într-o zi ca asta? Florile nu s-au veştejit încă pe mormântul mamei mele.

– Crezi că mama ta ar vrea ca tu să stai să plângi şi să vezi cum piere poporul tău?

– Nu.

– Trebuie să pleci, tu şi cu cel în care ai cea mai mare încredere. Să călătoreşti spre Dansul

Zeilor. Acolo am să-ți dau o cheie şi ea te va duce acolo unde trebuie să ajungi. Găseşte-i pe ceilalți, formați armata! Iar când vei veni aici, în acest ținut, în ziua de Samhain, vei lupta.

Să lupt, îşi spuse ea. Nu mai fusese niciodată chemată la luptă, nu cunoscuse decât pacea.

– Doamna mea, dar oare nu este nevoie de mine aici?

– Va fi. Eu îți spun să te duci acolo unde este nevoie de tine acum. Dacă rămâi, eşti pierdută. Şi pierdută este şi țara ta, şi toate lumile. Acesta ți-a fost destinul de dinainte de a te naşte. Acesta este motivul pentru care exişti. Pleacă imediat! Grăbeşte-te! Ei nu aşteaptă decât apusul soarelui!

Mormântul mamei ei era aici, îşi spuse Moira disperată. Viața ei, aşa cum o cunoştea ea, era aici.

– Dar sunt în doliu! Mai lasă-mă numai câteva zile, Mamă, te rog!

– Mai stai doar o zi şi aceasta va fi pieirea poporului tău, a țării tale.

Morrigan flutură din mână şi despărți cețurile. Dincolo de ele se întindea noaptea neagră cu singura sclipire de lumină rece a lunii. Aerul era plin de gemete. Apoi se umplu de fum şi de strălucirea portocalie a flăcărilor.

Moira văzu satul şi casa ei. Magaziile şi conacele ardeau, iar țipetele acelea erau țipetele prietenilor ei, ale vecinilor ei. Bărbați şi femei sfâşiați în bucăți, copii mâncați de vii de făpturile acelea oribile care i-o luaseră şi pe mama ei.

Îl văzu pe unchiul ei cum lupta, retezând cu sabia în stânga şi în dreapta, în timp ce sângele îi înroşise faţa şi mâinile. Dar săreau asupra lui de sus, de jos, creaturile acelea cu colţi şi ochii roşii. Se năpusteau peste el cu urlete care îţi îngheţau sângele în vine. Şi în timp ce pământul era scăldat în sânge, o femeie de o mare frumuseţe plutea pe deasupra. Purta o rochie de mătase roşie cu corsetul strâns şi plină de bijuterii. Avea capul descoperit şi părul i se revărsa în valuri aurii pe umerii albi.

În braţele ei era un prunc înfăşat.

Şi în timp ce în jurul ei măcelul continua, făptura aceea atât de frumoasă îşi înfipse colţii în gâtul pruncului.

– Nu!

– Păstrează în tine durerea şi mânia şi rămâi aici, şi lucrul acesta o să se întâmple.

Furia rece din vocea lui Morrigan străpunse groaza Moirei.

– Tot ce ştii tu distrus, răvăşit, devastat!

– Cine sunt demonii aceştia? Cine i-a dezlănţuit împotriva noastră?

– Învaţă! Ia ceea ce îţi aparţine, ceea ce eşti şi caută-ţi destinul! Bătălia va veni. Înarmează-te!

Se trezi alături de mormântul mamei ei, tremurând toată din cauza ororilor pe care le văzuse. Îşi simţea inima la fel de grea ca pietrele din care era făcut mormântul mamei ei.

– N-am putut să te salvez pe tine! Cum am să pot salva pe altcineva?

Să părăsească toate locurile cunoscute, tot ceea ce iubise. Zeilor le venea uşor să vorbească despre destin, îşi spuse ea, străduindu-se să se ridice în picioare. Se uită peste morminte la dealurile calme şi verzi, la panglica albastră a râului. Soarele strălucea sus pe cer, scânteind deasupra lumii. Auzi cântecul ciocârliei şi mugetele îndepărtate ale vitelor.

Zeii zâmbiseră sute de ani acestor ţinuturi. Acum venise momentul să plătească preţul, preţul de război, de moarte şi sânge. Şi era datoria ei să plătească.

– O să-mi fie dor de voi, spuse ea cu voce tare şi se uită la mormântul tatălui ei. Dar acum sunteţi împreună. Am să fac ceea ce trebuie ca să apăr Ţara Geall. Pentru că eu sunt tot ce a mai rămas din voi. Jur aici, pe acest pământ sfânt înaintea celor care m-au zămislit. Mă voi duce la străini într-o lume străină şi îmi voi da şi viaţa dacă mi se va cere. Asta este tot ce pot să vă ofer acum.

Luă florile pe care le adusese cu ea şi lăsă câteva pe fiecare mormânt.

– Ajutaţi-mă să înfăptuiesc acel lucru, se rugă ea şi se îndepărtă.

El o aştepta lângă zidul de piatră. Şi el era răvăşit de durere, ştia prea bine, dar îi acordase ei timpul de care avea nevoie să fie singură. Era cel în care putea avea cea mai mare încredere. Fiul fratelui mamei ei – unchiul pe care îl văzuse în vis mai înainte.

Acesta sări uşor în picioare când o văzu şi întinse simplu braţele în întâmpinarea ei. Ea se apropie şi îşi rezemă fruntea de pieptul lui.

– Larkin!

– O să-i hăituim! O să-i găsim şi o să-i ucidem. Indiferent cine sunt.

– Ştiu ce sunt şi o să-i găsim, să-i ucidem. Dar nu aici. Şi nu acum. Se dădu înapoi. Morrigan a venit la mine şi mi-a spus ce trebuie să fac.

– Morrigan?

Văzând expresia de nedumerire de pe faţa lui, Moira schiţă un zâmbet.

– N-am să înţeleg niciodată cum poate cineva cu calităţile tale să se îndoiască de zei. Ridică o mână şi îi atinse faţa: Dar o să ai încredere în mine?

Larkin îi cuprinse faţa în palme şi o sărută pe frunte.

– Ştii bine că da.

Pe măsură ce îi povestea ceea ce i se spusese, faţa lui îşi modifica expresia. Se aşeză pe jos şi îşi trecu o mână prin coama de păr castaniu de nuanţa alunei. O să-l invidieze toată viaţa pentru culoarea asta de păr, în timp ce ei îi fusese hărăzit un castaniu simplu. Şi ochii lui aveau tot culoarea alunei, cu o nuanţă de auriu, îşi spuse ea, în vreme ce ai ei erau cenuşii ca ploaia.

Şi el mai fusese dăruit şi cu o înălţime considerabilă şi cu alte lucruri pe care i le invidia.

Când termină de povestit, trase aer în piept.

– O să mergi cu mine?

– Nici nu-mi trece prin minte să te las singură. Mâinile lui le cuprinseră ferm pe ale ei. Moira, dar cum poți să fii sigură că această vedenie nu a izvorât pur şi simplu din inima ta?

– Ştiu eu. Nu pot decât să-ți spun că ceea ce am văzut este real. Dar dacă e vorba doar de durerea mea, atunci înseamnă că am irosit numai timpul cât ne ia ca să ajungem până la Dansul Zeilor. Larkin, trebuie să încerc!

– Atunci vom încerca.

– Nu trebuie să spunem nimănui.

– Moira...

– Ascultă-mă! Îl apucă repede de încheieturile mâinilor. Tatăl tău va face tot ce-i stă în puteri ca să ne oprească. Sau să vină cu noi dacă îmi dă crezare. Dar nu se poate aşa, nu aceasta este misiunea mea. Singură, aşa mi-a spus zeița. Am voie să iau un singur om, pe cel în care am cea mai mare încredere. Acesta nu poți fi decât tu. O să-i scriem. Şi cât timp vom fi plecați, el va domni în Geall şi îl va apăra.

– Vei lua spada... începu Larkin.

– Nu. Spada nu trebuie să plece de aici. A fost un jurământ sacru şi nu am de gând să-l încalc. Spada rămâne aici până mă întorc. Nu-mi voi ocupa locul până nu o ridic şi nu o voi ridica înainte de a-mi câştiga prin merite locul. Înarmează-te, spuse ea, neapărat. Ne întâlnim peste o oră. Să nu spui nimănui.

Îi strânse mâna.

– Jură-mi pe sângele nostru, care este acelaşi. Jură-mi pe pierderea pe care am suferit-o amândoi!

Cum putea s-o refuze, când lacrimile îi curgeau pe obraji?

– Jur. N-am să spun nimănui. Îi frecă uşor braţele ca s-o îmbărbăteze. Ne întoarcem până la cină, în orice caz.

Femeia porni grăbită spre casă, de-a curmezişul câmpiei şi apoi în sus, pe deal, până la castelul unde cei de-un sânge cu ea domniseră peste aceste pământuri încă din momentul în care fuseseră create. Cei pe lângă care trecea îşi înclinau capetele în semn de simpatie, iar ea văzu lacrimile care străluceau în ochii lor.

Şi ştia că atunci când aceste lacrimi se vor usca, mulţi dintre ei îşi vor îndrepta privirile către ea pentru sprijin şi îndrumare. Mulţi dintre ei se vor întreba cum va domni ea.

Şi merse mai departe.

Traversă holul mare. Nu se mai auzeau nici râsete, nici muzică. Adunându-şi poalele grele ale fustei urcă scările spre camera ei.

În apropiere erau femei care coseau şi aveau grijă de copii, vorbind în şoaptă, ca nişte turturele care gângureau. Moira trecu repede pe lângă ele şi se strecură în camera ei. Îşi schimbă rochia cu un costum de călărie şi îşi legă şireturile de la ghete. Se simţea oarecum stânjenită că renunţa atât de repede la veşmântul ei de doliu, cu atâta uşurinţă, dar va călători mai bine îmbrăcată în tunică şi pantaloni. Îşi legă părul la spate şi îl împleti într-o coadă, apoi începu să-şi facă bagajele.

Nu avea nevoie decât de ceea ce putea duce în spate, decise ea. Se va gândi că merge la o excursie de vânătoare – căci la asta cel puțin se mai pricepea cât de cât. Astfel, își scoase tolba cu săgeți și arcul, o sabie scurtă și le puse pe toate pe pat, apoi se așeză la masă să scrie un mesaj pentru unchiul ei.

Cum să-i spui unui bărbat care îți fusese ca un tată că îi luai fiul la o bătălie pe care nu o înțelegeai ca să lupte pentru ceva ce era imposibil de priceput, în compania unor oameni pe care nu-i cunoșteai?

Aceasta este voința zeilor, își spuse ea, cu gura strânsă, în timp ce scria. Dar nu era sigură dacă urma voința zeilor sau se lăsa mânată numai de propria furie. Dar avea să plece oricum.

Trebuie să fac acest lucru, continuă ea să scrie cu o mână sigură. *Te rog să mă ierți și să știi că mă duc numai de dragul Geall-ului. Dacă nu mă mai întorc în Samhain, te rog să ridici sabia și să domnești în locul meu. Să știi că plec pentru tine, pentru Geall și jur pe sângele mamei mele că voi lupa până la moarte pentru a apăra și a proteja ceea ce iubesc.*

Acum las ceea ce iubesc în mâinile tale.

Împături scrisoarea, încălzi ceara și o sigilă.

Își încinse sabia la brâu, își puse arcul și toba cu săgeți pe umăr. Una dintre femei se repezi spre ea în momentul în care părăsi camera.

– Doamna mea!

– Vreau să călăresc singură.

Vocea ei era aşa de sigură, purtarea atât de fermă, încât în urma ei nu se auzi decât un oftat scurt în momentul în care se îndepărtă.

Simţea cum i se strânge stomacul, dar nu se opri. Când ajunse la grajduri, îi făcu semn grăjdarului să plece şi îşi înşeuă singură calul. Se uită cu blândeţe în jos, către băiat, la faţa lui plină de pistrui.

– După apusul soarelui trebuie să stai în casă. În noaptea aceasta şi în toate nopţile până am să-ţi spun eu. Ai înţeles?

– Da, doamna mea!

Se aruncă în şa, dădu uşor pinteni calului şi porni în galop. Nu se va mai uita înapoi, îşi spuse Moira. Nu se va mai uita înapoi, spre casă, ci numai înainte.

Larkin o aştepta, stând relaxat în şa, în timp ce calul lui păştea iarbă.

– Scuză-mă, a durat mai mult.

– Aşa e cu femeile, întotdeauna la ele durează mai mult.

– Îţi cer atât de mult! Dacă nu ne mai întoarcem?

Bărbatul plesni din limbă către cal şi îl aduse la pas lângă al ei.

– Întrucât nu cred că mergem nicăieri, nu sunt îngrijorat. Îi trimise un zâmbet blând. Vreau numai să-ţi fac ţie pe plac.

– Aş fi cât se poate de uşurată dacă ar fi numai asta.

Dar îndemnă din nou calul să meargă la galop. Indiferent ce anume o aştepta, voia să ajungă acolo cât mai repede.

Îşi potrivi pasul cu al ei, aşa cum făcuseră de atâtea ori, de-a curmezişul dealurilor care străluceau în lumina soarelui. Ciuboţica cucului presăra câmpia cu puncte galbene, oferind fluturilor prilej să se zbenguie în aer. Moira văzu un uliu care se rotea pe deasupra capetelor lor şi parcă o parte din greutate i se ridică de pe inimă.

Mamei ei îi plăcuse să privească uliul. Spunea că acesta este tatăl Moirei care se uită în jos, la cle, în timp ce zboară liber. Acum se rugă ca şi mama ei să zboare la fel de liberă. Uliul descrise un cerc deasupra pietrelor şi scoase un ţipăt. Era atât de încordată încât tresări puternic.

– Ei bine, am ajuns până aici, spuse Larkin scuturându-şi părul spre spate. Acum ce propui?

– Ţie ţi-e frig? Simţi răceala?

– Nu. Este cald. Soarele este puternic astăzi.

– Ne urmăreşte ceva. Moira se cutremură când descălecă. Ceva rece.

– Nu este nimeni şi nimic aici în afară de noi. Dar când sări şi el jos de pe cal, Larkin puse o mână pe mânerul săbiei.

– Aşa se pare.

În capul ei se auzeau voci, şoapte şi murmure. Ca în transă, îşi dădu jos sacul din şa.

– Ia ce-ţi trebuie. Vino cu mine!

– Te porţi foarte ciudat, Moira!

Cu un oftat, Larkin îşi luă sacul, şi-l aruncă peste umăr şi o ajunse din urmă.

– Nu poate intra aici. Niciodată. Indiferent ce putere are ea, nu poate intra niciodată în acest cerc, nu poate atinge aceste pietre. Dacă încearcă, va arde. Ştie acest lucru şi îl detestă.

– Moira... ochii tăi.

Moira se întoarse către el. Ochii ei erau negri şi adânci. Iar când desfăcu mâna, văzu că ţinea în ea un cristal.

– Eşti obligat să faci asta la fel cum sunt şi eu obligată. Eşti sânge din sângele meu.

Moira scoase sabia scurtă, îşi făcu o crestătură în palmă şi întinse mâna după palma lui.

– La naiba!

Dar îi întinse mâna şi o lăsă să-i facă o crestătură în palmă.

Moira puse cuţitul la loc şi apucă mâna lui însângerată în mâna ei.

– Sângele este viaţă, dar sângele este moarte, spuse ea. Iar acum ne deschide calea.

Cu mâna lui în mâna ei, Moira păşi în cerc.

– Lumile ne aşteaptă, începu ea cu glas cântat, rostind cuvintele care i se învălmăşeau în cap. Timpul curge. Zeii privesc. Rosteşte cuvintele o dată cu mine!

Mâna ei zvâcnea în mâna lui, în timp ce repeta cuvintele.

Vântul şuiera, biciuind iarba lungă, umflându-le mantiile. Instinctiv, Larkin îşi puse braţul

liber pe umărul ei, cuprinzând-o şi trăgând-o spre el, folosindu-şi propriul trup ca scut. O lumină străluci brusc, orbindu-i.

Moira îi strânse mâna şi simți că lumea începe să se învârtă.

Apoi se făcu întuneric. Simți miros de iarbă udă, de aer umed.

Stăteau amândoi în picioare în mijlocul cercului, pe aceeaşi ridicătură. Dar nu era aceeaşi, îşi dădu ea seama. Căci pădurea din spatele lor nu mai era exact aceeaşi.

– Caii au dispărut!

Moira scutură din cap.

– Nu. Noi am dispărut.

Larkin privi în sus. Acum se vedea luna care lumina din spatele norilor. Vântul pe cale să se potolească era destul de rece ca să-i pătrundă până la oase.

– E noapte. Abia dacă trecuse de amiază şi acum este deja noapte. Unde naiba suntem?

– Unde trebuie să fim, asta este tot ce ştiu. Trebuie să-i găsim pe ceilalți.

Larkin era uluit şi neliniştit. Trebuia să recunoască că nu se gândise deloc la asta. Dar oricum, acum avea o singură misiune: să-şi apere verişoara.

– Vom căuta un adăpost şi vom aştepta răsăritul soarelui.

Larkin îi aruncă sacul lui, apoi icşi din cerc. În momentul în care ieşea, se transformă. Forma

trupului, mușchii, oasele i se schimbară. În locul hainelor – pielea netedă a calului, coamă în loc de păr. În locul unde mai înainte fusese un bărbat, acum se afla un armăsar.

– Ei bine, presupun că așa vom merge mai repede. Ignorând crampele din stomac, Moira încălecă.

– O să pornim în direcția în care am merge dacă ne-am duce acasă. Cred că așa este cel mai logic – dacă există vreo logică. Dar nu la galop, căci s-ar putea ca drumul să fie diferit față de cel pe care îl știm noi.

Armăsarul porni la trap, în timp ce Moira examina copacii și dealurile scăldate în lumina lunii. Erau la fel, totuși exista o diferență foarte subtilă, își spuse ea.

Acum aici era un stejar mare acolo unde nu fusese nimic și murmurul izvorului se auzea din altă direcție. Și nici drumul nu mai era la fel. Îl îndemnă pe Larkin să iasă de pe potecă, către locul unde s-ar fi aflat casa ei, dacă aceasta ar fi fost lumea ei.

Treceau acum printre copaci, alegându-și drumul cu grijă, dând ascultare instinctelor și mergând pe o potecă năpădită de iarbă.

Larkin se opri, ridică capul și amușină prin aer. Trupul lui tresări în timp ce ea se mișcă. Moira simți cum i se încordează mușchii.

– Ce este? Ce e cu tine?

Larkin porni în galop, riscând să se lovească de crengile mai joase şi de pietrele ascunse. Moira îşi dădu seama că Larkin simţise o primejdie şi se lăsă jos, ţinându-se strâns de coama lui. Dar lovitura veni cu iuţeala fulgerului, ieşind dintre copaci ca şi când ar fi avut aripi. Abia apucă să strige şi să apuce sabia, când armăsarul se dădu înapoi, strivind creatura aceea cu ambele copite.

Creatura gemu şi dispăru în întuneric.

Moira ar fi vrut să-l îndemne să pornească din nou la galop, dar Larkin se scuturase deja şi o dăduse jos din şa, transformându-se la loc, în om. Acum stăteau spate în spate, cu săbiile scoase.

– Cercul, şopti ea, dacă am putea să ajungem înapoi, la cerc.

Larkin scutură din cap.

– Ne-au tăiat calea, răspunse el. Suntem înconjuraţi.

Acum veneau încet spre ei, alunecând tăcuţi din umbră. Cinci, nu, şase, numără Moira şi sângele îi îngheţă în vine. Colţii lor străluceau în lumina lunii.

– Stai aproape de mine, îi spuse Larkin. Să nu-i laşi să te despartă de mine!

Una dintre creaturi râse scoţând un sunet oribil de omenesc.

– Aţi făcut o cale lungă numai ca să muriţi, spuse ea.

Şi făcu un salt înainte.

8

Glenna era prea agitată ca să poată dormi, aşa că se plimba prin casă. Era suficient de mare, îşi spuse ea, ca să găzduiască o întreagă armată – şi oricum, îndeajuns de spaţioasă ca să asigure intimitatea şi confortul pentru patru persoane relativ străine una de alta. Avea tavanele înalte şi admirabil ornamentate şi scări în spirală care duceau spre mai multe camere. Încăperile mici ca nişte chilii alternau cu cele spaţioase şi aerisite. Candelabrele erau din fier forjat, executate într-un stil aparte care aducea a gotic. Se potriveau cu casa mai mult decât s-ar fi potrivit orice altceva, inclusiv cristalul care dădea o notă de eleganţă încăperilor.

Intrigată de aspectul casei, se duse să-şi ia aparatul de fotografiat. Hoinărea dintr-o cameră în alta, se oprea ori de câte ori vedea ceva interesant, prindea în cadru o parte din plafon sau un colţ mai luminat. Zăbovi treizeci de minute la dragonii sculptaţi din marmură neagră care flancau căminul din salonul principal. Vrăjitori, vampiri, războinici. Dragoni de marmură şi case străvechi ascunse în adâncul pădurii. Material artistic din belşug pentru activitatea ei, îşi spuse Glenna. Va putea să-şi redreseze foarte uşor bugetul când se va întoarce la New York.

E bine să ai o gândire pozitivă.

Probabil că Cian cheltuise o mulţime de bani şi de timp ca să reamenajeze, să modernizeze, să

decoreze casa, decise ea. Dar rezultatul îi răsplătea pe deplin eforturile. Culori bogate, țesături somptuoase, antichități strălucitoare care dădeau casei aspectul unei locuințe luxoase, cu un stil aparte. Şi, da, îşi spuse ea, locul acesta se menținea neschimbat, an după an, rămânând la fel de pustiu.

Ce păcat, într-adevăr! Ce risipă de frumusețe şi istorie! Îi părea rău de această risipă. Cu toate acestea, fusese un noroc pentru ei că Cian avea locul acesta. Locația lui, dimensiunile şi – presupunea ea – istoria lui făceau din el un sediu perfect. Găsi biblioteca şi dădu din cap mulțumită. Aceasta avea trei rânduri de rafturi care ajungeau până la tavan de unde un alt dragon – de astă dată din vitraliu – arunca foc şi lumină. Erau şi nişte sfeşnice mai mari decât un stat de om şi lămpi cu abajururi ornate cu pietre prețioase. Covoarele orientale autentice mari cât un lac aveau probabil şi ele câteva sute de ani.

Nu numai că era un sediu foarte potrivit, dar şi extraordinar de confortabil. Cu masa generoasă din bibliotecă, cu scaunele adânci şi căminul enorm, părea să fie locul ideal pentru cartierul general al armatei.

Se desfătă aprinzând lămpile pentru a alunga lumina cenuşie a zilei. Scoase din propriile bagaje lumânări, cristale şi cărți şi le aranjă peste tot. Ar fi fost bine să fi avut şi flori, dar, oricum, era şi aceasta un început. Se mai simțea nevoia şi de altceva. Viața nu înseamnă numai stil, noroc sau magie.

– Ce tot faci aici, Roşcato?

Se întoarse şi îl văzu pe King în cadrul uşii.

– Cred că aş putea să spun că încerc să-mi fac cuibul.

– Cuib, pe dracu'!

– Aşa ziceam şi eu. Şi mă bucur că ai venit. Eşti exact omul de care am nevoie.

– De care ai nevoie tu şi oricare altă femeie. Ce ai de gând?

– Lucruri practice. Tu ai mai fost aici, nu-i aşa?

– De, de câteva ori.

– Unde sunt armele?

King îşi arcui sprâncenele, iar ea ridică braţele în lături.

– Chestiile alea de care este nevoie când porneşti la război – aşa am auzit, cel puţin, deoarece pentru mine acesta este primul război. Ştiu că m-aş simţi mult mai bine dacă aş şti unde sunt tunurile.

– Doar nu-ţi închipui că şeful are aşa ceva!

– Şi atunci, ce are?

King reflectă o clipă.

– Tu ce-ai adus când ai venit aici?

Glenna aruncă o privire la cristale.

– Numai câteva lucruri pentru protecţie, curaj, creativitate şi aşa mai departe. Mi s-a părut că e un loc bun de unde am putea să începem elaborarea strategiei. Consiliul de război. Ce este? întrebă ea, când văzu cum se arcuiesc buzele lui.

– Presupun că ai ceva în minte.

Se duse către un perete acoperit cu cărți și își trecu degetele peste marginea sculptată a bibliotecii.

– Să nu-mi spui că acolo este ... o ușă secretă! încheie ea cu încântare, izbucnind în râs când biblioteca se dădu la o parte.

– Sunt o mulțime de asemenea ascunzători pe aici. King împinse peretele răsucindu-l complet în loc, înainte ca ea să apuce să arunce o privire înăuntru. Nu știu dacă șefului o să-i facă plăcere că ți-ai băgat nasul pe aici. Dar vorbeai de arme. Făcu un gest către ușă: Poftim arme!

Săbii, securi, pumnale, cuțite, spade. Fel de fel de lame atârnau strălucitoare pe peretele dezgolit. Erau și arcuri, lungi și scurte, chiar și ceea ce credea ea că poate fi un trident.

– E chiar puțin înfricoșător, zise ea, dar se apropie și dădu jos un mic pumnal.

– Să-ți dau un sfat, spuse King. Dacă te gândești la ceva de genul acesta, trebuie să te apropii foarte mult de dușman ca să-l poți folosi.

– Bună observație. Glenna puse pumnalul la loc și luă o sabie. Au, ce grea e! O puse și pe aceasta la loc și dădu jos un fel de floretă. E mai bine!

– Dar ai idee cum se folosește chestia asta?

– Hac, hac, hac, buf, buf! O răsuci și șfichiui aerul cu ea de câteva ori ca s-o încerce și constată cu uimire că îi plăcea s-o mânuiască. OK, nu știu. N-am nici cea mai mică idee. Va trebui să mă învețe cineva.

– Crezi că poți să tai în carne vie cu asta? întrebă Cian intrând în cameră. Să zdrobești oasele și să verși sânge?

– Nu știu. Lăsă sabia în jos. Mi-e teamă că va trebui să aflu. Am văzut cine este Lilith, ce a făcut, ce are cu ea. Nu am de gând să pornesc la luptă numai cu licori și descântece. Și sunt absolut sigură că n-am să stau să bolborosesc vrăji când o să se repeadă spre mine să mă muște.

– Poți să-i rănești cu asta, să-i ții în loc. Dar nu poți să-i ucizi decât dacă le desprinzi trupul de cap.

Glenna studie cu o strâmbătură lama, apoi se resemnă, o puse la loc și luă o spadă mai grea.

– Ca să răsucești chestia asta ai nevoie de foarte multă putere.

– Atunci am să devin puternică, chiar foarte puternică.

– Nu este nevoie numai de forță musculară!

Glenna îi susținu privirea.

– Am să devin suficient de puternică. Tu știi cum se folosește asta. Și tu, și Hoyt, și tu, se întoarse ea către King. Dacă vă imaginați că eu am să stau deoparte și am să învârt în oală când va veni vremea luptei, vă înșelați! Nu mi-a fost dat acest har pentru a fi o lașă!

– Măi, măi, făcu King zâmbind cu gura până la urechi. Îmi plac femeile cu tupeu!

Apucă de mâner cu ambele mâini și învârti spada prin aer:

– Așadar, când mi se va da prima lecție?

Hoyt coborî scările. Încerca să nu plângă după ceea ce se dusese. Se va întoarce, se va duce înapoi, acasă, la familia lui, la viața lui.

Va vedea din nou torțele arzând pe pereți, va simți din nou mirosul trandafirilor mamei sale în grădină. Şi se va urca din nou pe stâncile din spatele conacului lui de la Chiarrai şi va şti atunci că lumea fusese curățată de lepădăturile care intenționau s-o distrugă. Avea nevoie de odihnă şi atât. Odihnă şi singurătate într-un loc pe care îl cunoştea şi îl înțelegea. Acum va munci şi va face un plan. Nu mai avea sentimentul că fusese implicat în ceva ce nu înțelegea.

S-a lăsat întunericul şi luminile acelea – luminile acelea ciudate care veneau de la electricitate în loc să vină de la foc – inundau toată casa. Era iritat că nu găsea pe nimeni şi nu simțea miros de mâncare dinspre bucătărie. Era momentul să fie activi şi era timpul ca ceilalți să înțeleagă că urmau să treacă la pasul următor. Auzi un sunet care îl făcu să se oprească în loc. Se luă după el şi deslușI un zgomot de arme ciocnite. Se îndreptă spre locul unde fusese uşa şi înjură când nu descoperi acolo decât zidul. O luă la goană în jurul lui şi se năpusti în bibliotecă, unde îl văzu pe fratele lui repezindu-se cu o sabie în mână spre Glenna.

Nu mai stătu nicio clipă pe gânduri. Îşi îndreptă toate puterile spre Cian şi trimise spada acestuia cu vârful zăngănind în pardoseala bibliotecii. Glenna, nemaiîntâlnind blocajul lui Cian din față, îi străpunse acestuia umărul.

– O, la naiba! făcu Cian întinzând mâna după spadă în clipa în care Glenna o smulgea din podea îngrozită.

– O, Dumnezeule mare! Doamne Dumnezeule! Te-am rănit rău? Cât de tare? Aruncă spada şi se repezi înainte.

– Înapoi! Cu puterea vrăjii, Hoyt o făcu pe Glenna să se rostogolească şi să cadă în fund. Vrei sânge? Hoyt apucă spada aruncată de Glenna. Vino şi bucură-te de sângele meu!

King smulse o spadă de pe perete şi o îndreptă cu lama spre Hoyt.

– Înapoi, magicianule! Acum!

– Nu te amesteca! strigă Cian către King. Dă-te la o parte! Cian îşi ridică încet propria spadă şi întâlni privirile lui Hoyt. Mă ispiteşti!

– Încetează! Încetaţi imediat! Ce naiba v-a apucat? Fără să ţină seama de lamele spadelor, Glenna se interpuse între cei doi fraţi. L-am rănit, pentru numele lui Dumnezeu! Lasă-mă să mă uit!

– Te-a atacat!

– Nu m-a atacat. Îmi dădea o lecţie.

– Nu e nimic.

Cu ochii încă în flăcări, Cian privea ţintă la Hoyt şi o dădu încet pe Glenna la o parte.

– Mi-ai stricat cămaşa, şi asta este a doua pe care o pierd din cauza ta. Dacă aş fi vrut sângele ei, l-aş fi luat cu o sabie. Dar pentru al tău, aş putea face o excepţie.

Respiraţia Glennei deveni şuierătoare, vorbele se transformară în bolboroseli. Dar dacă ştia ceva

despre bărbați, asta era tocmai faptul că ar fi fost de-ajuns o pocnitură din degete ca aceştia doi să-şi verse sângele unul altuia.

Vorbi pe un ton ferm – ca o femeie plictisită de nişte băieței stupizi.

– A fost o greşeală, un incident regretabil. Apreciez faptul că ai sărit să mă salvezi, se adresă ea lui Hoyt. Dar nu aveam şi nu am nevoie de un cavaler pe cal alb. Şi tu – împunse un deget către Cian. Tu ştii foarte bine ce a crezut el, aşa că las-o mai moale. Şi tu! se întoarse ea către King. Ai putea să nu mai stai deoparte să înrăutățeşti şi mai mult lucrurile!

– Hei, eu n-am făcut decât...

– Să înrăutățeşti lucrurile, sublinie ea. Acum du-te şi adu nişte feşe.

– N-am nevoie de ele. Cian se duse să-şi pună spada la loc. Mă vindec foarte repede şi trebuie să reții treaba asta. Întinse mâna ca să ia spada de la King. Privirea pe care i-o aruncase ar fi putut fi considerată plină de afecțiune, îşi spuse Glenna. Sau de mândrie. Spre deosebire de vrăjitoarea noastră iritată, eu apreciez gestul.

– Nicio problemă, spuse King şi luă spada din mâna lui Cian, apoi ridică din umeri către Glenna.

Dezarmat acum, Cian se întoarse către fratele lui.

– Nu puteai să mă învingi în lupta cu spada nici când eram om. Cu atât mai mult nu mă poți doborî acum!

Glenna puse o mână pe brațul lui Hoyt. Simți cum i se încordează şi îi tremură mușchii.

– Las-o jos! spuse ea blând. Trebuie să încetați. Îşi plimbă palma pe brațul lui până la încheietura mâinii apoi îi luă spada din mână.

– Trebuie să curățăm lama, remarcă Cian.

– Mă ocup eu de asta, spuse King, depărtându-se de perete. Şi am să pregătesc şi ceva pentru masa de seară, dacă tot am să fiu în bucătărie. Mi s-a făcut foame.

Chiar şi după plecarea lui, Glenna îşi spuse că în încăpere mai rămăsese atât de mult testosteron că ar fi putut să-l taie cu una din securile de luptă ale lui Cian.

– Am putea să depăşim momentul? spuse ea tăios. Cred că am putea folosi biblioteca drept cartier general. Pare cel mai potrivit loc dacă ne gândim la toate armele de aici, la cărțile despre magie, arta războiului, vampiri şi demoni. Am câteva idei...

– Sunt convins că ai! mormăi Cian.

– În primul rând..., spuse ea şi apucă globul de cristal.

– N-ai învățat nimic din încercarea precedentă? întrebă Hoyt.

– Nu vreau s-o caut pe ea. Ştim unde este. Sau unde era.

Voia să treacă la fapte. Dacă tot era tensiune în cameră, măcar să tragă foloase de pe urma ei.

– Mai vin şi alții, asta ni se spune mereu. O să mai fie şi alții. Cred că a venit timpul să-i mai găsim pe unii dintre ei.

Exact asta plănuise şi el să facă, dar acum nu mai putea spune nimic, ca să nu pară ridicol.

– Lasă-l jos! Este prea curând să-l foloseşti din nou!

– L-am curăţat şi l-am reîncărcat.

– Chiar şi aşa. Se întoarse către foc. O să aplicăm metoda mea.

– Am mai auzit chestia asta!

Cian se duse către un dulap şi scoase o carafă grea.

– N-aveţi decât să vă distraţi, amândoi. Eu o să beau un coniac. În altă încăpere.

– Te rog să rămâi. Glenna adoptă un ton prevenitor. Dacă găsim pe cineva, e nevoie să fii şi tu de faţă ca să vezi. Trebuie să decidem ce să facem. Trebuie să decidem cu toţii împreună. Poate că n-ar strica să-l aduc şi pe King, pentru ca să hotărâm toţi patru.

Hoyt îi ignoră, dar înţelese că nu putea ignora la fel de uşor şi mica înţepătură care putea fi gelozie. El o învăţa să lupte cu spada, iar ea se repezea să-i trateze rănile! Desfăcu mâinile în lături şi începu să se concentreze asupra focului, folosindu-şi iritarea pentru a amesteca dogoarea.

– Un gând foarte frumos, spuse Cian şi arătă din cap către Hoyt. Dar se pare că a şi început.

– Ei bine, atunci – foarte bine. Dar trebuie să facem un cerc.

– Nu am nevoie de cerc pentru asta. Vrăjitoarele trasează mereu cercuri şi vorbesc în versuri. De aceea n-au nimic comun cu magia adevărată!

Glenna rămase cu gura căscată, iar Cian îi zâmbi şi îi făcu cu ochiul:

– Întotdeauna a fost plin de el. Un coniac?

– Nu. Glenna îşi puse bolul la loc şi încrucişă braţele. Mulţumesc.

Focul trosni, flăcările se ridicară mai sus şi începură să muşte lacom din buşteni. Folosi graiul propriu, limba maternă pentru a face focul să danseze. O parte din el ştia că punea accentul pe caracterul spectaculos al demonstraţiei, subliniind momentul dramatic.

În vârtejul de fum şi sâsâitul flăcărilor, imaginile începură să prindă contur în vâlvătăile focului. Umbre şi mişcări, forme şi siluete. Acum uită de tot, cu excepţia magiei şi a scopului, a nevoii şi a puterii. O simţi pe Glenna care se apropia – cu trupul şi mintea. În flăcări se distingeau acum formele şi siluetele.

O femeie pe un cal, cu părul lung împletit într-o coadă lăsată pe spate, cu un arc pe umăr. Calul era auriu şi zvelt şi înainta într-un galop puternic prin pădurea adâncă. Chipul femeii exprima teama şi hotărârea de oţel în timp ce călărea strâns lipită de spatele calului, cu mâna înfiptă în coama lui.

Omul care nu era om sări afară din pădure şi fu respins. Alţii se materializară din întuneric, încercând să-i înconjure. Calul se scutură şi într-o clipă se transformă în bărbat, un bărbat înalt, zvelt şi tânăr. Se aşeză spate în spate cu femeia şi traseră spadele. Iar vampirii se repeziră asupra lor.

– Este drumul care duce la Dansul Zeilor. Cian se repezi la arme, apucă o sabie şi o secure cu două tăişuri. Du-te la King, îi porunci el Glennei şi se repezi spre fereastră. Stai aici şi să nu laşi pe nimeni să intre. Pe nimeni şi nimic.

– Dar...

Aruncă la o parte fereastra şi parcă... parcă îşi luă zborul prin ea.

– Hoyt...

Dar acesta pusese deja mâna pe o sabie şi un pumnal.

– Fă ce spune el!

Dispăru şi el imediat pe fereastră, aproape la fel de repede ca şi fratele lui. Glenna nu şovăi. Porni în urma lor.

Hoyt se repezi la grajduri, folosindu-şi puterea pentru a deschide uşile. Când armăsarul ieşi în fugă, Hoyt ridică braţul să-l oprească. Nu mai era timp pentru drăgălăşenii.

– Du-te înapoi! strigă el către Glenna.

– Vin cu voi. Nu mai pierde timpul cu cearta! Sunt şi eu părtaşă la toate acestea!

Hoyt apucă coama calului şi se ridică dintr-o săritură în spatele calului, iar ea dădu capul pe spate.

– Vă urmez pe jos.

Hoyt înjură, dar întinse braţul ca s-o ajute să se urce. Calul se dădu înapoi când King alergă spre grajduri.

– Ce naiba se întâmplă?

– Avem necazuri, strigă Glenna. Plecăm spre Dansul Zeilor.

Calul dădu din nou înapoi, iar Glenna se apucă strâns cu brațele de Hoyt.

– Dă-i drumul!

În poiană, Moira continua să lupte, dar nu mai lupta pentru viața ei, ci doar ca să câştige timp, căci erau prea mulți. Îşi dădu seama că avea să moară acolo. Lupta să câştige timp, secunde prețioase. Nu avea loc şi nici timp pentru arcul scurt, dar scoase spada. Putea să-i rănească şi îi rănise. Când lama ei pătrundea în carne, făpturile țipau şi unele cădeau. Dar se ridicau din nou şi se repezeau asupra ei.

Nu putea să-i numere, nici nu ştia cu câți se lupta Larkin. Dar ştia că, dacă ea cădea, l-ar fi doborât pe Larkin. Aşa că luptă în continuare ca să stea în picioare, luptă numai ca să mai reziste. Doi se repeziră la ea şi Moira îl despică pe unul icnind. Sângele lui țâşni cu un zgomot grețos, în timp ce ochii i se rostogoleau în cap. Spre groaza ei, unul dintre tovarăşii lui se repezi asupra lui şi începu să-i bea sângele. Dar altul o luă prin surprindere şi o zvârli la pământ. Se repezi la ea ca un câine turbat cu colții lacomi şi ochii roşii.

Îl auzi pe Larkin strigându-i numele, desluşi groaza din vocea lui în timp ce se lupta. Colții aceia i se înfipseră în gât şi îi produseră o arsură insuportabilă.

Ceva veni din noapte, un fel de luptător negru cu o sabie şi o secure. Creatura de pe ea se dădu la o parte. Ochii ei uimiţi îl văzură pe luptător cum repezea securea în jos şi decapita făptura. Aceasta urlă, se zvârcoli şi se transformă în pulbere.

– Ia-le capul, îi strigă el lui Larkin, apoi întoarse ochii arzători spre ea. Foloseşte arcul! Săgeata prin inimă!

Apoi sabia lui începu să taie şi să despice.

Moira se ridică în picioare şi scoase arcul tremurând. Încercă să-şi stăpânească tremurul mâinii pentru a fixa săgeata în arc. Vine un călăreţ, îşi spuse ea, când auzi zgomotul copitelor. Mai venise cineva după ea, o fată mai tânără decât ea. Moira îşi schimbă poziţia, dar nu mai apucă să tragă. Fata sări în faţă şi se înfipse în arc. Din ea nu mai rămase decât o grămăjoară de praf.

Călăreţul sări la pământ învârtind sabia în aer.

N-or să moară, îşi spuse Moira, iar sudoarea îi picură în ochi. Nu vor muri în noaptea asta. Puse o săgeată în arc şi îi dădu drumul să zboare. Cei trei bărbaţi formaseră un triunghi şi respingeau creaturile. Una dintre el se strecurase printre ei şi se lăsa pe vine ca să atace calul pe care stătea o femeie şi urmărea bătălia. Moira urlă şi se repezi înainte, încercând să găsească o poziţie de tragere, dar nu reuşi decât s-o avertizeze.

Al doilea luptător se răsuci cu sabia ridicată, gata să atace. Dar femeia dădu calul înapoi şi copitele lui striviră creatura sub ele. Şi când sabia îi despică gâtul, din ea nu mai rămase decât praf şi pulbere.

Moira se prăbuşi în tăcere în genunchi, luptându-se să-şi recapete respiraţia şi să-şi învingă o greaţă teribilă. Larkin se lăsă jos alături de ea şi îşi trecu mâinile pe trupul şi pe faţa ei.

– Eşti rănită! Sângerezi.

– Nu e grav. Prima ei luptă, îşi spuse în gând. Şi era în viaţă. Dar tu?

– Nişte zgârieturi. Poţi să te ridici în picioare? Te duc în braţe.

– Da, pot să mă ridic, nu e nevoie să mă duci în braţe. Încă în genunchi, ridică ochii către bărbatul care venise din întuneric. Mi-ai salvat viaţa. Mulţumesc! Cred că ne îndreptam spre voi, dar mă bucur că ne-aţi găsit voi mai întâi. Eu sunt Moira şi am venit prin Dansul Zeilor din Ţara Geall.

El se uită la ea lung.

– Trebuie să ne întoarcem în casă. Aici nu suntem în siguranţă.

– Eu mă numesc Larkin. Întinse mâna. Te lupţi ca un demon.

– E foarte adevărat. Cian îi strânse mâna scurt. Hai să-i ducem înapoi, îi spuse el lui Hoyt şi aruncă o privire spre Glenna. După cum văd, mi-aţi luat calul. A fost o idee bună, după cum se vede. O să călărească împreună cu Glenna.

– Pot să merg pe jos, spuse Moira, dar în aceeaşi clipă se simţi ridicată pe spinarea calului.

– Trebuie să mergem, spuse Cian cu asprime. Hoyt, ia-o înainte, iar tu stai lângă femei. Eu vin ultimul.

Hoyt puse o mână pe gâtul armăsarului şi aruncă o privire către Glenna.

– Te ţii bine în şa!

– Călăresc de la vârsta de patru ani. Să nu-ţi mai treacă prin minte vreodată să mă laşi acasă! Se răsuci apoi spre spate ca să se uite la Moira. Eu sunt Glenna. Mă bucur să te cunosc.

– Te asigur că niciodată nu m-am bucurat mai mult în viaţa mea să cunosc pe cineva.

În timp ce calul înainta, Moira riscă să arunce o privire înapoi. Nu-l vedea pe războinic. Parcă se topise în întuneric.

– Cum îl cheamă? Pe cel care a venit pe jos?

– Acela este Cian. Cel din faţă se numeşte Hoyt. Sunt fraţi şi sunt foarte multe de explicat despre ei. Dar un lucru e al naibii de sigur. Tocmai am supravieţuit după prima noastră luptă. Şi le-am venit de hac vampirilor.

Moira aşteptă să vadă ce se mai întâmplă. În condiţii normale, s-ar fi considerat oaspete şi s-ar fi purtat în consecinţă. Dar ştia că nu este cazul. Ea şi Larkin erau acum soldaţi într-o armată foarte mică. Oricât i s-ar fi părut de absurd, se simţi uşurată când văzu că nu era singura femeie.

Ajunsă în casă, se instală într-o bucătărie enormă. Un uriaş cu pielea neagră precum cărbunele lucra la sobă, dar nu credea că e servitor.

Îi spuneau King, dar înţelese că acesta nu era rangul lui. Părea un om ca toţi ceilalţi. Soldat ca şi ea.

– O să te reparăm imediat, îi spuse Glenna. Dacă vrei mai întâi să te speli, te conduc sus.

– Numai după ce vin toți.

Glenna înclină din cap.

– Foarte bine. Nu știu ce doriți voi, dar eu simt nevoia să beau ceva.

– Aș face moarte de om pentru un pahar, spuse Larkin zâmbind larg. De fapt, cred că am și făcut moarte de om. Nu te-am crezut, chiar nu te-am crezut. Își puse palma pe mâna Moirei. Îmi cer scuze.

– E-n ordine, nu face nimic. Suntem în viață și am ajuns acolo unde trebuia să ajungem. Asta e tot ce contează.

Ridică privirile când se deschise ușa. Dar cel care intră era Hoyt, nu cel numit Cian. Se ridică totuși în picioare.

– Nu v-am mulțumit cum se cuvine că ați venit în ajutorul nostru. Ne-au copleșit cu numărul lor! Eram în dificultate când ați venit!

– Vă așteptam.

– Știu. Morrigan mi-a arătat unde sunteți. Și pe tine, adăugă ea privind spre Glenna. Suntem în Irlanda?

– Da, în Irlanda.

– Dar...

– Vărul meu crede și acum că Irlanda este numai o poveste, spuse Moira punând mâna pe umărul lui Larkin. Noi venim din Țara Geall, cea care a fost făcută de zei dintr-o bucată a Irlandei ca să trăiască în pace și să fie condusă de urmașii Marelui Finlandez.

– Tu eşti cărturarul!

– Păi, e drept că îi plac cărţile, asta e sigur. Ei, acesta e chiar bun, spuse Larkin după ce sorbi din vin.

– Şi cel cu multe chipuri!

– Da, acesta sunt eu, corect.

Când uşa se deschise din nou, Moira simţi cum încordarea i se risipeşte. Cian îi aruncă o privire întâi ei, apoi Glennei.

– Are nevoie de îngrijiri.

– N-a vrut să se clintească de aici până nu s-a reunit toată banda. Larkin, termină-ţi vinul! Moira, vino sus cu mine.

– Am aşa de multe întrebări!

– Cu toţii avem! O să vorbim la masă.

Cian îşi turnă un pahar, apoi se aşeză la masă. Cămaşa îi era îmbibată de sânge.

– Obişnuieşti să-ţi aduci femeia în locuri ciudate?

Larkin mai luă o înghiţitură de vin.

– Nu este femeia mea, este verişoara mea şi adevărul este că ea m-a adus pe mine. A avut o viziune sau ceva mistic oricum – ceea ce nu este un lucru neobişnuit pentru ea. E o persoană ciudată. Dar a fost foarte hotărâtă să facă treaba asta şi n-am putut s-o opresc. Creaturile alea de acolo – unele dintre ele sunt din Ţara Geall şi au ucis-o pe mama ei.

Mai luă o înghiţitură de vin.

– Am înmormântat-o în dimineaţa aceasta, dacă suntem şi aici în acelaşi timp. Au sfâşiat-o în bucăţi, iar Moira a văzut tot.

– Dar cum de a supraviețuit ca să mai apuce să povestească?

– Nu ştie. Sau, poate, nu vrea să vorbească despre asta. Deocamdată cel puțin.

Sus, Moira se spălase la duş, aşa cum îi arătase Glenna. Plăcerea provocată de duş îi micşoră durerea, iar fierbințeala apei i se păru un adevărat miracol.

După ce se curăță de sânge şi sudoare, îşi puse halatul pe care i-l lăsase Glenna. Apoi ieşi şi o găsi pe noua ei prietenă aşteptând în dormitor.

– Nu e de mirare că vorbim despre Irlanda ca despre un tărâm al poveştilor. Chiar aşa şi este.

– Arăți mai bine. Ți-a revenit culoarea în obraji. Hai să ne uităm puțin la rana de la gâtul tău.

– Arde foarte rău. Moira o atinse cu degetele. Dar nu e decât o zgârietură.

– Este totuşi o muşcătură de vampir. Glenna o examină cu atenție şi strânse din buze.

– Nu a străpuns, este mai mult o zgârietură şi asta e bine. Am ceva ce o să te ajute.

– Cum ați ştiut unde să ne căutați?

– V-am văzut în foc. Glenna băgă mâna în ladă să scoată balsamul.

– Tu eşti vrăjitoarea!

– Mm. Da, uite că am găsit!

– Şi cel care se numeşte Hoyt este magicianul.

– Da. Nici el nu este de pe lumea aceasta – sau oricum, nu din acest timp. Se pare că ne adună din toată lumea şi din toate timpurile. Cum te simți acum?

– E răcoritor. Moira lăsă să-i scape un oftat, în timp ce balsamul îi stingea arsura. Ridică ochii spre Glenna. E foarte bine, mulțumesc. Și Cian, ce fel de om este?

Glenna ezită. Îi va spune adevărul, decise ea. Cinstea și adevărul trebuie să fie lozinca micului lor batalion.

– Este vampir.

Moira păli din nou și se ridică în picioare.

– De ce spui asta? S-a luptat cu ei, mi-a salvat viața. Și chiar acum este jos, în bucătărie, în casă. De ce îi spui monstru, demon?

– Nu i-am spus nici una, nici alta, pentru că nu îl consider nici una, nici alta. Este vampir și a fost vampir timp de peste nouă sute de ani. Cea care l-a transformat în vampir se numește Lilith și din cauza ei trebuie să ne facem griji. Este fratele lui Hoyt, Moira, și a jurat să lupte la fel ca noi, toți ceilalți.

– Dar dacă ceea ce spui tu... nu este om!

– Vărul tău se poate schimba în cal. Aș spune că aceasta îl face și pe el să fie ceva mai mult decât un om.

– Nu e același lucru.

– Poate că nu. Nu știu ce să răspund. Dar știu că Cian nu a dorit ceea ce i s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Știu că ne-a ajutat să ajungem aici și a fost primul care a țâșnit din casă în ajutorul vostru când v-am văzut în foc. Îmi dau seama ce simți.

Moira revăzu în minte ceea ce se întâmplase cu mama ei, ce îi făcuseră creaturile acelea, auzi din nou gemetele și țipetele, simți mirosul sângelui.

– N-ai de unde să ştii.

– Ei bine, ştiu că la început nici eu nu am avut încredere în el. Dar acum am o încredere deplină. Şi mai ştiu că avem nevoie de el ca să câştigăm. Uite, ți-am adus nişte haine. Sunt mai înaltă decât tine, dar poți să-ți sufleci pantalonii. O să mergem jos, stăm de vorbă în timp ce mâncăm şi mai vedem ce se întâmplă.

Aveau să mănânce în bucătărie, aşa cum mănâncă o familie sau servitorii. Moira se întreba dacă va putea înghiți ceva, dar descoperi că îi revenise pofta de mâncare. Friptura de pui era crocantă şi suculentă, însoțită de mormane de cartofi prăjiți şi fasole verde sote.

Vampirul mâncă puțin.

– Suntem adunați aici, începu Hoyt, şi va trebui să mai adunăm şi pe alții, într-un moment care ni se va comunica. Dar trebuia să începem cu noi şi aşa a fost. De mâine vom începe să ne pregătim şi să învățăm. Cian, tu ştii cel mai bine cum să te lupți cu ei. Ai să răspunzi de asta. Glenna şi cu mine ne vom ocupa de magie.

– Şi eu trebuie să mă instruiesc.

– Atunci vei fi foarte ocupat. Trebuie să descoperim care sunt calitățile şi slăbiciunile noastre. Astfel vom fi pregătiți pentru a participa la lupta finală.

– În Țara Geall, spuse Moira. În Valea Tăcerii şi în Munții de Ceață. În ziua de Samhain. Ocolind privirile lui Cian, se uită la Hoyt: Mi-a arătat Morrigan.

– Da, încuviință Hoyt. Te-am văzut acolo.

– Când va veni timpul, vom trece din nou prin Dansul Zeilor şi vom porni spre câmpul de luptă. Este drum de cinci zile, aşa că va trebui să plecăm din timp.

– Dar cei din Geall vor lupta de partea noastră?

– Cu toții vor lupta. Cu toții vor fi gata să-şi dea viața ca să ne salveze căminele şi lumile. Povara cea grea o apăsa în jos. Nu trebuie decât să le cer.

– Ai multă încredere în semenii tăi, remarcă Cian.

Se uită la el şi îl determină s-o privească în ochi. Avea ochii albaştri şi frumoşi, îşi spuse ea. Oare se făceau roşii ca de demon atunci când se hrănea?

– Aşa este. Şi în concetățenii mei şi în omenire. Şi dacă nu ar fi aşa, aş da porunci în acest sens. Căci atunci când mă voi întoarce în Geall, va trebui să mă duc la Piatra Regală şi, dacă sunt demnă, dacă voi fi cea care nu are asemănare, voi trage spada din teacă. Şi voi fi regina din Geall. Şi nu-i voi vedea pe oamenii mei măcelăriți de cea care te-a făcut pe tine ceea ce eşti. Nu ca nişte mici. Dacă e să moară, vor muri luptând.

– Ar trebui să ştii că mica încăierare prin care ai trecut în noaptea asta nu înseamnă nimic. Câți să fi fost acolo? Vrea opt sau zece din ei? Dar atunci vor fi cu miile. Se ridică în picioare. Lilith a avut la dispoziție aproape două mii de ani ca să-şi

alcătuiască armata. Țăranii tăi vor trebui să facă ceva mai mult decât să-şi transforme plugurile în săbii ca să supraviețuiască.

– Aşa vor face.

Cian înclină fruntea.

– Să fii gata să înveți cu sârguință şi nu de mâine, ci din seara asta. Uitați, fraților, că noaptea e pentru dormit.

Şi după ce rosti aceste cuvinte, îi lăsă singuri.

9

Glenna îi făcu un semn lui Hoyt şi îi lăsă pe ceilalți în grija lui King. Aruncă o privire înapoi către bucătărie, apoi în josul coridorului. Nu ştia unde se dusese Cian.

– Trebuie să vorbim. Între patru ochi.

– Am de lucru.

– N-o să ne certăm pe tema asta, dar tu şi cu mine trebuie să discutăm anumite lucruri. Singuri.

Hoyt se încruntă, dar fu de acord. Dacă voiau să fie singuri, exista un loc sigur în privința asta. O conduse în sus pe scările în spirală ce duceau către turnul lui. Glenna se plimbă prin cameră, studie zonele de lucru, cărțile şi instrumentele. Se duse la fiecare din ferestrele înguste, deschise geamul care fusese pus între timp şi îl închise la loc.

– Drăguț, foarte drăguț. Ai de gând să-ți împarți comorile cu alții?

– Ce vrei să spui?

– Am şi eu nevoie de un loc unde să lucrez – mai mult chiar, aş spune că tu şi cu mine trebuie să lucrăm împreună. Nu te uita aşa la mine.

Flutură din mână şi se duse să închidă uşa.

– Cum adică?

– Adică cu privirea aceea care spune „Eu sunt un magician solitar şi puțin îmi pasă de vrăjitoare". Aici suntem legați unul de altul şi de ceilalți. Trebuie cumva să alcătuim un tot unitar, Dumnezeu ştie cum. Pentru că Cian are dreptate.

Se duse din nou la una din ferestrele înguste şi privi afară, în noaptea luminată de lună.

– Are dreptate. Lilith va avea mii de luptători. Nu am privit niciodată aşa de departe, nu am avut niciodată gânduri atât de măreţe – deşi, o, Doamne, ce poate fi mai mare decât apocalipsa? Dar, firește, va avea mii de luptători. Noi vom avea numai câțiva.

– Aşa ni s-a spus, îi aminti el. Noi suntem primii, primul cerc.

Glenna se întoarse, privirile li se întâlniră şi Hoyt văzu teama din ei. Şi îndoiala.

– Suntem nişte străini incapabili să ne prindem mâinile în horă pentru a intona la unison un descântec. Suntem bănuitori unii față de alții. Ba chiar plini de resentimente, când este vorba de tine şi de fratele tău.

– Nu am resentimente față de fratele meu.

– Ba sigur că ai.

Îşi dădu părul pe spate şi acum Hoyt văzu frustrarea din ochii ei.

– Ai scos spada împotriva lui acum câteva ore.

– Credeam că...

– Da, da, toată recunoştinţa mea pentru că ai sărit în ajutorul meu.

Tonul ei disprețuitor era ofensator pentru spiritul lui cavaleresc, aşa că se retrase din nou.

– Cu multă plăcere.

– Dacă mi-ai fi salvat cu adevărat viaţa într-un moment, recunoştinţa mea ar fi fost sinceră. Te asigur. Dar apărarea demoazelei în suferinţă a fost numai o parte din conflict şi răspunsul la ea numai unul din motivele pentru care era să sară şi el la tine. Şi ştii prea bine, şi ştie şi el la fel de bine ca tine.

– Aşa stând lucrurile, înseamnă că nu mai este nevoie să te bagi şi tu în chestia asta.

Glenna făcu un pas înainte. Hoyt văzu cu satisfacţie că nu numai el se simţea înfrânt de astă dată.

– Eşti supărat pe el pentru că s-a lăsat ucis şi, încă şi mai rău, transformat. El este furios pe tine pentru că l-ai târât în chestia asta şi îl obligi să-şi amintească ce era înainte ca Lilith să-şi înfigă colţii în el. Toate acestea reprezintă o pierdere de timp şi energie. Pentru că aşa cum stau lucrurile, o să ne măcelărească, Hoyt. Iar eu nu vreau să mor.

– Dacă îţi este frică...

– Fireşte că îmi este frică. Ce, eşti prost? După ceea ce am văzut şi am trăit în noaptea asta, am fi nişte cretini dacă nu ne-ar fi frică!

Își apăsă mâinile pe față și se luptă să-și recapete suflul.

– Știu ce trebuie să facem, dar nu știu cum să procedăm. Și nici tu nu știi. Niciunul din noi nu știe.

Lăsă mâinile să-i cadă și se apropie de el.

– Hai să fim cinstiți aici, și tu și eu. Trebuie să ne bizuim unul pe altul, trebuie să fim sinceri unul cu altul, așa că să fim cinstiți. Nu suntem decât o mână de oameni – ce-i drept, cu calități și puteri, da – dar numai câțiva față de câteva mii. Cum să supraviețuim, ca să mai vorbim de repurtarea unei victorii?

– Mai adunăm oameni.

– Cum? Ridică mâinile. Cum? În timpul acesta, în locul acesta, Hoyt, oamenii nu cred. Oricine merge prin lume și vorbește pe față despre vampiri, vrăjitori, lupte apocaliptice și misiuni din partea zeilor este considerat fie excentric – în cel mai bun caz –, fie este internat într-o celulă din care nu răzbate nici cel mai mic zgomot.

Simțind nevoia unui contact direct, își trecu o mână pe brațul lui.

– Trebuie să privim lucrurile în față. Aici nu există niciun fel de cavalerie care să vină să ne salveze. Cavaleria suntem *noi*.

– Îmi prezinți numai probleme, nu și soluții.

– Poate. Glenna oftă. Dar nu poți găsi soluții până nu descrii clar problema. Suntem ridicol de inferiori numeric. Pornim împotriva unor creaturi – în lipsa unui cuvânt mai bun – care nu pot fi

ucise decât într-un număr limitat de moduri. Sunt controlați sau conduși sau mânați de un vampir cu puteri enorme și cu o sete nemăsurată. Nu știu prea mult despre arta războiului, dar îmi dau seama când șansele sunt în favoarea mea. Așadar, trebuie să echilibrăm șansele.

Vorbea cu sânge rece și cu o logică clară pe care nu o putea contesta. Faptul că rostea toate aceste lucruri era, după părerea lui, o altă dovadă de curaj.

– Cum?

– Ei bine, putem merge să tăiem o mie de capete, dar nu este practic. Așa că va trebui să găsim calea de a tăia capul armatei. Al ei.

– Dacă ar fi fost așa de simplu, s-ar fi făcut de mult.

– Dacă ar fi imposibil, noi nu am fi aici. Glenna repezi înciudată un pumn în brațul lui. Lucrează împreună cu mine, vrei?

– În cazul de față nu am de ales.

Acum în ochii ei se vedea clar că se simte jignită.

– E chiar așa de respingător gândul acesta? Sunt eu așa de respingătoare?

– Nu. Avea un aer rușinat. Scuză-mă! Nu, nu este dezgustător, este dificil. Îmi distragi atenția. Prin felul în care arăți, cum miroși, cum ești tu.

– O, buzele ei se rotunjiră ușor. Asta este interesant.

– Nu am timp pentru tine în felul acesta.

– Ce fel? Fii mai explicit!

N-ar fi trebuit să-l tachineze în felul acesta, ştia şi ea, dar era o mare uşurare să se poarte pur şi simplu ca o fiinţă umană.

– Sunt vieţi în joc.

– Ce sens are să trăieşti fără sentimente? Am anumite sentimente pentru tine. Tulburi ceva în mine. Da, este dificil, îmi distragi atenţia. Dar asta înseamnă că nu se reduce totul la teamă. Am nevoie de asta. Am nevoie să simt ceva mai mult decât spaimă.

Ridică o mână şi îşi trecu degetele peste faţa ei.

– Nu pot promite să te protejez, promit numai să încerc.

– Nu-ţi cer să mă protejezi, nu-ţi cer nimic altceva decât... ăăă... decât adevărul.

Hoyt nu-şi luă mâna de pe faţa ei, o aduse şi pe cealaltă şi îi cuprinse faţa în palme, în timp ce îşi cobora buzele spre ea. Buzele ei se întredeschiseră în întâmpinarea lui, oferindu-se. Şi el o sărută uşor, căci simţea şi el nevoia, la fel ca şi ea, să se lase în voia sentimentelor şi să ştie.

Să fie om.

Sângele începu să fiarbă, muşchii se încordară plăcut, pulsul începu să bată mai repede. Ce uşor este să te cufunzi în căldura moale! Să te laşi înconjurat de ea în întuneric şi să dai uitării pentru o clipă, pentru o oră, tot ceea ce se afla în faţa lor!

Braţele ei alunecară de-a lungul trupului lui, înlănţuindu-i talia, în timp ce se ridica pe vârfuri ca să vină în întâmpinarea sărutului. Hoyt îi simţi

gustul buzelor şi al limbii şi promisiunea lor. Ar fi putut fi ale lui. Şi dorea să creadă acest lucru mai mult decât crezuse orice altceva până atunci.

Buzele ei se mişcau pe buzele lui şi îi formau numele – o dată, apoi de două ori. Şi atunci izbucni o scânteie care scăpără şi se transformă în sâsâit. Căldura ei îi străbătu pielea, îi arse inima. În spatele lor, focul se stinsese şi nu mai rămăseseră decât tăciunii care luminau ca o duzină de torțe. O dădu înapoi, dar mâinile lui continuau să zăbovească pe obrajii ei. Vedea focul care dansa în ochii ei.

– Este un adevăr aici, şopti el. Dar nu ştiu ce este.

– Nici eu nu ştiu. Dar mă simt bine. Mai puternică. Glenna se uită în foc. Suntem mai puternici împreună. Aceasta înseamnă ceva.

Făcu un pas înapoi.

– Cred că am să-mi aduc şi lucrurile mele aici, sus, şi vom lucra împreună şi vom afla ce înseamnă.

– Crezi că dacă ne culcăm unul cu altul vom afla răspunsul?

– S-ar putea, sau măcar unul din ele. Dar încă nu sunt pregătită să mă culc cu tine. Numai trupul meu este, recunoscu ea. Dar mintea mea nu este. Atunci când mă dăruiesc cuiva, pentru mine este un angajament serios. Important. Amândoi ne-am angajat deja în ceva măreț. Trebuie să fim amândoi siguri că suntem dispuşi să dăm mai mult.

– Atunci asta ce a fost?

– Un contact, spuse ea calm. Confort. Îl apucă de mână. Legătura. O să facem vrăji împreună, Hoyt, vrăji serioase. Pentru mine este o activitate la fel de intimă ca sexul. Mă duc să-mi aduc lucrurile de care mai e nevoie.

Femeile, își spuse el, femeile sunt niște creaturi mistice și puternice, chiar și atunci când nu sunt vrăjitoare. Dacă mai adăugăm la aceasta și puterea vrăjitoriei, bărbatul se află într-o poziție foarte dezavantajoasă. Mirosul ei încă îl mai învăluia, iar gustul ei rămăsese pe buzele lui. Astea erau arme de femeie, decise el. La fel de puternice ca orice alt tip de arme. Ar face bine să se înarmeze și el împotriva acestui soi de luptă.

Avea de gând să lucreze aici, cu el, în turn. Era o logică incontestabilă în asta. Dar cum putea lucra un bărbat atunci când mintea îi fugea la gura femeii, la pielea ei, la părul și la vocea ei? Poate că ar fi înțelept să-și instaleze o barieră, cel puțin temporar. Se duse la masa de lucru și se pregăti să facă exact acest lucru.

– Licorile și descântecele tale vor mai trebui să aștepte, spuse Cian din cadrul ușii. Și la fel și povestea de dragoste.

– Nu înțeleg ce vrei să spui. Hoyt își văzu în continuare de treburile sale.

– M-am întâlnit cu Glenna pe scări. Îmi dau seama când o femeie a simțit mâna unui bărbat pe ea. Am recunoscut mirosul tău pe ea. Nu că ți-aș face vreo vină din asta, adăugă Cian alene și intră în cameră. Este o vrăjitoare foarte sexy și

ispititoare, adăugă el în fața privirii împietrite a fratelui său. Ademenitoare. Culcă-te cu ea dacă vrei, dar mai târziu.

– Cu cine mă culc eu şi când, asta nu e treaba ta.

– Cu cine, în mod sigur, nu. Dar când, asta e altă treabă. Vom folosi sala mare pentru pregătirea de luptă. King şi cu mine am început deja s-o aranjăm. Nu am de gând să sfârşesc cu o țepuşă în inimă pentru că tu şi Roşcata ta sunteți prea ocupați şi nu aveți timp de antrenamente.

– Asta nu va fi o problemă.

– Nici nu am intenția s-o las să devină. Nou-veniții sunt nişte entități necunoscute. Bărbatul se luptă destul de bine cu spada, dar are o atitudine foarte protectoare față de verişoara lui. Dacă ea nu poate face față luptei, va trebui să-i găsim altă îndeletnicire folositoare.

– Este misiunea ta să ai grijă de ea şi s-o ajuți să facă față luptei.

– Am să lucrez cu ea, promise Cian. Şi cu voi ceilalți. Dar am nevoie de mai mult, nu numai de săbii şi săgeți, nu numai de muşchi.

– O să avem tot ce trebuie. Lasă-le în seama mea, Cian, spuse el înainte ca fratele lui să iasă din cameră. I-ai mai văzut vreodată? Şi cum le-a mers, ce s-a întâmplat cu ei?

Nu era nevoie de explicații suplimentare pentru a înțelege că fratele lui vorbea despre familia lor.

– Au trăit şi au murit ca orice muritori.

– Asta e tot ce reprezintă ei pentru tine?

– Sunt nişte umbre.

– Cândva îi iubeai.

– Cândva şi inima mea bătea.

– Aceasta este măsura iubirii? O bătaie de inimă?

– Putem să iubim. Chiar şi noi putem iubi. Dar să iubeşti un om?

Cian scutură din cap.

– De aici nu poate ieşi decât nenorocire şi tragedii. Părinții mei m-au zămislit. Lilith m-a făcut ceea ce sunt.

– Şi nutreşti iubire pentru ea?

– Pentru Lilith? El zâmbi cu un aer gânditor. În felul meu. Dar nu-ți face griji. Asta nu mă va împiedica s-o distrug. Hai să vedem ce poți.

– Două ore luptă corp la corp, în fiecare zi, anunță Cian, când se adunară cu toții. Două ore, antrenament cu armele în fiecare zi. Două ore antrenament de rezistență, şi două ore arte marțiale. Eu am să lucrez aici noaptea, King va prelua ştafeta în timpul zilei, când puteți să faceți antrenament afară.

– Avem nevoie de timp pentru studiu şi strategie, interveni Moira.

– Faceți-vă timp. Sunt mai puternici decât voi şi mai răi decât vă puteți imagina.

– Ştiu ce sunt.

– Aşa crezi tu, spuse Cian aruncându-i o privire în treacăt.

– Ai mai ucis vreunul înainte de noaptea asta?

– Mai mulți, nu numai unul.

– În lumea mea, cei care îi ucid pe cei asemenea lor sunt răufăcători şi proscrişi.

– Dacă nu i-aş fi omorât, acum ai fi fost moartă.

Se mişcă aşa de repede că nimeni nu apucă să reacționeze. Era deja în spatele Moirei, cu un braț în jurul taliei ei şi cu un cuțit la gâtul ei.

– Bineînțeles, nu am nevoie de cuțit.

– Să nu o atingi! spuse Larkin şi puse mâna pe mânerul cuțitului. Să nu pui mâna pe ea!

– Încearcă să mă opreşti, îl invită Cian şi aruncă cuțitul departe. Am apucat-o numai de gât. Îşi puse ambele mâini de o parte şi de alta a gâtului Moirei, apoi îi dădu un mic brânci care o azvârli în direcția lui Hoyt. Răzbun-o! Atacă-mă!

– Nu-l voi ataca pe bărbatul care a luptat în spatele meu.

– Acum nu mai sunt în spatele tău, nu-i aşa? Arată că ai coloană vertebrală, sau bărbații din Geall nu au aşa ceva?

– Avem chiar din belşug. Larkin scoase cuțitul şi se lăsă pe vine. Începu apoi să-i dea târcoale.

– Nu te juca, îl tachină Cian. Sunt neînarmat. Ai avantaj. Profită de el – repede!

Larkin se repezi – fentă, apoi tăie cu cuțitul. Şi se trezi întins pe spate, cu cuțitul departe de el pe podea.

– În fața unui vampir nu eşti niciodată în avantaj – prima lecție!

Larkin îşi dădu părul pe spate şi zâmbi.

– Eşti mai bun decât ei.

– Cu mult mai bun. Amuzat, Cian întinse mâna şi îl ajută pe Larkin să se ridice. Vom începe cu câteva mişcări de bază, să vedem de ce sunteţi în stare. Alegeţi-vă un adversar. Aveţi un minut ca să-l puneţi la pământ – cu mâinile goale. Când strig „Schimbaţi!“ alegeţi altul. Mişcaţi-vă rapid şi fiţi duri! Acum!

Văzu cum fratele lui ezită, iar vrăjitoarea se repezi la el, folosindu-şi greutatea trupului ca să-l dezechilibreze. Apoi îi puse piedică pentru ca să-l trimită la podea.

– Este vorba tot despre autoapărare, spuse Glenna. Eu locuiesc la New York.

Dar în timp ce ea zâmbea încântată, Hoyt îi seceră picioarele de sub ea. Glenna se lovi zdravăn cu fundul de podea.

– Au! Prima cerinţă: avem nevoie de saltele pe podea.

– Schimbaţi perechile!

Se mişcară rapid, manevrând, apucând. Era mai degrabă un joc şi o întrecere decât antrenament. Dar chiar şi aşa, îşi spuse Glenna, tot o să fie plină de vânătăi. Acum se confrunta cu Larkin şi simţea că acesta va avea reticenţe. Aşa că îl învălui într-un zâmbet seducător şi când râsul îi străluci în ochi, îl răsturnă peste umăr.

– Îmi pare rău, dar mie îmi place să câştig.

– Schimbaţi perechile.

De astă dată silueta masivă a lui King îi acoperi câmpul vizual şi Glenna se uită în sus, tot mai sus, până îi întâlni privirea.

Glenna se lăsă condusă de instinct, făcu o mişcare cu braţele, o priză rapidă. Dar King zâmbi calm şi atunci îl bătu uşor pe braţ.

– Ce-ar fi să stai jos?

– Sigur.

King se conformă, iar Glenna privi în jur şi îl văzu pe Cian care se uita la ea. Fata se îmbujoră uşor.

– Probabil că aceasta nu este chiar regulamentar şi presupun că nu aş putea face aşa ceva în focul bătăliei, dar cred că acum contează.

– Nu există reguli. Ea nu este cea mai puternică, strigă el. Nu este nici cea mai rapidă. Dar este cea mai inteligentă dintre voi toţi. Îşi foloseşte inteligenţa, viclenia şi dibăcia la fel de bine ca puterea muşchilor şi viteza de reacţie. Să devii mai puternică, îi spuse el Glennei. Şi mai rapidă.

Pentru prima oară Cian zâmbi.

– Şi fă rost de o sabie. Începem antrenamentul cu armele.

O oră mai târziu, de pe Glenna curgeau apele. Braţul în care ţinuse sabia o durea ca un dinte cariat, de la umăr până la încheietura mâinii. Bucuria de a lucra, de a face ceva concret se topise de mult într-o epuizare totală.

– Şi eu care credeam că sunt în formă, i se plânse ea Moirei. Toate orele acelea de exerciţii, de yoga, de ridicat greutăţi!

– Te descurci foarte bine, spuse Moira, care se simţea şi ea slabă şi neîndemânatică.

– Abia dacă mă mai țin pe picioare, deşi fac gimnastică în mod regulat, exerciții dure, dar chestia asta mă face să mă simt ca o cârpă. Şi tu arăți de parcă te-ar fi bătut cineva.

– A fost o zi lungă şi grea.

– Asta ca să vorbim eufemistic.

– Doamnelor, pot să vă întrerup conversația şi să vă invit să veniți lângă noi ? Sau preferați să stați acolo şi să discutați despre modă?

Glenna puse jos sticla cu apă.

– Este aproape trei dimineața, îi spuse ea lui Cian. O oră cam periculoasă pentru sarcasme.

– Dar o oră perfectă pentru duşmanii voştri.

– Se poate, dar nu suntem cu toții obişnuiți cu acest fus orar. Iar Moira şi Larkin au făcut astăzi un drum al naibii de lung şi au avut parte şi de o primire cam dură. Trebuie să ne antrenăm, ai perfectă dreptate, dar dacă nu ne odihnim nu vom deveni puternici şi nici rapizi, asta e sigur. Uită-te la ea, îi ceru Glenna. Abia dacă mai poate sta în picioare.

– Mă simt foarte bine, spuse Moira repede.

Cian îi aruncă o privire lungă.

– Atunci putem pune pe seama oboselii felul lamentabil în care mânuieşti sabia şi forma fizică slabă.

– Mă descurc destul de bine cu sabia. Moira întinse mâna după o sabie cu ochii injectați de furie, dar Larkin interveni, îi puse o mână pe umăr şi o strânse uşor.

– Se descurcă destul de bine şi a dovedit acest lucru ceva mai înainte. Dar sabia nu este arma preferată a verişoarei mele.

– Da? Această singură silabă exprima o uriaşă plictiseală.

– Poate să ne facă o demonstraţie mâine, dar deocamdată...

– Pot s-o fac chiar acum. Deschideţi uşile!

Tonul de comandă din vocea ei îl făcu pe Cian să ridice din sprâncene.

– Aici nu domneşti tu, micuţă regină!

– Dar nici tu. Moira traversă încăperea şi luă un arc şi o săgeată. Deschizi uşa sau o deschid eu?

– Nu trebuie să ieşi afară.

– Are dreptate, Moira, începu şi Glenna.

– Nici nu este nevoie. Larkin, te rog!

Larkin se îndreptă spre uşă şi o deschise larg către terasa din spate. Moira puse săgeata în arc în timp ce se îndrepta către prag.

– Stejarul acela cred că e numai bun.

Cian se duse alături de ea şi ceilalţi se apropiară şi ei.

– Nu e cine ştie ce distanţă.

– Nu se gândea la cel de aici, de aproape, spuse Larkin făcând un gest larg cu mâna. Este celălalt, cel de lângă grajduri.

– Creanga cea mai de jos.

– Eu nici n-o văd prea bine, comentă Glenna.

– Dar tu o vezi? îl întrebă Moira pe Cian.

– Perfect.

Moira ridică arcul, își înfipse picioarele în pământ, ținti. Și apoi slobozi săgeata.

Glenna auzi șuieratul ei, apoi un zgomot înăbușit, în momentul în care săgeata își atinse ținta.

– Aoleu! Ne-am ales cu un Robin Hood!

– Frumoasă lovitură! spuse Cian pe un ton blând apoi se întoarse și se îndepărtă. Simți mișcarea înainte să audă comanda aspră a fratelui său. Când se întoarse, văzu că Moira pregătise altă săgeată și ținteа spre el. Simți că King era gata să sară înainte și ridică o mână ca să-l oprească.

– Ai grijă să mă nimerești drept în inimă, căci altfel n-o să faci altceva decât să mă enervezi. Las-o, se răsti el la Hoyt. Este alegerea ei.

Arcul tremură o clipă, apoi Moira îl lăsă în jos. Lăsă în jos și privirile.

– Am nevoie de somn. Îmi cer scuze, trebuie să dorm.

– Sigur că da, spuse Glenna și îi luă arcul din mână punându-l deoparte. Te conduc jos și te ajut să te instalezi.

Glenna îi aruncă lui Cian o privire la fel de ascuțită ca vârful săgeții.

– Îmi pare rău, spuse Moira din nou. Mi-e așa rușine!

– N-ai de ce. Ești foarte obosită și ai muncit mult. Ai făcut prea mult din toate. Și noi toți la fel. Și acesta nu este decât începutul. Câteva ore de somn – de asta avem nevoie cu toții.

– Și ei? Și ei dorm?

Glenna înțelese ce voia să spună. Vampirii. Cian.

– Da, se pare că și ei.

– Aș vrea să fie deja dimineață, ca să pot vedea soarele. Vampirii se târăsc înapoi în bârlogul lor când răsare soarele. Sunt prea obosită ca să mă mai gândesc.

– Atunci nu te mai gândi. Hai, să te ajut să te dezbraci.

– Mi-am pierdut bagajele în pădure. Nu am cămașă de noapte.

– O să rezolvăm mâine chestia asta. Poți să dormi și goală. Vrei să stau cu tine puțin?

– Nu, mulțumesc, nu este nevoie. Lacrimile îi sclipeau în ochi, dar le trimise înapoi cu puterea voinței. Mă port copilărește.

– Nu. Te porți ca o femeie istovită. Mâine-dimineață o să te simți mai bine. Noapte bună!

Glenna se gândi dacă să se mai ducă sus, apoi se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre camera ei. Puțin îi păsa dacă bărbații vor considera că e lașă, avea nevoie de somn.

Visurile o alungară prin tunelurile peșterii vampirului unde țipetele celor torturați îi străpungeau creierul și inima ca niște cuțite. Oriunde cotea prin labirint, oriunde se repezea prin cotloanele întunecoase care se căscau ca niște guri uriașe gata s-o înghită, țipetele veneau după ea.

Și încă și mai cumplite decât țipetele erau râsetele.

Visurile o hăituiau pe malul stâncos al unei mări în fierbere, unde fulgere roşii brăzdau cerul de smoală şi marea neagră. Vântul o sfâşia, stâncile se înălțau din pământ ca să-i străpungă mâinile şi picioarele până când şi unele şi altele se umplură de sânge.

Pătrunse în pădurea deasă care mirosea a sânge şi a moarte, unde umbrele erau aşa de dese, încât le simțea pe față ca pe nişte degete reci.

Auzea urletul lupului hămesit.

Erau peste tot şi ea nu avea nimic altceva decât mâinile goale şi inima care îi bătea nebuneşte. Dar continuă să alerge orbeşte, iar țipătul rămase închis în pieptul ei care ardea. Ieşi dintre copaci şi ajunse pe o stâncă, deasupra mării care mugea furioasă. Jos, valurile săreau în sus spre stâncile care se înălțau tăioase ca nişte brice. În groaza ei, alergase în cerc şi ajunsese deasupra peşterii în care se afla ceva de care până şi moartea se temea.

Vântul o biciuia, dar în el era puterea. Puterea lui, puterea fierbinte şi curată a magicianului. Se întinse după ea, dar îi alunecă printre degetele tremurânde. Nu mai rămase decât ea singură. Se întoarse şi o zări pe Lilith, în măreția ei regală, îmbrăcată în roşu, strălucind de frumusețe pe fundalul de catifea neagră. De o parte şi de alta a ei străjuia câte un lup negru, clănțănind din dinți de dorința de a ucide. Lilith îi mângâie pe spate cu mâinile care străluceau de nenumărate inele. Iar când Lilith zâmbi, Glenna simți o dorință teribilă în pântec. Un dor profund şi teribil.

– Diavolul sau albastrul adânc. Lilith râse şi pocni din degete ca să-i facă pe lupi să se aşeze. Zeii nu oferă niciodată slujitorilor lor o posibilitate decentă de a opta, nu-i aşa? Ştiam eu!

– Tu eşti moartea.

– Nu, nu, nu. Eu sunt viaţa. Asta este minciuna lor. Ei sunt moartea, carnea şi sângele şi oasele modelate din ţărână. Ce vă oferă ei acum? Şaptezeci, optzeci de ani? Ce meschin, ce îngrădire lamentabilă!

– Iau ceea ce mi se oferă.

– Atunci eşti o proastă. Şi eu care credeam că eşti mai deşteaptă, cu mai mult simţ practic! Ştii bine că nu poţi să câştigi. Eşti deja istovită, ai început să-ţi pui întrebări. Iar eu îţi ofer o cale de ieşire şi mai mult decât atât. Mult mai mult!

– Să fiu ca tine? Să vânez şi să ucid? Să beau sânge?

– Ca şampania! O, când îl guşti pentru prima oară! Pentru asta chiar te invidiez. Primul moment când guşti, când totul dispare în afară de întuneric.

– Mie îmi place soarele.

– Cu tenul tău? spuse Lilith râzând. Te arzi ca slănina în tigaie după o oră de stat la plajă. Eu am să-ţi arăt ce înseamnă răcoarea. Întunericul răcoros. Este deja înlăuntrul tău, abia aşteaptă să fie trezit. Nu-l simţi?

Şi tocmai pentru că îl simţea, Glenna clătină din cap.

– Mincinoaso! Dacă vii cu mine, Glenna, ai să stai alături de mine. Îţi dăruiesc viaţa veşnică.

Tinerețea și frumusețea veșnică. Și o putere mai mare decât tot ceea ce ți-au oferit ei. Vei domni peste propria ta lume. Îți dăruiesc o lume care să fie numai a ta.

– De ce ai face asta?

– De ce nu? Am așa de multe! Și mi-ar face plăcere compania ta, tovărășia unei femei ca tine. Căci ce altceva sunt, de fapt, bărbații, decât niște instrumente pentru noi? Dacă îi vrei, o să-i ai. Ceea ce îți ofer eu este un dar aparte.

– Îmi oferi osânda veșnică.

Râsul ei era frumos și ademenitor.

– Zeii sunt cei care îi sperie pe copii cu iadul și pedeapsa. Recurg la aceste mijloace ca să vă țină legați de mâini și de picioare. Întreabă-l pe Cian dacă este dispus să renunțe la existența lui, la veșnicia lui, la tinerețea lui frumoasă și la trupul vânjos în schimbul lanțurilor și capcanei mortalității. Niciodată, te asigur. Haide, vino cu mine și am să-ți ofer plăceri mai presus de toate plăcerile.

Lilith se apropie, iar Glenna ridică brațele în sus, își adună ultimele puteri care îi mai rămăseseră și se străduí să deseneze un cerc protector în jurul ei. Lilith făcu un simplu gest cu mâna. Albastrul-pal al ochilor ei începuse deja să se înroșească de furie.

– Îți închipui că o magie jalnică precum a ta mă va ține pe loc? Am băut sânge de vrăjitori și m-am înfruptat din vrăjitoare. Sunt toți în mine,

aşa cum vei fi şi tu. Vino de bunăvoie şi vei obţine viaţa veşnică! Luptă şi vei avea parte de moarte!

Lilith se apropie şi mai mult, iar lupii se ridicară în picioare, gata de atac.

Glenna simţea atracţia puternică, paralizantă, întunecoasă şi glorioasă, o atracţie primitivă, dar copleşitoare. Veşnicia şi puterea, frumuseţea, tinereţea, toate la un loc. Nu avea de făcut nimic altceva decât să întindă mâna.

Triumful strălucea în ochii roşii ai lui Lilith. Când zâmbi, colţii îi străluciră.

Pe obrajii Glennei şiroiau lacrimile în clipa în care se întoarse şi sări în mare printre stânci. Căci alesese moartea.

Un urlet îi sfâşie mintea în momentul în care sări în sus din pat. Dar nu era urletul ei, ştia că nu ea urlase. Era urletul de furie al lui Lilith.

Glenna sări din pat plângând cu sughiţuri şi luă şi pătura după ea. Alergă tremurând de spaimă şi de frig, cu dinţii clănţănind în gură. Alergă pe coridor ca şi când ar fi fugărit-o nişte demoni. Instinctul o duse în singurul loc în care se simţea în siguranţă.

Hoyt sări din somnul profund şi se trezi cu o femeie goală zguduindu-se de plâns în braţele lui. Abia dacă o vedea în lumina cenuşie a zorilor, dar îi cunoştea formele, îi recunoştea mirosul.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

O dădu la o parte ca să pună mâna pe sabia aflată la căpătâiul patului. Dar ea se lipi de el ca iedera de stejar.

– Nu pleca! Nu pleca! Stai aici! Te rog, te rog, stai aici!

– Eşti rece ca gheaţa. Hoyt trase pătura şi o înveli mai bine. Ai fost afară? Ai făcut vreo vrajă?

– Nu, nu, nu. Glenna îşi îngropă faţa la pieptul lui. A venit după mine. A venit. În capul meu, în vis. Nu era vis, era aievea. Trebuie să fi fost aievea.

– Încetează! Încetează imediat! Hoyt o apucă strâns de umeri. Glenna!

Capul îi căzu pe spate, respiraţia îi deveni şuierătoare.

– Te rog! Mi-e aşa de frig!

– Atunci taci, şşt!

Tonul şi atingerea lui deveniră mai blânde în timp ce îi ştergea lacrimile de pe obraji. O înfăşură mai strâns în pătură şi o trase mai aproape.

– A fost un vis, un coşmar. Atât şi nimic mai mult.

– Nu e aşa. Uită-te la mine! Îşi dădu capul puţin pe spate pentru ca el să-i poată vedea ochii. Nu a fost un simplu vis.

Nu, nu fusese un simplu vis, îşi dădea şi el seama.

– Atunci povesteşte-mi!

– Era în mintea mea. Sau... a scos o parte din mine afară. Aşa cum a fost atunci când erai în pădure, rănit şi cu lupii de jur-împrejurul cercului tău. La fel de real ca atunci. Ştii că a fost adevărat.

– Da, a fost adevărat.

– Eu alergam, începu ea şi îi povesti totul.

– A încercat să te ademenească. Gândeşte-te! Face acest lucru tocmai pentru că ştie că suntem puternici, că putem să-i facem rău.

– Am murit.

– Nu, n-ai murit, n-ai murit. Eşti aici. Şi ți-e frig.

Îi frecă brațele, spinarea. Oare o să reuşească s-o mai încălzească vreodată?

– Dar eşti în viață. În siguranță.

– Era aşa frumoasă. Aşa de ispititoare. Nu-mi plac femeile – dacă înțelegi ce vreau să spun – dar m-am simțit atrasă de ea. Şi în parte era o atracție sexuală. Chiar şi în groaza aceea, o doream. Ideea că mă va atinge, că mă va poseda era foarte excitantă.

– Este un fel de transă, atât şi nimic mai mult. Şi nu i-ai dat voie. N-ai ascultat-o, n-ai crezut-o.

– Ba am ascultat-o, Hoyt! Şi o parte din mine a crezut în ea! O parte din mine tânjea după ceea ce îmi oferea ea. Să trăieşti veşnic, să ai toată această putere. În sinea mea mă gândeam, da, mă gândeam, o, da, de ce să nu am şi eu parte de asta? Şi când i-am întors spatele – şi a fost cât peaci să n-o pot face – ei bine, a fost cea mai grea încercare la care am fost supusă vreodată în viața mea!

– Dar ai reuşit.

– De data asta!

– De fiecare dată.

– Erau stâncile tale. Te-am simțit şi pe tine acolo. Te-am simțit, dar nu puteam să ajung la tine. Eram singură, mai singură decât oricând. Şi apoi am căzut şi am devenit încă şi mai singură.

– Nu eşti singură. Eşti aici.

Îşi apăsă buzele pe fruntea ei.

– Nu eşti deloc singură, vezi?

– Nu sunt fricoasă, dar mă simt înspăimântată. Şi întunericul acela... Se cutremură şi privi în jurul ei. Mi-e frică de întuneric.

Hoyt îşi concentră gândurile asupra lumânării de la căpătâiul patului şi a focului din cămin şi le aprinse.

– Se apropie zorile. Uite, vezi?

O cuprinse în braţe, coborî cu ea din pat şi o duse la fereastră.

– Uite, priveşte în zare! Răsare soarele.

Glenna văzu dunga aurie care tivea orizontul cerului. Mingea de gheaţă din pântecul ei începu să se topească.

– Dimineaţă, şopti ea. Aproape că s-a făcut dimineaţă.

– Ai câştigat noaptea şi ea a pierdut. Haide, ai nevoie de mai mult somn.

– Nu vreau să rămân singură.

– N-ai să fii singură.

O duse înapoi în pat şi o lipi de el. Şi pentru că încă mai tremura şi pentru că avea această putere, îşi trecu mâna peste fruntea ei şi o cufundă într-un somn adânc.

10

Când se trezi, razele de soare îi mângâiau fața. Era singură.

Hoyt stinsese lumânările, dar lăsase focul să ardă în cămin. Drăguț din partea lui, își spuse ea și se ridică în capul oaselor, trăgându-și pătura pe umeri. Dăduse dovadă de blândețe și îi oferise exact confortul și siguranța de care avea nevoie.

Dar fu cuprinsă imediat și de un val de jenă. Alergase la el ca un copil isteric care fugea de monștrii din dulap. Plângând cu sughițuri, tremurând și vorbind fără șir. Nu fusese în stare să se stăpânească și căutase pe altcineva – îl căutase pe el ca s-o salveze. Se mândrea cu curajul și stăpânirea ei de sine, dar nu reușise să facă față primei confruntări cu Lilith.

Nu ai coloană vertebrală, își spuse ea scârbită, nu ai puteri magice reale. Teama și ispita le atenuaseră. Ba chiar mai rău, își spuse ea, frica și tentația o înghețaseră până înlăuntrul ei, acolo unde nu mai putuse să ajungă. Acum, la lumina zilei, își dădea seama cât de proastă fusese, cât de superficială! Nu făcuse nimic ca să se protejeze nici înainte, nici în timpul evenimentului și nici după aceea. Alergase prin peșteri, prin păduri, pe stânci pentru că așa voiau ei s-o fugărească și lăsase spaima să-i blocheze orice altă dorință în afară de aceea de a fugi.

Fusese o greșeală pe care nu trebuia s-o mai comită.

Şi nici nu avea de gând să mai stea acolo şi să se lamenteze pentru ceva ce era bun făcut.

Se ridică în picioare, se înfăşură în pătură şi aruncă o privire pe coridor. Nu văzu pe nimeni, nu auzi nimic şi fu recunoscătoare destinului. Nu voia să stea de vorbă cu nimeni până nu-şi punea ordine în gânduri.

Făcu un duş, se îmbrăcă, apoi se machie cu foarte multă grijă. Îşi puse picături de chihlimbar la urechi pentru a-şi amplifica puterea. Şi când îşi făcu patul, îşi puse ametist şi rozmarin sub pernă. După ce alese o lumânare din rezervele ei, o aşeză lângă pat. La noapte, când se va pregăti de culcare, o să ungă lumânarea cu ulei ca s-o respingă pe Lilith şi pe cei de seama ei şi să-i țină departe de visele ei.

Şi va mai face o țepuşă şi va lua o sabie din sala de arme. Nu va mai fi lipsită de apărare.

Înainte să plece din cameră se privi îndelung în oglindă. Arăta vioaie, decise ea, fermă şi capabilă.

Şi va fi puternică.

Şi deoarece considera că inima unei case este bucătăria, se duse mai întâi acolo. Cineva făcuse cafea şi procedând prin eliminare îşi spuse că acela nu putea fi altul decât King. Erau şi dovezi că cineva mâncase. Simțea miros de slănină. Dar nu văzu pe nimeni prin preajmă şi nici vreo farfurie lăsată în chiuvetă.

Era plăcut să constați că cel care mâncase – sau cel puțin cel care gătise – făcuse şi curățenie.

Nu-i plăcea dezordinea, dar nici nu i-ar fi convenit să se ocupe de menajul casei.

Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi cochetă cu ideea de a pregăti ceva de mâncare. Dar mai era încă în mare măsură sub influenţa visului, astfel că sentimentul că era singură în casă nu-i făcea plăcere. Următoarea ei direcţie fu biblioteca, pe care o considera artera principală a inimii. Şi acolo, cu o oarecare uşurare, o găsi pe Moira.

Moira şedea pe jos în faţa focului înconjurată de cărţi. Era cocoşată peste cărţi ca un student care se pregătea de examen. Purta o tunică de culoarea ovăzului cu pantaloni maro şi cizmele ei de călărie. Ridică ochii auzind-o pe Glenna şi zâmbi.

– Bună dimineaţa!

– Bună dimineaţa! Studiezi?

– Da.

Sfiala dispăruse şi ochii cenuşii străluceau.

– Este camera cea mai minunată, nu-i aşa? Avem o bibliotecă foarte marc şi la castelul de acasă, dar aceasta o întrece.

Glenna se lăsă pe vine, bătu cu un deget într-o carte groasă ca o grindă de acoperiş. Pe cotorul ei de piele era incrustat un singur cuvânt: VAMPIR.

– Te documentezi? Studiezi duşmanul?

– Este foarte înţelept să afli cât mai multe despre tot ce poţi. Nu toate cărţile pe care le-am citit până acum împărtăşesc aceeaşi părere, dar există anumite elemente asupra cărora sunt de acord.

– Ai putea să-l întrebi şi pe Cian. Îmi închipui că poate să-ţi spună tot ce doreşti să afli.

– Îmi place să citesc.

Glenna dădu din cap.

– De unde ai hainele astea?

– O, am ieşit devreme în dimineaţa aceasta şi mi-am găsit sacul.

– Singură?

– Am fost în siguranţă, pentru că am mers pe poteca scăldată în razele soarelui. Nu ies afară în lumina soarelui. Aruncă o privire către ferestre. Din cei care ne-au atacat astă-noapte n-a mai rămas nimic, până şi cenuşa a dispărut.

– Unde sunt toţi ceilalţi?

– Hoyt s-a dus sus, în turnul lui, ca să lucreze, şi King a spus că pleacă în oraş după cumpărături, fiindcă acum suntem mai mulţi. A făcut de mâncare pentru noi toţi şi ne-a dat şi un suc dintr-un fruct minunat. Portocală. Crezi că aş putea să iau câteva seminţe de portocală şi să le sădesc în Ţara Geall?

– Nu văd de ce nu. Şi ceilalţi?

– Cred că Larkin mai doarme. Se teme de dimineaţă ca de ciumă. Iar vampirul este la el în cameră, cel puţin aşa cred. Moira trecu cu degetul peste cuvântul incrustat pe cotorul cărţii. De ce stă cu noi? Nu găsesc nimic în cărţi care să-mi explice lucrul acesta.

– Asta înseamnă că nu poţi găsi chiar totul în cărţi. Mai e ceva de care ai nevoie acum?

– Nu, mulţumesc.

– O să-mi pregătesc ceva de mâncare şi apoi mă apuc de treabă. Presupun că atunci când se va

întoarce King, o să începem iar o sesiune de tortură, indiferent ce are de gând.

– Glenna... voiam să-ți mulțumesc pentru noaptea trecută. Eram așa de obosită și de supărată. Nu mă simt deloc în largul meu.

– Știu. Glenna își puse palma peste mâna Moirei. Cred că într-un fel cu toții ne simțim așa. Poate că și asta face parte din plan. Să ne smulgă pe toți din locurile noastre și să ne pună laolaltă ca să găsim ceea ce este în noi – individual și în comun – pentru a lupta împotriva acelor creaturi. Dar deocamdată, acesta este locul pe care îl vom considera căminul nostru, mai spuse ea și se ridică în picioare.

O lăsă pe Moira cu cărțile sale și se întoarse în bucătărie. Găsi acolo o bucată de pâine rămasă de la ceilalți și își unse o felie cu unt. Naiba să le ia de calorii, mormăi în gândul ei, în timp ce urca scara către turn.

Ușa era închisă. Fu gata să bată la ușă, dar își aminti la timp că era și zona ei de lucru, nu numai sanctuarul lui Hoyt. Așa că ținu felia de pâine și cana cu cafea în echilibru și deschise ușa.

Hoyt purta o cămașă de catifea reiată decolorată, o pereche de blugi negri și cizme ponosite, dar tot reușea să arate ca un magician. Și nu din cauza părului bogat și lung care flutura în jurul lui, își spuse ea, și nici din cauza ochilor aceia de un albastru așa de intens. Era din pricina puterii care i se potrivea mai bine decât hainele de împrumut.

Chipul lui exprima o uşoară iritare când se uită la ea. Glenna se întrebă dacă aşa reacţiona el în mod obişnuit atunci când era deranjat sau întrerupt din lucru. Apoi privirea lui se limpezi şi Glenna îşi dădu seama că îi captase întreaga atenţie.

– Aşadar, te-ai trezit.

– Aşa s-ar părea.

Se întoarse la lucru şi turnă un lichid roşu dintr-un fel de cană într-o sticluţă.

– King a plecat să facă aprovizionarea.

– Am auzit. M-am întâlnit cu Moira în bibliotecă. Citeşte, după câte am înţeles, toate cărţile de acolo.

Aşadar, n-o să fie o atmosferă prea plăcută, îşi spunea ea în vreme ce Hoyh continua să lucreze în tăcere. Dar era mai bine să treacă cu vederea acest lucru.

– Voiam să-mi cer scuze că te-am deranjat azi-noapte. Aşteptă o clipă sau două ca el să se oprească din lucru să se uite la ea peste umăr. Ai putea să spui că nu face nimic, că totul e în ordine, că eram înspăimântată şi tristă.

– Cred că n-ar fi departe de adevăr.

– Aşa este şi tocmai de aceea n-o să-mi cer scuze. Dar am să-ţi mulţumesc.

– Nu contează.

– Pentru mine contează şi din mai multe motive. Te-am găsit şi ai fost alături de mine când am avut nevoie de tine şi m-ai liniştit. M-ai făcut să mă simt în siguranţă. Mi-ai arătat soarele.

Puse cana cu cafea jos ca să aibă mâinile libere şi veni spre el.

– Am sărit în patul tău în mijlocul nopții. Goală. Eram vulnerabilă şi în prada isteriei. Mă simțeam complet lipsită de apărare.

– Nu cred că ultima afirmație este adevărată.

– În momentul acela era. Dar nu va mai fi niciodată aşa. Ai fi putut să mă posezi. Amândoi ştim lucrul acesta.

Urmă o tăcere care confirmă acest adevăr simplu mai bine decât orice cuvinte.

– Şi ce fel de bărbat ar fi acela care ar profita de tine într-un astfel de moment? Care ar fi profitat de spaima ta ca să-şi satisfacă propriile pofte?

– Unul altfel decât tine. Iar eu îi sunt recunoscătoare celui care eşti tu. Se ridică pe vârfurile picioarelor şi se aplecă peste masa de lucru ca să-l sărute pe obraji. Foarte recunoscătoare. Mi-ai dăruit linişte, Hoyt, mi-ai redat somnul. Şi ai lăsat focul să ardă. N-am să uit acest lucru.

– Acum te simți mai bine.

– Da. Acum mă simt mai bine. Am fost surprinsă cu garda descoperită şi aşa ceva nu se va mai întâmpla. Nu eram pregătită pentru ea, dar data viitoare voi fi. Nu mi-am luat niciun fel de măsuri de prevedere, nici măcar pe cele mai simple, pentru că eram obosită. Se îndreptă către focul care ardea încet. Ce neglijentă am putut să fiu!

– Da, ai fost.

Glenna lăsă capul într-o parte şi îi zâmbi.

– M-ai dorit?

Hoyt se întoarse la lucru.

– Nu este vorba despre asta.

– Am să consider că ai spus da şi îți promit că data viitoare când voi sări în patul tău nu voi fi în prada isteriei.

– Data viitoare când mai sari în patul meu, n-am să te las să dormi.

Glenna chicoti.

– Ei bine, văd că ne înțelegem.

– Nu ştiu deloc dacă te înțeleg, dar asta nu mă împiedică să te doresc.

– Este reciproc, în ambele privințe. Dar cred că încep să te înțeleg.

– Ai venit aici să lucrezi, sau ca să-mi distragi atenția?

– Şi una, şi alta, aşa cred. Şi întrucât mi-am atins unul din scopuri, acum am să te întreb la ce lucrezi aici.

– La un scut.

Intrigată, Glenna se apropie mai mult.

– Mai mult ştiință decât vrăjitorie.

– Cele două nu se exclud, dimpotrivă, sunt îngemănate.

– De acord. Mirosi micuța carafă. Ceva foarte înțelept, decise ea. Merişor sălbatic. Ce ai folosit ca liant?

– Praf de agat.

– Bună alegere. Şi ce fel de scut vrei să faci?

– Împotriva soarelui. Pentru Cian.

Glenna se întoarse repede spre el, dar nu-i întâlni privirea.

– Înțeleg.

– Riscăm să fim atacați dacă ieşim noaptea. Iar el moare dacă se expune la lumina soarelui. Dar dacă va avea un scut, vom putea să lucrăm şi să ne antrenăm mai eficient.

Glenna nu spuse nimic pentru moment. Da, începea să-l înțeleagă. Era un om foarte bun, un om care respecta normele de conduită. Chiar dacă putea să fie şi nerăbdător, iritabil, uneori autocrat. Şi îl iubea foarte mult pe fratele lui.

– Crezi că îi este dor de soare?

–Ție nu ți-ar fi? oftă Hoyt.

Îşi puse mâna pe brațul lui. Un om foarte bun care se gândea la fratele lui.

– Ce pot să fac ca să te ajut?

– Poate că încep şi eu să te înțeleg.

– Oare, aşa să fie?

– Ai o inimă bună. Se uită la ea. Ai inima deschisă şi mintea flexibilă. Este greu să rezişti la aşa ceva.

Glenna îi luă sticluța din mână.

–Sărută-mă, Hoyt! Amândoi dorim asta şi nu putem lucra ca lumea. Sărută-mă, Hoyt, ca să ne liniştim.

– Şi crezi că dacă ne sărutăm o să ne liniştim? spuse el amuzat.

– N-avem de unde să ştim până nu încercăm. Îşi puse mâinile pe umerii lui şi degetele ei

începură să se joace în părul lui. Dar știu că în clipa aceasta nu mă pot gândi la nimic altceva. Așa că fă-mi această favoare. Sărută-mă!

– Așadar, o favoare!

Buzele ei erau moi, radiau căldură sub buzele lui. Așa că o cuprinse blând, o ținu în brațe și începu s-o guste delicat, așa cum dorise s-o facă noaptea trecută. Își trecu o mână prin părul ei de-a lungul spatelui astfel că toate contururile ei se amestecară în simțurile lui cu parfumul și mireasma ei.

Ceva se deschise și se relaxă înlăuntrul lui.

Glenna își plimbă degetele pe oasele puternice ale feței lui și savură clipa. Spre bucuria și plăcerea ei, lăsându-se în voia focului care ardea în amândoi. Când buzele lor se desprinseră, își apăsă obrazul pe fața lui și rămase așa o clipă.

– Mă simt mai bine acum, spuse ea. Dar tu?

– Și eu. Făcu un pas înapoi, apoi îi duse mâna la buze. Și bănuiesc că o să am nevoie să mă liniștesc din nou. Ca să pot lucra.

Glenna râse încântată.

– Orice de dragul cauzei.

Lucrară împreună peste o oră, dar de fiecare dată când expuneau licoarea la lumina soarelui, aceasta începea să fiarbă.

– Poate să folosim o altă incantație, sugeră Glenna.

– Nu. Avem nevoie de sângele lui. Se uită la ea peste marginea paharului Berzelius. Și pentru licoare și ca s-o testăm.

Glenna reflectă o clipă.

– Cere-i tu!

Se auzi o bătaie în uşă şi în prag îşi făcu apariţia King. Purta pantaloni de trening şi un tricou de sport oliv. Îşi legase cozile împâslite la spate, într-o coamă. Şi arăta ca o întreagă armată, îşi spuse Glenna.

– Ora de magie s-a terminat. Afară cu voi! E timpul să treceţi la exerciţiile fizice.

Poate că King fusese sergent de instrucţie într-o viaţă anterioară. Transpiraţia îi picura Glennei în ochi, când atacă manechinul de paie confecţionat de Larkin şi înfăşurat în cârpe. Blocă cu antebraţul, aşa cum fusese învăţată, apoi înfipse ţăruşul de lemn în paie.

Dar manechinul continua să vină spre ea, zburând pe sistemul de scripeţi inventat de King, şi îi dădu un brânci puternic în spate.

– Şi eşti moartă, anunţă el.

– O, la naiba, dar l-am înjunghiat!

– N-ai nimerit în inimă, Roşcato! Stătea aplecat deasupra ei, uriaş şi nemilos. Câte şanse îţi închipui că vei avea? Dacă nu faci faţă celui din faţa ta, cum ai să te descurci cu cei trei care vin pe la spate?

– Foarte bine, ai dreptate. Se ridică în picioare şi îşi şterse faţa. O luăm de la capăt.

– Aşa te vreau.

Repetă de mai multe ori, până când începu să-l dispreţuiască pe manechinul de paie la fel de mult cum îl dispreţuise pe profesorul de istorie

dintr-a zecea. Scârbită, se răsuci pe călcâie, apucă o sabie cu ambele mâini şi hăcui manechinul în bucăţele. Când termină nu se mai auzea decât respiraţia ei gâfâită şi râsetul înăbuşit al lui Larkin.

– OK, spuse King frecându-şi bărbia. Acum cred că e mort de-a binelea. Larkin, vrei te rog să mai faci unul? Dă-mi voie să te întreb ceva, Roşcato.

– Dă-i drumul!

– Cum se face că n-ai făcut apel la magie când te-ai repezit la manechin?

– Pentru magie este nevoie de concentrare şi de atenţie. Cred că aş putea folosi ceva magie şi în luptă. Dar în principal concentrarea mea se îndreaptă spre mânuirea sabiei sau a ţepuşei de lemn, mai ales că nu sunt obişnuită nici cu una, nici cu alta. Dacă nu mă concentrez, arma poate să-mi zboare pur şi simplu din mână şi să-mi ratez ţinta. La asta trebuie să mai lucrez.

Aruncă o privire rapidă în jur, ca să se asigure că Hoyt nu era prin apropiere.

– În general, am nevoie de instrumente, de amulete şi de anumite ritualuri. Uite ce pot să fac.

Deschise rapid pumnul şi scoase un glob de flăcări. Curios, King îşi înfipse degetul în el şi îl retrase apoi repede, băgându-l în gură.

– A naibii şmecherie.

– Focul este un element fundamental, la fel ca aerul, pământul şi apa. Dar dacă scot aşa ceva în timpul unei lupte şi îl arunc spre duşman, poate să lovească la fel de bine pe unul de-ai noştri.

King studie globul privindu-l chiorâș.

– Cam ca atunci când tragi cu arma fără să știi să ținteşti. Nu poți ghici cine o să încaseze glonțul. Sau dacă n-o să te împuşti singur, până la urmă, în picior.

– Cam aşa ceva. Glenna făcu să dispară mingea de foc. Dar e bine s-o ții în rezervă.

– Hai, du-te şi fă o pauză, Roşcato, până nu răneşti pe cineva.

– N-am nimic împotrivă.

Intră în casă cu intenția de a bea un bidon de apă şi de a face ceva de mâncare. Aproape că se izbi de Cian.

– N-am ştiut că te-ai trezit şi că eşti pe aici.

Cian se ferea de lumina care se filtra prin ferestre, dar Glenna îşi dădu seama că vedea tot ce se petrece afară.

– Ce părere ai? întrebă ea. Cum ne descurcăm?

– Dacă ar veni acum după tine, te-ar înghiți dintr-o-dată ca pe un sandvici cu pui de la picnic.

– Ştiu. Suntem neîndemânatici şi ne lipseşte spiritul de echipă. Dar o să ne îmbunătățim rezultatele.

– Trebuie.

– Ei bine, eşti foarte încurajator în după-amiaza asta. Lucrăm deja de două ore şi niciunul dintre noi nu este obişnuit cu acest gen de lucruri. Larkin este cel mai aproape de ideea lui King despre cum trebuie să se poarte un luptător, dar tot nu este suficient de copt.

Cian se mulțumi să-i arunce o privire fugară.

– Se va coace sau va muri!

Oboseala putea fi învinsă şi n-o deranja nici sudoarea care o năpădea din cauza efortului. Dar de astă dată se simțea de-a dreptul insultată.

– E destul de greu ceea ce facem, aşa că nu văd de ce am mai fi nevoiți să suportăm un ticălos printre noi!

– Acesta este termenul tău pentru realist?

– Naiba să te ia! spuse ea şi intră în bucătărie. Aruncă câteva fructe, nişte pâine şi o sticlă de apă într-un coş. Îl duse afară ignorându-l pe Cian când trecu pe lângă el. Trânti apoi coşul pe masa pe care o scosese King ca să pună armele pe ea.

– Mâncare! strigă Larkin ca un om lihnit de foame. Binecuvântate să fie tălpile picioarelor tale, Glenna. Simțeam că nu mai rezist.

– Căci au trecut cu siguranță cel puțin două ore de când ai mâncat ultima dată, spuse Moira.

– Stăpânul consideră că nu lucrăm suficient de mult şi ne compară cu nişte sandviciuri cu carne de pui de la un picnic al vampirilor.

Glenna luă un măr şi muşcă din el.

– Ar trebui să-i dovedim că se înşală.

Mai muşcă o dată, apoi se întoarse către manechinul din paie. Se concentră, vizualiză, apoi lansă mărul. Acesta zbură către manechin şi se transformă în țăruş în timp ce zbura. Iar țăruşul străpunse pânza şi paiele.

– O, a fost minunat, exclamă Moira. Excelent!

– Uneori furia stimulează magia.

Țăruşul ieşi pe partea cealaltă şi se transformă din nou în măr căzând pe jos. Îi aruncă o privire lui Hoyt.

– Trebuie să mai lucrăm la asta.

– Avem nevoie de ceva care să ne unească, să ne țină laolaltă, îi spuse ea lui Hoyt mai târziu. Stătea în turn şi îşi freca vânătăile cu balsam, în timp ce el răsfoia paginile unei cărți de descântece. Soldații poartă uniforme şi au cântece de luptă.

– Cântece? Acum trebuie să şi cântăm? Mai bine să găsim un instrumentist.

Sarcasmul era o trăsătură caracteristică pentru ambii frați, semănau şi în privința asta, nu numai la înfățişare.

– Avem nevoie de ceva. Uită-te la noi, chiar şi acum. Tu şi cu mine suntem aici, sus, Moira şi Larkin au plecat împreună. King şi Cian sunt în camera de antrenament inventând alte chinuri la care să ne supună pe toți. E bine că ne-au împărțit în grupuri mai mici pentru a lucra fiecare la proiectul lui, dar încă nu ne-am consolidat ca echipă.

– Atunci să scoatem harpa şi să cântăm! Glenna, avem treburi serioase de făcut.

– Nu mă înțelegi.

Răbdare, îşi aminti ea. Lucrase şi el la fel de mult ca şi ea astăzi şi probabil că se simțea şi el obosit.

– Aici este vorba de simboluri. Avem acelaşi duşman, dar nu şi acelaşi scop.

Glenna se îndreptă spre fereastră şi văzu că umbrele se alungiseră, iar soarele coborâse mult pe cer.

– Curând se va lăsa noaptea.

Degetele ei pipăiră pandantivul. Şi dintr-odată ideea prinse contur în mintea ei. Aşa de simplă, aşa de firească!

– Tu cauți un scut protector pentru Cian fiindcă nu poate să iasă afară în timpul zilei? Dar cum rămâne cu noi, ceilalți? Noi nu putem risca să ieşim afară după apusul soarelui. Şi chiar şi în interior, ştim că ea poate ajunge la noi, că poate pătrunde înlăuntrul nostru. Cum rămâne atunci cu scutul nostru de protecție, Hoyt? Pe noi ce ne protejează împotriva vampirilor?

– Lumina.

– Da, dar ce simbol? O cruce. Trebuie să facem cruci şi să le atribuim o putere magică. Nu numai un scut, ci şi o armă, Hoyt.

Hoyt se gândi la crucile pe care i le dăduse Morrigan pentru membrii familiei lui. Dar puterile lui, chiar combinate cu ale Glennei, erau departe de cele ale zeilor. Şi totuşi...

– Argint, murmură el. Argintul ar fi cel mai bun.

– Cu cuarț roşu pentru protecție pe timp de noapte. Avem nevoie de usturoi şi ierburi. Începu să scotocească prin cutia ei cu ierburi şi rădăcini uscate. Am să prepar o poțiune.

Scoase una din cărți şi începu s-o răsfoiască rapid.

– Ai idee de unde putem face rost de argint?

– Da.

Hoyt coborî la primul nivel al casei şi intră în încăperea care servea acum drept sufragerie. Mobila era nouă – cel puțin pentru el. Mese de lemn masiv, închis la culoare, scaune cu spătar înalt şi cu sculpturi ornamentale. Draperiile trase la ferestre aveau nuanțe de un verde-închis, ca umbrele pădurii şi erau confecționate din mătase groasă şi grea.

Tablourile de pe perete reprezentau scene de noapte, din păduri, mlaştini sau stânci. Chiar şi aici, îşi spuse el, fratele lui se ferea de lumină. Sau poate că prefera peisajele sumbre, chiar şi în tablouri?

În bufetele înalte cu uşi din sticlă mată se aflau cristaluri şi ceramică în tonuri vii. Obiecte ale unui om bogat şi cu un statut privilegiat, care avea la dispoziție o veşnicie pentru a le colecționa. Lucrurile acestea însemnau oare ceva pentru Cian? Din moment ce erau atât de numeroase, unul singur putea avea vreo importanță deosebită?

Pe o masă mare de servit se aflau două sfeşnice înalte de argint şi Hoyt se întrebă dacă însemnă sau dacă au însemnat ceva pentru el. Fuseseră ale mamei lui. Ridică unul din ele şi imediat îi apăru în fața ochilor imaginea mamei lui, limpede ca reflectată în apa lacului, cum stătea la roata de tors şi cânta unul din cântecele acelea vechi ce îi plăceau atât de mult, iar piciorul care nu învârtea roata bătea ritmul.

Purta o rochie albastră şi un văl, iar chipul ei tânăr exprima o mulțumire blândă care o învăluia ca o mătase fină. Era însărcinată, aştepta un copil, observă el. Nu, se corectă el, copii. Era însărcinată cu el şi cu Cian.

Şi pe scrinul de sub fereastră se aflau cele două sfeşnice ale ei.

„Le-am primit în dar de la tatăl meu în ziua nunții mele şi dintre toate darurile primite, pe acesta l-am prețuit cel mai mult. Într-o zi, unul va fi al tău şi altul al lui Cian. Şi astfel, acest dar va fi transmis din generație în generație şi cel care îl va oferi va fi pomenit ori de câte ori se va aprinde lumânarea."

Fu fericit că nu avea nevoie de nicio lumânare ca să-i amintească de ea. Dar sfeşnicul atârna greu în mâna lui când îl duse sus, în turn.

Glenna ridică privirile de la oala în care amesteca ierburile.

– O, este perfect! Şi ce frumos e! Ce păcat că trebuie să-l topim! Îşi părăsi lucrul şi se apropie să-l privească mai bine. E greu. Şi vechi, aşa cred.

– Da, este foarte vechi.

Glenna înțelese şi inima i se strânse.

– A aparținut familiei tale?

Fața lui se albi brusc.

– Urma să-mi revină mie, aşa că a ajuns la mine.

Glenna fu pe punctul de a-i spune să caute altceva, ceva care să nu însemne aşa de mult pentru

el. Dar îşi înghiţi cuvintele. Credea că înţelesese de ce alesese el tocmai acest obiect. Avea un preţ. Magia cerea un preţ.

– Sacrificiul pe care îl faci va mări puterea descântecului. Stai! Îşi scoase un inel de pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă. A fost al bunicii mele.

– Nu e nevoie.

– Sacrificiul personal. Al tău şi al meu. Cerem foarte mult. O să dureze ceva timp să scriu descântecul. Nu există nimic potrivit în cărţile mele, aşa că va trebui să compilez.

Când Larkin apăru în cadrul uşii, amândoi erau cufundaţi în lectură. Privi de jur împrejurul camerei şi rămase dincolo de prag.

– M-au trimis după voi. Soarele a apus şi începem antrenamentele de seară.

– Spune-le că venim imediat ce terminăm aici, spuse Glenna. Lucrăm la un proiect important.

– O să le spun, dar cred că n-o să le placă. Închise uşa şi plecă.

– Aproape că am reuşit. Am să scot ceea ce cred eu că ar trebui să arate, apoi o să vizualizăm împreună. Hoyt?

– Trebuie să fie pură, şopti el pentru sine. Aureolată de credinţă şi magie.

Îl lăsă să lucreze şi începu să deseneze. Simplu, îşi spuse ea, cu respect pentru tradiţie. Aruncă o privire în spate, şi văzu că stătea cu ochii închişi. Îşi adună puterile şi gândurile, presupuse ea. Un chip atât de serios, îşi spuse, un chip în care

ajunsese să aibă deplină încredere. Parcă l-ar fi cunoscut de când lumea, aşa după cum îi cunoştea şi vocea şi cadenţa glasului.

Dar aveau puţin timp, câteva grăunţe de nisip dintr-o clepsidră. Dacă vor câştiga – nu, când vor câştiga – se va duce înapoi, în timpul lui, la viaţa lui, la lumea lui. Şi ea la a ei. Dar nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Şi nimic nu va mai umple golul lăsat de el.

– Hoyt!

Ochii lui păreau mai adânci şi întunecaţi când se întâlniră cu ai ei. Îi împinse schiţa în faţă.

– Crezi că merge?

El o ridică şi o studie.

– Da, dar mai trebuie ceva.

Îi luă creionul din mână şi mai adăugă câteva linii la baza lungă a crucii celtice pe care o desenase ea.

– Ce este asta?

– Este o scriere veche. Scrierea ogham.

– Ştiu ce este scrierea ogham. Dar ce scrie aici?

– Scrie *lumină*.

Glenna zâmbi şi dădu din cap.

– Da, este perfect. Şi uite şi descântecul. Mie mi se pare bun.

Se uită la descântec, apoi la ea.

– Iar în versuri?

– Eu aşa lucrez. Trebuie să te împaci cu ideea. Şi vreau şi un cerc. M-aş simţi mai bine într-un cerc.

Şi pentru că el fu de acord, se ridică în picioare ca să rostească descântecul împreună cu ea. Aşează lumânări proaspete pe conturul cercului şi se uită la el în timp ce le aprindea.

– O să facem focul împreună. Ridică mâinile ca să le întâlnească pe ale ei.

Puterea îi zgudui braţul din umeri, îi lovi inima. Şi focul alb şi pur răsări la cinci centimetri de podea. Hoyt ridică oala şi o puse deasupra flăcărilor.

– Argint vechi şi argint strălucitor! Puse sfeşnicul în oală. Lichefiază-te în această lumină!

– Aşa cum stăm noi în turnul magicianului, continuă Glenna, adăugând cuarţul roşu şi ierburile, fă ca această flacără să-ţi descătuşeze forţa. Aruncă înăuntru inelul bunicii ei. Magie din cer şi de pe mare, din aer şi de pe pământ, te chemăm aici! Noi, slujitorii tăi îţi implorăm binecuvântarea, protejează-ne în aceste vremuri de grele încercări! Răspundem la chemarea ta cu capul, cu inima şi mâna pentru a învinge întunericul din lume. Şi de aceea te chemăm de trei ori câte trei ca să-i aperi pe cei care te slujesc cu credinţă.

– Fie ca această cruce să strălucească luminoasă în noapte!

Când intonară ultimul rând, de trei ori câte trei, fumul de argint se ridică din oală şi flăcările albe de sub el străluciră mai intens.

Şi o învăluiră lumina, fumul şi căldura, în timp ce vocea ei se ridica alături de a lui. Prin ele îi văzu ochii, aţintiţi în ochii ei.

Simți în inimă şi în pântec cum creşte din nou dorința. Mai puternică, mai covârşitoare decât orice altceva cunoscut. Se răsucea în ea şi cu mâna liberă Hoyt aruncă în oală ultimele bucățele de cuarț roşu.

– Şi fiecare cruce de argint va fi un scut. Şi cum vrem noi, aşa să fie!

Încăperea explodă de lumină şi forța ei zgudui pereții şi podeaua. Oala se clătină şi vărsă argint lichid în flăcări.

Forța aproape că o aruncă pe Glenna pe jos, dar brațele lui Hoyt o susținură. Îşi puse trupul pavăză ca s-o apere pe ea de flăcările fierbinți şi de vântul care mugea.

Hoyt văzu cum se deschide uşa. Pentru o clipă, Cian rămase în cadrul uşii, scăldat în acea lumină imposibilă.

Apoi dispăru.

– Nu! Nu!

Trăgând-o pe Glenna după el, Hoyt rupse cercul. Lumina se făcu mică, parcă înghițită în ea însăşi şi dispăru cu un tunet. Prin țiuiturile care îi răsunau în urechi i se păru că aude nişte împuşcături.

Cian zăcea pe podea sângerând, cu cămaşa pe jumătate arsă şi încă fumegând.

Hoyt se lăsă în genunchi şi întinse mâna să-i ia pulsul, dar îşi aminti că el nu are puls.

– O, Doamne Dumnezeule, ce am făcut?

– Este ars rău. Scoate-i cămaşa! spuse Glenna, păstrându-şi calmul. Încet!

– Ce s-a întâmplat? Ce naiba ați făcut? King îl împinse pe Hoyt la o parte. Ticălosule! Cian! Iisuse Hristoase!

– Tocmai terminam de rostit un descântec. El a deschis ușa. A fost multă lumină. Larkin, continuă Glenna, ajută-l pe King să-l ducă pe Cian în camera lui. Vin imediat acolo. Am lucruri care o să-l ajute.

– Nu e mort, spuse Hoyt încet, privind în jos la fratele lui. Aceasta nu este moartea.

– Nu e moartea, repetă și Glenna. Pot să-l ajut. Sunt o vindecătoare bună. Aceasta este una dintre puterile mele.

– Te ajut și eu.

Moira făcu un pas înainte, apoi se lipi de perete ca să-i lase să treacă pe King și pe Larkin, care îl ridicaseră pe Cian.

– Am și eu niște calități.

– Foarte bine. Du-te cu ei. Eu îmi iau lucrurile. Hoyt, pot să-l ajut.

– Ce am făcut? spuse Hoyt privind neajutorat la mâinile lui. Deși încă mai vibrau din cauza descântecului, le simțea lipsite de vlagă.

– Vorbim despre asta mai târziu.

Îl apucă de mână și îl trase în camera din turn.

Cercul arsese și lăsase o urmă albă pe podea. În centrul lui stăteau nouă cruci de argint cu un cerc de cuarț roșu la locul de întretăiere a brațelor.

– Nouă. De trei ori trei. O să ne gândim la asta mai târziu. Cred că deocamdată trebuie să le lăsăm să stea acolo. Nu știu, lasă-le să se așeze.

Ignorând-o, Hoyt intră în cerc şi luă una în mână.

– E rece.

– Foarte bine! Minunat!

Mintea ei zbura deja la Cian şi la ceea ce trebuia să facă pentru ca să-l ajute. Apucă trusa.

– Trebuie să mă duc jos să văd ce pot face pentru el. Nu a fost vina nimănui, Hoyt.

– A doua oară! Este pentru a doua oară când a fost cât pe-aci să-l ucid.

– Este vina mea la fel de mult ca şi a ta. Vii cu mine?

– Nu.

Glenna dădu să spună ceva, apoi scuturâ din cap şi ieşi repede.

În dormitorul somptuos, vampirul zăcea nemişcat pe patul lat. Faţa lui era ca a unui înger. Un înger ciudat, îşi spuse Moira. Îi trimisese pe bărbaţi să aducă apă, feşe, îndepărtîndu-i pentru a nu o incomoda. Acum era singură cu vampirul care stătea nemişcat pe patul mare. Nemişcat ca un mort. Dacă şi-ar fi pus mâna pe pieptul lui, nu ar fi simţit bătaia inimii. Dacă i-ar fi pus o oglindă în faţa gurii, aceasta nu s-ar fi aburit de la răsuflarea lui. Şi nu ar fi reflectat niciun fel de imagine.

Citise despre lucrurile acestea şi despre multe altele. Dar îi salvase viaţa şi pentru aceasta îi rămăsese îndatorată.

Se duse la marginea patului şi îşi folosi slabele puteri magice pentru a-i răcori arsurile. Nu mai văzuse niciodată o piele atât de arsă. Oare cineva cu astfel de arsuri poate să supravieţuiască?

Ochii lui se deschiseră brusc aruncând priviri albastre, tăioase. O apucă de încheietura mâinii.

– Ce faci aici?

– Ai fost rănit.

Detesta să audă cum îi tremură propria voce, dar se temea cumplit de el, mai ales acum că erau singuri.

– Ai avut un accident. Aştept să vină Glenna. O să te ajutăm. Stai liniştit.

Văzu cum în clipa aceea durerea puse stăpânire pe el şi o parte din frică se mai risipi.

– Stai liniştit. Pot să te răcoresc puţin.

– N-ai prefera să ard în iad?

– Nu ştiu. Dar te asigur că nu aş vrea să fiu cu aceea care te trimite acolo. Nu voiam să trag în tine noaptea trecută. Mi-e ruşine că te-am făcut să crezi că aş fi în stare. Îţi datorez viaţa.

– Pleacă de aici şi o să considerăm că suntem chit.

– Vine Glenna. Te-ai mai răcorit puţin.

Cian închise ochii. Trupul lui tremura.

– Am nevoie de sânge.

– N-o să-l capeţi pe al meu. Nu sunt chiar atât de recunoscătoare.

I se păru că buzele lui s-au arcuit, schiţând o muşcătură.

– Nu de al tău, deşi pot să pun pariu că este gustos.

Făcu un efort să-şi recapete răsuflarea ca urmare a valului de durere.

– În lada din capătul celălalt al camerei. Lada neagră cu mâner de argint. Am nevoie de sânge ca să... pur şi simplu am nevoie.

Deschise lada, apoi îşi înghiți repulsia când văzu pachetele care conțineau un lichid închis la culoare.

– Adu-l încoace, aruncă-l şi fugi oriunde vrei, dar am nevoie de el acum.

Moira îl aduse repede, apoi se uită la el cum se chinuia să se aşeze în capul oaselor, să desfacă pachetul cu mâinile lui arse. Fără un cuvânt, luă pachetul din mâinile lui şi îl deschise chiar ea, vărsând un pic din conținut.

– Scuze.

Îşi adună puterile, apoi îl sprijini cu un braț şi cu mâna liberă îi dădu să bea.

Cian se uita la ea în timp ce bea şi ea se forță să-l privească în ochi fără să clipească.

După ce termină de băut, îi puse capul la loc, apoi se duse în baie să ia un prosop. Îi şterse cu el gura şi bărbia.

– Mică dar curajoasă, nu-i aşa?

Părea să-şi fi recăpătat o parte din puteri.

– Nu e vina ta că eşti ceea ce eşti. Şi nu e vina mea că sunt ceea ce sunt. Moira făcu un pas înapoi când Glenna intră grăbită în cameră.

11

Vrei ceva împotriva durerii? Glenna punea balsam pe o față a feşii.

– Ce ai acolo?

– Câteva lucruri. Îi puse încet faşa pe piept. Îmi pare rău, Cian. Ar fi trebuit să încuiem uşa.

– O uşă încuiată nu m-ar fi împiedicat să intru. În niciun caz în propria mea casă. Data viitoare ar trebui să pui un anunț de avertizare!

– Ştiu, îmi pare rău! Imediat o să te simți ceva mai bine. Un afiş? continuă ea, cu voce blândă în timp ce continua să lucreze. Ceva în genul: Nu intrați! Se lucrează cu magie inflamabilă!

– N-ar fi rău.

Simțea durerea nu în carne, ci de-a dreptul în oase.

– Ce naiba faceți acolo?

– Mai mult decât vă imaginați voi toți la un loc. Moira, mai pune puțin balsam. Cian?

– Ce este?

Glenna se uită simplu la el lăsându-şi mâinile să plutească pe deasupra locului cel mai rău ars. Simțea căldura, dar nu şi uşurarea.

– N-o să-şi facă efectul dacă nu ai încredere în mine şi nu laşi magia să acționeze asupra ta.

– Un preț cam mare pentru puțină uşurare, ca să nu mai vorbim de faptul că ai contribuit şi tu la starea mea actuală.

– De ce ți-ar face rău? interveni Moira continuând să pună balsam pe faşă. Are nevoie de

tine. Cu toții avem nevoie de tine, indiferent că ne place sau nu.

– O clipă, făcu Glenna. Lasă-mă să te ajut. Trebuie să crezi în asta. Uită-te la mine, privește în ochii mei. Da, așa e bine.

Și acum se produse. Căldură și ușurare. Ușurare și căldură.

– Uite, acum e mai bine. Puțin mai bine, nu-i așa?

Își dădu seama că o preluase. O parte din arsură. Timp de o clipă o preluase în ea. Nu va uita asta.

– Da, ceva mai bine. Da, mulțumesc.

Aplică altă cataplasmă, apoi se întoarse din nou către geanta ei.

– Am să tai marginile și am să tratez vânătăile, apoi am să-ți dau ceva care să te ajute să te odihnești.

– Nu vreau să mă odihnesc.

Glenna își schimbă poziția și se așeză pe pat, pentru a-i curăța rănile de pe față. Uluită, îi puse degetele pe față și îi întoarse capul.

– Credeam că acestea sunt cele mai grave.

– Au fost. Mă vindec repede de cele mai multe ori.

– Bravo ție. Cum stai cu vederea?

Își întoarse ochii aceia albaștri către ea.

– Te văd destul de bine, Roșcato.

– Pentru că ai putea avea o contuzie. Poți să te vindeci de contuzii? Așa cred, spuse ea înainte ca el să apuce să răspundă. Mai ești ars și în altă parte?

Se pregătea să tragă cearşaful în jos de pe el când îi aruncă o privire îngrijorată. Este adevărat ceea ce se spune despre vampiri?

Îl făcu să râdă, dar durerea reveni şi el scrâşni din dinți.

– E un mit. Suntem la fel ca şi înainte de schimbare. N-am nimic împotrivă dacă vrei să te uiți la acea parte anatomică, dar nu sunt rănit pe acolo. M-a lovit din plin în piept.

– Atunci tu o să-ți păstrezi modestia, iar eu iluziile.

Îl luă de mână şi expresia de amuzament dispăru de pe fața lui.

– Am crezut că te-am omorât. Aşa a crezut şi el. Şi acum suferă.

– O, *el* suferă! Poate că vrea să schimbe locul cu mine!

– Ştii bine că ar fi gata s-o facă! Indiferent ce părere ai tu despre el, te iubeşte. Nu poate face nimic în privința asta şi nu a dispus de timpul pe care l-ai avut tu ca să scape de dragostea de frate.

– Am încetat să mai fim frați în noaptea când am murit.

– Nu, n-ați încetat. Şi te amăgeşti singur dacă crezi aşa ceva. Se ridică de pe pat. Deocamdată cam asta e tot ce pot să fac pentru tine ca să te simți mai bine. Am să revin peste o oră şi o să mai încerc ceva.

Îşi adună lucrurile. Moira se strecură din cameră înaintea ei şi o aşteptă.

– Ce anume i-a provocat rănile astea?

– Nu sunt foarte sigură.

– Trebuie să fii. Este o armă foarte puternică împotriva celor ca el. Am putea s-o folosim.

– Nu am reuşit s-o controlăm.

– Dacă ați putea..., insistă Moira.

Glenna deschise uşa de la camera sa şi îşi duse geanta înăuntru. Nu era încă dispusă să se întoarcă în turn.

– Ne-a controlat ea pe noi, din câte mi-am dat seama. Era uriaşă, extrem de puternică. Prea puternică pentru oricare din noi ca s-o putem mânui. Nici chiar împreună – şi eram strâns legați unul de altul – nu am putut s-o ținem în frâu. Era ca şi când am fi fost în interiorul soarelui.

– Soarele este o armă.

– Dacă nu ştii cum să foloseşti o sabie, ai tot atâtea şanse să-ți retezi propriul cap ca şi pe al oricui altcuiva.

– Atunci înveți cum s-o mânuieşti.

Glenna se lăsă pe pat şi întinse o mână.

– Încă mai tremur. Sunt unele locuri în trupul meu care tremură la fel ca mâna asta.

– Iar eu te bat la cap. Scuză-mă! Dar păreai atât de sigură de tine, atât de calmă când îl tratai pe vampir.

– Are un nume. Cian. Încearcă să-l foloseşti.

Moira tresări de parcă ar fi fost pălmuită, iar ochii i se deschiseră larg la auzul tonului aspru al Glennei.

– Îmi pare rău pentru mama ta. Îmi pare rău şi sunt revoltată. Dar n-a ucis-o el. Dacă ar fi fost

omorâtă de un bărbat blond cu ochi albaştri ai fi început să-i urăşti pe toți bărbații blonzi cu ochi albaştri din lume?

– Nu este acelaşi lucru, nici pe departe acelaşi lucru.

– Dar este destul de aproape, mai ales în situația noastră.

Încăpățânarea aspri trăsăturile Moirei.

– I-am dat să bea sânge şi am făcut tot ce am putut ca să-i alin suferința. Te-am ajutat şi pe tine să-i tratezi arsurile. Asta ar trebui să fie suficient.

– Nu este. Stai puțin, o rugă Glenna în timp ce Moira se răsucise pe călcâie pregătindu-se să plece. Stai puțin! Eu încă tremur şi nu mă simt foarte bine. Stai puțin. Dacă ți s-a părut că sunt calmă mai înainte, asta se explică prin felul meu de a fi. Fac față crizei, apoi mă prăbuşesc. Acum suntem în faza prăbuşirii. Dar ceea ce am spus rămâne valabil, Moira. La fel ca şi ceea ce ai spus tu acolo. Avem nevoie de el. Va trebui să te gândeşti bine la asta şi să începi să-l tratezi ca pe o persoană, nu ca pe un obiect.

– Au sfâşiat-o în bucăți! Ochii Moirei se umplură de lacrimi, şi ea renunță la atitudinea sa sfidătoare. Nu, el nu are nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat. A ridicat spada ca să mă apere. Ştiu, dar nu pot să simt altfel.

Îşi puse o mână pe inimă.

– Nu pot să simt altfel, aici. Nu m-au lăsat nici să jelesc. Nu mi-au oferit răgazul de a da frâu liber durerii şi furiei. Nu doresc această povară.

Să fiu departe de oamenii mei, de tot ceea ce cunosc! De ce suntem aici? De ce ni s-a dat nouă această misiune? De ce nu există niciun fel de răspunsuri?

– Nu ştiu, şi asta este altă întrebare rămasă fără răspuns. Îmi pare nespus de rău pentru mama ta, Moira. Dar nu eşti singura care suferă şi este mânioasă. Nu eşti singura care îşi pune întrebări şi ar dori să-şi reia viaţa pe care o cunoaşte.

– Într-o zi, tu te vei întoarce de unde ai venit. Eu nu voi putea niciodată să mă mai întorc.

Deschise uşa dintr-o smucitură şi ieşi în fugă.

Perfect. Absolut perfect, îşi spuse Glenna şi îşi îngropă faţa în mâini.

Sus, în turn, Hoyt pusese fiecare cruce pe o bucată de pânză albă. Erau reci la atingere şi, deşi metalul nu mai strălucea aşa de tare, lumina lui îl orbea.

Luă oala Glennei. Aceasta era arsă complet şi se înnegrise. Nu credea că va mai putea fi folosită – de fapt, nici nu mai era nevoie. Din lumânările pe care le aranjase şi le aprinsese ea nu mai rămăseseră decât nişte grămăjoare mici de ceară. Trebuia să facă curăţenie înainte să mai încerce orice fel de magie.

Cercul era acum gravat în podea, un cerc subţire de un alb pur. Iar sângele fratelui lui păta podeaua şi partea exterioară a uşii. Sacrificiul, îşi spuse el. Exista întotdeauna un preţ care trebuia plătit pentru putere. Darul lui sub forma sfeşnicului

de la mama lui, al Glennei sub forma inelului de la bunica ei se dovediseră insuficiente. Lumina fusese atât de puternică şi de violentă, atât de fierbinte. Dar nu-i arsese pielea. Ridică mâna şi o examină. Nu avea niciun semn. Ce-i drept, nu era încă fermă. Dar nu avea niciun semn. Lumina îl umpluse şi îl devorase. Îl unise atât de mult cu Glenna, încât erau acum ca îngemănaţi, ca şi când ar fi fost o singură persoană şi o singură forţă.

Puterea fusese zdrobitoare şi fantastică. Şi ieşise în vârtej afară ca un jurământ al zeilor repezindu-se împotriva fratelui lui. Doborâse cealaltă jumătate a lui, în timp ce magicianul călărea pe jetul de lumină.

Acum se simţea golit, pustiit. Puterile care mai rămăseseră în el erau grele ca plumbul, iar plumbul acesta era învelit într-o mantie groasă de vinovăţie. Acum însă faptul era consumat; nu-i mai rămânea decât să facă ordine în cameră. Se calmă în timp ce ducea la bun sfârşit treburi simple. Când King intră grăbit în încăpere, Hoyt stătea liniştit, cu braţele atârnând în lături şi primi lovitura pe care o aştepta în plină figură.

Avu răgaz timp de o clipă ca să îşi spună că fusese lovit de un berbec care îl aruncase cu spatele în perete. Apoi alunecă fără vlagă la podea.

– Ridică-te! Ridică-te în picioare, ticălosule!

Hoyt scuipă sânge. Vedea încețoşat şi distingea mai mulţi uriaşi negri care stăteau aplecaţi deasupra lui cu pumnii strânşi, gata să lovească.

Se rezemă cu o mână de perete şi se ridică în picioare.

Berbecul lovi din nou. De astă dată văzu roşu, apoi negru şi cenuşiu. Vocea lui King nu mai răzbătea până la el, dar se străduí cumva să se supună ordinului de a se ridica din nou în picioare. Distinse o undă de culoare prin valul de căldură şi durere ca gheaţa.

Glenna intră valvârtej în turn. Nu se mai sinchisi să strige la King, ci îi repezi un cot în stomac, apoi se prăbuşi peste Hoyt ca să-l apere.

– Încetează! Pleacă de lângă el, ticălos tâmpit ce eşti! O, Hoyt, ţi-a însângerat faţa!

– Pleacă de aici! Abia putea să articuleze cuvintele şi stomacul îi protestă violent, când încercă s-o împingă la o parte ca să se ridice din nou.

– Hai, mai trage-mi una! Vino!

King desfăcu braţele, apoi îşi pipăi bărbia.

– Am să-ţi dau de n-ai să le poţi duce, ticălos nenorocit ce eşti! Am să te aranjez mai bine decât l-ai aranjat tu pe Cain!

– Acum nu mai este cazul. Pleacă de aici! Hoyt o îndepărtă pe Glenna. Haide, îi spuse el lui King. Termină ce ai de făcut.

Deşi pumnii îi rămaseră încleştaţi, King îi lăsă în jos o clipă. Bărbatul din faţa lui abia se mai ţinea pe picioare, sângele îi şiroia din gură, din nas. Unul din ochi era deja umflat şi nu se mai putea deschide. Stătea acolo clătinându-se şi aşteptând o nouă lovitură.

– E tâmpit sau a înnebunit?

– Nici una, nici alta, se răsti Glenna. Crede că şi-a ucis fratele şi de aceea stă acolo impasibil şi aşteaptă să-l baţi măr pentru că se simte la fel de vinovat cum îl acuzi tu. Şi amândoi greşiţi. Cian nu a murit, Hoyt. O să se facă bine. Se odihneşte, asta e tot. Se odihneşte!

– Nu a murit?

– Nu, n-ai reuşit să-l ucizi şi n-o să mai ai a doua ocazie!

– O, pentru numele lui Dumnezeu! ţipă Glenna la King. Nimeni nu a încercat să omoare pe nimeni.

– Dă-te la o parte, Roşcato! King o împinse cu mâna. Nu am de gând să te lovesc.

– De ce nu? Dacă el este de vină, şi eu sunt la fel de vinovată. Am lucrat împreună. Făceam lucrul pentru care am venit aici, la naiba! Cian a intrat în cameră într-un moment nepotrivit, asta e tot. Dacă Hoyt ar fi vrut să-i facă rău lui Cian în mod deliberat, crezi că ar sta acum acolo nemişcat? Te-ar fi doborât cu un singur gând şi eu l-aş fi ajutat.

Ochii în două culori ai lui King se îngustară şi gura făcu o grimasă. Dar continuă să-şi strângă pumnii.

– Şi de ce n-o faci?

– Pentru că este împotriva a ceea ce suntem noi. Nu cred că poţi să înţelegi. Dar dacă nu ai un cap de cărămidă, ar trebui să pricepi că Hoyt simte aceeaşi afecţiune şi loialitate faţă de Cian ca şi tine. Şi aşa a simţit din ziua în care s-a născut. Acum pleacă de aici. Pleacă!

King desfăcu pumnii şi îşi frecă mâinile de pantaloni.

– Poate că am greşit.

– Că mult ne mai ajută asta!

– Mă duc să-l întreb pe Cian. Dacă nu sunt mulțumit de răspuns, mă întorc să-mi termin treaba.

Ignorându-l în timp ce pleca, Glenna se întoarse ca să-l sprijine pe Hoyt.

– Haide, trebuie să te aşezi.

– Vrei să pleci de lângă mine?

– Nu, nu vreau.

În loc de răspuns, Hoyt se lăsă pe podea.

Resemnată, Glenna se duse să ia o cârpă şi apoi turnă apă într-un lighean.

– Se pare că am să-mi petrec toată seara ştergând sânge.

Îngenunche alături de el, înmuie cârpa în apă, apoi îi şterse cu blândețe sângele de pe față.

– Am mințit. Eşti un prost, să stai acolo nemişcat şi să-l laşi să te lovească. Eşti un prost să te simți vinovat. Şi un laş.

Ochii lui, umflați şi plini de sânge, se întoarseră către ea.

– Ai grijă ce spui.

– Un laş, repetă ea cu vocea sugrumată, căci simțea lacrimile cum îi invadează gâtlejul. Să rămâi aici în loc să vii jos să vezi cum se simte fratele tău. Care acum nu arată mai rău decât tine.

– Nu am starea sufletească să te ascult cum mă bați la cap. Îi dădu mâna la o parte.

– Bine, foarte bine.

Aruncă prosopul în lighean şi apa sări peste margini pe podea.

– N-ai decât să te îngrijeşti singur. M-am săturat de voi toţi! O adunătură de plângăcioşi, care vă plângeţi de milă şi nu sunteţi buni de nimic. Dacă vrei să ştii părerea mea, Morrigan a ta a dat-o în bară când a ales grupul acesta.

– Ne plângem de milă şi nu suntem buni de nimic? Dar uiţi care a fost rolul tău în toată chestia asta! Scorpie!

Glenna înclină capul.

– Este un termen demodat. Astăzi se spune vrăjitoare.

– Cuvântul tău din vremea ta!

– Exact. Şi în loc să stai să te văicăreşti aici, mai bine te-ai gândi la altceva. Am realizat ceva uluitor în seara asta. Făcu un gest către crucile de argint. Ceva peste aşteptările noastre, aşa cum n-am mai făcut niciodată. Am vrut să reunim acest grup, să-i punem pe toţi laolaltă şi în loc de asta, acum toţi stau şi bocesc prin camerele lor, fiecare în colţul lui. Aşadar cred că magia şi impulsul au fost irosite.

Dădu să se năpustească afară, dar exact atunci veni în fugă Larkin.

– Cian s-a sculat din pat. A spus că am pierdut destul timp şi că în seara asta trebuie să facem o oră în plus de antrenament.

– Spune-i să mă pupe undeva.

Larkin clipi din ochi, apoi se aplecă peste curba scărilor şi se uită în jos spre ea.

– Fainã muiere, şopti el.

Aruncă o privire în camera din turn şi îl văzu pe Hoyt aşezat pe podea, şiroind de sânge.

– Dumnezeule mare, ea ți-a făcut asta?

Hoyt se uită dojenitor la el şi decise că pedeapsa lui din noaptea aceasta încă nu se încheiase.

– Nu, pentru numele lui Dumnezeu, arăt eu chiar aşa de jalnic, încât să pot fi bătut în halul acesta de o femeie?

– Mie mi se pare că este formidabilă.

Deşi ar fi preferat să stea cât mai departe de locurile încărcate de magie, nu-l putea lăsa să zacă acolo. Larkin se apropie aşadar de Hoyt şi îngenunche lângă el.

– Ei bine, e o adevărată nenorocire. Te-ai ales cu amândoi ochii învinețiți.

– Fleacuri. Ajută-mă, te rog, să mă ridic.

Amabil, Larkin îi întinse mâna să se ridice, apoi îi oferi umărul ca să se sprijine.

– Nu ştiu ce e cu totul sângele acesta, dar Glenna spumegă de furie şi Moira stă încuiată în camera ei. Cian arată ca naiba, dar s-a sculat din pat şi a spus că trebuie să mergem la antrenament. King a deschis o sticlă de whisky şi eu mă gândesc să-i țin tovărăşie.

Hoyt îşi pipăi încet fața cu degetele şi se strâmbă când durerea îi radie în tot capul.

– Nu e nimic rupt, tot am avut puțin noroc. Ar fi făcut mai bine să mă ajute cu ceva, în loc să-mi țină predici.

– Cuvintele sunt arma cea mai ascuțită a femeii. După cum arăți, ți-ar prinde bine şi ție un pahar de whisky.

– Chiar aşa.

Hoyt se rezemă cu o mână de masă şi se rugă în gând să-şi regăsească cât mai repede echilibrul.

– Vezi ce poți să faci, Larkin, ca să-i aduni pe toți în locul de antrenament. Vin şi eu.

– Înseamnă să-mi iau viața în propriile mâini. Bine, o să încerc să fiu blând şi să le farmec pe doamne. Şi fie or să se lase seduse, fie or să-mi dea un şut între picioare.

Nu-i traseră un şut între picioare, dar nici nu se arătară prea încântate. Moira şedea cu picioarele încrucişate pe o masă şi cu ochii umflați de plâns lăsați în jos. Glenna se retrăsese într-un colț şi sorbea dintr-un pahar cu vin. King stătea în picioare în colțul lui, făcând să zăngăne cuburile de gheață din paharul cu whisky.

Cian şedea pe brațul unui fotoliu şi bătea darabana cu degetele. Avea fața albă ca hârtia, iar rănile pe care cămaşa albă nu reuşea să le acopere erau livide.

– Cred că ar mai trebui şi nişte muzică, spuse Larkin rupând tăcerea. De genul aceleia pe care o auzim la înmormântări şi priveghiuri.

– Vom exersa forma fizică şi agilitatea, spuse Cian şi aruncă o privire de jur împrejurul camerei. N-am constatat prea mult nici din una, nici din alta la vreunul din voi.

– Chiar este necesar să ne insulți mereu? întrebă supărată Moira. Îți faci un titlu de glorie din asta? Să plesneşti cu cuvintele ca să facem schimb de replici? Ai suferit arsuri mai grave decât orice am văzut eu până acum, dar iată-te aici, din nou în picioare la mai puțin de o oră. Dacă o magie de felul acesta nu a reuşit să te doboare, ce ar putea să te învingă?

– Înțeleg că ai fi fost mai fericită dacă m-aş fi transformat într-o grămăjoară de cenuşă. Îmi pare bine că te-am dezamăgit.

– Nu asta a vrut să spună. Glenna îşi aruncă iritată părul pe spate.

– Ai devenit purtătorul ei de cuvânt?

– Nu am nevoie de nimeni care să vorbească în numele meu, ripostă imediat Moira. Şi nu e cazul să mi se spună în fiecare zi şi în fiecare oră ce anume trebuie să fac. Ştiu cum pot fi ucişi, am citit în cărți.

– O, foarte bine, ai citit cărțile. Cian făcu un gest către uşi. Atunci fii bine-venită. Du-te afară şi doboară câțiva vampiri.

– Oricum m-aş descurca mai bine decât să mă tăvălesc pe podea ca la circ, ripostă ea din nou.

– În privința asta, sunt şi eu de acord cu Moira, spuse Larkin punând o mână pe mânerul cuțitului. Ar trebui să-i hăituim, să preluăm inițiativa.

Deocamdată nu am pus nici măcar o santinelă şi nu am trimis niciun cercetaş.

– Nu este vorba de acelaşi fel de război, băiete.

Ochii lui Larkin străluciră.

– Nu sunt băiat şi, din câte văd eu, nu se pune problema vreunui război.

– Nu ştii cu cine te pui, interveni Glenna.

– Nu ştiu? Am luptat cu ei şi am ucis trei cu propriile mâini.

– Pe cei slabi, pe cei tineri. Lilith nu şi-a irosit cei mai buni oameni pe tine.

Cian se ridică în picioare. Se mişcă ţeapăn şi cu un efort vizibil.

– În plus, ai primit ajutor şi ai avut şi noroc. Dar dacă te întâlneşti cu unul mai puternic şi mai bine antrenat, te face tocăniţă.

– Ştiu să mă apăr.

– Apără-te de mine. Atacă-mă pe mine.

– Eşti rănit. N-ar fi corect.

– Corect este pentru femei. Dacă vrei să ne măsurăm puterile, ies cu tine afară. Cian făcu un gest către uşă. În noaptea asta vom porni la vânătoare.

Ochii lui Larkin străluciră de emoţie.

– Pe cuvântul tău?

– Pe cuvântul meu. Doboară-mă!

– Foarte bine.

Larkin se repezi, dar rată lovitura. Se răsuci, repezi cuţitul din nou, fentă şi rată. Cian întinse mâna, îl apucă pe Larkin şi îl ridică de la pământ.

– Nu cred că vrei să dansezi cu un vampir, spuse el şi îl aruncă pe Larkin tocmai în partea cealaltă a încăperii.

– Ticălosule! strigă Moira şi alergă în ajutorul vărului ei. L-ai strangulat pe jumătate!

– Jumătatea cealaltă este cea care contează.

– Dar chiar a fost necesar? Glenna se ridică în picioare şi se duse la Larkin să-i pună mâna pe gât.

– Băiatul a căutat-o cu lumânarea, comentă King şi Glenna se răsuci către el.

– Nu sunteți decât nişte ticăloşi. Amândoi!

– Mă simt bine, n-am nimic, strigă Larkin tuşind şi dregându-şi vocea. A fost o mişcare bună, îi spuse el lui Cian. Nici n-am apucat s-o văd.

– Atunci n-ai să vânezi până când n-ai să fii în stare s-o vezi şi s-o execuți şi tu! Se aşează din nou cu grijă în fotoliu. E timpul să trecem la treabă.

– Te-aş ruga să mai aştepți, spuse Hoyt intrând în cameră.

– Am aşteptat şi aşa destul, spuse Cian fără să se obosească să-i arunce nici măcar o privire.

– Numai puțin. Am câte ceva de spus. Mai întâi ție. Am fost neglijent, dar şi tu ai fost la fel. Am omis să încui uşa, dar nici tu n-ar fi trebuit s-o deschizi.

– Este casa mea. A fost a mea secole la rând.

– Se poate. Dar politețea şi precauția ar trebui să te facă să te apropii altfel de o uşă, mai ales când ştii că dincolo de ea se execută o vrajă, Cian.

Aşteptă până când privirea fratelui lui se îndreptă către el.

– Nu te-aş fi rănit. N-ai decât să crezi ce vrei. Şi nu aş fi lăsat pe nimeni să-ți facă vreun rău.

– Nu ştiu dacă pot să spun şi eu acelaşi lucru. Cian schiță un gest către fața lui Hoyt. Magia ta a făcut asta?

– Este un alt rezultat al ei.

– Pare dureros.

– Aşa şi este.

– Ei bine, aceasta echilibrează cumva balanța.

– Uite la ce am ajuns – să facem socoteli şi să echilibrăm balanțe! Hoyt se întoarse cu fața către ceilalți. Certuri şi resentimente. Ai avut dreptate, se întoarse el către Glenna. O mare parte din ceea ce ai spus este adevărat, deşi după părerea mea vorbeşti prea mult.

– Chiar aşa?

– Nu suntem uniți şi atâta timp cât nu vom fi, nu avem nicio şansă. Putem să ne pregătim şi să ne antrenăm zi de zi şi oră de oră în timpul care ne-a mai rămas, dar nu vom învinge niciodată. Pentru că – asta este ceea ce ai spus tu – avem un duşman comun, dar nu şi un scop comun.

– Scopul nostru este să luptăm împotriva lor, îl întrerupse Larkin. Să luptăm împotriva lor şi să-i ucidem. Pe toți.

– De ce?

– Pentru că sunt demoni.

– Şi el este la fel, spuse Hoyt arătând cu mâna către spatele fotoliului lui Cian.

– Dar luptă de partea noastră. Nu amenință Țara Geall.

– Geall. Tu te gândești la Geall și tu – se întoarse el către Moira – ești obsedată de mama ta. King este aici cu noi pentru că îl urmează pe Cian și, în felul meu, și eu fac același lucru. Cian, tu de ce ești aici?

– Pentru că eu nu urmez pe nimeni. Nici pe tine, nici pe ea.

– Tu de ce ești aici, Glenna?

– Sunt aici pentru că dacă nu luptăm, dacă nu încercăm, tot ce avem și tot ce suntem și tot ce știm ar fi pierdut. Pentru că este ceva în mine care îmi cere să mă aflu aici. Și mai presus de toate, pentru că zeii au nevoie de soldați care să lupte împotriva Răului.

Asta da, femeie, își spuse el. I-a făcut de rușine pe toți!

– Acesta este răspunsul. Singurul răspuns pe care numai ea l-a știut. Este nevoie de noi. Trebuie să trecem dincolo de răzbunare și vanitate, de loialitate și mândrie. Este nevoie de noi. Ne putem împăca unul cu altul pentru a realiza asta? Și nu într-o mie de ani și cu alte mii de oameni care să lupte de partea noastră. Suntem șase, noi reprezentăm începutul. Nu mai putem fi străini unul de altul.

Se depărtă de scaunul lui Cian și băgă mâna în buzunar.

– Glenna a spus să facem un scut și un simbol, un semn al scopului nostru comun. Această unitate

de scop este cea mai puternică magie din câte cunosc. Atât de puternică, încât n-am reuşit s-o stăpânesc, spuse el şi se uită la Cian. Cred că ne poate ajuta să ne apărăm, dacă ne amintim că scutul are nevoie de o sabie şi că trebuie să le folosim pe amândouă cu un anumit scop.

Scoase crucile şi argintul străluci în lumină. Se apropie de King şi îi oferi una.

– Ai de gând s-o porți?

King împinse deoparte paharul, luă crucea şi lanțul. Studie fața lui Hoyt în timp ce şi-l punea la gât.

– Ar trebui să pui puțină gheață pe ochiul acela.

– Ar trebui. Dar tu? se întoarse el către Moira.

– Am să mă străduiesc să fiu demnă de ea. Îşi ceru scuze Glennei din priviri. Nu m-am descurcat prea bine astăzi.

– Niciunul nu s-a descurcat bine, spuse Hoyt. Larkin?

– Nu numai pentru Geall, spuse Larkin, în timp ce luă crucea. Cel puțin, nu de acum înainte.

– Şi tu? Hoyt întinse o cruce către Glenna, apoi se apropie de ea şi o privi în ochi, în timp ce i-o punea chiar el la gât. Cred că tu ne-ai făcut pe toți să ne ruşinăm.

– Am să încerc să nu-mi fac un obicei din asta. Luă ultima cruce şi îi trecu lanțul pe după gâtul lui. Apoi îşi apropie cu blândețe buzele de obrazul lui lovit.

Şi în sfârşit se întoarse către Cian.

– Dacă te aştepți ca eu să port una din astea, te înşeli, spuse acesta.

– Ştiu că nu poți. Ştiu că nu eşti la fel ca noi şi cu toate acestea, te rog să fii alături de noi, pentru acest scop. Îi întinse o pentagramă care semăna foarte mult cu cea pe care o avea Glenna. Piatra din centrul ei este cuarț roşu, ca şi cea din cruci. Nu pot să-ți pun la dispoziție un scut, nu încă. Aşa că îți ofer un simbol. Vrei să-l iei?

Fără să spună nimic, Cian întinse mâna. Hoyt îi puse pandantivul şi lanțul în mână, iar Cian îl scutură uşor, ca şi când i-ar fi verificat greutatea.

– Metalul şi piatra nu pot făuri o armată.

– Dar pot făuri arme.

– Foarte adevărat. Cian îşi trecu lanțul pe după gât. Iar acum, dacă ceremonia s-a terminat, putem să trecem naibii la treabă?

12

Căutând puțină singurătate, Glenna îşi mai turnă un pahar de vin, luă un teanc de hârtie de scris şi se aşeză la masa din bucătărie. O oră de linişte în care să se poată concentra, să întocmească câteva liste. Poate după aceea va reuşi să doarmă.

Când auzi pe cineva apropiindu-se, îşi îndreptă brusc spinarea. Într-o casă de asemenea dimensiuni, trebuia neapărat să vină cineva tocmai aici? King intră nesigur pe el, se opri şi îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, cu mâinile înfipte în buzunare.

– Ei bine? fu tot ce spuse ea.

– Îmi pare rău că i-am învineţit faţa lui Hoyt.

– E faţa lui, lui ar trebui să-i ceri scuze.

– Cu el am lămurit lucrurile. Dar voiam să le lămuresc şi cu tine.

Cum ea nu spuse nimic, King se scărpină în creştetul capului şi, dacă un bărbat de aproape doi metri şi de peste o sută treizeci de kilograme poate să scheaune, atunci King scheună jalnic.

– Ascultă, am alergat sus şi am văzut o explozie de lumină, iar el zăcea pe jos cuprins de flăcări şi sângerând. Omul este primul magician pe care îl văd, continuă King după o scurtă pauză. Îl cunosc numai de o săptămână. Dar pe Cian îl ştiu de când... îl cunosc de foarte mult timp şi îi sunt profund îndatorat.

– Aşadar, atunci când l-ai găsit rănit, cel mai firesc lucru a fost să te gândeşti că fratele lui a încercat să-l omoare.

– Îhî. M-am gândit că ai avut şi tu un amestec în chestia asta, dar pe tine nu puteam să te snopesc în bătaie.

– Apreciez spiritul tău cavaleresc.

Sarcasmul din vocea ei îl arse ca o flacără vie.

– Ştii cum să faci un bărbat bucăţele.

– Ar fi nevoie de un gater ca să te tai în bucăţele. Of, termină cu aerul acesta atât de vinovat şi de jalnic.

Glenna oftă şi îşi strânse părul la spate.

– Am dat-o în bară, şi noi, şi tu, şi ne-a părut foarte rău. Presupun că ai vrea să bei un pahar de vin acum. Poate ţi-ar plăcea şi o prăjiturică.

King zâmbi.

– Prefer o bere.

Deschise frigiderul şi scoase o cutie.

– O să sar peste prăjiturică. Ştii să dai şuturi, Roşcato. Asta e o calitate pe care o admir la o femeie. Chiar dacă este chiar fundul meu cel care încasează şuturile.

– N-am fost niciodată aşa! Cel puțin aşa cred.

Era frumoasă şi palidă şi părea frântă de oboseală. Lucrase cu ea, de fapt cu toți, din greu toată după-amiaza asta. Iar Cian mai continuase şi noaptea.

Sigur că era puțin a dracului, îşi zise King. Dar nici pe departe aşa de mult cum s-ar fi aşteptat. Şi apoi, Hoyt avea dreptate în privința ei. Numai ea dăduse răspunsul corect în legătură cu misiunea lor de acolo.

– Când a vorbit Hoyt despre chestia asta, ceea ce ai spus a fost cât se poate de logic. Dacă nu ne băgăm mințile în cap, vom fi o pradă uşoară. Scoase capacul cutiei de bere, înghiți jumătate din ea dintr-o sorbitură lungă. Aşa că o să fac cum vrei tu.

Glenna privi la mâna uriaşă care se întinsese spre ea şi îşi puse mâna în ea.

– Cred că Cian e norocos să aibă pe cineva alături, gata să lupte pentru el. Căruia îi pasă aşa de mult de el.

– A făcut acelaşi lucru pentru mine. Acum îmi plătesc datoria.

– De regulă, durează destul de mult până se leagă o astfel de prietenie. Dar noi suntem în criză de timp.

– Atunci cred că ar fi bine s-o luăm pe scurtătură. Ne-am împăcat?

– Eu aşa aş zice.

King termină berea, apoi aruncă cutia goală sub chiuvetă.

– Mă duc sus. Ar trebui să faci şi tu acelaşi lucru. Să dormi.

– Aşa o să fac.

Dar după ce plecă el, Glenna se simți obosită şi rănită şi fără stare, aşa că rămase singură în bucătărie cu un pahar de vin şi cu toate luminile aprinse, ca să învingă întunericul. Nu ştia cât este ceasul şi se întreba dacă mai are vreo importanță. Deveneau cu toții vampiri – dormeau cea mai mare parte a zilei şi lucrau mai mult noaptea.

Pipăi crucea de la gâtul ei în timp ce continua să facă listele. Simțea apăsarea nopții pe omoplați ca nişte mâini reci. Îi lipsea oraşul, îşi spuse ea. Nu-i era ruşine să recunoască acest lucru. Îi lipsea zgomotul oraşului, culorile lui, zumzetul constant al traficului care era bătaia inimii lui. Tânjea după complexitatea şi simplitatea lui. Acolo viața era viață. Iar dacă mai survenea şi moartea, dacă exista cruzime şi violență, toate acestea erau foarte omeneşti.

Imaginea vampirului din metrou îi reveni fulgerător în minte. Cândva i se păruse foarte plăcut să se considere o ființă omenească. Dar tot

îi era dor să se scoale dimineața și să se ducă să-și cumpere baghete proaspete. Simțea nevoia să-și pună șevaletul în lumina dimineții și să picteze, preocupată în principal de modul cum urma să-și plătească facturile cu cardul Visa.

Magia făcuse întotdeauna parte din ființa ei și considerase că o respectase și o apreciase. Dar nu era nimic în comparație cu ce se întâmpla acum, când știa că magia din ea avea un scop și o motivație. Și că ar putea foarte bine să însemne chiar moartea ei. Apucă paharul de vin, apoi tresări văzându-l pe Hoyt în cadrul ușii.

– Nu e o idee prea bună să te furișezi pe întuneric, ținând seama de ultimele întâmplări.

– Nu voiam să te tulbur.

– N-are a face. Mi-am consumat și eu porția de autocompătimire. Dar o să treacă, spuse ea ridicând din umeri. Mi-e puțin dor de casă. Dar este un fleac față de ceea ce probabil simți tu.

– Stau în camera pe care a împărțit-o cu Cian pe când eram copii și simt prea mult, dar nu destul.

Glenna se ridică în picioare, mai luă un pahar și îl umplu cu vin.

– Stai jos! Se așeză și ea din nou și puse vinul pe masă. Am și eu un frate, îi spuse ea. Este medic, abia a început să profeseze. Are oarecari puteri magice și le folosește pentru a-i lecui pe alții. Mă iubește, știu asta, dar nu mă înțelege foarte bine. Este greu să nu fii înțeles.

Cum se face, se întreba el, că nu existase niciodată vreo femeie în viața lui din afara familiei

cu care să poată vorbi despre orice, despre lucruri care aveau o importanță reală. Iar acum, cu Glenna, știa că poate să vorbească și că va vorbi despre toate. Și despre orice.

– Mă tulbură ideea că l-am pierdut, că am pierdut tot ceea ce reprezentam unul pentru altul.

– E normal.

– Amintirile lui despre mine – vreau să spun, ale lui Cian – sunt estompate și vechi, în timp ce ale mele sunt proaspete și puternice. Hoyt ridică paharul. Da, e greu să nu fii înțeles.

– Cândva eram mândră de ceea ce sunt, de harul meu. Era ca și când aș fi ținut în mâini un premiu strălucitor, numai al meu, numai pentru mine. O, firește, aveam mare grijă de el, eram recunoscătoare destinului pentru darul său, dar și mândră. Dar nu cred că voi mai fi vreodată așa.

– După ceea ce am trăit în noaptea asta, mă îndoiesc că vreunul din noi va mai fi vreodată vanitos.

– Da, cu toate acestea, familia mea, fratele meu nu au înțeles mândria mea pentru acest premiu. Și nu vor înțelege, nu pe deplin, nici prețul pe care îl plătesc acum pentru el. Nu pot înțelege.

Glenna își puse palma peste mâna lui Hoyt.

– El nu poate înțelege. Așadar, chiar dacă condițiile noastre sunt diferite, înțeleg pierderea despre care vorbești. Arăți groaznic, spuse ea mai încetișor. Aș putea să te ajut să-ți mai alin puțin durerile.

– Acum ești obosită. Mai pot aștepta.

– Nu ai meritat acest tratament.

– Am scăpat lucrurile de sub control.

– Nu, magia a fugit de noi. Cine poate spune că nu aşa a fost menit să fie?

Îşi strânsese părul ca să lucreze, dar acum îi dădu drumul şi acesta îi căzu în jos, până aproape de umeri.

– Uite ce este, am învățat ceva, nu-i aşa? Am fost mai puternici împreună decât a anticipat vreunul dintre noi. Acum avem răspunderea să învățăm cum să controlăm puterea, cum s-o canalizăm. Şi te rog să mă crezi, ceilalți vor manifesta mai mult respect față de noi.

– Asta sună puțin a îngâmfare, zâmbi el.

– Da, cam aşa cred şi eu.

Bău puțin vin şi îşi dădu seama că era pentru prima oară în ultimele câteva ore când se simțea relaxat. Stătea acolo în bucătăria strălucitoare împreună cu Glenna în timp ce noaptea era prinsă afară, în capcana ei.

Simțea mirosul ei la periferia simțurilor lui. Mirosul acela teluric, de femelă. Ochii ei, aşa de limpezi şi de verzi, aruncau o lumină uşor obosită pe pielea delicată de sub ei. Făcu un semn cu capul către hârtie:

– Alt descântec?

– Nu, e ceva mai omenesc. Liste. Trebuie să-mi procur diverse lucruri. Ierburi şi altele asemenea. Şi Moira şi Larkin au nevoie de haine. Şi va trebui să elaborăm nişte reguli de bază ale gospodăriei. Până acum, ne-am ocupat de ea în

cea mai mare parte eu şi King. Vreau să spun, de gătit. Însă o casă nu se conduce singură şi chiar şi atunci când te pregăteşti de război, tot ai nevoie de mâncare şi de prosoape curate.

– Dar sunt atâtea maşini care fac treburile astea. Hoyt privi de jur împrejurul bucătăriei. Ar trebui să fie destul de simplu.

– Aşa crezi tu.

– Cândva exista aici şi o grădină cu plante de leac. E drept că n-am mai fost pe afară.

Am amânat, recunoscu în sinea lui. Am amânat momentul când voi vedea schimbările, când voi constata ce a mai rămas.

– Poate că a plantat şi Cian o astfel de grădină. Sau aş putea încerca s-o aduc eu înapoi. Pământul are memorie.

– Bine, o să punem asta pe lista pentru mâine. Tu cunoşti pădurea de pe aici. Ar trebui să ştii unde găsesc celelalte lucruri de care am nevoie. Pot să mă duc să le culeg mâine de dimineaţă.

– Le cunosc, spuse el mai mult pentru sine.

– Şi mai avem nevoie de arme, Hoyt. Şi în cele din urmă şi de mai multe mâini care să le mânuiască.

– Trebuie să fie o armată în Geall.

– Aşa sper. Ştiu şi alţii ca noi, iar Cian probabil că la rândul său cunoaşte pe alţii ca el. Poate că ar trebui să începem recrutările.

– Alţi vampiri? E destul de greu să avem încredere şi în Cian. Cât despre alte vrăjitoare, deocamdată abia învăţăm noi, aşa cum am învăţat

în seara aceasta. Vom începe cu noi înşine. Dar arme putem face aşa cum am făcut crucile.

Glenna duse paharul de vin la buze, bău din el şi respiră adânc.

– OK! Am intrat în joc.

– O să le luăm cu noi când mergem la Geall.

– Apropo de asta, când şi cum?

– Cum? Prin portalul Dansului Zeilor. Când? Nu ştiu. Trebuic să am încredere că mi se va spune când va veni momentul.

– Crezi că vom mai reuşi vreodată să ne întoarcem? Dacă rămânem în viață? Crezi că o să ne mai putem întoarce acasă?

Hoyt se uită la ea. Glenna desena, cu ochii ațintiți asupra hârtiei şi cu mâna sigură. Obrajii ei erau palizi, observă el, din cauza oboselii şi a stresului. Părul ei strălucitor şi des se legăna înainte când mişca din cap.

– Ce te supără cel mai mult? întrebă el. Că ai să mori sau că nu ai să-ți mai revezi căminul?

– Nu sunt foarte sigură. Moartea este inevitabilă. Nimeni nu scapă de ea. Şi speri – sau, cel puțin, eu am sperat – că atunci când va veni momentul vei avea curajul şi curiozitatea de a o înfrunta cum se cuvine.

Îşi dădu absentă părul după ureche cu mâna stângă, în timp ce continua să deseneze.

– Dar a fost întotdeauna ceva abstract. Până acum. Este greu să te gândeşti că o să mori şi încă şi mai greu să-ți închipui că s-ar putea să nu-ți mai vezi niciodată căminul şi familia. Nu vor înțelege ce s-a întâmplat cu mine.

Ridică privirile în tavan.

– Dar nu e cazul să-ți spun tocmai ție.

– Nu știu cât au trăit. Cum au trăit. Cât timp m-au căutat.

– Ar fi bine să afli.

– Da, așa este.

Scuturâ acest gând și înclină capul.

– Ce desenezi aici?

Glenna strânse din buze și se uită la desen.

– Se pare că ești tu.

– Așa mă vezi tu pe mine? Nu părea prea plăcut surprins. Așa de posomorât?

– Nu posomorât. Serios. Ești un om serios. Hoyt McKenna. Scrise numele cu litere mari de tipar pe schiță. Așa s-ar scrie și s-ar pronunța astăzi. M-am uitat în dicționar. Semnă schița cu o înfloritură. Și firea ta serioasă este foarte atrăgătoare.

– Serios este un calificativ pentru bătrâni și politicieni.

– Și pentru luptători, pentru oamenii care dețin puterea. Faptul că te cunosc și mă simt atrasă de tine mă face să înțeleg ceea ce știam înainte ca să fiți voi băieți. Se pare că în vremea din urmă îmi plac bătrânii.

Hoyt se așeză jos, despărțit de ea de schiță și de paharele de vin. Despărțiți de lumi întregi, își spuse el. Cu toate acestea, nu se simțise niciodată așa de aproape de cineva.

– Singurul lucru pe care mi-l doresc este să stau aici, cu tine, în casa care este a mea, dar nu este, într-o lume care este a mea, dar nu este.

Glenna se ridică în picioare şi se apropie de el, punându-i braţele pe după umeri. Hoyt îşi odihni capul pe pieptul ei şi ascultă cum îi bate inima.

– E confortabil? întrebă ea.

– Da. Dar nu este numai asta. Am mare nevoie de tine. Nu ştiu cum să-mi reprim această nevoie.

Glenna lăsă capul în jos, închise ochii şi îşi lipi obrazul de părul lui.

– Hai să fim oameni. Pentru cât a mai rămas din această noapte, hai să ne purtăm ca nişte fiinţe umane.

Glenna îi cuprinse faţa în palme şi i-o ridică uşor.

– Du-mă în pat.

– Lucrurile astea nu s-au schimbat în ultima mie de ani, aşa e?

– Sunt unele lucruri care nu se schimbă niciodată, râse ea.

O ţinu de mână în timp ce ieşeau din bucătărie.

– Nu m-am culcat cu multe femei – căci sunt un bărbat serios.

– Nu m-am culcat cu mulţi bărbaţi – căci sunt o femeie inteligentă. În uşa camerei ei se întoarse către el şi clipi din ochi. Dar cred că o să ne descurcăm.

– Stai!

O trase spre el înainte să apuce să deschidă uşa şi îşi lipi buzele de gura ei. Glenna îi simţi căldura şi puterea nemăsurată. Apoi el deschise uşa.

Glenna văzu că aprinsese lumânările. Pe toate, astfel încât camera era scăldată în lumină şi

parfum. Şi ardea şi focul, aruncând străluciri roşii de jar. Atinsese un loc sensibil din inima ei, făcând-o să se înfioare de plăcere.

– Un început foarte frumos, mulţumesc.

Auzi cheia răsucindu-se în broască şi îşi apăsă o mână pe inimă.

– Sunt emoţionată. Aşa, dintr-odată. N-am fost niciodată emoţionată înainte de a mă culca cu un bărbat. Nici măcar prima dată. Presupun că e vorba tot de îngâmfare.

Nu-l deranja că era emoţionată. De fapt, asta îl excita şi mai tare.

– Ce gură frumoasă! E aşa de plină! spuse el şi îi mângâie conturul cu vârful degetului. Îi simt gustul şi în somn. Îmi distragi atenţia chiar şi atunci când nu eşti cu mine.

– Şi asta te exasperează. Se întinse şi îi înlănţui gâtul cu braţele. Mă bucur.

Se apropie mai mult de el, îi urmări privirea care cobora spre gura ei, după care se aţinti asupra ochilor ei. Simţi cum respiraţia lui se amestecă cu a ei, iar inimile lor bat la unison.

Şi se cufundară unul în altul.

Simţi din nou ghemul acela de emoţie în stomac şi o mulţime de aripi de catifea îi răscoli dorinţa. Iar mirosul puterii continua să plutească în aer. Mâinile lui îi mângâiau părul făcând-o să anticipeze tremurând ceea ce avea să urmeze. Iar gura lui începu să-i exploreze chipul şi-i descoperi pulsul care zvâcnea nerăbdător pe gâtul ei. Îi modela formele cu mâna lui, se desfăta cu ele. Îi

găsi din nou gura şi o sărută pătimaş. Auzea respirația ei sacadată în timp ce făcea un pas înapoi. Lumânările o scăldau într-o lumină blândă. Ridică mâna şi începu să-i descheie bluza.

Pe dedesubt purta ceva de dantelă care părea că-i susține sânii ca un fel de ofrandă. Când pantalonii îi alunecară pe şolduri descoperi altă dantelă care forma un triunghi ademenitor peste pântecul ei şi sus, pe coapse.

– Femeile sunt nişte creaturi foarte ciudate, murmură el şi întinse mâna ca să dea la o parte dantela. Glenna începu să tremure, iar el spuse: Îmi plac hainele astea. Întotdeauna le porți pe sub celelalte?

– Nu. Depinde de dispoziție.

– Îmi place dispoziția asta. Îşi răsuci degetele mari peste dantelă, pe sfârcurile ei.

Ea îşi lăsă capul pe spate.

– O, Doamne!

– Ți-a plăcut. Dar ce spui de asta?

Făcu acelaşi lucru cu dantela care îi acoperea partea de jos a pântecului şi o văzu cum tresaltă de plăcere.

Piele moale şi delicată. Dar sub ea erau muşchi puternici. Fascinant.

– Lasă-mă să te ating. Corpul tău este frumos. Lasă-mă numai să te ating.

Glenna se apucă cu mâinile de stâlpul patului.

– Eşti invitatul meu.

Degetele lui se plimbară pe pielea ei, care se înfioră de plăcere. Simțea cum oasele i se

lichefiază, iar mușchii se transformă în pastă în timp ce el îi explora corpul. Se lăsă în voia lui, pradă plăcerii lente care era victorie și dăruire în același timp.

– Asta este închizătoarea?

Glenna deschise ochii în timp ce el se lupta cu închizătoarea frontală a sutienului ei. Când vru să-l ajute, Hoyt îi dădu mâna la o parte.

– Am să descopăr singur imediat. A da, așa se face. Sânii ei săriră afară din sutien drept în palmele lui. Inteligent. Frumos.

Își lăsă capul în jos, spre ei, și simți gustul moale și fierbinte.

– Și cealaltă parte? Aia unde are închizătoarea? Își lăsă mâna în jos pe trupul ei.

– Nu are...

Mâna lui trecu peste ea. I se opri respirația și scoase un strigăt mic când degetele i se înfipseră adânc în umerii lui.

– Au, ia te uită. Chiar așa! Băgă mâna pe sub dantelă. Glenna Ward, care este a mea în noaptea asta.

Și Glenna ajunse la culmea extazului în timp ce stătea acolo în picioare. Trupul îi explodă și ochii îi rămaseră fixați în ochii lui.

Capul îi căzu moale pe umărul lui și fu scuturată de mai multe spasme de plăcere.

– Vreau să te simt în mine. Îi apucă tricoul și îl trase în sus. Mușchii și carnea lui fremătau sub mâinile ei, sub buzele ei. Puterile îi reveniră și îl trase peste ea în pat. În mine. În mine.

Gura ei muşcă lacomă din gura lui, coapsele se ridicară în sus oferindu-se. Hoyt îşi scoase restul hainelor de pe el, nerăbdător s-o exploreze. Când se cufundă în ea, focul gemu şi lumânările îşi aruncară flăcările în sus ca nişte săgeți. Patima îi biciuia, făcându-i să-şi iasă din minți. Se încolăci în jurul lui şi îl privi intens, în timp ce lacrimile îi frigeau ochii.

O pală de vânt îi răsfiră părul strălucitor ca focul pe patul alb. O simți cum se încordează sub el ca un arc. Când lumina izbucni în jurul lui nu putu decât să strige numele ei dintr-o suflare.

Se simțea uşoară şi surescitată, ca şi când ceea ce se aprinsese între ei ar fi continuat să ardă. Se mira că nu vede raze de aur țâşnindu-i din degete.

În cămin, focul sâsâia blând; o ultimă sclipire. Dar căldura pe care o emana şi cea care radia dinspre ei îi umezise pielea. Chiar şi acum inima ei bătea cu putere. Capul lui se odihnea acolo, pe inima ei, şi mâna ei stătea pe capul lui.

– Ai mai...

Buzele lui îi sărutară uşor sânii.

– Nu.

Îşi trecu degetele prin părul lui.

– Nici eu. Poate pentru că n-am mai trăit niciodată o asemenea senzație.

Suntem mai puternici împreună. Cuvintele ei îi răsunau în minte.

– De acum înainte, încotro?

Hoyt ridică privirea, iar ea scutură din cap.

– Aşa se spune, îi explică ea. Şi acum nu contează. Vânătăile tale s-au dus.

– Ştiu. Mulţumesc.

– Nu ştiu dacă eu am făcut asta.

– Tu ai făcut-o. Mi-ai atins faţa când ne-am împreunat. Îi luă mâna şi o duse la buze. Mâinile tale sunt magice şi la fel şi inima ta. Dar ochii tăi sunt tot neliniştiţi.

– Sunt numai obosită.

– Vrei să plec?

– Vreau să stai aici.

– Aici am să stau. Îşi schimbă poziţia şi o trase mai aproape, învelind-o în cearşaf şi în pătură. Am o întrebare.

– Ce întrebare?

– Ai un semn aici. Îi trasă conturul pe şale. O pentagramă. Vrăjitoarele sunt marcate în felul acesta în timpul vostru?

– Nu, este un tatuaj – a fost decizia mea. Am vrut să port simbolul a ceea ce sunt, chiar şi atunci când sunt îmbrăcată numai cu aerul.

– Ah! Nu vreau să par lipsit de respect faţă de simbolul tău, dar pentru mine a fost... excitant.

Glenna zâmbi în sinea ei.

– Foarte bine. Înseamnă că şi-a îndeplinit şi misiunea secundară.

– Acum mă simt din nou întreg, spuse el. Mă simt din nou eu însumi.

– Şi eu la fel.

Dar obosită, îşi spuse el.

– Să dormim un pic.

Glenna înclină capul într-o parte şi îl privi în ochi.

– Ai spus că atunci când mă vei duce în pat, n-o să mă laşi să dorm.

– Numai un pic.

Îşi lăsă capul pe umărul lui, dar nu închise ochii, nici chiar când el stinse lumânările.

– Hoyt, indiferent ce s-ar întâmpla, asta a fost preţios.

– Şi pentru mine la fel. Şi pentru prima oară, Glenna, cred nu numai că trebuie să învingem, dar şi că putem. Şi cred aceasta pentru că eşti cu mine.

Acum închise ochii pentru o clipă. El vorbea despre război, îşi spuse ea. Şi ea vorbise despre iubire.

Se trezi în zgomotul ploii, învăluită de căldura lui. Stătea întinsă şi asculta răpăitul ploii, bucurându-se de căldura trupului bărbatului de lângă ea.

Trebuise să-şi ţină o predică în timpul nopţii. Ceea ce avusese ea împreună cu Hoyt era un dar, un dar care trebuia apreciat şi preţuit. Nu avea sens să fie furioasă că nu fusese de-ajuns. Şi la ce bun să se întrebe de ce se întâmplase aşa? Să se întrebe dacă ccca cc îi aduscsc pc câmpul dc luptă lc unisc destinele şi aprinsese acea patimă şi nevoie şi, da, iubire, pentru că erau mai puternici datorită ei. Era suficient că simţea acest lucru. Aşa va crede întotdeauna. Şi se îndoia de asta acum numai

pentru că trăirile ei erau atât de intense. Venise momentul să redevină practică, să se bucure de ceea ce avea. Şi să facă ceea ce trebuia să facă.

Se trase încet de lângă el şi dădu să se scoale din pat. Dar mâna lui o prinse de încheietură.

– E devreme şi plouă. Mai stai în pat.

Se uită la el peste umăr.

– De unde ştii că e devreme? Nu e niciun ceas pe aici. Ai un ceas solar în cap?

– Mi-ar prinde cu siguranță foarte bine când plouă aşa. Părul tău este ca soarele. Vino înapoi în pat.

Acum nu mai părea aşa de serios, observă ea, cu ochii somnoroşi şi fața umbrită de barba care îi crescuse peste noapte.

– Ar trebui să te bărbiereşti.

Îşi trecu mâna peste față şi simți țepii deşi. Mai dădu o dată cu mâna şi țepii dispărură.

– E mai bine acum, iubirea mea?

Întinse mâna şi îşi trecu un deget pe obrajii lui.

– Foarte neted. Ar trebui să te şi tunzi ca lumea.

Se încruntă şi îşi trecu o mână prin păr.

– Ce nu-ți place la părul meu?

– Este superb, dar ar trebui să fie puțin aranjat. Aş putea să mă ocup eu de asta, dacă vrei.

– Nu, mulțumesc.

– O, nu ai încredere în mine?

– Nu când e vorba de părul meu.

Glenna râse şi se rostogoli ca să se urce călare pe el.

– Îmi încredințezi alte părți anatomice mai sensibile.

– Este cu totul altceva. Mâinile lui începură să se plimbe pe corpul ei şi îi întâlniră sânii. Cum se numeşte piesa aceea de vestimentație pe care o purtai peste frumoşii tăi sâni astă-noapte?

– Se numeşte sutien şi nu schimba vorba.

– Sunt cu siguranță mult mai fericit să vorbesc despre sutienul tău decât despre părul meu.

– Eşti foarte încurajator în dimineața asta!

– Ai aprins o lumină în mine!

– Cum mai ştii să vorbeşti! Luă o şuviță din părul lui. Țac, țac şi ai să fii alt om.

– Mi se pare că îți place destul omul care sunt acum.

Buzele ei se arcuiră în timp ce ridica şoldurile şi le cobora apoi ca să-l ia înăuntrul ei. Lumânările care se stinseseră se aprinseră din nou.

– Îl ajustăm numai puțin. După aceea.

Cunoscu marea plăcere de a face duş împreună cu o femeie, apoi pe aceea de a se uita la o femeie care se îmbracă. Glenna se frecă cu diferite creme şi uleiuri pe trup, apoi cu altă cremă pe față.

Sutienul şi ceea ce numea ea chiloți erau de astă dată bleu. Ca un ou de pitulice. Peste acestea îşi trase pantalonii şi o tunică scurtă, ca un sac, pe care ea o numea tricou. Pe el erau scrise nişte cuvinte: VINO ÎN ȚARA MINUNILOR.

Hoyt se simțea relaxat şi foarte încântat de el. Şi se cabră ca un cal în momentul în care îi spuse

să se aşeze pe capacul closetului. Luă nişte foarfece şi clănțăni din ele o dată.

– Dacă un bărbat are cât de cât minte, nu văd de ce ar lăsa o femeie să se apropie de el cu un astfel de instrument!

– Un magician mare şi puternic ca tine n-ar trebui să se teamă de o tunsoare. Şi apoi, dacă n-o să-ți placă după ce termin, n-ai decât să revii la înfățişarea inițială.

– De ce se agită femeile întotdeauna în jurul bărbaților?

– Aşa e firea noastră. Trebuie să mă suporți.

Oftă şi se aşeză. Şi gemu.

– Stai liniştit şi am să termin imediat. Cum crezi că se descurcă Cian cu toaleta?

Hoyt rostogoli ochii în sus şi într-o parte, încercând să vadă ce-i face.

– Nu ştiu.

– Trebuie să fie foarte greu pentru el, dacă nu se poate vedea în oglindă. Şi arată întotdeauna perfect.

Acum Hoyt îşi aținti privirea asupra ei.

– Îți place cum arată, nu-i aşa?

– Sunteți aproape identici, aşa că e clar că îmi place. Dar are o mică gropiță în bărbie pe care tu n-o ai.

– Acolo l-au ciupit zânele, aşa spunea mama.

– Fața ta este puțin mai slabă şi sprâncenele tale sunt mai arcuite. Dar ochii, pometii şi gura sunt la fel.

Hoyt se uita la părul care îi cădea în poală şi se simțea emoționat.

– Iisuse, femeie, ai de gând să mă laşi chel?

– Ai noroc că îmi plac bărbații cu părul lung. Depuse un sărut pe creştetul capului lui. Părul tău este ca mătasea neagră, puțin ondulat. Ştii, în anumite culturi, atunci când o femeie taie părul unui bărbat, este ca un jurământ de căsătorie.

Capul lui tresări, dar ea anticipase mişcarea şi feri foarfeca. Râsul ei vesel răsună între pereții băii.

– Glumeam. Doamne, ce sperios eşti. Aproape că am terminat. Încălecă peste picioarele lui strânse şi sânii i se opriră în dreptul feței lui. Hoyt începu să-şi spună că nu era chiar aşa de greu să se lase tuns.

– Îmi place să simt o femeie lângă mine.

– Da, mi se pare că îmi amintesc şi eu de asta.

– Nu, ceea ce vreau să spun este că-mi place să simt o femeie atunci când o am. Sunt bărbat, am şi eu nevoi ca oricare altul, dar niciodată asta nu mi-a ocupat atât de mult mintea ca în cazul tău.

Glenna puse foarfeca deoparte şi îşi trecu degetele prin părul lui ud.

– Îmi place să-ți ocup gândurile. Uite, priveşte-te!

Se ridică şi se studie în oglindă. Părul lui era ceva mai scurt. Şi parcă îi stătea mai bine, cu tunsoarea asta, deşi lui i se păruse că e foarte bine şi cum fusese mai înainte. Oricum, nu-l tunsese ca pe o oaie şi îi făcuse plăcere.

– Este destul de bine. Mulțumesc.

– Cu plăcere.

Termină cu îmbrăcatul şi când coborâră îi găsiră pe toți în bucătărie, în afară de Cian.

Larkin făcea jumări.

– Bună dimineața. Omul acesta are mâini de magician când este vorba de omletă şi jumări.

– Iar tura mea la maşina de gătit s-a terminat, anunță King. Aşa că dacă vreți să mâncați, vă descurcați singuri.

– Chiar despre asta voiam să vorbesc, spuse Glenna şi deschise frigiderul. Despre ture, gătit, spălat şi celelalte treburi casnice de bază. Trebuie să le împărțim între noi.

– Sunt gata să dau şi eu o mână de ajutor, spuse Moira. Dacă îmi arătați ce să fac şi cum se face.

– Foarte bine, priveşte şi învață. În dimineața asta o să rămânem la omletă cu şuncă.

Începu să trebăluiască, în timp ce Moira o urmărea cu atenție.

– Nu m-aş supăra dacă ai face mai mult, de vreme ce tot suntem la capitolul acesta.

Moira îi aruncă o privire lui Larkin.

– Mănâncă cât doi.

– Hm. O să trebuiască să facem aprovizionarea în mod regulat. Apoi, i se adresă lui King: Cred că de asta va trebui să ne ocupăm noi doi, pentru că niciunul dintre ei nu ştie să conducă maşina. Larkin şi Moira au nevoie de haine potrivite. Dacă îmi faci o schiță, găsesc drumul spre oraş.

– Astăzi nu e soare.

Glenna dădu din cap către Hoyt.

– Cu puțin ajutor s-ar putea să se înseninеze.

– Treburile casnice trebuie făcute, aşa că poți să întocmeşti un plan. Noi o să-l respectăm. Dar în alte privințe va trebui să asculți tu de noi. Cred că niciunul dintre noi nu trebuie să meargă în sat singur şi neînarmat.

– Aşadar suntem asediați, ținuți în loc de o aversă de ploaie? Larkin străpunse aerul cu furculița. Nu este oare momentul să le arătăm că nu vor putea să ne pună ei condiții nouă?

– Are dreptate, spuse Glenna. Să fim precauți, dar nu laşi.

– Şi este şi un cal în grajd. Şi de el trebuie să avem grijă.

Adevărul este că Hoyt intenționase să se ocupe chiar el de cal, în timp ce ceilalți erau ocupați cu altceva. Se întreba acum dacă nu cumva aceasta era o altă dovadă de lipsă de încredere.

– O să ne ocupăm de cal eu şi cu Larkin. Se aşează jos şi Glenna puse farfuriile pe masă. Glenna are nevoie de ierburi şi eu la fel. Aşa că am să mă ocup şi de asta. Şi, în timp ce mânca, începu să se gândească cum urma să procedeze.

Îşi încinse o sabie. Ploaia cădea mărunt, şi, din câte ştia el, nu era exclus să dureze câteva zile. Dar ar fi putut schimba asta. Împreună cu Glenna ar fi putut aduce din nou soarele să strălucească pe cer. Însă pământul avea nevoie de ploaie.

Îi făcu un semn cu capul lui Larkin şi deschise uşa.

Ieşiră afară împreună şi înaintară, spate în spate.

– Ar fi nişte netrebnici dacă pe o vreme ca asta ar sta cu braţele încrucişate fără să facă nimic, spuse Larkin.

– Oricum, o să stăm aproape unul de altul.

Traversară curtea atenţi la umbre şi mişcări. Dar nu era nimic altceva în afară de ploaie, miros de flori şi iarbă umedă. Când ajunseră la grajduri, intrară într-un univers cunoscut pentru amândoi. Scoaseră gunoiul, aduseră paie proaspete, grăunţe şi ţesălară calul. Este reconfortant să fii în preajma unui cal, îşi spuse Hoyt.

În timp ce lucra, Larkin fredona un cântecel vesel.

– Am acasă o iapă roaibă, îi spuse el lui Hoyt. E o frumuseţe. Nu ni s-a permis să trecem şi cu caii prin Dansul Zeilor.

– Şi mie mi s-a spus să-mi las iapa acasă. Este adevărată legenda? Cu sabia şi stânca şi cel care domneşte în Geall? Ca Legenda lui Arthur?

– Da. Şi unii spun că a fost inspirată după aceea.

În timp ce vorbea, Larkin turnă apă proaspătă în adăpătoare.

– După moartea regelui sau a reginei, sabia este înfiptă la loc, în stâncă, de un vrăjitor. În ziua de după înmormântare vin moştenitorii şi încearcă

unul după altul să smulgă sabia din stâncă. Numai unul singur va reuşi şi acela va domni peste Geall. Sabia este ţinută apoi în holul mare, pentru ca s-o vadă toată lumea, până când moare regele. Şi lucrurile se repetă mereu, generaţie după generaţie. Se şterse pe frunte. Moira nu are nici fraţi, nici surori. Ea trebuie să domnească.

Intrigat, Hoyt se opri şi îi aruncă o privire.

– Dar dacă nu reuşeşte, vii tu la rând?

– Să nu mai vorbim despre asta, spuse Larkin grăbit. N-am niciun chef să domnesc. E numai bătaie de cap, dacă mă întrebi pe mine. Ei bine, suntem gata cu el, nu-i aşa? Frecă coapsa armăsarului. Are nevoie de mişcare. Unul din noi ar trebui să-l călărească.

– Nu astăzi, aşa cred. Dar ai dreptate. Trebuie să facă mişcare. Dar este al lui Cian şi el e în măsură să hotărască.

Se duseră la uşă şi, la fel ca mai înainte, păşiră afară împreună în acelaşi timp.

– Pe aici, spuse Hoyt şi făcu un gest cu mâna. Pe aici era o grădină cu ierburi de leac şi s-ar putea să mai fie. N-am explorat până acum locul.

– Am fost eu cu Moira. Nu am văzut nimic.

– Să mai aruncăm o privire.

Creatura ţâşni din grajd aşa de repede că Hoyt nici nu apucă să tragă spada. Dar săgeata îl lovi direct în inimă în vreme ce era încă în aer. În timp ce cenuşa se împrăştia în sus, sări şi o a doua creatură. Şi a doua săgeată ţâşni din arc.

– Lasă-ne şi nouă unul să ne distrăm oleacă, îi strigă Larkin Moirei.

Aceasta stătea în cadrul uşii de la bucătărie cu săgeata deja pusă în arc.

– Atunci ia-l pe cel care vine din stânga.

– Al meu este, strigă Larkin către Hoyt.

Era de două ori mai mare decât el şi Hoyt dădu să protesteze. Dar Larkin se repezise deja. Oţelul se lovi de oţel. Zăngăni şi scoase scântei. Văzu de două ori creatura cum dă înapoi când crucea lui Larkin îşi îndreaptă sclipirea spre el. Dar avea o sabie foarte lungă. Când văzu că Larkin a alunecat pe iarba umedă, Hoyt sări înainte. Repezi spada către gâtul creaturii şi – dădu de aer. Larkin sări în sus, ridică ţepuşa de lemn şi îl lovi în plin.

– L-am făcut să se dezechilibreze.

– Bine gândit.

– S-ar putea să mai fie şi alţii.

– S-ar putea, încuviinţă Hoyt. Dar noi o să facem ceea ce avem de făcut.

– Îţi păzesc spatele şi tu pe al meu. Bine că Moira i-a doborât pe amândoi. Asta i-a durut, adăugă el, atingând crucea. Oricum, le-a dat ceva de furcă.

– S-ar putea să fie în stare să ne omoare, dar nu vor putea să ne transforme în vampiri, atâta timp cât le purtăm.

– Atunci aş putea să spun că ne-am atins scopul.

13

Nu mai era nicio grădină cu mirodenii şi ierburi de leac, mirosind a cimbru şi rozmarin. În locul peticului de grădină de care avusese grijă mama lui se vedea o peluză frumoasă de iarbă îngrijită. Când ieşea soarele era un loc însorit şi minunat. Mama lui îl alesese special, deşi nu se afla chiar lângă bucătărie, aşa cum ar fi fost mai comod, pentru ca ierburile ei să se scalde în lumină.

Pe când era copil, învăţase de la mama lui la ce foloseşc şi se deprinsese să le aprecieze frumuseţea stând alături de ea în timp ce le plivea, le îngrijea şi le culegea. Învăţase să le recunoască după miros şi după forma frunzelor, după florile pe care le făceau dacă le dădea voie mama lui.

Câte ore petrecuse alături de mama lui, lucrând pământul, vorbind sau pur şi simplu stând în tăcere şi bucurându-se de jocul fluturilor şi de zumzetul albinelor.

Acesta era locul lor, îşi spuse el, mai mult decât oricare altul.

Crescuse, devenise bărbat şi descoperise locul acela de pe stâncă numit acum Kerry. Construise acea cabană de piatră şi găsise singurătatea de care avea nevoie pentru propria recoltă, pentru magia lui.

Dar se întorsese întotdeauna acasă şi o însoţise adesea pe mama lui aici, în grădina de verdeţuri şi ierburi de leac. Acum stătea aplecat peste locul

unde fusese cândva aceasta, ca şi când ar fi stat în faţa unui mormânt. Fu cuprins de un val de mânie îndreptată împotriva fratelui lui, care nu avusese grijă de grădină.

– Asta căutai? întrebă Larkin studiind atent iarba şi copacii din jur. Se pare că nu a mai rămas nimic din ea.

Hoyt auzi un zgomot şi se răsuci pe călcâie, la fel ca şi Larkin. Glenna venea spre ei cu o ţepuşă de lemn într-o mână şi un cuţit în cealaltă. Ploaia îi atârnase bobiţe în păr ca nişte bijuterii.

– Trebuia să stai în casă. S-ar putea să fie mai mulţi.

– Dacă este aşa, şi noi suntem trei. Scutură din cap către casă. Chiar cinci, căci Moira şi King ne acoperă.

Hoyt privi spre casă. Moira stătea la fereastra cea mai apropiată, cu săgeata fixată în arc şi arcul îndreptat în jos. În cadrul uşii din stânga stătea King, cu o sabie lungă în mână.

– Cred că e de-ajuns. Larkin îi trimise verişoarei ei un zâmbet larg. Ai grijă să nu ne tragi o săgeată în fund vreunuia dintre noi.

– Numai dacă am intenţia s-o fac, îi răspunse ea.

Glenna studie terenul, alături de Hoyt.

– Aici a fost? Vreau să zic, grădina?

– A fost. Va fi.

Ceva nu era în regulă, din moment ce pe faţa lui se aşternuse acea expresie atât de dură.

– Am un descântec de întinerire. Am avut succes cu el, cu plantele de leac.

– Nu am nevoie de el pentru asta. Înfipse sabia în pământ ca să-şi elibereze mâinile.

Acum îl vedea exact aşa cum fusese şi îşi invocă cât mai clar imaginea în minte, în timp ce întindea braţele şi răsfira degetele de la mâini. Asta avea să vină şi din inima, şi din arta lui. Era un tribut adus celei care îi dăduse viaţă. Şi tocmai de aceea avea să fie dureros.

– Sămânţă şi frunză, frunză şi floare! Pământ şi soare şi ploaie! Amintiţi-vă! Ochii lui scăpărau şi faţa parcă îi era sculptată în piatră. Larkin dădu să spună ceva, dar Glenna îşi puse un deget la buze ca să-l oprească. Ştia că acum nu trebuie să se audă nici voci, nici zgomote, numai vocea lui Hoyt. Puterea se simţea deja grea în aer.

Nu putea să-l ajute pe Hoyt cu vizualizarea, deşi îi descrisese grădina. Dar se putea concentra asupra mirosurilor. Rozmarin, lavandă, cimbru.

Hoyt repetă descântecul de trei ori, cu ochii tot mai întunecaţi, cu vocea tot mai ridicată. Sub ei, pământul se cutremură uşor. Începu să bată un vânt la început uşor, apoi din ce în ce mai puternic.

– Ridicaţi-vă! Veniţi înapoi! Creşteţi şi înfloriţi! Dar al pământului, dar al zeilor! Pentru pământ, pentru zei. Airmed, o, străvechе Airmed, dă drumul poverii tale! Airmed, hrăneşte acest pământ. Şi după ce îl vei hrăni, lasă-l să vină înapoi.

Faţa lui era albă ca marmura, ochii întunecaţi ca onixul. Şi puterea se revărsa din el, peste şi în pământul care tremura.

Şi atunci se deschise.

Glenna, îşi auzea bătăile inimii în timpane. Plantele creşteau văzând cu ochii, frunzele se desfăceau, florile înfloreau. Se simţea exaltată, uşurată şi izbucni într-un râs de pură încântare.

Clopoţei argintii, ace strălucitoare de rozmarin, covoare tremurătoare de cimbru şi muşeţel, coada-şoricelului şi piciorul-cocoşului, lăncile delicate de lavandă, toate se ridicau şi se înghesuiau în ploaia deasă.

Grădina era în formă de nod celtic, văzu ea, cu poteci şi bucle înguste ca să uşureze recoltarea şi îngrijirea plantelor. Când vântul se potoli, Larkin răsuflă adânc.

– Asta zic şi eu grădină!

Glenna puse o mână pe umărul lui Larkin.

– Este foarte frumos, Hoyt. Una dintre cele mai frumoase demonstraţii de magie pe care le-am văzut vreodată. Binecuvântată să fie!

Hoyt îşi smulse sabia din pământ. Inima care se deschisese pentru a face această vrăjitorie îl durea acum ca o rană deschisă.

– Ia ce-ţi trebuie, dar repede. Am stat şi aşa destul de mult afară.

Glenna folosi bolul şi lucră eficient, deşi ar fi vrut să zăbovească mai mult, să se desfete cu munca ei. O înconjurau mii de miresme. Şi tot ceea ce culegea va fi şi mai puternic, datorită felului în care crescuse. Bărbatul care o atinsese noaptea, care o ţinuse în braţe dimineaţa avea mai multă putere decât toţi cei pe care îi cunoscuse. Sau pe care şi-i imaginase.

– Asta este ceea ce îmi lipseşte la oraş, comentă ea. Cultiv foarte multe plante în ghivece pe fereastră, dar nu se compară cu o grădină adevărată.

Hoyt nu spuse nimic şi se mulţumi să se uite la ea – la părul roşu care strălucea plin de picături de ploaie, în timp ce căuta cu mâinile printre ierburi. Când se ridică cu braţele pline şi cu ochii râzând de bucurie şi de uimire, inima începu să-i bată mai repede în piept şi avu senzaţia că îi fusese străpunsă de o săgeată.

M-a vrăjit, îşi spuse el. Pur şi simplu mi-a făcut farmece. Farmecele femeilor se îndreptau în primul rând către inima unui bărbat.

– Cred că o să mă descurc pentru început cu astea. Scutură din cap ca să-şi dea pe spate părul ud. Şi a mai rămas destul şi ca să facem o supă bună pentru prânz.

– Atunci ai face mai bine să le iei înăuntru. Simt o mişcare spre vest. Larkin făcu un semn către marginea de vest a pădurii. Trebuie să fim cu ochii în patru.

Vrăjit, îşi spuse din nou Hoyt în timp ce se răsucea pe călcâie. Uitase şi de pază, tot gândindu-se la ea.

– Am numărat vreo jumătate de duzină, continuă Larkin, pe un ton egal. Deşi s-ar putea să fie mai mulţi acolo, în spate. Speră să ne ademenească, aşa cred, ca să ne facă să pornim după ei. Aşa că precis sunt mai mulţi care abia aşteaptă să ne hăcuiască.

– Am făcut ce aveam de făcut în dimineața asta, începu Hoyt, dar apoi se răzgândi. Dar nu are rost să-i lăsăm să creadă că au reuşit să ne bage înapoi, în casă. Moira, spuse el ridicând vocea pentru ca fata să-l audă. Poți să dobori unul de la distanța asta?

– Pe care îl vrei?

Amuzat, Hoyt ridică din umeri.

– Las la alegerea ta. Hai să le dăm motive să aibă la ce să se gândească.

Abia apucase să rostească cuvintele şi săgeata porni şi, imediat după ea, încă una atât de repede, încât i se păru că e doar în imaginația lui. Se auziră două țipete, amestecate unul peste altul. Şi unde fuseseră şase acum rămăseseră numai patru – iar aceşti patru se repeziră înapoi, la adăpostul pădurii.

– Doi o să le dea ceva mai mult de gândit, spuse Moira zâmbind trist şi îşi pregăti încă o săgeată. Pot să mai trimit câțiva în pădure înapoi dacă vrei.

– Nu-ți irosi săgețile!

Cian păşi în cadrul ferestrei, în spatele ei. Era ciufulit şi oarecum iritat. Moira se dădu imediat la o parte.

– Nu sunt irosite dacă îşi nimeresc ținta.

– Deocamdată au plecat. Dacă s-ar fi aflat aici şi cu alt scop, nu numai cu acela de a ne irita, ar fi atacat când erau mai numeroşi.

Trecu pe lângă ea, se duse la uşa laterală şi ieşi afară.

– A trecut ora ta de culcare, nu-i aşa? spuse Glenna.

– Aş vrea să ştiu cum ar putea cineva să doarmă cu toată hărmălaia asta! Parcă a fost cutremur. Studie grădina. Presupun că e lucrarea ta, spuse el uitându-se la Hoyt.

– Nu. Durerea rănii îi străpunse inima din nou. Este a mamei mele.

– Ei bine, data viitoare când mai ai de gând să te ocupi de peisaj, anunță-mă şi pe mine ca să nu cred că se prăbuşeşte casa în capul meu. Câți ați doborât?

– Cinci. Moira a doborât patru, spuse Larkin şi băgă sabia în teacă. Pe celălalt l-am răpus eu.

– Micuța regină îşi măreşte palmaresul pe zi ce trece.

– Am vrut să sondăm terenul, spuse Larkin şi să ne ocupăm de cal, dacă nu te superi.

– Nu mă supăr şi lui Vlad o să-i prindă bine.

– Vlad? repetă Glenna.

– Gluma mea. Dar dacă spectacolul s-a terminat, aş vrea să mă duc înapoi, la culcare.

– Trebuie să vorbesc ceva cu tine, spuse Hoyt şi aşteptă până când Cian îi întâlni privirile. Între patru ochi.

– Şi pentru această discuție între patru ochi trebuie să stăm aici, în ploaie?

– O să facem o plimbare.

– Cum doreşti. Apoi zâmbi către Glenna. Astăzi arăți înfloritoare.

– Şi udă. Hoyt, sunt o mulțime de locuri intime şi uscate în casă.

– Vreau să stau la aer.

Urmă un moment de tăcere.

– Se mişcă încet. Aşteaptă să fie sărutată, aşa că o să-şi facă mai puține griji dacă o să te doară în gât pentru că te plimbi prin ploaie.

– Du-te înăuntru! Deşi nu-i plăcea să se dea în spectacol, Hoyt o luă pe Glenna de bărbie şi o sărută uşor pe buze. N-o să pățesc nimic.

Larkin scoase din nou sabia şi i-o oferi lui Cian.

– E mai bine să fii înarmat.

– Mă descurc eu cumva.

Apoi se aplecă spre Glenna şi îi dădu şi el un sărut fugar.

– Nici eu n-am să pățesc nimic.

Merseră în tăcere şi nu mai era nimic între ei din camaraderia de care îşi amintea Hoyt. Pe vremuri, îşi ghiceau unul altuia gândurile fără să rostească niciun cuvânt. Acum nu mai putea ajunge la gândurile fratelui lui şi îşi imagina că şi pentru el era la fel.

– Ai păstrat trandafirii, dar ai lăsat grădina să moară. Era una din marile ei plăceri.

– Trandafirii au fost înlocuiți, nici nu mai ştiu de câte ori, de când am cumpărat locul. Ierburile de leac? Au dispărut cu mult înainte să achiziționez eu proprictatea.

– Nu este o proprietate ca cea pe care o ai la New York. Este căminul nostru.

– Poate pentru tine. Mânia lui Hoyt se rostogoli pe spinarea lui Cian ca stropii de ploaie. Dacă te aştepți la mai mult decât pot sau vreau eu să-ți ofer, vei fi într-o stare de permanentă dezamăgire. Banii mei sunt cei cu care am cumpărat terenul şi casa care se înalță pe el şi tot banii mei sunt cei care le întreţin pe amândouă. Speram că o să fii într-o dispoziție mai bună în dimineața aceasta, după ce te-ai tăvălit cu micuța vrăjitoare noaptea trecută.

– Ai grijă pe unde păşeşti, spuse Hoyt blând.

– Am pasul ferm. Nu rezistă tentației de a încerca terenul periculos. Este o bucățică a-ntâia, nu încape nicio îndoială. Dar am câteva secole în plus față de tine de experiență în materie de femei. În ochii aceia verzi ai ei este mai mult decât dragoste carnală. Vede şi viitorul cu ei. Şi mă întreb ce ai de gând să faci în privința asta.

– Nu e treaba ta.

– Nu, câtuşi de puțin, dar este amuzant să fac speculații, mai ales când nu am o femeie a mea pe moment, ca să-mi abată gândurile. Nu e o fetiță de la țară care să se mulțumească cu un rostogolit în fân şi o tinichea. Aşteaptă mai mult de la tine, aşa cum fac femeile, de obicei, mai ales cele inteligente.

Aruncă instinctiv o privire în sus, ca să vadă cât de gros era stratul de nori. În Irlanda, vremea era schimbătoare, ştia foarte bine, şi se putea oricând ca soarele să răsară dintre nori.

– Dacă supraviețuiești aceste trei luni și îi mulțumești pe zeii tăi, te gândești să le ceri dreptul de a o lua cu tine?

– Dar ce te interesează pe tine?

– Nu toți oamenii pun întrebări pentru că îi interesează răspunsul. O vezi pe ea, cuibărită în conacul tău de pe stâncile din Kerry? Fără lumină electrică, fără apă curentă, fără niciun fel de aparate casnice? Să-ți facă de mâncare într-o oală pusă pe foc? Probabil că îi vei reduce speranța de viață la jumătate, dată fiind și mâncarea nesănătoasă, dar, firește, sacrificăm orice pentru dragostea noastră.

– Ce știi tu despre asta? se răsti Hoyt. Nu ești capabil de iubire.

– O, aici te înșeli. Cei de o seamă cu mine iubesc, chiar profund, cu disperare. Unii dintre ei fără înțelepciune, și aici avem o trăsătură comună. Așadar, n-ai s-o iei înapoi cu tine, căci ai da dovadă de egoism. Iar tu ești mult prea sfânt și prea corect pentru asta. Și, de asemenea, îți place foarte mult să faci pe martirul. Așa că ai s-o lași aici să plângă după tine. Aș putea să mă amuz încercând s-o consolez un pic și, ținând seama de asemănarea dintre noi, pariez că ar accepta.

Lovitura îl făcu să sară înapoi, fără a-l doborî la pământ. Simți gustul sângelui, arsura lui minunată și își trecu dosul mâinii peste gura însângerată.

– Ei bine, așteptam amândoi de mult momentul acesta. Aruncă sabia la o parte, așa cum făcuse și Hoyt. Hai să vedem care pe care.

Pumnul lui Cian se mişcă atât de repede încât prin aer nu se văzu decât umbra ştearsă a unei lovituri – dar care explodă cu mii de stele în faţa ochilor lui Hoyt. Şi din nasul lui începu să şiroiască sângele. Apoi se repeziră unul asupra altuia ca doi berbeci.

Cian încasă o lovitură în rinichi, urmată de o a doua care făcu să-i ţiuie urechile. Uitase că Hoyt ştie să se bată ca un diavol atunci când este provocat. Se lăsă în jos şi îl trimise pe Hoyt la pământ cu o lovitură aplicată înapoia genunchilor. Şi se trezi şi el în fund, când fratele lui îi seceră picioarele de sub el.

Ar fi putut să se ridice în picioare cât ai pocni din degete, dar i se înfierbântase sângele. Se rostogoliră pe jos, înjurând în timp ce ploaia îi uda până la piele. Coatele şi pumnii izbeau în carne, trosneau în oase.

Apoi Cian se dădu înapoi cu un sâsâit şi îşi dezveli colţii într-un rânjet. Hoyt văzu arsura de pe mâna lui Cian, de forma crucii pe care o purta el.

– Dracu' să te ia, mormăi Cian şi îşi supse locul ars care sângera. Se vede că ai nevoie de o armă ca să mă învingi.

– Naiba să te ia! Nu am nevoie decât de pumnii mei. Întinse mâna şi fu cât pe-aci să-i smulgă lanţul. Apoi lăsă mâna în jos, când îşi dădu seama ce prostie fusese pe cale să facă. E frumos ce facem, nu-i aşa? scuipă el cuvintele şi odată cu ele şi sânge. Foarte frumos. Ne încăierăm ca nişte şobolani şi ne lăsăm descoperiţi

din toate părțile. Dacă ar fi fost cineva aici, până acum am fi fost morți.

– Eu sunt deja mort – așa că vorbește doar în numele tău.

– Nu asta este ceea ce-mi doresc, să fac schimb de pumni cu tine. Își păstrase ceva din atitudinea războinică de mai înainte. Nu servește la nimic.

– Dar m-am simțit bine.

Buzele umflate ale lui Hoyt se arcuiră și se posomorî la față.

– Ăsta este purul adevăr. Și foarte rău că a fost așa.

– Știam eu că o să-ți placă.

– Ai știut întotdeauna cum să te bagi pe sub pielea mea. Dacă nu putem fi frați, atunci ce suntem, Cian?

Cian se așeză pe jos și mângâie absent iarba și petele de sânge de pe cămașa lui.

– Dacă câștigi, peste câteva luni vei fi plecat. Sau am să te văd murind. Știi câți oameni am văzut murind?

– Dacă timpul este scurt, ar trebui să fie ceva mai important.

– Ce știi tu despre timp? Se ridică în picioare. Vrei să ne plimbăm? Hai să mergem și învață și tu câte ceva despre timp.

Și porni prin ploaia care cădea neîntrerupt, astfel că Hoyt fu nevoit să păşească alături de el.

– Și pământul e tot în mâinile tale?

– Cea mai mare parte din el. O parte a fost vândut acum câteva sute de ani – și o altă parte a

fost luată de englezi în timpul unui război şi dată unui prieten al lui Cromwell.

– Cine este Cromwell?

– A fost. Un ticălos care şi-a petrecut o mare parte din timp şi a făcut eforturi considerabile ca să jefuiască şi să treacă prin foc Irlanda, spre desfătarea familiei regale britanice. Politică şi războaie – zeii, oamenii şi demonii se pare că se pot descurca şi fără ele. L-am convins pe unul dintre moştenitori să-mi vândă mie proprietatea. La un preț foarte bun.

– L-ai convins? L-ai ucis!

– Şi ce dacă! spuse Cian plictisit. A fost de mult.

– Aşa ți-ai dobândit bogăția? Ucigând?

– Am avut la dispoziție peste nouă sute de ani ca să-mi umplu vistieria şi am făcut acest lucru în mai multe feluri. Îmi plac banii şi mă pricep la finanțe.

– Da, aşa este!

– La început au fost nişte ani mai slabi. Vreo câteva decenii. Dar m-am descurcat. Am călătorit. Lumea este mare şi fascinantă şi mie îmi place să iau bucăți din ea. Şi de aceea nu-mi pasă că Lilith vrea să instaureze aici un fel de Cromwell al ei.

– Dar trebuie să-ți protejezi investiția, spuse Hoyt.

– O protejez. Şi o voi proteja în continuare. Am câştigat prin trudă ceea ce am. Vorbesc curent cincisprezece limbi străine – este un avantaj considerabil pentru afaceri.

– Cincisprezece? Acum se simțea mai uşurat, după ce stătuseră de vorbă şi se plimbaseră împreună. Dar aveai dificultăți şi cu latina!

– Am avut timp să învăț şi să mă bucur de roadele învățăturii. Acum îmi plac chiar foarte mult.

– Nu te înțeleg, Lilith ți-a luat viața, caracterul uman!

– Şi mi-a dat eternitatea. Deşi nu-i sunt deosebit de recunoscător, pentru că nu a făcut aceasta de dragul meu, nu văd ce rost ar avea să fiu furios pe ea o veşnicie. Existența mea este lungă şi asta este ceea ce aveți tu şi cei de o seamă cu tine.

Făcu un gest larg către un cimitir.

– Câțiva ani şi după aceea nimic altceva decât praf şi țărână.

Era o ruină de piatră năpădită de viță sălbatică cu spini ascuțiți şi bobițe negre. Zidul din fund rămăsese în picioare şi se înălța ca un vârf ascuțit. Pe el fuseseră sculptate figuri, ca un fel de cadru, pe care vremea le rosese între timp.

Printre crăpături îşi făceau loc câteva flori, ba chiar şi nişte mici tufişuri, grele acum de ploaie.

– O capelă! Mama spunea că vrea să construiască o capelă.

– Şi a fost construită, confirmă Cian. Asta este ceea ce a mai rămas din ea. Şi din ei şi din cei care au urmat după ei. Pietre, şi muşchi, şi buruieni.

Hoyt clătină din cap. Pietrele se afundaseră în pământ sau erau aşezate deasupra, pentru a

marca locurile morților. Se duse acum printre ele, peste terenul denivelat, unde pământul fusese scos și săpat de mai multe ori și iarba înaltă era udă de ploaie.

La fel ca și sculpturile de pe ruină, cuvintele săpate pe unele pietre erau șterse, dar încă se mai vedeau; câteva pietre funerare fuseseră acoperite în întregime cu mușchi și iarbă. Unele nume se mai puteau citi; nume pe care nu le cunoștea. Michael Thomas McKenna, iubitul soț al lui Alice. Plecat dintre noi pe 6 mai 1825. Și Alice, care l-a urmat șase ani mai târziu. Și copiii lor, dintre care unul părăsise lumea aceasta la numai câteva zile după ce se născuse.

Acest Thomas și această Alice au trăit și au murit cu câteva secole după ce se născuse el. Și cu aproape două sute de ani înainte să vină el aici și să le citească numele. Timpul era fluid, își spuse el, și cei care trecuseră prin el atât de fragili!

Se vedeau cruci și pietre rotunjite. Pe ici, pe colo, peste morminte creșteau grădini năpădite de buruieni ca și când ar fi fost în grija unor stafii neglijente. Și simțea aceste fantome la fiecare pas.

În spatele unei pietre nu mai înaltă decât genunchii lui, creștea o tufă de trandafiri cu flori mari și grele. Petalele lor erau ca de catifea. Simți o împunsătură în inimă, iar durerea i se răspândi în tot trupul. Știa că se află în fața mormântului mamei lui.

– Ea cum a murit?

– I s-a oprit inima. Aşa cum se moare de obicei.

– Cum poți să fii atât de rece, chiar aici, chiar în momentul acesta? exclamă Hoyt strângând din pumni.

– Unii spun că durerea i-a oprit inima. Poate că aşa a fost. El s-a dus primul. Cian făcu un gest cu mâna către o altă piatră. L-a doborât o febră de echinocțiu, în toamna după... după ce am plecat eu. Ea l-a urmat trei ani mai târziu.

– Şi surorile noastre?

– Sunt aici, sunt toate aici. Arătă spre un grup de pietre. Şi generațiile care au urmat după ele – oricum, cele care au rămas în Clare. A fost foamete mare şi pământul s-a pustiit. Au murit cu zecile, ca muştele, alții au fugit în America, în Australia sau în Anglia, ca să nu mai rămână aici. Aici era numai suferință, durere, molimă şi jafuri. Moarte.

– Nola?

Pentru o clipă, Cian nu spuse nimic, apoi continuă pe un ton voit nepăsător:

– A trăit peste şaizeci de ani. A fost o viață lungă pentru o femeie la vremea aceea. A avut cinci copii. Sau, poate, şase.

– A fost fericită?

– De unde să ştiu eu? spuse Cian nerăbdător. Nu am mai vorbit niciodată cu ea. Nu eram bine-venit în casa pe care o posed acum. De ce să fi fost?

– A spus că o să mă întorc.

– Aha, ei bine, te-ai întors, nu-i aşa?

Acum Hoyt era cel care vorbea pe un ton glacial.

– Nu văd mormântul meu. Dacă mă întorc, o să fie aici? Şi se va schimba ceea ce este aici?

– Ăsta e paradoxul! Cine poate şti? Oricum, ai dispărut, sau aşa se spune. Sunt aşa de multe versiuni. Hoyt din Clare – deşi şi Kerry te revendică. Nu eşti glorificat ca un zeu şi nici măcar n-ai dobândit faima lui Merlin, dar figurezi în câteva ghiduri. Iar cercul de piatră din nord, cel pe care l-ai folosit cândva, ţi se atribuie ţie acum şi se numeşte Dansul lui Hoyt.

Hoyt nu ştia dacă să se simtă jenat sau măgulit.

– Acela e Dansul Zeilor şi a fost numit aşa cu mult înaintea mea.

– Aşa dispare adevărul, îndeosebi atunci când fantezia este mai bogată. Mai ţii minte peşterile de sub stânci unde m-ai aruncat în mare? Se spune că zaci acolo, îngropat adânc sub stâncă, vegheat de zâne sub pământul unde ai stat să chemi fulgerul şi vântul.

– Prostii!

– O încercare amuzantă de a crea o legendă.

Un timp nu spuseră nimic, ci stătură acolo, doi bărbaţi de o asemănare fizică izbitoare, în lumea ploioasă a celor morţi.

– Dacă aş fi venit cu tine în seara aceea, aşa cum m-ai rugat, dacă aş fi mers călare cu tine ca să ne oprim aşa cum spuneai la cârciuma din sat, să bem ceva...

Hoyt simţi cum i se usucă gâtlejul când îşi aminti.

– Dar eu mă gândeam că am de lucru şi voiam să fiu singur. Nu aveam chef nici măcar de compania ta. Dacă aş fi mers atunci cu tine, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Cian îşi scutură părul din care picura apa.

– Iei asupra ta foarte multe lucruri? Dar aşa ai făcut întotdeauna. Dacă ai fi mers şi tu, foarte probabil că Lilith ne-ar fi luat pe amândoi – şi atunci, ai dreptate, nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate acestea.

Ceea ce văzu pe chipul lui Hoyt îl înfurie din nou.

– Ţi-am cerut eu să te simţi vinovat? Nu erai dădaca mea nici atunci, după cum nu eşti nici acum. Stau aici aşa cum am stat cu secole în urmă şi am avut ghinionul – sau poate că am făcut prostia – să te las să mă târăşti în aventura asta, când risc la modul cel mai serios să mă aleg cu vreo ţepuşă în inimă, dar voi sta aici şi peste alte câteva secole. Iar tu, Hoyt, vei fi hrană pentru viermi. Aşadar, cui i-a zâmbit, de fapt, destinul?

– Ce înseamnă puterea mea dacă nu pot schimba o singură noapte, un singur moment? Aş veni cu tine. Aş muri pentru tine.

Cian scutură brusc capul şi în ochi i se citea aceeaşi înfierbântare care îl dominase în timpul luptei.

– Nu da vina pe mine pentru moartea ta sau pentru regretele tale.

Dar Hoyt nu ripostă cu aceeaşi furie.

– Şi tu ai fi murit pentru mine. Pentru oricare dintre ei. Întinse mâna arătând spre toate mormintele.

– Cândva.

– Eşti jumătatea mea. Nimic din ceea ce eşti şi nimic din ceea ce a fost nu poate schimba lucrul acesta. Şi o ştii la fel de bine ca mine. Este mai mult decât sânge, mai mult decât carne şi oase. Sub toate acestea suntem ceea ce am fost întotdeauna.

– Eu nu pot exista în această lume şi să simt asta. Acum chipul şi vocea lui exprimau emoţia. Nu pot să jelesc pentru ceea ce sunt şi nici pentru tine. Şi nici pentru ei. Şi să te ia naiba că m-ai adus înapoi aici.

– Te iubesc. Iubirea este adânc înrădăcinată în mine.

– Ceea ce iubeşti tu nu mai există.

Nu, îşi spuse Hoyt, se uita chiar în inima iubirii lui. O putea vedea şi în trandafirii pe care fratele lui îi plantase pe mormântul mamei lor.

– Stai aici, cu mine şi cu spiritele familiei noastre. Nu eşti chiar aşa de schimbat, Cian, căci nu ai fi făcut asta. Atinse petalele trandafirilor. Nu ai fi putut s-o faci.

Ochii lui Cian păreau fără vârstă, marcat de chinurile îndurate de-a lungul secolelor.

Hoyt mişcă mâna, petalele trandafirilor se scuturară şi se împrăştiară pe mormântul mamei lor.

– Ajunge!

Cian privi în jos la mâna pe care i-o întindea Hoyt. Oftă adânc.

– Ei bine, să ne ia naiba pe amândoi, spuse el şi strânse mâna fratelui său. Am stat destul de mult afară, nu are rost să sfidăm destinul. Şi vreau să mă duc la culcare.

Porniră înapoi pe acelaşi drum pe care veniseră.

– Îți este dor de soare? întrebă Hoyt. Să te plimbi prin soare, să-l simți pe față?

– S-a descoperit că provoacă cancerul de piele.

– Hm! Hoyt se gândi o clipă. Totuşi, căldura lui într-o dimineață de vară!

– Nu mă gândesc la el. Mie îmi place noaptea.

Poate că nu era momentul să-i ceară lui Cian să-i permită un mic experiment cu prelevare de sânge.

– În ce constau afacerile tale? Şi cum te distrezi?

– Fac tot ce-mi place. Îmi place să lucrez; munca îți dă satisfacție. Şi face ca jocul să fie şi mai captivant. Şi nu pot să recuperez câteva secole într-o plimbare de dimineață prin ploaie, chiar dacă aş dori. Îşi lăsă sabia pe umăr. Dar s-ar putea să mori din cauza asta, aşa că scuteşte-mă de alte întrebări.

– Sunt făcut dintr-un aluat mai puternic, spuse Hoyt vesel acum, aşa cum ți-am dovedit când ți-am strivit fața nu demult. Ai o vânătaie de toată frumusețea pe maxilar.

– Dar va dispărea mai repede decât a ta, asta dacă nu intervine din nou vrăjitoarea ta. În orice caz, eu m-am abținut!

– Aiurea!

Umbrele care îl copleşiseră atunci când vizitase cimitirul începură să se împrăştie.

– Dacă aş fi dat în tine cu toată puterea mea, acum ți-am fi săpat deja mormântul.

– Atunci hai s-o luăm de la început.

Cian îi aruncă lui Hoyt o privire piezişă. Amintirile, plăcerile refulate atâta timp ieşeau din nou la suprafață.

– Altă dată. Şi după ce am să te tăbăcesc bine, n-ai să mai poți să te giugiuleşti cu roşcata.

– Mi-a fost dor de tine, zâmbi Hoyt.

Cian pornise deja spre casa care se vedea printre copaci.

– Necazul naibii este că şi mie mi-a fost dor.

14

Înarmată cu arcul şi cu o săgeată gata pregătită, Glenna stătea de pază de la fereastra din turn. Era conştientă de faptul că avea foarte puțină experiență în mânuirea acelui gen de armă şi că felul în care țintea lăsa de dorit. Dar nu putea să stea pur şi simplu acolo, neînarmată şi frângându-şi mâinile ca o femeiuşcă neajutorată. Dacă ar ieşi soarele, n-ar mai avea de ce să-şi facă griji. Mai mult chiar, îşi spuse ea sâsâind uşor, dacă frații

McKenna nu ar fi plecat la plimbare – evident, ca să se bată departe de văzul lumii – nu ar fi avut acum în minte imaginile celor doi frați sfârtecați în bucățele de o haită de vampiri.

Haită? Turmă? Bandă?

Dar ce contează? Aveau colți şi erau răi.

Unde plecaseră? Şi de ce stăteau afară, expuşi tuturor pericolelor, atâta timp?

Poate că haita/turma/banda îi făcuse deja bucățele şi târa trupurile lor mutilate în... A, nu, Dumnezeule, îşi dorea să poată opri filmul acela din capul ei măcar pentru cinci minute. Cele mai multe femei trebuiau să-şi facă griji pentru bărbații lor ca nu cumva să se îmbete sau să fie călcați de o maşină. Dar nu, ea trebuise să se încurce cu un tip aflat în război cu nişte creaturi care îți sug sângele. De ce nu se putuse îndrăgosti de un contabil drăguț sau de un agent de bursă?

Se gândise să-şi folosească globul de cristal ca să-i caute. Dar i se păruse... indiscret, decise ea. Şi nepoliticos. Însă dacă nu se întorceau în zece minute, avea de gând să le dea naibii de bune maniere şi să-i găsească.

Nu se gândise foarte bine la tulburarea afectivă prin care trecea Hoyt, de ce îi era dor şi ce risca. Mai mult decât noi, ceilalți, decise ea. Era la mii de kilometri de familia ei, dar nu la sute de ani. El se afla în casa în care crescuse, dar nu mai era căminul lui. Şi fiecare zi şi fiecare oră îi aduceau aminte de asta.

Suferise când adusese înapoi grădina cu ierburi de leac a mamei lui. Ar fi trebuit să se gândească şi la asta. Să-şi fi ţinut mai bine gura şi să nu mai vorbească despre ceea ce îi trebuia şi ce dorea. Să fi făcut naibii o listă şi să se fi dus la cumpărături. Aruncă o privire către câteva dintre ierburile pe care le legase deja şi le pusese la uscat. Lucruri mărunte, lucruri de zi cu zi, dar care puteau provoca atâta suferinţă.

Şi acum Hoyt era undeva acolo, afară, în ploaie, cu fratele lui. Vampirul!

Nu credea că Cian îl va ataca pe Hoyt – sau nu voia să creadă. Dar dacă Cian era suficient de furios, dacă era înfierbântat la maximum, oare va putea să-şi controleze impulsurile fireşti?

Nu cunoştea răspunsul la întrebare.

În plus, nimeni nu ştia dacă forţele lui Lilith nu erau afară şi peste tot, pândind o altă şansă. Probabil că n-avea rost să fie îngrijorată. Erau doi bărbaţi cu puteri considerabile, care cunoşteau ţinutul. Niciunul dintre ei nu depindea numai de săbii şi pumnale. Hoyt era înarmat şi purta una dintre crucile vrăjite, aşa că nu putea fi considerat lipsit de apărare. Şi faptul că erau amândoi afară şi se plimbau nestingheriţi dovedea ceva, nu-i aşa? Dovedea că aveau o deplină libertate de mişcare. Nimeni altcineva nu era îngrijorat. Moira se dusese înapoi în bibliotecă şi studia. Larkin şi King erau în sala de antrenament şi făceau inventarul armelor. Mai mult ca sigur că îşi făcea griji degeaba.

Dar unde naiba erau?

În timp ce scruta zarea, percepu o mişcare. Desluşi o umbră în întuneric. Puse mâna pe arc, porunci degetelor să nu mai tremure şi se poziţionă în dreptul ferestrei înguste.

– Respiră, îşi spuse ea. Respiră! Inspiră! Expiră!

Scoase un oftat de uşurare când îl văzu pe Hoyt, alături de Cian. Se plimbau alene, cu apa şiroind pe ei, ca şi când ar fi avut tot timpul din lume şi nicio grijă pe capul lor. Pe măsură ce se apropiau, sprâncenele ei se încruntau tot mai mult. Ce era cu sângele acela care se uscase pe cămaşa lui Hoyt şi vânătaia aia proaspătă care se întindea sub ochiul lui drept?

Se aplecă şi se lovi de pervazul de piatră. Iar săgeata porni din arc cu un zbârnâit prevestitor de moarte. Scoase un ţipăt ascuţit. Mai târziu se detestă pentru el, dar strigătul femeiesc de disperare îi ţâşnise singur din gât când săgeata spintecă aerul.

Şi aterizâ, la numai câţiva centimetri de vârful ghetei lui Hoyt.

Săbiile le ţâşniră din teacă în aceeaşi clipă şi se răsuciră imediat spate în spate. În alte condiţii, ar fi admirat sincronizarea mişcării, graţia şi ritmul, ca ale unui dans. Dar atunci era cuprinsă de groază.

– Iartă-mă! Iartă-mă! se aplecă mai mult în afară şi făcu semn cu braţul. Eu am fost. Am tras fără să vreau. Voiam să... La naiba! Vin jos!

Lăsă arma acolo unde era şi îşi jură să exerseze o oră întreagă înainte să mai tragă în altceva decât

în ținta de antrenament. Înainte să pornească în fugă, auzi sunetul inconfundabil al unui râset bărbătesc. O privire rapidă îi confirmă că acesta îi aparținea lui Cian, care hohotea, incapabil să se mai stăpânească. Hoyt stătea pur şi simplu în loc şi se uita spre fereastră.

În timp ce ea zbura în jos pe scări, Larkin ieşi din sala de antrenament.

– Avem probleme?

– Nu, nu! Totul este în ordine. Nu s-a întâmplat nimic.

Simțea deja cum îi năvăleşte sângele în obraji de ruşine în timp ce ajungea la etajul principal.

Cei doi intrau pe uşa principală, scuturându-se ca nişte câini uzi în timp ce ea sprinta pe ultimele trepte.

– Îmi pare rău! Îmi pare aşa de rău!

– Să-mi aduci aminte să nu te enervez, Roşcato! spuse Cian dezinvolt. S-ar putea să mă ţinteşti în inimă şi să mă nimereşti, de fapt, între picioare.

– Stăteam de pază şi probabil că am tras din greşeală. Ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă n-ați fi fost plecați amândoi aşa de mult timp şi nu mi-aş fi făcut griji pentru voi.

– Asta este ceea ce îmi place mic la femei. Cian îl bătu pe umăr pe fratele lui. Este cât pe-aci să te omoare dar, în final, te scoate pe tine vinovat. Îți urez noroc! Mă duc la culcare.

– Trebuie să văd unde eşti rănit.

– Nu mă mai cicăli atâta!

– Ce s-a întâmplat? Ați fost atacați? Îți curge sânge din gură. Și țic la fel, îi spuse ea lui Hoyt. Și ți s-a umflat ochiul atât de tare încât aproape că nu-l mai poți deschide.

– Nu, nu ne-a atacat nimeni. În vocea lui se simțea o undă de exasperare. Asta până când ai fost pe punctul să mă împungi tu în picior.

– Dar aveți fețele tumefiate și hainele murdare... și sfâșiate! Dintr-odată înțelese, când văzu expresia de pe chipurile lor și apoi, avea și ea un frate.

– V-ați bătut? Voi între voi?

– El a dat primul.

Îi aruncă o privire lui Cian care ar fi spart și piatra.

– Da, foarte bine, minunat, nu-i așa? N-am mai trecut și ieri prin toate astea? N-am mai discutat cât de destructive sunt bătăile între noi?

– Probabil că acum ne va trimite la culcare fără desert.

– Nu mai face pe deșteptul cu mine! Înfipse un deget în pieptul lui Cian. Eu stau aici moartă de îngrijorare și voi doi hălăduiți pe afară și vă luați la trântă ca doi cățelandri proști.

– A fost cât pe-aci să-mi înfigi o săgeată în picior, îi aminti Hoyt. Cred că suntem chit în ceea ce privește comportamentul prostesc pe ziua de azi.

Glenna scoase un șuierat.

– Înapoi la bucătărie, amândoi! Trebuie să fac ceva cu tăieturile și vânătăile astea. Iarăși!

– Eu am patul meu, spuse Cian.

– Amândoi! Acum! Nu e cazul să mă supărați în momentul acesta.

În timp ce Glenna se îndepărta, Cian își trecu ușor un deget peste buza ruptă.

– A trecut ceva timp, dar nu-mi amintesc ca tu să fi avut o înclinație deosebită pentru femeile cu atitudine de șef.

– N-am avut, asta era înainte. Dar le înțeleg destul de bine ca să-mi dau seama că e mai înțelept s-o lăsăm să facă cum vrea ea în privința asta. Și adevărul este că mă doare ochiul.

Când intrară, Glenna așeza pe masă lucrurile de care avea nevoie. Pusese ceainicul să fiarbă și își suflecase mânecile.

– Vrei sânge? îl întrebă ea pe Cian cu suficientă răceală în glas ca să-l facă să-și dreagă vocea.

Îl uimea faptul că se simțea întristat. Era un sentiment pe care nu-l mai simțise... ei bine, de prea multă vreme ca să-și mai amintească. N-ar fi trebuit să trăiască așa de aproape de ființele umane.

– O să-mi fie de-ajuns ceaiul pe care îl faci, mulțumesc.

– Scoate-ți cămașa!

Avea pe vârful limbii un comentariu sarcastic, Glenna parcă îl și auzea. Dar se dovedi a fi un bărbat înțelept și îl înghiți. Își scoase cămașa și se așeză.

– Uitasem de arsuri. Hoyt le examină acum. Nu se mai vedeau bășici și căpătaseră o culoare

urâtă, roşie. Dacă mi-aş fi amintit, te-aş fi lovit cu mai multă forță în piept, spuse el şi se aşează în fața lui Cian.

– Tipic, zise Glenna mai mult pentru sine.

– Nu te mai lupți aşa cum obişnuiai. Acum îți foloseşti mai mult picioarele şi coatele. Iar Hoyt mai simțea şi acum efectul lor dureros. Şi mai este şi saltul acela în sus de la pământ.

– Artele marțiale. Am centură neagră la mai multe din ele. Statut de maestru, explică Cian. Trebuie să te antrenezi mai mult.

– Aşa voi face, spuse Hoyt, frecându-şi coastele.

Deveniseră dintr-odată prieteni? se întrebă Glenna. Ce îi făcea pe bărbați să decidă să devină prieteni după ce îşi zdrobiseră unul altuia fața?

Turnă apă fierbinte în vas şi se apropie de masă cu unsoarea.

– Aş fi spus că e nevoie de trei săptămâni ca să se vindece complet, ținând seama de întinderea arsurilor. Se aşează jos şi îşi întinse unsoarea pe degete. Dar trebuie să fac o corecție: trei zile.

– Şi noi ne rănim şi chiar grav. Dar dacă nu este o rană mortală, ne vindecăm destul de repede.

– Norocul tău, mai ales că mai ai şi o mulțime de vânătăi frumoase asortate cu arsurile. Dar nu vă regenerați, continuă ea în timp ce aplica unsoarea. De exemplu, dacă să zicem că vi se taie un braț, acesta nu mai creşte la loc.

– Este o imagine tristă şi interesantă. Nu. N-am auzit niciodată să se întâmple aşa ceva.

– Aşadar, dacă nu nimerim inima, putem să ne mulţumim cu un membru.

Se duse la chiuvetă să-şi spele unsoarea de pe mâini şi făcu cataplasme reci pentru vânătăi.

– Ţine! Îi întinse una lui Hoyt. Pune-ţi-o pe ochi.

Hoyt o mirosi, apoi se supuse.

– N-ar fi trebuit să-ţi faci griji.

– Tactică greşită, făcu Cian. Ar fi fost mai înţelept să spui: O, iubirea mea, ne pare rău că ţi-am provocat îngrijorare. Suntem nişte egoişti lipsiţi de sentimente, ar trebui să fim biciuiţi pentru asta. Sperăm că ne vei ierta.

– Şi după aceea să-i sărut picioarele, aşa presupun.

– De fapt, fundul. Pupatul în fund este o tradiţie veche de când lumea. Trebuie să ai răbdare cu el, Glenna. Hoyt încă mai are multe de învăţat.

Le aduse ceai, apoi îi luă pe amândoi prin surprindere când puse o mână pe obrazul lui Cian.

– Şi vrei să-l înveţi cum să se poarte cu o femeie modernă?

– Păi, e cam jalnic, bietul băiat!

Buzele ei se arcuiră, lăsă capul în jos şi îl sărută uşor pe Cian pe gură.

– Atunci te-am iertat. Bea-ţi ceaiul.

– Aşa uşor? se plânse Hoyt. Primeşte o bătaie încurajatoare pe obraz şi, pe deasupra, şi un sărut? Dar nu pe el a fost cât pe-aci să-l nimereşti cu săgeata!

– Femeile sunt un permanent mister, spuse Cian calm. Şi una dintre minunile lumii. Iau cu mine ideea asta. Se ridică în picioare. Aş dori nişte haine uscate.

– Bea tot. Glenna vorbi fără să se întoarcă şi luă o altă sticlă. O să te ajute.

– Aşa o să fac. Să-mi spui dacă învaţă destul de repede ca să te declari satisfăcută. Nu m-ar deranja să devin a doua alegere.

– Aşa e el, îi spuse Hoyt după ce Cian părăsi încăperea. Îi place să tachineze.

– Ştiu. Aşadar, sunteţi din nou prieteni după ce v-aţi umplut de sânge unul pe altul.

– E adevărat că eu am dat primul. I-am vorbit despre mama noastră, despre grădină, iar el a rămas nepăsător. Deşi îmi dădeam seama că nu este aşa de nepăsător... l-am certat şi... După aceea m-a dus să-mi arate unde sunt îngropaţi cei din familia noastră. Şi acolo ne-am încăierat.

Glenna se întoarse acum şi mila pe care o simţea în inimă i se citea în ochi.

– Probabil că a fost greu pentru amândoi să staţi acolo.

– Acum înţeleg mai bine că, în timp ce noi stăm aici, ei nu mai sunt. Înainte nu mi se părea ceva real.

Glenna se apropie de el şi îi puse tinctura pe vânătăi.

– Şi pentru el a fost greu să trăiască toţi aceşti ani fără niciun fel de familie. Un alt act de cruzime faţă de el, dar şi faţă de toţi ceilalţi. La asta nu

ne gândim atunci când vorbim despre război şi despre distrugerea lor. Cândva au fost şi ei oameni, exact la fel ca Cian.

– Dar vor să ne ucidă, Glenna. Pe toți cei ca noi, cu o inimă în piept.

– Ştiu, ştiu. Ceva a stors umanitarismul din ei. Dar cândva au fost şi ei oameni, Hoyt, cu familii, cu iubiți, cu speranțe. La asta nu ne gândim. Poate că depăşeşte puterea noastră de închipuire.

Îşi dădu părul la o parte de pe față. Un contabil drăguț, se gândi ea din nou. Un agent de bursă. Ce ridicol, ce banal! Avea în fața ei un om uimitor.

– Cred că soarta l-a adus pe Cian aici ca să înțelegem cât de important este ceea ce facem. Dar totul are un preț.

Glenna făcu un pas înapoi.

– Cred că e destul. Încearcă să nu mai intri cu fața în niciun pumn! Dădu să se întoarcă, dar el o apucă de mână şi se ridică în picioare în timp ce o trăgea spre el. Buzele lor se uniră într-un sărut plin de tandrețe.

– Cred că soarta te-a adus pe tine aici, Glenna, ca să mă ajuți să înțeleg că nu este vorba numai despre moarte, şi sânge, şi violență. Mai există pe lume şi frumusețe şi blândețe. Şi eu le am. Îşi înfăşură brațele în jurul ei. Le am aici.

Se lăsă răsfățată, cu capul odihnindu-se pe umărul lui. Ar fi vrut să-l întrebe ce vor mai avea când se va termina totul, dar ştia că este important, chiar esențial, să ia fiecare zi aşa cum este.

– Avem de lucru. Glenna se trase înapoi. Am câteva idei legate de crearea unei zone de siguranță în jurul casei. O zonă de protecție în care să ne putem mișca liber. Și cred că Larkin are dreptate când spune să trimitem iscoade. Dacă putem să ajungem în timpul zilei până la peșteri, e posibil să descoperim ceva. Poate chiar să punem și capcane.

– Văd că îți merge mintea tot timpul.

– N-am încotro. Dacă mă gândesc, dacă fac ceva, nu mai sunt așa de înspăimântată.

– Atunci, la treabă!

– Ar putea să ne ajute și Moira după ce începem, adăugă Glenna când ieșiră din bucătărie. Citește tot ce-i cade în mână, așa că este o sursă admirabilă de date și informații, îi explică ea. Și are și anumite puteri. Sunt rudimentare și neexersate, dar există.

În timp ce Glenna și Hoyt se închideau în turn și casa era cufundată în liniște, Moira se concentra asupra volumului despre istoria demonilor. Era fascinant, își spuse ea. Așa de multe teorii și legende diferite. Considera că este de datoria ei să le separe de adevăr. Probabil că pe unele din ele le știa și Cian, conchise ea. Secolele lui de existență îi lăsaseră mult timp pentru învățătură. Și un om care umplea o astfel de încăpere cu cărți respecta știința și cunoașterea. Dar încă nu era dispusă să-l întrebe pe el – nu știa dacă va fi vreodată.

Dacă se deosebea de creaturile despre care citise, cele care aveau nevoie de sânge de om în fiecare noapte şi erau însetate nu numai să bea sânge, dar şi să omoare – atunci el ce era? Acum se pregătea să pornească la război împotriva celor de o seamă cu el şi Moira nu înţelegea. Trebuia să afle mai multe despre felul în care luptau, despre Cian, despre toţi ceilalţi. Cum poţi să înţelegi şi apoi să ai încredere în ceea ce nu cunoşti?

Îşi făcuse numeroase însemnări pe hârtia pe care o găsise într-unul din sertarele biroului mare. Îi plăcea hârtia şi instrumentul de scris. Stiloul, se corectă ea, care ţinea cerneala într-un tub. Se întreba dacă ar putea să ia pe furiş câteva foi de hârtie şi stilouri să le ducă înapoi, în Geall. Închise ochii. Îi era dor de casă, şi dorul acesta semăna cu o durere constantă în pântec. Îşi scrisese testamentul, sigilase hârtia şi o va lăsa printre lucrurile ei, ca să-l găsească Larkin în caz că se întâmpla ca ea să moară. Dacă murea pe aici, voia ca trupul ei să fie dus înapoi şi înmormântat în Geall.

Continuă să scrie în timp ce gândurile i se învălmăşeau în cap. Era unul care nu-i dădea deloc pace. Va trebui să găsească o modalitate s-o întrebe pe Glenna dacă se putea face – dacă vor fi de acord şi ceilalţi. Exista oare vreo posibilitate să se închidă definitiv portalul, să se sigileze poarta către Geall? Oftă şi se uită pe fereastră. Oare acum ploua şi în Geall sau soarele lumina mormântul mamei ei? Auzi zgomotul unor paşi care se apropiau şi îşi plimbă degetele pe mânerul pumnalului. Le lăsă

în jos când își făcu apariția King. Din motive pe care nu și le putea explica, în prezența lui se simțea mai puțin stânjenită decât cu ceilalți.

– Ai ceva împotriva scaunelor, Micuțo?

Strânse din buze. Îi plăcea modul în care se rostogoleau cuvintele din el, ca niște bolovani.

– Nu, dar îmi place să stau pe podea. Trebuie să ne antrenăm din nou?

– Nu, facem o pauză. Se așează pe un fotoliu mare cu o cană de cafea în mână. Larkin poate să se antreneze la nesfârșit. Chiar acum execută tot felul de „kata".

– Îmi place. Parcă dansezi.

– Dacă dansezi cu un vampir, ai grijă să fii tu cea care conduci.

Moira întoarse încet pagina cărții.

– Hoyt și Cian s-au bătut.

– O, da? făcu King și sorbi din cană. Și cine a câștigat?

– Cred că niciunul. I-am văzut când se întorceau și, judecând după fețele lor și după felul cum șchiopătau, cred că scorul a fost egal.

– De unde știi că s-au luptat unul cu altul? Poate că au fost atacați!

– Nu. Își trecu degetul pe un șir de cuvinte. Am auzit anumite lucruri.

– Ai urechi cam lungi, Micuțo!

– Așa spunea și mama. Dar au făcut pace, vreau să zic, Hoyt și fratele lui.

– Asta elimină o complicație – numai să dureze.

Dată fiind personalitatea lor, King își imagina că un armistițiu între cei doi frați nu avea o speranță de viață mai mare decât o efemeridă.

– Ce speri să găsești în cărțile alea?

– Totul. Mai devreme sau mai târziu. Știi cum a apărut primul vampir? Există diverse versiuni în cărți.

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Eu da. Potrivit uneia din variante a fost vorba de o poveste de dragoste. Cu mult timp în urmă, pe când lumea era încă tânără, demonii au început să moară. Înainte de asta, cu mult înainte, erau mai numeroși. Mulțimi de demoni care străbăteau lumea. Dar omul a devenit tot mai puternic și mai inteligent, și vremea demonilor a trecut.

Lui King îi plăceau poveștile, așa că se așeză mai comod.

– Un fel de evoluție.

– Da, o schimbare. Mulți demoni au plecat în lumea subpământeană, ca să se ascundă sau să doarmă. Pe atunci era mai multă magie, pentru că oamenii nu-i întorseseră spatele. Oamenii și zânele au făurit o alianță ca să lupte împotriva demonilor, ca să-i alunge sub pământ o dată pentru totdeauna. Unul dintre ei fusese otrăvit și murea încet. Iubea o femeie muritoare, iar acest lucru era interzis chiar și în lumea demonilor.

– Așadar, oamenii nu dețin monopolul exclusiv al bigotismului. Continuă, spuse King când Moira făcu o pauză.

– Aşadar, demonul muribund a luat-o pe femeia pământeană din casa ei. Era obsedat de ea şi nu-şi mai dorea decât să se împreuneze cu ea înainte să moară.

– Nu se deosebea prea mult de oameni în această privință.

– Cred că toate ființele vii tânjesc după iubire şi plăcere. Iar acest act fizic reprezintă viața.

– Iar bărbații vor să se uşureze.

Moira îşi pierdu şirul.

– Să se uşureze de ce?

Fu cât pe-aci să verse cafeaua şi se înecă. Făcu un semn din mână în timp ce izbucni în râs.

– Nu mă lua în seamă. Termină povestea!

– A!... Ei bine, a luat-o în adâncul pădurii şi şi-a făcut plăcerea cu ea, iar ei, ca o femeie vrăjită, i-a plăcut atingerea lui. Şi pentru a-l salva, i-a oferit sângele ei. Aşa că a fost muşcată şi apoi a băut şi ea sângele lui, căci şi acesta era un altfel de împreunare. A murit odată cu el, dar nu a încetat să existe. Şi a devenit ceea ce numim noi acum vampir.

– Un demon al iubirii.

– Da, aşa cred. Ca să se răzbune pe bărbați, a început să-i vâneze, s-a hrănit cu sângele lor şi i-a transformat în vampiri ca să fie mai mulți la fel ca ea. Dar tot mai jelea după iubitul ei demon şi s-a sinucis cu lumina soarelui.

– Nu e chiar ca *Romeo şi Julieta*, nu-i aşa?

– O piesă de teatru. Am văzut cartea acolo, pe raft. Dar n-am citit-o încă.

Ar fi durat ani de zile ca să citească toate cărțile din camera asta, își spuse ea, jucându-se cu capătul cozii.

– Dar am mai citit și o altă poveste despre vampiri. Este vorba despre un demon, care înnebunise din cauza unui descântec chiar mai cumplit decât el și era tot mai însetat de sânge. Bea mereu sânge și, cu cât bea mai mult, cu atât devenea mai furios. A murit după ce și-a amestecat sângele lui cu un muritor, iar muritorul a devenit vampir.

– Cred că preferi prima versiune.

– Nu, prefer adevărul și cred că a doua variantă este mai aproape de adevăr. Ce femeie muritoare ar putea iubi un demon?

– Ai dus o viață izolată acolo, în lumea ta? În lumea de unde vin eu, oamenii se îndrăgostesc mereu de fel de fel de monștri – sau ceea ce alții consideră monștri. Dragostea nu ține seama de logică, Micuțo. E dragoste și gata.

Moira își aruncă coada pe spate și ridică din umeri.

– Ei bine, dacă am să mă îndrăgostesc, n-am să fiu așa de proastă.

– Sper să mai fiu și eu prin preajmă ca să te văd cum îți înghiți cuvintele.

Închise cartea și întinse picioarele.

– Iubești pe cineva?

– O femeie? Am fost mai apropiat de câte una de câteva ori și de aceea știu că n-am ajuns până la țintă.

– De unde ştii?

– Când ajungi la țintă, Micuțo, eşti terminat. Dar este amuzant drumul până acolo. Trebuie să fie o femeie specială ca să treacă peste asta.

Bătu cu degetul în fața lui.

– Mie îmi place fața ta. Este aşa de mare şi neagră!

King râse atât de tare încât fu cât pe-aci să verse cafeaua.

– Aici ai nimerit-o!

– Şi eşti puternic. Vorbeşti frumos şi ştii să găteşti. Eşti loial față de prieteni.

Fața mare şi neagră se îmblânzi.

– Vrei să faci cerere pentru postul de iubită a vieții mele?

– Cred că nu sunt lumina ochilor tăi, zâmbi ea relaxată. Dacă voi fi regină, va trebui să mă căsătoresc într-o zi. Să fac copii. Sper că nu va fi numai o datorie, ci că voi descoperi ceea ce a găsit mama mea la tata. De fapt, ce au găsit unul la altul. Vreau să fie puternic şi credincios.

– Şi chipeş.

Ridică din umeri, pentru că şi ea spera la fel.

– Femeile de aici sunt sensibile la frumusețea bărbaților?

– Nu pot să-ți spun, dar cred că aşa s-ar părea. Tipii care arată ca Cian trebuie să se apere cu bățul de ele.

– Atunci de ce este singur?

– Bună întrebare, spuse el studiind-o peste marginea cănii.

– Cum l-ai cunoscut?

– Mi-a salvat viața.

Moira își cuprinse picioarele cu brațele și se instală comod. Puține lucruri îi plăceau mai mult decât poveștile.

– Cum?

– Eram unde nu trebuie la momentul nepotrivit, în cartierul de est din Los Angeles. Sorbi din nou din cafea și ridică dintr-un umăr. Vezi tu, tatăl meu a murit înainte să mă nasc eu, iar mama mea avea ceea ce numim noi o mică problemă cu substanțele interzise. O supradoză. A luat prea mult dintr-o porcărie.

– A murit, spuse ea cuprinsă de tristețe pentru el. Îmi pare rău.

– O alegere proastă, ghinion. Trebuie să te împaci cu ideea că unii oameni vin pe lume numai ca să-și arunce viața la gunoi. Ea era unul dintre aceștia. Așa că am ajuns în stradă și făceam ce puteam ca să mă țin cât mai departe de brațul legii. Mă duceam în locul acela pe care îl cunoșteam. Căutam un loc unde să dorm peste noapte.

– Nu aveai casă!

– Aveam strada. Câțiva indivizi stăteau acolo fără treabă, probabil așteptau ceva. Și eu am fost obraznic. Trebuia să trec pe lângă ei ca să ajung unde doream. Apoi s-au năpustit niște mașini și s-au auzit claxoane. Un fel de ambuscadă, spuse el. Eu am fost prins la mijloc. Un glonț mi-a trecut pe deasupra capului. Mai veneau și altele și știam că sunt deja un om mort. Cineva m-a înhățat și

m-a tras la o parte. Lucrurile au început să se înceţoşeze, dar simţeam că parcă zbor. Apoi m-am trezit în alt loc.

– Ce loc?

– O cameră elegantă de hotel. Nu mai văzusem aşa ceva decât în filme. Îşi încrucişă picioarele încălţate în ghete grele în timp ce îşi amintea. Nişte paturi uriaşe, suficient de mari pentru zece persoane şi eu stăteam pe unul din ele. Mă durea capul ca naiba, şi aşa mi-am dat seama că nu sunt mort şi n-am ajuns în rai. Şi atunci a ieşit din baie. Îşi scosese cămaşa şi avea un bandaj proaspăt pe umăr. Fusese împuşcat în timp ce mă trăgea dintre gloanţe.

– Ce ai făcut?

– Nu prea multe, cred că eram în stare de şoc. El s-a aşezat, m-a studiat ca pe o carte. Ai avut noroc, mi-a spuse el, dar eşti un prost. Avea un fel de accent. Mi-am închipuit că e vreun star rock sau cam aşa ceva. Felul cum arăta, vocea ciudată, camera de hotel elegantă. Adevărul este că m-am gândit să nu fie vreun pervers şi să vrea să mă... Hai să spunem că eram speriat de moarte. Aveam opt ani.

– Erai copil? Ochii ei se deschiseră larg. Erai doar un copil?

– Aveam opt ani, repetă el. Atunci când creşti aşa cum am crescut eu, nu mai eşti copil. M-a întrebat ce dracu' făceam acolo şi i-am mărturisit o parte din adevăr. Am încercat să mă justific cumva. M-a întrebat dacă îmi este foame şi eu am

strigat ceva în genul că nu accept niciun fel de perversiuni sexuale pentru o farfurie cu mâncare. Dar el a comandat o friptură de vită şi o sticlă de vin, şi nişte pepsi. Şi mi-a spus că nu-l interesează să se culce cu băieţi. Dacă vreau să mă duc undeva, n-am decât să plec. Altfel pot să aştept să vină friptura.

– Şi ai aşteptat friptura.

– Bineînţeles că am aşteptat! Îi făcu cu ochiul. Şi acesta a fost începutul. Mi-a dat de mâncare şi posibilitatea să aleg. Să mă duc înapoi de unde veniscm – sau să lucrez pentru el. Am preferat să lucrez. Nu ştiam că asta însemna să mă duc la şcoală. Mi-a dat haine, m-a trimis la învăţătură, m-a ajutat să dobândesc respect faţă de sine.

– Ţi-a spus ce era?

– Nu atunci. Dar curând după aceea. Am crezut că e ţicnit, dar nu mi-a păsat prea mult. Iar când am înţeles că spune adevărul, eram deja gata să fac orice pentru el. Dacă n-ar fi fost el, eu aş fi murit atunci, în stradă. Nu m-a transformat în vampir, dar m-a ajutat să mă schimb, spuse el încet.

– De ce a făcut-o ? L-ai întrebat vreodată?

– Da. Însă asta trebuie să-ţi spună el.

Moira încuviinţă din cap. Povestea în sine îi oferea suficient material de gândire.

– Pauza s-a terminat, anunţă el. Putem să ne antrenăm o oră în interior. Să-ţi mai întărim puţin funduleţul.

Moira zâmbi.

– Sau am putea să lucrăm cu arcul. Să-ți mai îmbunătățim modul lamentabil în care ținteşti.

– Haide, nu mai face pe deşteapta! Se încruntă şi aruncă o privire către uşă. Ai auzit ceva?

– O bătaie în uşă?

Ridică din umeri şi, pentru că zăbovi puțin să-şi pună cărțile la loc, rămase câțiva paşi în urma lui.

Glenna cobora zgomotos scările. Se hotărâse să lase deocamdată în seama lui Hoyt continuarea micului progres pe care îl făcuseră. Cineva trebuia să se ocupe şi de cină – şi pentru că îşi pusese numele pe listă, ceilalți o alesesră pe ea. Putea să facă pui marinat şi apoi să mai lucreze încă vreo oră.

O masă bună îi va revigora înainte de întrunirea echipei.

Tocmai trecuse pe la bibliotecă s-o smulgă pe Moira dintre cărți pentru o lecție de gătit în timp ce ca avea să se ocupe de cină. Poate că era o atitudine sexistă s-o pună pe unica femeie următoarea pe lista pentru gătit, dar trebuia să înceapă de undeva.

Bătaia în uşă o făcu să tresară. Fu cât pe-aci să urce scările ca să-l cheme pe Larkin sau pe King, apoi scutură din cap. Şi mai vorbim de sexişti! Cum avea de gând să poarte o bătălie serioasă, dacă nu putea nici măcar să deschidă singură uşa într-o după-amiază ploioasă? Poate că era un vecin,

venit să facă o vizită de politețe. Sau administratorul lui Cian, care dorea să verifice dacă au tot ce le trebuie.

Şi un vampir n-ar fi putut intra în casă dacă nu era invitat. Eveniment foarte puțin probabil. Cu toate acestea, se uită mai întâi pe fereastră. Văzu o tânără de vreo douăzeci de ani – o blondă drăguță în blugi şi cu un pulover roşu. Avea părul strâns la spate într-o coadă de cal. Ținea în mână o hartă şi părea foarte nedumerită, în timp ce îşi rodea unghia de la degetul mare.

Cineva care s-a rătăcit, îşi spuse Glenna. Cu cât o va îndepărta mai repede de casă, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea.

Bătaia în uşă se auzi din nou când se îndepărtă de fereastră. Deschise uşa având grijă să rămână pe partea interioară pragului.

– Bună, ai nevoie de ajutor?

– Bună ziua. Mulțumesc, da. Fata avea un puternic accent franțuzesc. M-am rătăcit. *Excusez-moi*, engleza mea este destul de slabă.

– E în ordine. Eu nu vorbesc franceza deloc. Ce pot să fac pentru tine?

– Ennis? *S'il vous plaît?* Puteți să-mi spuneți care este drumul spre Ennis?

– Nu ştiu sigur. Nu sunt nici eu din partea locului. Dar putem consulta o hartă.

Glenna se uită în ochii femeii în timp ce îi întindea mâna – cu vârfurile degetelor pe partea ei de uşă.

– Eu sunt Glenna. *Je suis Glenna.*

– Ah, *oui. Je m'appelle Lora.* Sunt în vacanță, studentă.

– Frumos.

– Ploaia. Lora ridică mâna, pe care luceau câteva picături de ploaie. Cred că m-am rătăcit.

– I se poate întâmpla oricui. Hai să ne uităm pe hartă, Lora. Eşti singură?

– *Pardon?*

– Singură? Eşti singură?

– *Oui. Mes amis* – prietenii mei – am prieteni în Ennis, dar am greşit drumul. Greşit?

O, nu, îşi spuse Glenna. Chiar nu cred.

– Mă surprinde faptul că ne-ai văzut din drum, suntem aşa de departe!

– Poftim?

Glenna zâmbi triumfătoare.

– Pun pariu că vrei să intri în casă, să bei o ceaşcă de ceai în timp ce ne uităm pe hartă să găsim drumul. Văzu cum se aprinde o lumină în ochii albaştri ai fetei. Dar nu poți, nu-i aşa? Nu poți să treci pragul!

– *Je ne comprends pas.*

– Sunt convinsă, dar dacă nu mi-am pierdut simțul de orientare, trebuie să te duci înapoi, la drumul principal şi s-o iei la stânga. Stânga, repetă ca şi dădu să facă un gest.

Strigătul lui King din spatele ei o făcu să se răsucească. Părul îi zbură şi vârfurile lui trecură dincolo de prag. Simți o explozie de durere când fu trasă violent de păr, iar trupul ei zbură afară din casă şi se izbi de pământ cu o bufnitură puternică.

Mai erau încă doi şi apăruseră din senin. Instinctul o făcu pe Glenna să pună mâna pe cruce şi să dea nebuneşte din picioare. Simți în gură gustul sângelui. Îl văzu pe King care îl tăie pe unul cu cuțitul ținându-l la distanță, în timp ce striga la ea să se ridice şi să intre în casă. Se ridică, clătinându-se pe picioare şi văzu că era înconjurat. Îşi auzi propriul țipăt şi auzi, sau speră că aude, strigăte de răspuns din casă. Dar avea să fie prea târziu. Vampirii se repeziseră la King ca nişte câini.

– Franțuzoaică ticăloasă, se stropşi Glenna şi se năpusti la blondă.

Pumnul ei se izbi în os şi simți o satisfacție văzând cum țâşneşte sângele. Îşi luă din nou avânt, însă de astă dată i se împăienjeni vederea. Simți cum este trasă înapoi. Vocea Moirei îi răsună în urechi.

– Te-am prins. Te-am prins. Eşti înapoi, în casă. Stai liniştită!

– Nu! L-au prins pe King!

Moira fugea din răsputeri, cu pumnalul ridicat. Glenna se ridică în picioare, dar Larkin sări peste ea şi se năpusti afară, pe uşă. Glenna se ridică în genunchi, apoi în picioare, clătinându-se. Simțea un gust acru în gât în timp ce se îndrepta, împiedicându-se, către uşă. Cum se putea mişca ceva atât de repede? îşi spunea ea.

În timp ce Moira şi Larkin alergau cât îi țineau picioarele, vampirii îl băgară într-o dubă neagră pe King care continua să se zbată. Dispărură înainte ca ea să iasă din casă.

Trupul lui Larkin se contorsionă, şi el se transformă într-un leu de munte care porni în goană după dubă şi dispăru din vedere.

Glenna se lăsă în genunchi pe iarba udă şi începu să vomite.

– Treci înăuntru! Hoyt o apucă de braţ cu mâna liberă. În cealaltă avea o sabie. Glenna, Moira, intraţi înăuntru!

– Prea târziu, strigă Glenna cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. L-au luat pe King. Ridică privirile şi îl văzu pe Cian în spatele lui Hoyt. L-au luat pe King!

15

Intraţi în casă, repetă Hoyt. În timp ce o trăgea pe Glenna înăuntru, Cian trecu ca glonţul pe lângă el şi se îndreptă spre grajduri.

– Du-te cu el, spuse Glenna luptându-se cu lacrimile şi cu durerea. O, Doamne, du-te cu el! Mai repede!

Niciodată nu îi fusese atât de greu să ia o hotărâre, însă decise s-o părăsească pe Glenna care tremura şi era plină de sânge.

Uşa de la compartimentul unde se afla maşina neagră era deschisă. Fratele lui îngrămădea arme înăuntru.

– Şi cu asta o să-i ajungem din urmă? întrebă Hoyt.

Cian îl fulgeră cu privirea, ațintind asupra lui ochii săi injectați.

– Stai cu femeile. Nu am nevoie de tine.

– Ai sau nu nevoie, o să fiu cu tine. Cum naiba intru în chestia asta?

Se luptă cu uşa şi când aceasta se deschise, se strecură înăuntru.

Cian nu spuse nimic şi se aşeză la volan. Maşina scoase un muget furios, începu să tremure ca un armăsar nervos, care se pregăteşte s-o ia la goană. Şi porniră în zbor. Pietrele şi noroiul țâşneau în aer ca nişte rachete. Hoyt mai apucă s-o zărească pe Glenna în cadrul uşii, cum îşi ținea brațul care spera să nu fie rupt.

Se rugă la toți zeii s-o mai revadă.

Glenna îl petrecu cu privirea şi se întrebă dacă o să-şi mai vadă vreodată iubitul.

– Ia toate armele pe care le poți duce, îi spuse ea Moirei.

– Eşti rănită! Lasă-mă să văd ce ai!

– Adu arme, Moira, zise ea cu asprime. Sau vrei să stăm aici ca doi copii în timp ce bărbații se luptă singuri?

Moira încuviință din cap.

– Vrei săbii sau arcuri?

– Şi una, şi alta.

Glenna se duse repede la bucătărie şi adună sticle. Brațul o durea îngrozitor, aşa că făcu tot posibilul ca să-şi blocheze senzația de durere. Erau în Irlanda, îşi spuse ea mohorâtă, şi ar trebui să

existe biserici peste tot. Iar în biserici este apă sfințită. Luă sticlele, un cuțit de bucătărie și mai mulți țăruși de grădină și îi duse în camionetă.

– Glenna!

Cu un arc lung și unul scurt pe umăr și două săbii în mână, Moira se apropie de camionetă. Puse armele înăuntru și apoi ridică o cruce de argint ținând-o de lanț.

– Era sus, în sala de antrenament. Cred că trebuie să fie a lui King. Nu are nicio protecție.

Glenna trânti ușa camionetei.

– Ne are pe noi.

Tufișurile și dealurile nu mai erau decât niște pete întunecate prin perdeaua de ploaie cenușie. Hoyt mai văzu și alte mașini – automobile, își aminti el, care mergeau pe șoseaua udă. Văzu vaci pe câmp, oi și garduri de piatră. Nu se zărea nici urmă de Larkin sau de mașina în care fusese luat King.

– Poți să-i ajungi din urmă cu asta? îl întrebă el pe Cian.

– Nu. Răsuci volanul și patină într-o baltă. O să-l ducă la Lilith. O să-l țină în viață.

Trebuia să creadă.

– Și o să-l ducă la Lilith.

– Peșterile? Hoyt își aminti cât de mult durase drumul de la stânci până la Clare. Dar mersese călare, era rănit și avea febră. Oricum, călătoria avea să dureze. Mult prea mult.

– În viață? Cian, de ce să-l țină în viață?

– O să fie un premiu pentru ea. Asta este el, un premiu. Este în viață. O să vrea să-l ucidă chiar ea. Nu putem fi foarte departe de ei. Nu se poate. Iar Jaguarul este mult mai rapid decât duba aia nenorocită în care l-au luat pe el.

– Nu va fi mușcat. Crucea o să-i oprească.

– Dar nu va opri o sabie sau o săgeată. Niciun nenorocit de glonț. Pistoalele și arcurile nu sunt armele lor preferate, spuse el aproape pentru sine. Sunt prea departe. Nouă ne place să omorâm de aproape și avem o tradiție în asta. Ne place să ne privim victima în ochi. Va dori mai întâi să-l tortureze. Nu vrea să-l vadă murind repede.

Strânse mâinile atât de tare pe volan că zgârie pielea.

– Vom câștiga puțin timp cu asta.

– Se lasă noaptea.

Știau amândoi că noaptea aveau să fie și mai mulți.

Cian depăși o mașină cu o viteză care făcu să patineze Jaguarul, apoi cauciucurile mușcară din nou din plin și mașina țâșni înainte. O pereche de faruri din față îl orbiră pentru o clipă și își spuse în gând: Naiba să-i ia de turiști! Ramurile copacilor îi zgâriau ferestrele laterale. Câteva pietricele din criblură zburară în lături ca niște gloanțe.

– Ar fi trebuit să-i ajungem până acum. Poate că au luat-o pe alt drum, sau au altă vizuină...

Prea multe opțiuni, își spuse Cian, și apăsă pedala de accelerație.

– Nu poți să faci ceva? Un descântec de localizare?

– Nu am niciun fel de... Se propti cu mâna de bord când Cian luă o altă curbă. Stai! Apucă strâns crucea pe care o purta și își canalizează puterile spre ea. Și lumina i se răspândi în minte. Scut și simbol, îndrumați-mă! Lăsați-mă să văd!

Văzu leul de munte care alerga prin ploaie, cu crucea strălucind ca un bici de argint în jurul gâtului.

– Larkin e aproape. A rămas în urma noastră. O ține de-a lungul câmpului. A obosit.

Căută mai departe pipăind cu lumina ca și când ar fi fost degete.

– Glenna – și Moira vine cu ea. Nu au rămas în casă. Vin încoace. Are dureri.

– Nu mă pot ajuta. Unde este King?

– Nu-l găsesc. Este în întuneric.

– E mort?

– Nu știu. Nu pot să ajung la el.

Cian apăsă pe frână și suci volanul. Jaguarul se roti în loc, tot mai aproape și mai aproape de duba neagră care stătea de-a curmezișul drumului îngust. Se auzi un scrâșnet de cauciucuri și o bufnitură surdă când metalul se lovi de metal.

Cian sări afară înainte să se oprească mișcarea, cu sabia în mână. Când smuci ușa din față nu găsi nimic. Și pe nimeni.

– Este o femeie aici, strigă Hoyt. E rănită.

Blestemând, Cian ocoli mașina, deschise brusc ușile din spate. Era plin de sânge – sânge de om, îl

recunoscu după miros. Dar nu suficient pentru ca femeia să fie moartă.

– Cian, a fost muşcată, dar este în viaţă.

Cian privi peste umăr. Văzu femeia care zăcea pe drum. Sângele îi ţâşnea din cele două înţepături din gât.

– N-au reuşit s-o stoarcă, nu au avut destul timp. Reînvi-o! Fă-o să-şi revină, porunci Cian. Poţi să faci asta, dar mişcă-te repede. Au luat maşina. Au făcut schimb de maşini. Află ce fel de maşină avea.

– Are nevoie de ajutor.

– La naiba, o să trăiască sau o să moară. Ajut-o să-şi revină!

Hoyt puse degetele pe rană şi simţi arsura.

– Doamnă! Ascultă-mă! Trezeşte-te şi ascultă-mă!

Femeia se mişcă, apoi deschise ochii cu pupilele dilatate.

– Rory! Rory! Ajută-mă!

Cian îl dădu brutal pe Hoyt la o parte. Avea şi el anumite puteri.

– Uită-te la mine! Priveşte în mine! Se aplecă mai mult, până când privirea lui se fixă în ochii ei. Ce s-a întâmplat aici?

– O femeie... cu un pickup. Am crezut că are nevoie de ajutor. Rory a oprit. A coborât, şi ei... O, Domne, Rory!

–Ţi-au luat maşina. Ce maşină era?

– Albastră. BMW. Rory! L-au luat pe Rory. L-au luat! Nu e loc pentru tine. Aşa mi-au spus, şi m-au azvârlit jos. Râdeau.

Cian se îndreptă.

– Ajută-mă să dau maşina la o parte din drum. Au avut grijă să ia cheile.

– Nu putem s-o lăsăm aşa.

– Atunci n-ai decât să rămâi cu ea, dar ajută-mă să dau nenorocita asta de maşină la o parte.

Furia îl făcea pe Hoyt şi mai puternic şi maşina sări la un metru de şosea.

– Bine lucrat.

– Poate să moară aici! Nu e vinovată cu nimic!

– Nu va fi nici prima şi nici ultima. E război, ai uitat? se răsti Cian. Femeia reprezintă aşa-numitele pierderi colaterale. Ne-au oprit din drum şi au luat o maşină mai rapidă. Acum n-o să-i mai ajung până la peşteri.

Se întoarse către fratele lui şi se gândi o clipă.

– S-ar putea totuşi să am nevoie de tine.

– Dar n-am să las o femeie rănită la marginea drumului ca pe un câine bolnav.

Cian se urcă din nou în maşină, deschise compartimentul din centru şi scoase un telefon mobil. Vorbi la el pe scurt.

– Este un dispozitiv de comunicare, îi spuse el lui Hoyt şi aruncă telefonul la loc. Am cerut ajutor – garda călare şi ambulanța. Dacă rămâi aici cu ea nu faci decât să fii luat odată cu ea şi ți se vor pune întrebări la care nu poți să răspunzi. Deschise portbagajul şi scoase o pătură şi nişte ochi de pisică.

– Pune asta peste ea, îl instrui el pe Hoyt. O să aranjez eu astea. Acum el e momeala pentru noi, spuse Cian în timp ce aşeza ochii de pisică. Este momeală şi în acelaşi timp recompensa ei. Ştie că venim. Doreşte să venim.

– Atunci să n-o dezamăgim.

Ştiind că nu-i mai putea ajunge pe răpitori înainte de peşteri, Cian conduse cu mai multă grijă.

– A fost mai deşteaptă, mai agresivă şi mai dispusă să piardă din luptători. Aşadar, este în avantaj.

– Vom fi depăşiţi numeric.

– Aşa se întâmplă întotdeauna. Dar s-ar putea să fie dispusă să negocieze. Să ia ceva la schimb.

– Pe unul din noi în locul lui King.

– Voi sunteţi toţi o apă şi-un pământ. Pentru ea, un muritor e un muritor, aşa că nu reprezentaţi o valoare specială. Poate tu, pentru că respectă puterea şi tânjeşte după ea. Dar o să mă vrea mai degrabă pe mine.

– Eşti dispus să-ţi dai viaţa în schimbul vieţii lui.

– Pe mine n-o să mă omoare. Oricum, nu chiar imediat. O să vrea să-şi folosească mai întâi talentele. O să se desfete cu asta.

– Tortura!

– Şi persuasiunea. Dacă poate să mă facă să trec de partea ei, va fi o lovitură dură.

– Un om care îşi dă viaţa în schimbul vieţii prietenului lui nu se întoarce împotriva lui şi nu-l trădează. De ce ar gândi ea altfel?

– Pentru că suntem altfel de creaturi şi ea m-a făcut pe mine ceea ce sunt. Asta îi asigură un avantaj considerabil asupra mea.

– Nu, nu pe tine. Eu am să cred că te oferi în schimbul lui King, dar ea n-o să-ți dea crezare. Trebuie să mă oferi pe mine, spuse Hoyt după o clipă de reflecție.

– O, chiar aşa?

– N-am însemnat nimic pentru tine timp de nouă sute de ani. El reprezintă mai mult pentru tine decât mine. O să înțeleagă şi ea. Un om în schimbul unui magician. Un schimb avantajos pentru ea.

– Şi cum o să te creadă ea că te oferi în schimbul unui om pe care l-ai cunoscut acum o săptămână?

– O să creadă, pentru că o să ții un cuțit la gâtul meu.

Cian bătu cu degetele în volan.

– S-ar putea să meargă.

Ploaia se oprise şi ieşise luna când ajunseră ei la stânci. Se cățărară mult deasupra drumului de unde aruncau umbre lungi pe marea învolburată. Nu se auzea decât zgomotul valurilor care muşcau stâncile şi foşnetul aerului care semăna cu respirația zeilor. Nu se vedea nicio altă maşină, nici oameni şi nici alte creaturi. De-a lungul marginii dinspre mare a drumului se afla o balustradă. Dincolo de ea, jos, erau stâncile, marea şi labirintul peşterilor.

– O s-o ademenim să iasă, spuse Cian şi se apropie de margine. Dacă mergem jos, după ea, ne prinde în capcană, căci vom avea marea în spate. Mergem în sus şi o facem să vină după noi.

Începură să urce pe stâncile alunecoase şi prin iarba îmbibată de apă. La capătul drumului se vedea un far maritim, iar razele lui sfâşiau întunericul. Simțiră amândoi atacul înainte să perceapă mişcarea. Creatura sări din spatele stâncilor, cu colții dezgoliți. Cian se răsuci în loc, o izbi cu un umăr şi o zvârli pe drum în jos. Pentru a doua creatură folosi țepuşa de lemn pe care o avea la brâu. Apoi se întoarse către a treia, care părea să fie mai precaută decât tovarăşele ei.

– Spuneți-i stăpânei voastre că Cian McKenna vrea să vorbească cu ea.

Dinții răutăcioşi străluciră în lumina lunii.

– O să-ți bem sângele în noaptea asta.

– Sau o să muriți flămânzi de mâna lui Lilith pentru că nu i-ați transmis mesajul. Creatura se topi în întuneric.

– S-ar putea să mai fie şi alții acolo, sus, presupuse Hoyt.

– Puțin probabil. Lilith se aşteaptă ca noi să luăm cu asalt peşterile şi nu să mergem în vârful stâncilor ca să negociem soarta ostaticilor. Va fi intrigată şi asta o va determina să vină încoace.

Aşa că urcară şi mai sus, spre un platou mai înalt, spre locul unde cândva Hoyt o înfruntase pe Lilith, iar ea îl transformase în vampir pe fratele lui.

– Va aprecia ironia alegerii locului.

– Aşa se pare. Hoyt îşi ascunse crucea la piept, sub cămaşă. Aerul acesta. Şi noaptea. Acesta a fost cândva locul meu, locul unde puteam să invoc puterea cu un singur gând.

– Să sperăm că încă mai poți. Cian îşi scoase cuțitul. Aşază-te în genunchi. Puse vârful cuțitului pe gâtul lui Hoyt şi urmări picătura subțire de sânge care se scurgea pe el. Acum.

– Aşadar, totul nu este decât o opțiune.

– Întotdeauna este vorba de opțiuni. M-ai fi putut omorî aici dacă ai fi vrut.

– Te-aş fi salvat aici, dacă aş fi putut.

– Ei bine, n-ai făcut nici una, nici alta, aşa e?

Scoase cuțitul din teaca lui Hoyt şi îl puse în V peste lama cuțitului lui la gâtul lui Hoyt.

– Stai în genunchi!

Hoyt îngenunche cu lamele reci ale cuțitelor la gât.

– Ce noapte frumoasă!

Lilith păşi în lumina lunii. Purta o culoare verde ca smaraldul şi îşi lăsase părul pe umeri ca nişte raze de soare.

– Lilith! Nu ne-am văzut de mult!

– De prea mult timp. Mătasea foşni când Lilith păşi înainte. Ai făcut tot acest drum ca să-mi aduci un dar?

– Am venit să facem un schimb, o corectă Cian. Cheamă-ți dulăii înapoi, îi spuse el calm. Sau îl ucid pe el şi pe urmă şi pe ei, iar tu nu te alegi cu nimic.

– Ce puternic eşti! Făcu un gest către vampirii care se înghesuiau lângă ea. Ai crescut. Nu erai decât un mic cățeluş atunci când ți-am oferit darul. Iar acum, ia te uită, arăți ca un lup tânăr. Îmi place.

– Şi e tot câinele tău, se stropşi Hoyt.

– A, puternicul magician este îngenuncheat! Şi asta îmi place. M-ai însemnat. Îşi desfăcu veşmântul ca să-i arate lui Hoyt pentagrama incrustată peste inima ei. Mi-a provocat dureri mai bine de zece ani la rând. Iar cicatricea nu mai dispare. Pentru asta ți-am rămas datoare. Spune-mi, Cian, cum ai reuşit să-l aduci aici?

– Îşi închipuie că e fratele meu. A fost uşor.

– Ți-a luat viața! E numai minciună şi moarte.

Cian zâmbi peste capul lui Hoyt.

– Asta îmi place mie la ea. Ți-l dau pe acesta în schimbul omului pe care l-ai luat. Am nevoie de el şi îmi este credincios. Îl vreau înapoi.

– Dar este mult mai mare decât acesta. Mă pot înfrupta mai mult din el!

– Da, însă nu are nicio putere. Este un muritor obişnuit. Îți dau în schimb un magician.

– Încă îi mai iubeşti pe oameni!

– Aşa cum ți-am spus, am nevoie de el. Ştii tu cât de greu este şi cât timp durează până îți formezi un servitor uman? Îl vreau înapoi. Nimeni nu fură de la mine. Nici tu, nici altcineva!

– O să mai discutăm. Adu-l jos! Mi-am modernizat peşterile. Am tot confortul. Gustăm şi noi câte ceva. Am un student rubensian de mâncare – un elvețian. Îl împărțim pe din două. O, stai o

clipă! Izbucni într-un râs muzical. Am auzit că în ultima vreme te hrăneşti cu sânge de porc.

– Nu trebuie să crezi toate zvonurile.

Cian ridică intenționat cuțitul cu care îl crestase puțin pe Hoyt şi linse cu limba lama însângerată.

Acest prim gust de sânge uman după un post atât de lung îi înroşi ochii şi îi ațâță şi mai mult foamea.

– Dar n-am trăit atâta vreme pe lumea asta ca să rămân un prost. Nu-ți fac decât o singură dată o asemenea ofertă, Lilith. Adu-mi omul încoace şi ia magicianul.

– Cum pot să am încredere în tine, dragul meu? Îi omori pe cei ca noi.

– Omor ce vreau şi când vreau. Aşa cum faci şi tu.

– Ai trecut de partea lor. A oamenilor. Complotezi împotriva mea.

– Atâta timp cât m-a amuzat. Dar a devenit plictisitor şi scump. Dă-mi omul şi ia-l pe acesta. Şi în semn de apreciere, te invit la mine acasă. Putem benchetui mâncându-i pe ceilalți.

Hoyt smuci capul şi lama muşcă adânc. Înjură în galeză, înăbuşindu-şi vocea.

– Simt mirosul puterii în sângele acesta, spuse Lilith. Minunat!

– Dacă mai faci un pas, îi tai jugulara şi s-a terminat cu el.

– Ai fi în stare? Lilith zâmbi. M-aş mira. Asta este ceea ce doreşti? Lilith făcu un gest cu mâna.

La marginea stâncii, acolo unde se afla farul, Cian îl văzu pe King între doi vampiri care îl ţineau strâns. Este în viaţă, spuse ea încet. Fireşte, trebuie să mă crezi pe cuvânt, la fel cum şi eu trebuie să te cred pe tine că ai să mi-l dai pe acesta ca pe un mic cadou frumos împachetat în hârtie foşnitoare. Hai să jucăm jocul.

Lilith îşi ridică fusta şi se răsuci în loc.

– Ucide-l şi îţi dau omul. Ia-i viaţa fratelui tău, dar nu cu cuţitele. Ucide-l aşa cum fac cei de seama ta. Înfruptă-te din sângele lui şi omul este al tău.

– Mai întâi adu-mi omul!

Lilith şovăi, şi fustele îi foşniră nervoase.

– Prea bine! Ridică mai întâi un braţ, apoi pe celălalt.

Cian slăbi apăsarea cuţitelor pe gâtul lui Hoyt, în timp ce vampirii începură să-l târască pe King înainte. Îi dădură drumul şi îl azvârliră peste margine cu o lovitură puternică.

– Hopa sus! Ochii lui Lilith străluceau de încântare. Minunat! Acum presupun că va trebui să te ţii de cuvânt şi să-l ucizi pe fratele tău!

Cu un muget sălbatic, Cian se năpusti înainte. Lilith se ridică şi îşi desfăcu mantia ca nişte aripi.

– Ia-i! strigă ea. Şi adu-i la mine! Apoi dispăru.

Cian schimbă priza de pe cuţite în timp ce Hoyt sări în sus, scoţând ţepuşele de lemn pe care le avea la şold. Săgeţile începură să zboare prin aer. Înainte ca Cian să poată aplica prima lovitură, o jumătate de duzină de vampiri se prefăcuseră în cenuşă, suflaţi de vânt pe mare.

– Mai vin şi alţii! strigă Moira de la adăpostul copacilor. Trebuie să plecăm imediat. Pe aici. Repede!

Retragerea avea un gust amar, care le ardea gâtlejurile. Dar alternativa ar fi însemnat moartea. Aşa că renunţară la luptă. Când ajunseră la maşină, Hoyt apucă mâna fratelui său:

– Cian...

– Nu acum.

Se aruncă înăuntru şi îi privi pe ceilalţi care se înghesuiau în dubiţă.

Parcurseră drumul lung până acasă în tăcere, rumegându-şi mânia şi frustrarea.

Glenna nu plângea. Durerea era prea profundă pentru a vărsa lacrimi. Conducea ca într-un fel de transă, iar trupul îi zvâcnea de durere, mintea îi amorţise. Şi ştia că asta e laşitate, ceea ce o înfuria şi mai tare.

– Nu a fost vina ta, auzi ea vocea Moirei, dar nu fu în stare să-i răspundă. Îl simţi pe Larkin care îi atingea umărul, ca s-o aline. Dar era prea amorţită ca să mai reacţioneze. Şi când Moira se duse în spate, alături de Larkin, ca s-o lase singură, nu simţi decât o vagă uşurare. Intră în pădure, manevrând cu grijă pe drumeagul îngust. În faţa casei unde ardeau luminile opri motorul şi stinse farurile. Întinse mâna spre portieră.

Aceasta se deschise cu o smucitură, Glenna fu smulsă afară şi răsucită cu putere, ţinută sus, la câţiva centimetri de pământ.

– Spune-mi ce mă opreşte să nu-ți frâng gâtul şi să terminăm o dată pentru totdeauna, urlă Cian.

– Nu ştiu.

Hoyt ajunse primul la ei şi fu trimis înapoi cu o lovitură puternică cu dosul palmei.

– Nu, îl opri ea pe Hoyt înainte ca acesta să mai atace o dată. Nu e vina lui. Te rog, nu! îi spuse apoi lui Larkin.

– Crezi că asta mă emoționează?

Glenna privi din nou în ochii lui Cian:

– Nu. De ce te-ar emoționa? Era al tău şi eu l-am ucis.

– Nu a fost vina ei, strigă Moira şi apucă brațul lui Cian, dar nu reuşi să-l clintească din loc. Nu e vina ei!

– Las-o să spună ea!

– Nu poate. Nu vezi că este grav rănită? Nu m-a lăsat să-i pansez rana înainte să plecăm după voi. Trebuie să intrăm în casă. Dacă ne atacă acum, suntem morți cu toții.

– Dacă îi faci vreun rău, spuse Hoyt calm, te ucid.

– Asta e tot ce ştiți? interveni Glenna rostind cuvintele în şoaptă, cu amărăciune. Numai moarte? Numai despre asta vom vorbi mereu?

Hoyt desfăcu brațele şi o scoase din mâinile lui Cian. Îi şopti ceva în galeză, în timp ce o ducea în casă.

– Ai să vii şi tu şi ai să asculți, spuse Moira, punând mâna pe brațul lui Cian. Merită atâta lucru.

– Să nu-mi spui mie cc merită el. Se eliberă brusc din strânsoarea ei cu o forță care o azvârli doi pași înapoi. Nu știi nimic.

– Știu mai multe decât îți închipui. Îl lăsă și-l urmă pe Hoyt în casă.

– N-am putut să-i ajung din urmă, spuse Larkin cu privirile în pământ. Nu am fost suficient de rapid. Deschise ușile din spate și scoase armele neîncărcate. Nu mă pot transforma într-o mașină dintr-astea. Trânti din nou portiera. Nu mă pot transforma decât în ființe vii. Și nici măcar leul de munte nu i-a putut prinde din urmă.

Cian nu mai spuse nimic și intră în casă.

O puseseră pe Glenna pe canapeaua din salonul principal. Ținea ochii închiși, avea fața palidă și pielea umedă și lipicioasă. Vânătăile de pe maxilarul ei păreau livide. La colțul gurii i se uscase un firicel de sânge.

Hoyt îi mișcă cu blândețe brațul. Nu era rupt, își spuse el ușurat. Răsucit rău, dar nu rupt. Încercând să nu-i provoace durere, îi scoase bluza și descoperi alte vânătăi pe umăr, pe piept și pe coapse.

– Știu de ce are nevoie, exclamă Moira și o luă la fugă.

– Nu are fracturi. Mâinile lui Hoyt îi pipăiră coastele. E bine că nu are nimic rupt.

– Are noroc că îi mai stă capul pe umeri, spuse Cian și se duse direct la bufet de unde scoase o sticlă de whisky. Bău direct din sticlă.

– Are răni în suflet. Unele dintre ele foarte dureroase.

– Aşa îi trebuie, dacă nu înțelege că n-are voie să iasă din casă.

– Nu a ieşit, spuse Moira care venea în fugă, cu trusa Glennei în mână. Nu aşa cum crezi tu.

– Doar nu vrei să mă faci să cred că King a ieşit afară şi ea a sărit în apărarea lui?

– El a ieşit după mine, spuse Glenna deschizând ochii care deveniseră sticloşi de durere. Şi l-au luat.

– Linişte, porunci Hoyt. Moira, am nevoie de tine aici.

– O să folosim asta. Alese o sticluță. E un leac bun împotriva vânătăilor.

După ce îi dădu sticla, îngenunche şi îşi puse mâinile uşor pe pieptul Glennei.

– Invoc puterile pe care le am ca să-ți alin durerea. Căldură pentru a vindeca şi a nu mai face rău, luați de aici durerea provocată. Aruncă o privire blândă către Glenna. Ajută-mă! Nu mă pricep prea bine.

Glenna îşi puse palma peste mâna Moirei şi închise ochii. Când Hoyt îşi aşează şi el palma peste mâinile lor pentru a completa triada, Glenna trase aer în piept şi îi dădu apoi drumul cu un geamăt. Moira vru să-şi retragă mâna, însă Glenna o strânse tare şi nu-i dădu drumul.

– Uneori vindecarea doare, reuşi ea să rostească. Uneori chiar aşa trebuie. Mai spune o dată descântecul. De trei ori.

Moira se conformă şi sudoarea acoperi fruntea Glennei, dar vânătăile începură să se

estompeze puțin, căpătând nuanțele care prefigurau vindecarea.

– Da, e mai bine, mulțumesc.

– Bea o picătură de whisky, spuse Moira.

– Nu, mai bine nu. Încercând să-şi controleze respirația, Glenna se ridică într-un cot. Ajută-mă să mă ridic. Trebuie să văd cât de rău este.

– Lasă-mă să mă ocup eu de asta. Hoyt îşi trecu uşor degetele peste fața ei. Iar ea îl apucă de mână. Şi lacrimile țâşniră singure fără să le mai poată opri.

– Îmi pare rău!

– Nu e vina ta, Glenna.

– Dar a cui? interveni Cian, iar Moira sări în picioare.

– Nu purta crucea! Băgă mâna în buzunar o scoase şi o ridică. Şi-a scos-o când s-a dus sus şi nu şi-a mai pus-o la loc.

– Îmi arăta nişte mişcări de lupte, spuse Larkin. Şi îl stânjenea, aşa mi-a spus. Probabil că a uitat de ea.

– Dar nu avea de gând să iasă din casă şi nici nu ar fi ieşit dacă n-ar fi fost ea!

– A greşit, spuse Moira şi lăsă crucea pe masă. Glenna, trebuie să ştie adevărul. Adevărul este mai puțin dureros.

– S-a gândit, probabil că a crezut că am s-o las înăuntru sau am să ies afară. Dar am fost o proastă, aşa că nu e nicio diferență! Şi el a murit din cauza mea.

Cian mai luă o înghițitură de whisky.

– Spune-mi de ce a murit.

– Fata a bătut la uşă. N-ar fi trebuit să deschid, dar am văzut că este o femeie. O fată tânără cu o hartă în mână. Nu aveam de gând să ies sau s-o invit pe ea înăuntru, jur că nu! A spus că s-a rătăcit. Şi vorbea cu accent franţuzesc. Era fermecătoare, dar ştiam... am simţit. Şi n-am rezistat tentaţiei de a mă distra cu ea. O, Doamne, spuse ea şi lacrimile îi ţâşniră din nou din ochi. Ce proastă am fost! Ce îngâmfată!

Respiră adânc.

– A spus că o cheamă Lora.

– Lora! Cian lăsă sticla în jos. Tânără, atrăgătoare, cu accent franţuzesc?

– Da. O cunoşti?

– Da. Bău din nou. Da, o cunosc.

– Am ghicit ce este. Nu ştiu cum, dar mi-am dat seama. Ar fi trebuit să-i închid pur şi simplu uşa în nas. Dar mă gândeam că poate mă înşel şi atunci am decis să-i arăt drumul şi să scap de ea. Tocmai mă pregăteam să fac asta, când King a urlat şi a coborât în fugă scările. M-am întors speriată şi am dat dovadă de neglijenţă. M-a apucat de păr. Şi m-a tras afară de păr.

– Totul s-a întâmplat foarte repede, continuă Moira. Eu eram în spatele lui King şi parcă nici n-am văzut mişcarea ei. A vampirului. King s-a dus afară la ei, dar acolo erau mai mulţi. Patru sau cinci. Erau ca nişte fulgere.

Moira îşi turnă o gură de whisky şi îl dădu pe gât ca să-şi recapete calmul.

– S-au năpustit asupra lui cu toţii şi el a strigat la Glenna să intre înăuntru. Dar ea s-a ridicat şi

s-a dus spre el ca să-l ajute. Femeia-vampir a izbit-o şi a împins-o înapoi, ca şi cum ar fi fost o jucărie. A încercat să-l ajute, deşi era rănită. Poate că a fost neglijentă, dar şi lui i se poate reproşa acelaşi lucru.

Moira luă din nou crucea.

– Şi a plătit un preţ cumplit pentru neglijenţa lui. Un preţ cumplit pentru că a apărat un prieten.

Cu ajutorul lui Hoyt, Glenna se ridică în picioare.

– Nu este suficient să spun că îmi pare rău. Ştiu ce însemna pentru tine.

– N-ai cum să ştii.

– Cred că ştiu ce a însemnat nu numai pentru tine, dar şi pentru noi toţi. Şi ştiu că a murit din cauza mea. Am să trăiesc cu povara asta toată viaţa mea.

– Şi eu la fel. Dar ghinionul meu este că voi trăi mult mai mult decât tine.

Cian luă sticla de whisky şi ieşi.

16

În clipa dintre somn şi trezie văzu sclipirea unor lumânări şi apoi nimic. Simţea căldura plăcută a cearşafurilor şi parfumul lor de levănţică. Dar momentul trecu şi Glenna îşi reaminti totul. King era mort; monştrii îl azvârliseră în mare cu aceeaşi nepăsare cu care aruncă copiii pietricele în apa unui lac. Se dusese singură sus, din proprie iniţiativă, ca să caute uitarea în somn.

Privea la lumina pâlpâitoare a lumânărilor şi se întreba dacă va mai putea vreodată să doarmă pe întuneric. Dacă se va mai putea vreodată gândi la apropierea nopții fără a se teme de apariția lor. Să se plimbe fără teamă sub clar de lună? Va mai cunoaşte vreodată simplitatea acestor trăiri? Sau poate că până şi o zi ploioasă îi va da fiori de gheață pe şira spinării?

Îşi întoarse capul pe pernă. Şi îi văzu silueta conturată în lumina de argint care intra pe fereastră din grădina cu ierburi de leac. Stătea de veghe în noapte, îşi spuse ea. Îi veghea pe toți. Indiferent ce povară aveau ei de dus, a lui era mult mai grea. Şi cu toate acestea, venise şi se interpusese între ea şi întuneric.

– Hoyt!

Se ridică în şezut şi întinse mâinile către el.

– N-am vrut să te trezesc, spuse el şi se apropie de ea, îi luă mâinile şi îi studie fața în lumina slabă. Te doare?

– Nu, mi-a trecut, cel puțin deocamdată. Trebuie să vă mulțumesc ție şi Moirei pentru asta.

– Te-ai ajutat şi tu singură la fel de mult cât te-am ajutat noi. Şi ți-a făcut bine somnul.

– Nu pleca, te rog. Ce face Cian?

– Nu ştiu. Aruncă o privire neliniştită către uşă. S-a închis la el în cameră cu sticla de whisky.

O privi intens, apoi îi dădu părul pe spate şi îi întoarse fața spre el ca să examineze mai atent vânătăile.

– Facem în seara asta tot ce putem, pentru ca să mai scăpăm de dureri.

– Nu i-ar fi dat drumul niciodată. Nu i-ar fi dat niciodată drumul lui King. Indiferent ce am fi făcut noi.

– Nu.

Se aşează pe marginea patului.

– Probabil că, undeva în sufletul lui, Cian ştia acest lucru, dar trebuia să încerce. La fel cum am făcut şi noi.

Prefăcându-se că este obiect de negociere, îşi aminti ea explicația pe care le-o dăduse Hoyt cu privire la cele întâmplate pe stâncă.

– Acum ştim cu toții că aici nu începe tocmeală, continuă el. Eşti suficient de puternică să asculți ceea ce am să-ți spun?

– Da.

– Am pierdut pe unul dintre ai noştri. Unul dintre cei şase despre care ni s-a spus că avem nevoie pentru a duce această luptă, pentru a câştiga acest război. Nu ştiu ce înseamnă asta.

– Luptătorul! Poate că asta înseamnă că trebuie să devenim cu toții luptători. Luptători mai buni. În noaptea asta, Hoyt, am distrus ceea ce cândva a fost o ființă umană. Pot face asta din nou. Dar cu mai multă pricepere. Cu mai multă pricepere cu fiecare zi ce trece. L-a luat pe unul dintre noi şi îşi închipuie că asta o să ne slăbească sau o să ne înspăimânte. Dar se înşală. O să-i arătăm că se înşală.

– Eu trebuie să conduc această luptă. Tu ai talente deosebite în magie. Vei lucra în turn cu armele, scuturile, descântecele. Un cerc protector ca să...

– Stai puțin! Glenna ridică o mână. Asta va fi sarcina mea? Sunt consemnată în turn... ca fecioara Rapunzel?

– Nu știu cine este această persoană.

– O altă femeie neajutorată care așteaptă să fie salvată. O să mă concentrez asupra magiei și am să lucrez mai intens și mai mult timp. Dar n-am să neglijez nici antrenamentul. Nu am de gând să stau în turn cât e ziua de lungă cu oala și cristalele mele și să scriu descântece în timp ce voi toți ceilalți vă luptați.

– Dar ai participat astăzi la prima ta luptă și a fost cât pe-aci să fii ucisă.

– Trebuia să-mi acorzi ceva mai mult respect, ținând seama de forțele cu care ne confruntam. Am fost chemată aici la fel ca toți ceilalți. Nu am de gând să mă ascund.

– Dacă îți folosești puterile nu înseamnă că te ascunzi. Eu am primit misiunea de a conduce această armată...

– A, foarte bine, atunci să-ți pun câteva trese și să-ți spun „Domnule colonel"!

– De ce ești așa de supărată?

– Nu vreau să mă protejezi! Nu vreau să mă prețuiești așa de mult!

– Să nu te prețuiesc?!

Hoyt sări în picioare şi lumina roşie a focului i se reflectă pe chip.

– Te prețuiesc aproape mai mult decât pot spune. Am suferit deja mari pierderi. Am văzut cum a fost luat de lângă mine fratele meu, cel cu care am stat împreună în pântecul mamei. Am văzut mormintele familiei mele. Nu vreau să te văd şi pe tine doborâtă de aceste creaturi – tu, care eşti singura mea lumină în toate acestea. Nu vreau să-ți rişti viața din nou. Nu vreau să stau şi la mormântul tău.

– Dar tu poți să-ți rişti viața? Eu pot să stau la mormântul tău?

– Eu sunt bărbat.

O spusese simplu, aşa cum un adult spune unui copil că cerul este albastru, şi Glenna nu putu rosti niciun cuvânt timp de zece secunde. Apoi se propti mai bine în perne.

– Singurul motiv pentru care nu încerc să te transform într-un măgar care rage chiar în clipa aceasta este că îți acord anumite circumstanțe atenuante, dat fiind faptul că vii dintr-o epocă neluminată.

– Ne... neluminată?

– Dă-mi voie să te conectez la epoca mea, Merlin. Femeile sunt egale cu bărbații. Muncim, mergem la luptă, votăm şi, mai presus de orice, ne luăm propriile decizii în legătură cu propriile noastre vieți, cu trupurile noastre, cu mintea noastră. Aici nu domnesc bărbații.

– N-am cunoscut niciodată o lume în care să nu domnească bărbații, murmură el. Ca forță fizică, Glenna, nu sunteți egale.

– Compensăm aceasta cu alte avantaje.

– Indiferent cât de ageră ar fi mintea voastră, trupurile voastre sunt fragile. Ele sunt făcute ca să poarte copii.

– Tocmai te-ai contrazis! Dacă bărbații ar trebui să aducă pe lume copii, lumea ar fi luat sfârşit cu mult timp în urmă fără niciun ajutor din partea unor vampiri în căutare de glorie. Şi dă-mi voie să-ți atrag atenția că cea care produce toată această tevatură este o femeie.

– Asta vine în sprijinul celor spuse de mine.

– Nu, nu vine, aşa că las-o baltă! Şi cea care ne-a adus pe noi toți laolaltă este o femeie, aşa că eşti depăşit numeric. Şi mai am şi altă muniție, dar este o conversație ridicolă care îmi produce dureri de cap.

– Trebuie să te odihneşti şi mai vorbim mâine.

– Nu am de gând să mă odihnesc şi nu mai discutăm despre asta mâine.

Singura lui lumină? se întrebă el. Uneori era ca o rază de lumină supărătoare care îi ardea ochii.

– Eşti o femeie încăpățânată şi exasperantă.

– Da. Acum zâmbea şi îi întinse mâinile. Stai jos aici, vrei? Îți faci griji pentru mine şi din cauza mea. Înțeleg şi apreciez acest lucru.

– Dacă ai face ce-ți spun eu mi-ar fi mai uşor. Îi luă mâinile şi le duse la buze. Aş avea mintea mai uşurată şi aş fi un lider mai bun.

– O, asta e minunat! Glenna îşi trase uşor mâinile şi îl împunse în piept. Foarte bine. Femeile sunt cele care recurg la trucuri.

– Nu sunt trucuri, este purul adevăr.

– Cere-mi orice altceva, Hoyt, şi am să încerc să-ţi satisfac dorinţa. Dar nu-mi cere lucrul acesta, Hoyt. Şi eu îmi fac griji pentru tine. Pentru noi toţi. Şi îmi pun mereu întrebarea ce pot să fac, de ce anume sunt în stare. Şi mă întreb de ce în lumea asta – în toate lumile – noi suntem cei care trebuie să facem acest lucru. Dar asta nu schimbă nimic. Noi suntem cei aleşi. Şi am pierdut deja un om foarte bun.

– Dacă te pierd pe tine... Glenna, simt un gol în mine numai la gândul acesta.

Uneori femeia trebuie să fie mai puternică, ştia şi ea lucrul acesta.

– Sunt aşa de multe lumi şi atât de multe căi. Nu cred că o să ne mai pierdem vreodată unul pe altul. Ceea ce am acum este mai mult decât am avut eu vreodată. Cred că ne face mai buni decât eram. Poate că şi din cauza asta ne aflăm aici. Să ne găsim unul pe altul.

Se rezemă de el şi oftă când braţele lui o înlănţuiră.

– Stai cu mine! Vino şi întinde-te lângă mine. Iubeşte-mă!

– Trebuie să te faci bine.

– Da. Îl trase în jos spre ea şi îl sărută uşor pe buze. O să mă fac.

Hoyt spera că o poate înconjura cu tandrețea de care avea ea nevoie. Dorea să-i ofere magia acestui lucru.

– Atunci încet! Depuse sărutări uşoare pe obrazul învinețit. Încet!

Nu-şi folosea decât buzele şi îi săruta gura, fața, gâtul. Dădu la o parte cămaşa uşoară pe care o purta ca să coboare cu sărutările pe sânii ei, peste vânătăile ei. Moi ca atingerea aripilor de pasăre, buze şi degete uşoare ca să-i aline mintea şi trupul şi să le ațâțe. Şi când ochii li se întâlniră, ştiu mai mult decât ştiuse vreodată. Şi o cuprinse mai mult decât o posedă. O ridică pe o pernă de aer şi lumină de argint, făcând vrăji în patul lor. De jur împrejurul camerei, lumânările se aprinseră scoțând un sunet ca un oftat uşor. Şi lumina în care erau scăldați era ca o ploaie de aur topit.

– Ce frumos e! Îl luă de mâini în timp ce pluteau şi închise ochii pentru a gusta bucuria acelei clipe. Ce frumos este!

– Ți-aş da tot ce am şi nu mi s-ar părea de-ajuns.

– Greşeşti. E totul!

Mai mult decât plăcere, mai mult decât patimă. Oare el ştia ce face din ea când buzele lui le atingeau pe ale ei? Nimic din ceea ce înfruntau, nici teroarea şi nici durerea, nici moartea şi nici damnarea nu puteau depăşi aceasta. Lumina dinlăuntrul ei era ca o făclie călăuzitoare şi niciodată nu avea să mai fie întuneric.

Aceasta era viața cu tot ce avea ea mai dulce și mai generos. Gustul lui era un balsam pentru sufletul ei, așa după cum atingerea lui îi trezea dorințe. Se lipi de el, ridică brațele, întoarse palmele. Petale de trandafiri, albe ca zăpada, căzeau în jos ca o ploaie. Glenna zâmbi când el o pătrunse și începură să se miște împreună, alunecând ca pe mătase. Lumina și aerul, mireasma și senzațiile făceau ca trupurile și sufletele lor să se înalțe și să coboare la unison.

Și încă o dată degetele lor se încleștară, și încă o dată buzele li se întâlniră. Și în timp ce pluteau împreună, dragostea îi tămădui pe amândoi.

În bucătărie, Moira stătea nedumerită în fața unei conserve de supă. Nimeni nu mâncase și era decisă să facă ceva de mâncare înainte să se trezească Glenna. Reușise să facă ceai, și atunci avusese o vedenie.

Îl văzuse pe King cum deschidea micul cilindru cu mașina aceea care făcea un zgomot neplăcut. Încercase de trei ori s-o pună și ea în funcțiune, de fiecare dată fără rezultat. Acum se gândea foarte serios să-și ia sabia și s-o deschidă cum știa ea. Cunoștea câteva descântece de bucătărie – cam puțin, recunoscu ea. Se uită în jur ca să fie sigură că e singură și o vizualiză deschisă. Cutia alunecă pe masă, dar rămase în continuare închisă.

– Foarte bine, încă o dată.

Se aplecă, examină deschizătorul care era ataşat în partea de jos a bufetului. Dacă ar fi avut instrumentele potrivite, ar fi putut să-l desfacă şi să înţeleagă cum funcţionează. Îi plăcea la nebunie să demonteze lucrurile. Dar dacă ar fi avut instrumentele potrivite, ar fi putut să deschidă şi conserva.

Se ridică, îşi aranjă părul şi îşi îndreptă umerii. Mormăind în sinea ei, încercă din nou să pornească maşina. De astă dată, când aceasta urlă, cutia se răsuci. Bătu din palme încântată, apoi se aplecă din nou să vadă cum funcţionează. Isteaţă maşină, îşi spuse ea. La fel ca multe alte lucruri de aici! Se întreba dacă i se va permite vreodată să conducă maşina. King spusese că o s-o înveţe să şofeze.

Buzele începură să-i tremure când îşi aminti de el şi strânse mai tare din ele. Se rugă ca moartea lui să fi fost rapidă şi suferinţa scurtă. Mâine-dimineaţă va pune o piatră în cimitirul pe care îl văzuse pe când se plimba împreună cu Larkin. Şi când se va întoarce în Geall, va mai ridica una şi îi va cere harpistului să compună un cântec pentru el.

Goli conţinutul într-o oală şi o puse pe arzător, pornindu-l aşa cum o învăţase Glenna. Trebuiau să mănânce. Durerea şi foamea îi slăbeau şi slăbiciunea îi transforma într-o pradă uşoară. Pâine, decise ea. Le trebuie puţină pâine. O să fie o masă simplă, dar consistentă. Se îndreptă către cămară şi se dădu înapoi când îl văzu pe Cian în dreptul uşii. Se rezemă de cadrul uşii, cu sticla goală de whisky în mână.

– O gustare la miezul nopții? Dinții lui albi străluciră când zâmbi. Nu mi-ar strica nici mie.

– Nimeni n-a mâncat. M-am gândit că ar fi cazul.

– Mereu îți merge mintea, micuță regină? Nu-ți stă o clipă locului.

Băuse prea mult whisky şi vocea i se îngroşase, iar ochii i se înceţoşaseră. Dar se simțea în ei şi durere.

– Stai jos, până nu te prăbuşeşti.

– Mulțumesc pentru o invitație atât de amabilă în propria mea casă. Dar am venit jos ca să-mi iau încă o sticlă. O scutură pe cea pe care o ținea în mână. Se pare că cineva a terminat-o pe asta.

– N-ai decât să-ți bei şi mințile dacă vrei. Dar ar trebui să şi mănânci ceva. Ştiu că mănânci, te-am văzut. Şi eu mi-am dat osteneala să pregătesc ceva de mâncare.

Cian aruncă o privire spre masă şi mirosi.

– Ai deschis o cutie de supă.

– Îmi pare rău că nu am avut timp să tai vițelul cel gras. Aşa că trebuie să te mulțumeşti cu asta.

Moira se întoarse să-şi vadă de treabă apoi rămase nemişcată când îl simți în spatele ei. Degetele lui îi mângâiau gâtul într-o parte, uşoare ca aripile unei molii.

– M-am gândit din când în când ce gust ai.

E beat, supărat şi trist, îşi spuse ea. Toate acestea la un loc îl făceau periculos. Iar dacă va observa că îi este frică, va fi încă şi mai periculos.

– Stai în calea mea.

– Încă nu.

– N-am timp pentru beţivani. Poate că tu nu vrei mâncare, dar Glenna are nevoie de ea ca să se întremeze.

– Aş zice că se simte suficient de puternică. Din vocea lui răzbătea amărăciunea. N-ai văzut cum a strălucit lumina ceva mai înainte.

– Ba da. Nu înţeleg ce legătură are asta cu Glenna.

– Înseamnă că ea şi cu fratele meu au făcut o partidă împreună. Sex, spuse el când ea se albi la faţă. Puţin sex în pielea goală, asezonat cu transpiraţie şi gâfâieli. A, roşeşti!

Cian râse şi se apropie mai mult.

– Şi tot sângele acesta delicios sub piele. Încântător.

– Încetează!

– Cândva îmi plăcea felul în care tremurau, aşa cum faci tu acum. Face sângele şi mai fierbinte şi măreşte plăcerea. Aproape că am uitat cum este.

– Miroşi a whisky. Stai jos şi îţi aduc o farfurie.

– N-am nevoie de nenorocita aia de supă! Nu m-ar deranja puţin sex transpirat, dar se pare că sunt prea beat pentru asta. Ei bine, atunci am să-mi iau o altă sticlă şi am să termin treaba.

– Cian, Cian! Oamenii vin unii la alţii când suferă, când se confruntă cu moartea. Nu este lipsă de respect, este o nevoie.

– Nu e cazul să-mi ţii mie predici despre sex. Ştiu mai multe despre asta decât îţi poţi tu imagina. Despre plăcerile şi durerile şi scopurile lui.

– Oamenii se apucă şi de băutură, dar nu e sănătos. Ştiu ce a însemnat pentru tine.

– Nu ştii.

– A stat de vorbă cu mine mai mult decât cu alţii, aşa cred, pentru că mie îmi place să ascult. Mi-a spus cum l-ai găsit, cu mulţi ani în urmă, şi ce ai făcut pentru el.

– M-am amuzat.

– Încetează! Tonul de comandă pe care îl moştenise îi răzbătea din voce. Asta este o lipsă de respect faţă de un om care a fost prietenul meu. Şi ţie ţi-a fost ca un fiu. Prieten şi frate. Toate acestea. Vreau să pun o piatră mâine pentru el. Aş putea să aştept până la apusul soarelui, când poţi să ieşi şi tu afară şi...

– Ce-mi pasă mie de pietre? spuse el şi plecă.

Glenna era aşa de bucuroasă că ieşise soarele, încât aproape că îi venea să plângă. Mai erau câţiva nori, dar razele soarelui îi străpungeau uşor aruncând apoi lumini şi umbre pe pământ. Încă o mai durea totul, şi trupul şi inima. Dar era în stare să facă faţă durerii. Îşi luă unul din aparatele de fotografiat şi ieşi afară, ca să-şi scalde faţa în soare. Fermecată de muzica naturii, se îndreptă către pârâu. Apoi se aşeză pe malul lui şi se lăsă învăluită de razele soarelui.

Păsărelele cântau în aerul parfumat de mireasma florilor. Parcă vedea degeţelii roşii cum dansează uşor în briza blândă. Pentru o clipă, i se păru că pământul de sub ea oftează şi şopteşte

încântat şi el de frumusețea acelei zile. Durerea venea şi se ducea, Glenna ştia bine. Dar astăzi era lumină. Şi lumea mai avea destulă magie în ea. O umbră se apropie de ea, Glenna întoarse capul, o văzu pe Moira şi îi zâmbi.

– Cum te simți în dimineața asta?

– Mai bine, spuse Glenna. Mă mai doare tot corpul şi sunt cam înțepenită, poate şi puțin amețită, dar e mai bine.

Se întoarse să studieze tunica şi pantalonii Moirei.

– Trebuie să-ți facem rost de nişte haine.

– Astea sunt destul de bune.

– Poate o să mergem în oraş să vedem ce putem găsi.

– Nu am cu ce să plătesc.

– La asta serveşte cardul VISA. Îți fac eu cinste. Se întinse din nou şi închise ochii. Nu credeam că s-a mai trezit cineva.

– Larkin a luat calul să alerge puțin cu el. O să le facă bine la amândoi. Cred că n-a dormit deloc.

– Probabil că niciunul dintre noi nu a dormit ca lumea. Mă gândeam că după ce se întoarce Larkin am putea să mergem acolo unde sunt mormintele şi să facem unul şi pentru King, continuă ea.

Continuând să țină ochii închişi, Glenna se întinse şi o apucă pe Moira de mână.

– Ai o inimă bună, spuse ea. Da, o să facem un mormânt pentru King.

Din cauza rănilor nu se putea antrena, dar asta n-o împiedica pe Glenna să lucreze. Îşi petrecu următoarele două zile pregătind masa, mergând la cumpărături şi ocupându-se de magie. Şi făcu şi fotografii. Avea mult de lucru, îşi spunea ea. Fotografiile vor fi un fel de documente, un fel de omagiu.

Toată această activitate o ajuta să nu se simtă inutilă, în timp ce toţi ceilalţi exersau cu sabia sau luptau corp la corp până curgeau apele pe ei. Învăţă drumurile prin pădure şi şi le întipări bine în memorie. Calităţile ei de conducător auto lăsau de dorit, aşa că şi le îmbunătăţi, manevrând maşina pe potecile şerpuitoare, printre tufişurile dese de la cotituri şi abordând cu tot mai mult aplomb sensurile giratorii.

Studia cărţile de descântece, căutând farmece de atac şi de apărare. Căutând soluţii. Nu-l putea aduce înapoi pe King, dar avea de gând să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-i apere pe cei rămaşi. Apoi îi veni ideea strălucită că fiecare membru al echipei ar trebui să ştie să conducă maşina. Şi începu cu Hoyt. Se aşeză alături de el în timp ce acesta conducea cu viteză de melc înainte şi înapoi pe potecă.

– Am altceva mai bun de făcut!

– Se poate. Şi în ritmul acesta, o să-i trebuiască un mileniu până să ajungă la zece kilometri pe oră, îşi spunea ea. Dar fiecare dintre noi trebuie să fie în stare să conducă maşina dacă va fi necesar.

– De ce?

– Uite de-aia!

– Ai intenția să iei mașina asta la luptă?

– Nu cu tine la volan! Trebuie să fim practici, Hoyt. Eu sunt singura care poate conduce în timpul zilei. Dacă mi se întâmplă ceva...

– Nu! Nu-i provoca pe zei! Își puse palmele peste mâinile ei.

– Trebuie să ne gândim și la asta. Sunt aici, într-un loc izolat de restul lumii. Iar condusul mașinii ne oferă fiecăruia dintre noi o anumită independență, precum și o calificare în plus. Trebuie să fim pregătiți pentru orice.

– Am putea să cumpărăm mai mulți cai.

Melancolia din vocea lui o făcu să-l bată încurajator pe spate.

– Te descurci foarte bine. Poate că ar trebui doar să încerci să mergi ceva mai repede.

Hoyt țâșni cu mașina înainte, și pietrișul scrâșni sub cauciucuri. Glenna își trase respirația și țipă:

– Frânează! Frâna! Frâna!

Câteva pietricele săriră de sub roți când mașina se opri brusc.

– Trebuie să-ți îmbogățești vocabularul cu o expresie nouă: luxație cervicală, spuse ea amuzată.

– Ai spus să merg mai repede. Asta înseamnă mai repede, spuse el și arătă spre pedala de accelerație.

– Da, foarte bine, e în ordine. Trase adânc aer în piept. Există melcul și există și iepurele. Hai să găsim ceva între ei. Să zicem, un câine. Un retriever auriu, frumos și sănătos.

– Câinii aleargă după iepuri, sublinie el şi o făcu să râdă. Asta e bine. Erai tristă şi tânjeam după râsul tău.

– Am să-ți dăruiesc unul mare şi cu gura până la urechi dacă scăpăm din lecția asta teferi şi nevătămați. Şi acum o să facem un pas înainte. Ieşim pe şosea. Glenna atinse în treacăt cristalul pe care îl atâmase de oglinda retrovizoare. Să sperăm că va funcționa.

Se descurcă mai bine decât se aştepta ea, ceea ce înseamnă că nimeni nu fu schilodit şi nici măcar rănit. Inima ei bătea nebuneşte, dar rămaseră pe şosea – cea mai mare parte din timp. Îi plăcea să-l vadă cum îşi calculează curbele încruntând din sprâncene, cu privirea concentrată şi ținând strâns de volan ca şi când ar fi fost un colac de salvare pe o mare cuprinsă de furtună.

În fața lor apăreau tufişuri care le închideau calea, apoi tuneluri verzi punctate cu picături roşii de fucsia, apoi câmpul verde se desfăşura în fața lor, iar punctele albe erau oi sau vaci leneşe.

Orăşeanca din ea era încântată. Dacă ar fi trăit în altă lume şi într-o altă vreme poate că ar fi îndrăgit astfel de locuri. Jocul luminii şi al umbrelor pe câmpurile verzi, ce părcau peticite, strălucirea neaşteptată a apei, stâncile care se înălțau şi coborau din ruinele străvechi! Era bine să mai priveşti şi dincolo de casa din pădure, decise ea, să priveşti şi să îndrăgeşti lumea pe care vor lupta s-o salveze.

Hoyt încetini, iar ea privi la el:

– Trebuie să-ți menții viteza constantă. Poate fi la fel de periculos să mergi prea încet, după cum este să mergi prea repede. Ceea ce e valabil – dacă stau să mă gândesc un pic – pentru toate situațiile din viață.

– Vreau să opresc.

– Trebuie să tragi pe marginea drumului. Semnalizează, așa cum ți-am arătat, şi ia-o spre dreapta.

Verifică şi ea drumul. Rambleul părea îngust, dar nu era trafic.

– Fixează în poziția de parcare. Trage în sus cât merge. Foarte bine. Şi acum ce facem? întrebă ea, când el deschise portiera din dreptul lui.

Îşi desprinse centura de siguranță, luă cheile şi apoi şi aparatul de fotografiat după o clipă de gândire şi porni repede în urma lui. Dar el străbătuse deja pe jumătate câmpul şi se ducea repede către ceea ce mai rămăsese din vechiul turn de piatră.

– Dacă voiai să-ți întinzi picioarele sau să-ți uşurezi vezica, trebuia să spui, începu ea, gâfâind puțin când îl ajunse din urmă.

Părul îi flutura în bătaia vântului. Îi atinse brațul şi simți că este încordat.

– Ce s-a întâmplat?

– Cunosc locul acesta. Aici au trăit oameni. Au fost copii. Aici s-a însurat al doilea fiu al surorii mele. Se numea Fearghus. Au lucrat pământul acesta. Au... au păşit pe pământul acesta. Au trăit aici.

Intră în ceea ce trebuie să fi fost o cămară mică. Acoperişul şi unul din pereţi dispăruseră. Pe jos crau flori, ierburi şi bălegar de oi. Iar vântul sufla peste tot, ca un cântec al fantomelor.

– Au avut o fată, o fată frumoasă. Familiile noastre sperau ca noi...

Puse mâna pe un perete şi o ţinu acolo.

– Acum sunt numai pietre, spuse el încet. Ruine.

– Dar continuă să existe, Hoyt! Sunt tot aici, cel puţin o parte din ele. Iar tu îţi aminteşti de ei. Probabil că au avut şansa să trăiască o viaţă lungă şi împlinită. Să lucreze pământul şi să păşească pe el. Să trăiască!

– Au venit la priveghiul fratelui meu. Lăsă mâna în jos. Nici nu ştiu ce simt!

– Mi-e imposibil să-mi imaginez cât de greu îţi este. În fiecare zi, Hoyt.

Îşi puse mâna pe braţul lui, aşteptând ca privirea lui s-o întâlnească pe a ei.

– O parte din ceea ce a fost în timpul tău mai dăinuie în timpul meu. Cred că aceasta contează. În asta rezidă speranţa şi puterea noastră. Ai prefera să rămâi puţin timp aici, singur? Dacă vrei, pot să mă duc înapoi şi să aştept în maşină.

– Nu. De fiecare dată când şovăi sau când cred că nu voi putea face ceea ce se aşteaptă de la mine, tu eşti lângă mine. Se aplecă şi rupse una din florile înalte. Astea creşteau şi pe vremea mea. I-o prinse în păr. Aşa, să luăm cu noi speranţa.

– Aşa vom face. Uite! Glenna ridică aparatul de fotografiat. Este un loc care merită să fie fotografiat. Şi lumina este superbă.

Alese poziția şi unghiul cel mai potrivit. O să-i facă un cadou, decise ea. Ceva al ei pe care să-l poată lua cu el. Şi o să facă o copie a aceleiaşi fotografii ca să şi-o pună la ea, în mansardă. Şi-l imagina privind fotografia, în acelaşi timp în care ea se uita la exemplarul ei. Şi fiecare din ei îşi va aminti că au stat cândva aici, într-o după-amiază de vară, printre florile de câmp care se aşterneau ca un covor la picioarele lor.

Dar această imagine îi făcu mai mult rău decât bine.

– Uită-te la mine! spuse ea întorcând aparatul spre el. Nu trebuie să zâmbeşti. De fapt... Se auzi un clic. Frumos, foarte frumos!

Lăsă aparatul în jos, inspirată.

– Am s-o fixez pe cronometru şi o să facem o fotografie împreună. Se uită în jur căutând un suport pe care să aşeze aparatul şi regretă că nu se gândise să-şi ia trepiedul. Trebuie să fac o improvizație. Îl prinse în cadru. Bărbatul, şi stânca, şi câmpul. Aer, domoleşte-te şi spune-te voinței mele. Solid sub mâna mea, neclintit ca stânca de pe câmpie. Fă ceea ce ți-am cerut! Şi cum am spus eu, aşa să fie!

Fixă aparatul pe perna de aer şi porni cronometrul. Apoi alergă lângă Hoyt.

– Priveşte în aparat. Îşi trecu un braț pe după talia lui, încântată când el făcu acelaşi gest. Şi dacă ai putea să şi zâmbeşti un pic... unu, doi...

Lumina clipi.

– S-a făcut! Pentru posteritate.

Porni alături de ea când își recuperă aparatul.

– De unde știi cum o să arate când o s-o scoți din cutie?

– Nu știu, nu sută la sută. Am putea spune că este un altfel de speranță. Privi înapoi în direcția ruinelor. Vrei să mai stai?

– Nu.

Niciodată nu va avea suficient timp, își spuse el.

– Trebuie să ne întoarcem, zise Hoyt. Mai avem și alte lucruri de făcut.

– Ai iubit-o? întrebă Glenna când porniră înapoi, pe câmp.

– Pe cine?

– Fata! Fiica familiei care locuia aici.

– Nu, n-am iubit-o. A fost o mare dezamăgire pentru mama mea, dar nu și pentru fată, așa cred. Nu voiam să mă căsătoresc și să întemeiez o familie. Mi se părea că... mi se părea că darul meu, munca mea aveau nevoie de solitudine. Soțiilor trebuie să le acorzi timp și atenție.

– Așa este. Dar, teoretic, și oferă.

– Eu voiam să fiu singur. Toată viața am simțit că nu aveam suficientă liniște. Iar acum, acum mi-e teamă că s-ar putea să am prea multă.

– Asta va depinde de tine. Glenna se opri să se uite la ruine. Ce o să le spui când te vei întoarce?

Numai rostind aceste cuvinte, simți cum i se sfâșie inima.

– Nu ştiu.

O luă de mână şi priviră împreună ceea ce era, imaginându-şi ce avea să fie.

– Nu ştiu. Dar ce vei spune tu alor tăi, când se va termina totul?

– Probabil că n-o să le spun nimic. O să-i las să creadă că am plecat pe neaşteptate într-o excursie prin Europa, aşa cum le-am sugerat când le-am telefonat ultima dată. De ce să trăiască şi ei cu teama de ceea ce ştim noi? zise ea când el se întoarse s-o privească. Am să le spun că îi iubesc şi atâta tot.

– Este un altfel de a fi singur?

– Este cel la care mă pricep eu.

De astă dată, se aşeză ea la volan. Când Hoyt se instală lângă ea, mai privi o ultimă dată spre ruine. Şi îşi spuse că, dacă nu ar fi Glenna, singurătatea l-ar înghiți în întregime.

17

Ideea de a se duce înapoi, în lumea lui, îl chinuia în permanență. Sau să moară în lumea asta. Să nu-şi mai vadă niciodată casa. Sau să trăiască tot restul vieții fără femeia care dăduse un sens nou existenței lui. În afara războiului pe care trebuia să-l ducă cu sabia şi lancea, mai era şi altul înlăuntrul lui, care îl făcea să sufere aşa cum nu-şi închipuise vreodată că ar putea suferi. Se uita la ea cum le făcea fotografii lui Larkin şi Moirei în timp ce se duelau sau în poziții mai puțin belicoase.

Rănile ei se vindecaseră destul de bine, aşa că acum nu se mai mişca ţeapăn şi nici nu mai obosea aşa de repede. Dar n-o să uite niciodată cum zăcea acolo jos, plină de sânge. Felul în care se îmbrăca ca nu i se mai părea ciudat, ci potrivit pentru statutul ei. Modul în care se mişca în pantalonii negri şi bluza albă, felul în care îşi prindea părul în vârful capului i se părea esenţa graţiei. Pe chipul ei descoperise frumuseţea şi vitalitatea. În mintea ei, inteligenţă şi curiozitate. Iar în inima ei, compasiune şi curaj.

Găsise la ea tot ceea ce-şi dorise vreodată, fără să fi ştiut măcar că îi lipsea, îşi spuse el. Dar nu avea niciun drept asupra ei, firește. Nu aveau niciun drept unul asupra celuilalt, dincolo de timpul misiunii lor. Dacă vor trăi, dacă lumea va supravieţui, el se va duce înapoi, în lumea lui, iar ea va rămâne în lumea ei. Nici chiar iubirea nu se putea întinde pe o mie de ani.

Iubirea! Inima îl durea când se gândea la acest cuvânt, îl durea aşa de tare că simţea nevoia să-şi apese mâna pe ea. Aşadar, asta era dragostea! Dragostea mistuitoare, covârşitoare! Lumina şi întunericul. Nu numai carne înfierbântată şi murmure la lumina lumânărilor, ci durerea şi conştiinţa de sine la lumina zilei. Şi în adâncurile nopţii. Să simţi aşa de mult pentru o persoană, încât toate celelalte aspecte să fie estompate!

I se părea înfricoşător.

Dar el nu putea fi considerat laş, îşi aminti Hoyt. Era magician prin naştere şi luptător datorită

împrejurărilor. Ținuse fulgerul în palmă și invocase vântul ca să-l lanseze. Ucisese demoni și de două ori o înfruntase pe regina lor. Cu siguranță că putea înfrunta și dragostea. Dragostea nu putea să-l schilodească sau să-i răpească puterea. Ce fel de laşitate era aceasta care îl făcea pe bărbat să dea înapoi în fața ei?

Ieşi din cameră, coborî scara mânat de un impuls. Auzi muzică când trecu pe lângă uşa fratelui său – ceva profund şi trist. Ştia că este muzica durerii. Şi mai ştia că, dacă fratele lui se agită, s-ar putea ca şi alții de felul lui Cian să se agite la fel. Apusul soarelui era aproape. Traversă repede toată casa şi ajunse la bucătărie, unde fierbea ceva pe maşina de gătit. Larkin se amuza, transformat într-un lup auriu, în timp ce Glenna se mişca încântată în jurul lui cu maşinuța aceea care făcea poze. Aparatul de fotografiat, îşi aminti el. Larkin se preschimbă la loc în om, ridică sabia şi luă o poziție de luptă.

– Arăți mai bine ca lup, spuse Moira.

Ridică sabia prefăcându-se că o atacă şi alergă după ea. Strigătele şi râsetele lor erau aşa de diferite față de muzica fratelui său, că Hoyt se opri descumpănit în loc. Mai existau râsete pe lume. Mai era timp şi nevoie de joc. Şi mai era lumină, chiar dacă întunericul se târa tot mai aproape.

– Glenna!

Fata se întoarse cu ochii licărind de voioşie.

– O, perfect! Stai acolo. Exact acolo, cu casa în spate.

– Vreau să...

– Şşşt. Curând n-o să mai am lumină. Da, da, exact aşa. Şi distant şi plictisit. Minunat! Păcat că n-ai timp să te duci înapoi să-ţi iei mantia. Eşti făcut să porţi mantie.

Glenna schimbă unghiul şi se lăsă pe vine.

– Nu, nu te uita la mine! Priveşte în sus, peste capul meu, la copaci. Gândeşte-te la ceva profund!

– Oriunde m-aş uita, te văd numai pe tine.

Glenna lăsă în jos aparatul pentru o clipă şi se îmbujoră de plăcere.

– Încerci să-mi distragi atenţia. Aruncă-mi privirea aceea ŕ la Hoyt, numai o clipă. Cu ochii în sus, la copaci – un magician serios.

– Vreau să vorbesc cu tine.

– Numai cinci minute! Schimbă unghiurile, mai făcu câteva fotografii, apoi se îndreptă de spate.

– Am nevoie de recuzită, murmură ea studiind armele de pe masă.

– Glenna, vrei să vii înapoi cu mine?

– Cinci minute, repetă ea, oscilând între sabia lungă şi pumnal. Trebuie oricum să mă duc înăuntru să mă uit la supă.

– Nu mă refeream la amărâta asta de bucătărie! Vrei să vii înapoi, cu mine?

Glenna îi aruncă o privire şi ridică automat aparatul de fotografiat, încadrându-i faţa şi surprinzând intensitatea expresiei lui. O mâncare bună, îşi spuse ea, încă o noapte de somn odihnitor şi o să fie pregătită pentru antrenamentul de mâine-dimineaţă.

– Unde?

– Acasă. La mine acasă.

– Ce? Lăsă aparatul de fotografiat în jos şi simți o împunsătură ascuțită în inimă. Ce ai spus?

– Când se va termina totul.

Îşi ațintise privirea asupra ochilor ei aflați la o distanță atât de mică de ai lui.

– Vrei să vii cu mine? Vrei să fii a mea?

– Înapoi, cu tine? În secolul XII?

– Da.

Glenna puse cu grijă aparatul de fotografiat jos.

– De ce mă vrei?

– Pentru că nu te văd decât pe tine, nu te doresc decât pe tine. Cred că dacă va trebui să trăiesc cinci minute într-o lume fără tine, mi s-ar părea o veşnicie. Şi nu pot înfrunta veşnicia fără să-ți văd chipul.

Îşi trecu degetele pe obrajii ei.

– Fără să-ți aud vocea, continuă el, fără să te ating. Cred că am fost trimis aici nu numai să port acest război, ci şi ca să te găsesc pe tine. Ca să mă deschid în fața ta. Glenna!

Îi luă mâinile în palmele lui, le duse la buze.

– În toată această spaimă şi durere, eu te văd pe tine.

Îi susținu privirea în timp ce vorbea, căutând înțelesuri mai adânci. Când termină de vorbit, îi puse o mână pe inimă.

– Este atât de mult aici, înăuntru, spuse ea încet. Atât de mult şi sunt atât de fericită că fac şi

eu parte din asta. Am să merg cu tine. Merg cu tine oriunde.

Bucuria îi inundă inima, îl încălzi în timp ce îi atingea din nou obrazul cu vârfurile degetelor.

– Renunți la lumea ta, la tot ceea ce cunoşti? De ce?

– Pentru că m-am gândit cum ar fi să trăiesc cinci minute fără tine şi mi s-a părut o veşnicie. Te iubesc.

Văzu cum ochii lui îşi schimbă culoarea.

– Acestea sunt cele mai puternice cuvinte în orice fel de magie. Te iubesc. Cu această incantație, îți aparțin.

– Când am rostit cuvintele, ele au devenit realitate. Nimic nu le mai poate ucide.

Hoyt îi cuprinse fața în mâinile sale.

– Ai vrea să fiu al tău dacă aş rămâne aici, cu tine?

– Dar ai spus că...

– Ai vrea să fiu al tău, Glenna?

– Da, bineînțeles că da.

– Atunci vom vedea care va fi lumea noastră după ce ne vom împlini misiunea. Indiferent unde şi când va fi această lume, eu te voi iubi pe tine în ea. Pe tine. Îi atinse gura cu buzele. Şi numai pe tine.

– Hoyt! Brațele ei îl înlănțuiră. Dacă avem asta, putem face orice.

– Eu n-am spus aşa ceva.

Glenna izbucni în râs şi îl umplu de sărutări pe față.

– Dar ai fost destul de aproape.

– Stai. O depărtă de el cu câțiva centimetri. Ochii lui albaştri o priveau țintă. Te iubesc.

O rază de lumină porni din înaltul cerului şi îi învălui într-un cerc alb, strălucitor.

– Aşadar, s-a împlinit, murmură el. În această viață şi în toate cele care vor să vină, voi fi al tău. Şi tu eşti a mea. Cu tot ce sunt, Glenna.

– Cu tot ce voi fi. Îți jur! Se apropie din nou de el, îşi lipi fața de obrazul lui. Indiferent ce s-ar întâmpla, acesta e destinul nostru.

Îşi dădu capul pe spate pentru ca buzele lor să se poată întâlni.

– Ştiam că tu vei fi alesul, şopti ea, din momentul în care am pătruns în visul tău.

Se ținură strâns îmbrățişați în cercul de lumină. Când aceasta se stinse, şi amurgul se lăsă peste ei, adunară restul de arme şi le duseră împreună în casă.

Cian îi privea de la fereastra dormitorului lui. Dragostea strălucise şi zburase în jurul lor într-o lumină care aproape că îi arsese pielea şi îi orbise ochii. Şi l-a apăsat pe inima care nu mai bătuse de aproape o mic de ani. Aşadar, fratele lui fusese răpus de singura lovitură în fața căreia nu există scut sau pavăză. Iar acum aveau să-şi trăiască viețile scurte şi pline de suferință în acea lumină.

Poate că va merita.

Apoi se retrase, în umbrele camerei sale şi în întunericul ei rece.

Când coborî, se făcuse întuneric deplin, iar Glenna era singură în bucătărie. Cânta în fața chiuvetei, observă Cian, cu o voce absentă și fericită. O voce despre care, decise el, oamenii spuneau că răspândește inimioare mici, roz peste tot. Punea vasele în mașina de spălat vase – o treabă casnică. Iar bucătăria mirosea a ierburi de leac și a flori. Avea părul legat sus și din când în când șoldurile i se mișcau în ritmul cântecului. Ar fi avut și el o femeie ca asta dacă ar fi rămas în viață? se întrebă el. Una care să cânte în bucătărie sau să stea în lumină, privindu-l în față cu ochii plin de dragoste?

Avusese femei, firește. O mulțime! Și unele dintre ele îl iubiseră – spre paguba lor, își spuse el. Dar dacă chipurile lor exprimaseră vreodată o asemenea iubire, oricum acum se estompaseră în mintea lui. Iar iubirea fusese o opțiune pe care el o eliminase din viața lui.

Sau cel puțin așa credea. Dar adevărul este că îl iubise pe King, așa cum tatăl își iubește fiul, cum își iubește fratele un frate. Micuța regină avusese dreptate în privința asta, naiba s-o ia! Își dăruise iubirea și încrederea unei ființe umane și, așa cum obișnuiau oamenii să facă, și acestea muriseră odată cu ea! Să o salveze pe aceasta, își spuse acum, când Glenna așeza vasele pe rafturi. Un alt obicei pe care îl aveau oamenii era să se sacrifice unii pentru alții. Aceasta era o trăsătură care îl intrigase destul de mult. Îi venea mai ușor să înțeleagă cealaltă trăsătură a lor – reversul medaliei –, aceea de a se ucide unul pe altul.

Atunci Glenna se răsuci pe călcâie şi tresări. Farfuria pe care o ţinea în mână îi scăpă şi se sparse de pardoseală.

– O, Doamne! Iartă-mă! M-ai speriat.

Se mişcă rapid şi brusc, observă el, pentru o femeie înzestrată cu o graţie înnăscută. Luă mătura şi făraşul din debara şi începu să strângă cioburile. Nu mai vorbise cu ea şi nici cu altcineva din noaptea când murise King. Îi lăsase să se antreneze şi să facă ce doresc.

– Nu te-am auzit când ai intrat. Ceilalţi au terminat de mâncat. S-au dus... s-au dus sus să se mai antreneze puţin. L-am scos pe Hoyt afară astăzi cam o oră. La o lecţie de şofat. Mă gândeam că...

Aruncă cioburile şi se întoarse spre el.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, spune ceva!

– Chiar dacă veţi supravieţui, faceţi parte din două lumi diferite. Cum o să rezolvaţi problema asta?

– Ai vorbit cu Hoyt?

– N-a fost nevoie. Am şi eu ochi.

– Nu ştiu cum o să rezolvăm. Puse mătura deoparte. O să găsim o cale. Dar de ce te deranjează?

– Nu mă deranjează câtuşi de puţin. Luă o sticlă de vin de pe un raft şi studie eticheta.

– Dar mă interesează. Trăiesc de ceva timp împreună cu voi şi dacă nu ar fi existat interesul, aş fi murit de mult de plictiseală.

– Dragostea ne face mai puternici, spuse ea, îndreptându-şi spatele. Eu cred în asta. Trebuie să fim mai puternici. Până acum nu ne-am descurcat prea bine.

Cian deschise sticla şi luă un pahar.

– Nu, nu v-aţi descurcat prea bine, mai ales tu.

– Cian, ştiu că mă învinuieşti pe mine pentru moartea lui King. Şi ai tot dreptul s-o faci. Să dai vina pe mine şi să mă urăşti pentru asta. Dar dacă nu găsim o cale să lucrăm împreună, el nu va fi singurul dintre noi care va muri. Va fi numai primul.

– Eu am murit cu câteva sute de ani înaintea lui.

Îndreptă paharul către ea ca un fel de salut, apoi ieşi din cameră luând şi sticla cu el.

– Ei bine, n-a avut niciun sens, murmură Glenna şi se întoarse să termine de spălat vasele.

O s-o urască şi probabil că-l va urî şi pe Hoyt, pentru că o iubea. Echipa lor se dizolvase înainte să aibă măcar o şansă de a se uni. Dacă ar fi avut timp, nimic altceva decât timp, ar fi lăsat lucrurile să meargă de la sine, ar fi aşteptat să se stingă şi ura lui Cian, să înceapă să se estompeze. Dar nu-şi puteau permite luxul să mai piardă din puţinul timp preţios care le mai rămăsese. Trebuia să găsească o modalitate de a rezolva problema, sau să-l facă să se schimbe.

Se şterse pe mâini şi tresări.

La uşa din spate se auzi o bufnitură, ca şi când s-ar fi prăbuşit ceva. Făcu instinctiv un pas înapoi, apucă sabia rezemată de masă şi una dintre ţepuşele de lângă ea.

– Nu pot să intre înăuntru, şopti ea. Dacă vor să mă spioneze în timp ce fac curat în bucătărie n-au decât!

Dar ar fi dorit ca ea şi Hoyt să fi realizat o zonă de protecţie în jurul casei. Nu se putea însă lăsa înspăimântată de ei, n-avea de gând să le permită aşa ceva! Şi mai ales nu va deschide din nou uşa pentru a sta la taifas cu o creatură nerăbdătoare să-i sfâşie gâtul. Dar atunci se auzi un fel de zgrepţănat în partea de jos a uşii. Şi un geamăt. Şi mâna în care ţinea sabia se umezi de sudoare.

– Ajută-mă, te rog!

Vocea era slabă, abia se auzea prin lemnul uşii. Dar îşi zise că...

– Glenna, Glenna, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să intru înainte să mă ajungă din urmă!

– King?

Sabia zăngăni de pardoseală în timp ce sări spre uşă. Dar continua să ţină ţepuşa strâns în mână. M-am păcălit o dată, îşi spuse ea, şi deschise uşa ţinându-se cât putea de departe, pentru a nu-i permite agresorului s-o atingă.

King zăcea pe pietrele de afară cu hainele pline de sânge şi sfâşiate. Pe faţă avea sânge uscat şi respiraţia abia i se auzea.

E în viaţă, îşi spuse Glenna.

Se lăsă pe vine ca să-l tragă înăuntru, dar Cian era deja alături de ea. O dădu la o parte şi se lăsă jos. Întinse o mână spre obrazul tumefiat al lui King.

– Trebuie să-l aducem înăuntru. Mai repede, Cian! Am leacuri care pot să-l ajute.

– Sunt pe urmele mele. Orbecăi după mâna lui Cian. Nu credeam că o să ajung până aici.

– Dar ai ajuns. Acum vino înăuntru.

Îl apucă pe King de subsuori şi îl târî în bucătărie.

– Cum ai scăpat?

– Nu ştiu. King rămase întins pe pardoseală, cu ochii închişi. Au greşit stâncile. Au crezut că o să mă înec, dar... Am ieşit la suprafaţă. Eram rănit rău. Am leşinat, nu ştiu cât timp. Apoi am mers. Am mers toată ziua. Noaptea m-am ascuns.

– Lasă-mă să văd ce pot să fac pentru el, zise Glenna.

– Închide uşa! îi spuse Cian.

– Au scăpat cu toţii? Au scăpat... mi-e sete.

– O, ştiu. Cian îl apucă de mână şi îl privi în ochi. Ştiu.

– O să începem cu asta, spuse Glenna amestecând ceva într-o ceaşcă. Cian, te rog să-i chemi pe ceilalţi. Am nevoie de Hoyt şi de Moira. Trebuie să-l urcăm pe King în pat, să-l instalăm confortabil.

Se aplecă peste el în timp ce vorbea şi crucea care atârna la gâtul ei atinse faţa lui King.

Acesta scoase un mârâit, rânji şi se trase înapoi. Apoi, spre oroarea Glennei, se ridică în picioare. Şi rânji.

– Nu mi-ai mărturisit niciodată ce ai simţit, îi spuse el lui Cian.

– Cuvintele nu pot explica nimic. Trebuie să verifici pe pielea ta.

– Nu! Glenna nu putea decât să scuture din cap. O, Doamne, nu!

– Ai fi putut să mă aduci aici de mult, dar mă bucur că n-ai făcut-o. E mai bine că s-a întâmplat acum, când sunt în floarea vârstei.

King se răsuci pe călcâie în timp ce vorbea şi blocă uşa care dădea afară din bucătărie.

– Mai întâi m-au rănit. Lilith cunoaşte o mulțime de feluri de a provoca durere. Ştii că nu ai nicio şansă în fața ei.

– Îmi pare rău, şopti Glenna. Îmi pare rău.

– N-are de ce să-ți pară rău! A spus că pot să te iau. Să te mănânc sau să te transform. La alegerea mea.

– Nu cred că vrei să-mi faci rău.

– Te înşeli, spuse Cian nonşalant. Vrea să-ți provoace durerea aşa după cum doreşte şi sângele tău. Aşa este făcut el. Ți-a dat darul înainte să te arunce de pe stâncă?

– Nu. Dar eram grav rănit. Abia mai stăteam în picioare. Mă legaseră cu o funie când m-au aruncat. Dacă trăiam, avea să-mi ofere darul. Am trăit. O să te ia înapoi, îi spuse el lui Cian.

– Da, ştiu că o să mă ia.

Glenna îşi plimbă privirea de la unul la altul. Era prinsă în capcană între ei doi, îşi spuse ea. Ştiuse – acum îşi dădea seama. Cian ştiuse ce devenise King înainte să-i dea drumul în casă.

– Să nu faci asta. Cum poți să faci aşa ceva? Fratelui tău!

– Nu-l pot avea pe el, îi spuse King lui Cian. Nici tu nu poți. Îl vrea pe Hoyt pentru ea însăşi. Doreşte să-i bea chiar ea sângele. Sângele magicianului. Cu sângele lui, va urca şi mai sus. Toate lumile de aici vor fi ale noastre.

Sabia era prea departe şi nu mai avea nici țepuşa.

– Trebuie să-i ducem pe Hoyt şi pe cealaltă femeie la ea vii. Asta şi băiatul sunt ai noştri dacă îi vrem.

– Nu am mai băut sânge de om de ceva timp, spuse Cian, întinzând mâna şi pipăind gâtul Glennei. Asta cred că va fi foarte gustoasă.

King se linse pe buze.

– O putem împărți între noi.

– Da, de ce nu?

Strânse şi mai tare, iar când Glenna începu să se zbată şi să gâfâie, izbucni în râs.

– O, țipă după ajutor! Adu-i şi pe ceilalți aici, jos, să te salveze. Ne scuteşti pe noi de un drum.

– N-ai decât să putrezeşti în iad! Îmi pare rău pentru ceea ce ți s-a întâmplat, îi spuse ea lui King, în timp ce acesta se apropia de ea. Îmi pare rău pentru rolul pe care l-am jucat eu, dar n-am de gând să-ți uşurez soarta.

Se folosi de Cian ca de un sprijin, zvâcni cu picioarele în sus şi lovi. King se dădu câțiva paşi înapoi mulțumindu-se numai să râdă şi se îndreptă din nou spre ea.

– Ei îi lasă să alerge prin peşteră, aşa că putem şi noi s-o fugărim. Îmi place când țipă. Când gem.

– Eu n-am să țip. Glenna izbi din nou cu cotul.

Auzi zgomotul de pași și își spuse în gând numai atât: Nu! Așa că până la urmă țipă în timp ce lovea din răsputeri cu picioarele.

– Nu pot să trec de nenorocita aia de cruce! Smulge-o! ceru King. Scoate-i-o! Mi-e foame!

– O rezolv eu! O azvârli pe Glenna la o parte în timp ce ceilalți năvăleau în încăpere.

Și privind fix în ochii lui King, îi înfipse în inimă țepușa pe care o ținea la spate.

– Asta este tot ce am putut să fac pentru tine, îi spuse el și zvârli țepușa departe.

– King! Nu King! Moira căzu în genunchi lângă movila de cenușă. Apoi își puse mâinile peste ea și rosti cu vocea înecată în lacrimi: Fie ca ceea ce a fost, sufletul și inima lui să fie bine venite din nou pe lume. Demonul care l-a luat a murit. Fie ca el să aibă lumină și să-și găsească drumul înapoi.

– N-ai să ridici un om din cenușă!

Moira privi în sus, spre Cian.

– Dar poate că am să-i eliberez sufletul, ca să poată renaște. Nu l-ai ucis pe prietenul tău, Cian.

– Nu. Lilith l-a ucis.

– Am crezut... Glenna încă mai tremura când Hoyt o ajută să se ridice în picioare.

– Știu ce ai crezut. Și de ce să nu fi crezut asta?

– Pentru că ar fi trebuit să am încredere în tine. Am spus că nu am format o echipă, dar n-am înțeles cât de mult sunt vinovată pentru asta. Am crezut că ai să mă ucizi, dar tu ai decis să mă salvezi.

– Greşeşti. Am decis să-l salvez pe el.

– Cian! Făcu un pas către el. Eu port răspunderea pentru toate acestea. Nu pot să...

– Nu tu ai făcut-o, nu! Nu tu l-ai ucis, nu tu l-ai transformat în vampir. Lilith a făcut-o. Şi apoi l-a trimis aici ca să moară încă o dată. Încă nu se obişnuise cu situaţia lui. Era şi rănit. Nu ar fi putut să ne ia pe toţi şi Lilith ştia asta.

– Ştia şi ce vei face tu, spuse Hoyt şi se apropie de fratele lui, punându-i o mână pe umăr. Şi cât te va costa asta.

– În felul ei, nu pierdea nimic. Aşa a gândit. Dacă nu-l ucid, poate că ia măcar pe unul dintre voi, poate pe toţi dacă trec de partea lui. Iar dacă acţionez altfel, dacă îl distrug, mă va costa... o, foarte mult, chiar foarte mult.

– Moartea unui prieten, începu Larkin, este o moarte grea. Cu toţii simţim aceasta.

– Vă cred.

Privi în jos către locul în care Moira mai stătea încă îngenuncheată.

– Dar mă loveşte pe mine în primul rând pentru că a fost prietenul meu. I-a făcut asta nu ca să te pedepsească pe tine, i se adresă el Glennei, ci din cauza mea. Aş fi putut să dau vina pe tine, aşa cum am făcut-o, dacă l-ar fi ucis pur şi simplu. Curat. Dar asta nu e din cauza ta. Asta este între ea şi mine.

Se duse şi luă ţepuşa pe care o folosise, apoi studie vârful cu care ucisese.

– Şi când va veni timpul, când vom sta faţă în faţă cu ea, va fi a mea. Am să-l opresc pe oricare dintre voi dacă ar încerca să-i dea lovitura finală. Vedeţi, şi-a greşit socotelile. I-am rămas dator pentru asta şi va muri de mâna mea.

Apucă spada:

– Acum o să reluăm antrenamentul.

Glenna se antrenă, încrucişându-şi sabia cu Larkin. Cian îi ceru lui Hoyt să facă pereche cu Moira şi se retrase mai în spate, apoi se plimbă printre ei în zăngănit de săbii. Le adresa fel de fel de insulte, iar Glenna presupuse că aceasta era un fel de motivaţie, din punctul lui de vedere.

O durea braţul şi îi zvâcneau coastele încă nevindecate complet. Deşi sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă intrându-i în ochi, continuă să lupte. Durerea şi efortul o ajutau să nu se mai gândească la imaginea lui King în bucătărie, cum se îndrepta către ea dezvelindu-şi colţii.

– Ridică braţul, se răsti Cian la ea. Dacă nu eşti în stare să ţii sabia aşa cum trebuie, n-ai să rezişti nici cinci minute. Şi nu mai dansa cu ea, Larkin, pentru numele lui Dumnezeu! Nu suntem la un club de noapte!

– Dar nu este pe deplin vindecată, se răsti şi Larkin. Şi ce naiba este acela, club de noapte?

– Trebuie să mă opresc. Moira lăsă spada în jos şi îşi şterse fruntea transpirată cu mâna liberă. Să mă odihnesc o clipă.

– Nu se poate! o repezi Cian. Crezi că poți să le ceri favoruri, să-i rogi să te lase să te odihnești? Crezi că o să consimtă imediat să-ți acorde time out numai pentru că partenerul tău abia mai respiră?

– Mă simt foarte bine, nu ai niciun motiv să te răstești la ea.

Glenna se lupta să-și controleze respirația, să-și adune ceva puteri în picioare.

– Mă simt bine. Nu încerca să mă protejezi, îi spuse ea lui Larkin. Nu am nevoie de dădăceală.

– Trebuie să avem grijă de ea, spuse Hoyt făcându-i un semn lui Larkin să se retragă. Este prea devreme să se antreneze în ritmul acesta.

– Nu e treaba ta să faci asemenea aprecieri, spuse rece Cian.

– Nu mă poți împiedica! Este extenuată și are dureri. Și îi ajunge.

– Am spus că mă simt bine și pot să vorbesc și singură în numele meu. Fratele tău a avut dreptate, deși îi face plăcere să se poarte ca un ticălos. Nu este cazul și nici nu vreau să fii purtătorul meu de cuvânt.

– Va trebui să te obișnuiești cu asta, pentru că așa voi face întotdeauna când voi vedea că ai nevoie de ceva.

– Eu știu mai bine de ce am nevoie și când am nevoie.

– Poate că voi doi o să reușiți să vă învingeți dușmanii recurgând la conversație, spuse sec Cian.

Pierzându-şi răbdarea, Glenna se repezi spre Cian cu sabia.

– Haide, vino, să ne luptăm noi doi, tu şi cu mine. Tu n-o să mă cruți!

– Nu, spuse el şi încrucişă spada cu ea. N-am să te cruț!

– Am spus că e destul. Hoyt îşi puse sabia între săbiile lor şi furia lui trimise un fulger de foc de-a lungul lamei.

– Cu care dintre noi vrei să lupți?

Acum tonul lui Cian era ca mătasea. Şi ochii i se întunecară, exprimând o satisfacție periculoasă.

– Ar fi interesant, spuse Larkin, dar verişoara lui interveni:

– Stați! spuse ea. Stați puțin! Suntem nervoşi cu toții. Suntem obosiți şi, pe deasupra, încinşi ca nişte cai care au galopat prea mult. Nu are niciun rost să ne facem rău unul altuia. Dacă nu vreți să facem o pauză, cel puțin să deschidem uşile. Să intre aerul.

– Vreți să deschidem uşile? Cian înclină capul. Nu vreți decât puțin aer curat? Nicio problemă!

Se duse la uşile de la terasă şi le dădu în lături. Apoi sări afară cu iuțeala fulgerului.

– Poftiți înăuntru! spuse el şi împinse în încăpere o pereche de vampiri. Aici aveți o mulțime de mâncare din belşug.

Se îndreptă către masă, în timp ce cei doi săreau în sus şi îşi scoteau săbiile. Luă cu vârful sabiei un măr de pe masă şi se rezemă de perete să-l curețe.

– Hai să vedem ce puteți face cu ei, propuse el. Sunteți de fapt doi la unu. S-ar putea să înțelegeți ce înseamnă supraviețuirea.

Hoyt se răsuci şi se postă în fața Glennei. Larkin atacă, fluturându-şi sabia. Adversarul lui îi pară uşor lovitura, îi dădu un pumn cu mâna liberă şi îl expedie până în capătul celălalt al camerei. Apoi se răsuci şi se întoarse către Moira. Prima lovitură nimeri în sabia ei şi forța ei o doborî la pământ, făcând-o să alunece pe podea. Disperată, întinse mâna după țepuşă în timp ce zbura – sau i se părea că zboară prin aer.

Glenna îşi reprimă pe moment groaza şi acționă sub imperiul furiei. Îşi adună toate puterile – şi invocă focul. Vampirul se aprinse şi se transformă imediat în cenuşă.

– Bine lucrat, Roşcato! comentă Cian şi se uită la fratele lui care se lupta să-şi salveze viața.

– Ajută-l pe el. Ajută-mă pe mine!

– Dar tu de ce nu-l ajuți?

– Sunt prea aproape ca să risc să ajung în flăcări.

– Încearcă cu asta. Îi aruncă o țepuşă şi muşcă din nou din măr.

Glenna nu se gândi la nimic – nici nu se putea gândi – şi alergă în față. Înfipse țepuşa în spatele vampirului care se lupta cu Hoyt şi îl îngenunche.

Şi nu nimeri în inimă.

Vampirul urlă, dar parcă era mai mult de plăcere decât de durere. Se întoarse şi ridică sus sabia. Moira şi Larkin atacară în acelaşi timp, dar

Glenna îşi văzu moartea cu ochii. Se aflau la o distanță prea mare şi ea nu mai avea nicio armă. Şi atunci Hoyt îi retează gâtul. Sângele o stropi în față, apoi vampirul se transformă în cenuşă.

– Nu prea grozav, totuşi eficient în linii mari. Cian se şterse pe mâini. Acum formați perechi. Pauza de joacă s-a terminat.

– Ştiai că sunt acolo, afară, spuse Moira şi mâna în care mai ținea țepuşa îi tremura vizibil. Ştiai!

– Fireşte că ştiam. Dacă v-ați fi folosit mintea sau măcar o parte din simțuri ați fi ştiut şi voi.

– I-ai fi lăsat să ne ucidă!

– Mai exact spus, aproape că i-ați lăsat să vă ucidă. Făcu un gest către Moira: Te-ai proptit acolo şi i-ai lăsat să simtă mirosul fricii tale. Se întoarse către Larkin: Te-ai repezit înainte fără să gândeşti şi era cât pe-aci să-ți pierzi capul. Cât despre tine, se întoarse el către Hoyt, poate că este un gest cavaleresc să aperi femeile, dar în felul acesta puteți muri amândoi – fireşte, cu onoarea intactă. Iar cât despre Roşcată, deşi la început şi-a folosit capul – şi puterea pe care i-au dăruit-o zeii voştri – după aceea s-a muiat şi a aşteptat să fie ucisă.

Făcu un pas înainte.

– Aşadar, trebuie să lucrăm pentru a înlătura punctele voastre slabe. Şi sunt o grămadă!

– Mie îmi ajunge, spuse Glenna aproape în şoaptă. Ajunge atâta sânge şi moarte, destul pentru o singură noapte. Destul!

Lăsă țepuşa să-i cadă din mână şi ieşi.

– Las-o-n pace! spuse Cian făcând un gest cu mâna către Hoyt, când acesta se pregăti s-o urmeze. Pentru numele lui Dumnezeu, un gram de creier ar fi de ajuns ca să înțelegeți că dorește să fie singură – o ieșire dramatică în forță ca aceasta merită să fie apreciată. Dă-i voie să se bucure de ea.

– Are dreptate, spuse repede Moira, oricât de mult m-ar durea s-o recunosc. Are nevoie de liniște.

Traversă camera și apucă sabia care îi zburase din mână.

– Slăbiciuni, zici? se întoarse ea către Cian. Ei bine, dovedește-mi!

18

Când intră în cameră, Hoyt se aștepta s-o găsească în pat. Spera că adormise, ca s-o scufunde într-un somn și mai profund și să se poată concentra în liniște asupra rănilor ei.

Dar Glenna stătea la fereastră pe întuneric.

– Nu aprinde lumina, spuse ea cu spatele spre el. Cian a avut dreptate, afară mai sunt și alții. Dacă ești atent, poți să-i observi. Se mișcă precum niște umbre, dar există o mișcare – mai mult senzația de mișcare. Cred că vor pleca curând. În vizuinile în care își fac culcușul ziua.

– Ar trebui să te odihnești.

– Știu că spui acest lucru pentru că ești

îngrijorat şi acum sunt suficient de calmă ca să nu-ți mai iau capul pentru asta. Recunosc că m-am purtat prosteşte acolo, sus. Dar nu-mi pasă.

– Amândoi suntem obosiți. Nu vreau decât să mă spăl şi să dorm.

– Ai camera ta. Şi nu te-am rugat eu să-mi iei apărarea, continuă ea înainte ca el să apuce să spună ceva. Se întoarse. Fața ei părea şi mai palidă în contrast cu halatul negru pe care îl purta. Nu sunt chiar aşa de calmă cum mi-am închipuit. Nu ai niciun drept, absolut niciun drept să vorbeşti în numele meu.

– Am tot dreptul. Dragostea îmi dă acest drept. Şi chiar şi aşa, dacă bărbatul nu apără femeia de...

– Încetează chiar acum! Ridică o mână cu palma în afară, ca şi când ar fi vrut să-i blocheze cuvintele. Aici nu este vorba de femei şi bărbați. Este vorba de ființe umane. Secundele pe care le-ai consumat ca să te gândeşti la mine, ca să fii îngrijorat pentru mine ar fi putut să te coste viața. Nu ne putem permite să pierdem nicio viață. Niciunul dintre noi. Dacă nu ai încredere în mine că mă pot apăra singură, că fiecare din noi este capabil de asta, atunci suntem pierduți.

În ceea ce îl privea, faptul că ceea ce spusese ea era logic nu avea nicio importanță. Vedea parcă aievea cum se repezise monstrul acela la ea.

– Şi unde ai fi fost tu acum, dacă nu l-aş fi distrus pe monstrul acela?

– Este altceva, cu totul altceva.

Se apropie de el, şi Hoyt simți mirosul loțiunilor cu care îşi ungea pielea. Atât de feminin!

– Este o prostie şi o pierdere de vreme.

– Pentru mine nu este o prostie, aşa că ascultă-mă cu atenție! Lupta şi apărarea tovarăşilor de luptă reprezintă un lucru vital. Fiecare dintre noi trebuie să poată conta pe celălalt. Dar să mă dai la o parte din luptă este cu totul altceva. Trebuie să înțelegi şi să accepți această diferență.

– Cum aş putea, Glenna, când este vorba despre tine? Dacă te pierd...

– Hoyt! Glenna îl prinse de brațe încercând să-l aline. Oricare dintre noi poate pieri în această luptă. Şi eu mă lupt să înțeleg şi să mă împac cu gândul acesta. Dar dacă mori tu, n-o să pot să mă împac câte zile voi mai avea cu ideea că ai murit din cauza mea. Nu vreau!

Se aşează pe marginea patului.

– Am ucis în noaptea asta. Ştiu ce sentiment încerci când termini ceva. Ce înseamnă să-ți foloseşti puterile pentru asta, un lucru la care nu m-am gândit niciodată.

Întinse mâinile şi le privi atent.

– Am făcut-o ca să salvez o ființă omenească, cu toate acestea mă apasă. Ştiu că dacă aş fi recurs la țepuşă sau la sabie mi-ar fi fost mai uşor. Dar am folosit magia pentru a distruge.

Când ridică fața către el, tristețea i se citea în priviri.

– Darul meu a fost întotdeauna aşa de luminos, iar acum are atâtea aspecte întunecate. Trebuie să

înțeleg şi să accept şi acest lucru. Şi tu trebuie să mă laşi s-o fac.

– Accept puterea ta, Glenna, şi ceea ce poți şi vrei să faci cu ea. Cred că ne-ar fi tuturor de mai mult folos, dacă te-ai rezuma doar la magie.

– Şi să las lupta sângeroasă în seama voastră? Să mă retrag din linia întâi, departe de pericole, ca să amestec în oalele mele?

– În noaptea asta era să te pierd de două ori. Aşa că o să faci cum spun eu.

Glenna îşi recăpătă vocea numai după câteva clipe.

– Pe dracu'! Am înfruntat moartea de două ori în noaptea aceasta şi am supraviețuit.

– Mai discutăm chestia asta şi mâine.

– A, nu, nici gând! Flutură din mână şi îi trânti în nas uşa de la baie.

Hoyt se răsuci pe călcâie, simțind că se află la capătul răbdării.

– Nu-mi arunca mie în față puterile tale!

– Nu-mi arunca tu mie în față bărbăția ta! Nu asta am vrut să spun!

Şi pentru că îi venea să râdă, dar în acelaşi timp nu-şi putea reprima furia, respiră adânc.

– N-am de gând să iau poziție de drepți, Hoyt, atunci când porunceşti tu, aşa după cum nici din partea ta nu mă aştept la aşa ceva. Ai fost speriat din cauza mea, înțeleg foarte bine, pentru că şi eu eram înspăimântată. Şi pentru tine şi pentru noi toți. Dar trebuie să trecem peste asta.

– Cum? întrebă el. Cum se face chestia asta? Dragostea este ceva nou pentru mine, la fel nevoia şi groaza asta care o însoţesc. Când am fost chemaţi la luptă, credeam că acesta va fi lucrul cel mai greu pe care l-am făcut vreodată. Dar m-am înşelat. Este mult mai greu să te iubesc, să te iubesc şi să ştiu că pot să te pierd.

Toată viaţa aşteptase să fie iubită în felul acesta, îşi spuse ea. Oricine şi-ar fi dorit asta.

– N-am ştiut niciodată că mă pot îndrăgosti atât de tare de cineva. Este ceva nou şi pentru mine, dur şi înspăimântător. Şi aş dori să pot spune că n-o să mă pierzi. Aş dori să pot. Dar ştiu că, cu cât sunt mai puternică, cu atât am mai multe şanse să rămân în viaţă. Cu cât suntem mai puternici, fiecare dintre noi, cu atât avem mai multe şanse să supravieţuim. Să învingem!

Se ridică din nou în picioare.

– Astă-seară m-am uitat la King, un bărbat care începuse să-mi placă foarte mult. M-am uitat la ceea ce au făcut din el. Creatura în care fusese transformat dorea sângele meu, moartea mea, s-ar fi bucurat de ea. M-a durut foarte tare să văd şi să aud asta. Era prietenul nostru. Se împrietenise atât de repede cu noi. Vocea îi tremură, se întoarse şi se îndepărtă, ajungând din nou la fereastră, cu privirile aţintite în întuneric. A existat o parte din mine, chiar atunci când încercam să-mi salvez viaţa – care vedea cum fusese el – bărbatul care gătea alături de mine, care râdea cu mine. Nu mi-am

putut folosi puterea împotriva lui, n-am putut să-i fac rău. Dacă Cian n-ar fi...

Se întoarse apoi către el.

– N-am să mai dau niciodată dovadă de slăbiciune. N-am să mai ezit a doua oară. Trebuie să ai încredere în mine în privința asta.

– M-ai strigat şi mi-ai spus să fug. Vrei să spui că în felul acesta ai încercat să mă protejezi în luptă?

Glenna deschise gura şi o închise la loc. Îşi drese glasul.

– Mi s-a părut corect în acel moment. Foarte bine, foarte bine! Punct ochit, punct lovit. Amândoi mai avem de lucrat în privința asta. Şi m-am gândit la câteva arme care ne-ar putea ajuta. Dar înainte de a ne apuca de asta şi înainte de a ne duce la culcare, vreau să mai lămurim o problemă.

– Nu ştiu de ce nu mă simt deloc surprins.

– Nu mi se pare măgulitor şi nici nu apreciez faptul că te lupți cu fratele tău pentru mine.

– Nu a fost numai pentru tine.

– Ştiu. Dar eu am fost catalizatorul. Şi am să discut şi cu Moira. Firește, ideea ei de a-i distrage atenția lui Cian de la noi a declanşat întreaga poveste.

– A fost o nebunie din partea lui să aducă monştrii ăia în casă. Nervozitatea şi aroganța lui ar fi putut să ne coste viața.

– Nu. Glenna părea foarte sigură de sine. A avut dreptate să procedeze aşa.

Hoyt o privea înmărmurit.

– Cum poți spune așa ceva? E absurd să-i iei apărarea.

– Ne-a făcut să înțelegem foarte bine ceva, ne-a dat o lecție pe care n-o vom uita niciodată. Nu vom ști întotdeauna când se năpustesc asupra noastră și trebuie să fim gata să ucidem sau să fim uciși în fiecare clipă, în fiecare zi. Și nu eram pregătiți, nu așa cum ar fi trebuit. Nici chiar după episodul cu King, tot nu eram pregătiți. Dacă ar fi venit în număr mai mare, dacă șansele ar fi fost mai echilibrate, lucrurile ar fi putut lua o altă turnură.

– A stat deoparte și nu a făcut nimic.

– Ba da, a făcut. A marcat încă un punct. El este cel mai puternic dintre noi și cel mai inteligent în aceste împrejurări. Este datoria noastră să facem eforturi ca să ne apropiem de nivelul lui. Am câteva idei, cel puțin pentru noi doi.

Se apropie de el, se ridică pe vârfuri și îi depuse o sărutare pe obraz.

– Haide, du-te și spală-te! Vreau să dorm. Vreau să dorm cu tine.

O visă pe zeiță cum mergea prin lumea grădinilor, cu păsări strălucitoare ca florile și flori ca niște giuvaieruri. Din spatele unei stânci negre, o apă de culoarea safirului curgea într-un lac limpede ca sticla în care înotau peștișori roșii și aurii.

Aerul era plin de o mireasmă caldă și grea.

Dincolo de grădină se afla o plajă în formă de seceră mângâiată blând de apele turcoaz ca de mâinile unui iubit. Nişte copii construiau castele scânteietoare de nisip sau se bălăceau în spuma delicată a valurilor. Râsul lor era purtat de aer ca un tril de pasăre. De pe plajă se înălțau trepte albe de diamant, tivite cu rubine roşii. Deasupra lor se aflau casele, zugrăvite în culori pastelate, înecate în flori şi cu copacii în plină floare. Dinspre vârful dealului înalt se auzea o muzică de harpă şi flaut, intonând un cântec de bucurie.

– Unde suntem?

– Există multe lumi, îi spuse Morrigan în timp ce se plimbau. Şi aceasta este una din ele. M-am gândit că ar trebui să vezi că nu luptați numai pentru lumea voastră, sau a lui, sau pentru lumea prietenilor voştri.

– Este aşa de frumoasă... şi atât de fericită!

– Unele sunt, altele nu. Unele presupun multă muncă şi efort, o viață grea. Dar este tot viață. Lumea aceasta este veche, îi spuse zeița şi mantia îi fâlfâi când desfăcu brațele. Şi-a câştigat frumusețea şi pacea aceasta prin durere şi efort.

– Ai putea să opreşti ceea ce urmează să vină.

Morrigan se întoarse către Glenna cu părul ei strălucitor fluturând în bătaia vântului.

– Am făcut ceea ce trebuia să fac pentru a o opri. Te-am ales pe tine.

– Nu este suficient. L-am pierdut deja pe unul dintre ai noştri. Era un om bun.

– Mulți sunt buni.

– Asta înseamnă destin sau soartă? Aşa acționează puterile superioare? Cu atâta răceală?

– Puterile superioare dăruiesc râsete copiilor, aduc flori şi soare. Iubire şi plăceri. Şi da, durere şi moarte. Aşa trebuie să fie.

– De ce?

Morrigan se întoarse şi zâmbi.

– Fiindcă altfel ar însemna foarte puțin. Eşti un copil foarte talentat. Însă darul este o povară.

– Am folosit acest dar ca să distrug. Toată viața am crezut că nu pot face niciodată rău. Dar l-am folosit pentru a distruge.

Morrigan atinse părul Glennei.

– Aceasta este povara. Şi ea trebuie purtată. Ai primit misiunea de a lovi răul cu acest dar.

– Nu va mai fi la fel, spuse Glenna, privind spre mare.

– Nu, nu va mai fi la fel. Şi nu eşti pregătită. Nu sunteți pregătiți niciunul dintre voi. Încă nu sunteți toți.

– L-am pierdut pe King.

– Nu e pierdut, dar s-a mutat în altă lume.

– Noi nu suntem zei şi ne doare pierderea unui prieten. Cruzimea morții.

– Vor mai fi şi alte dureri, şi alte morți.

Glenna închise ochii. Îi era şi mai greu să vorbească despre moarte când privea asemenea frumuseți.

– Azi avem o mulțime de veşti bune. Vreau să mă duc înapoi.

– Da, trebuie să fii acolo. O să aducă sânge şi un alt fel de putere.

– Cine o s-o aducă? întrebă înspăimântată Glenna. Lilith? O să vină şi ea?

– Priveşte acolo. Morrigan arătă spre vest. Când va lumina fulgerul.

Cerul se făcu negru şi săgeata fulgerului lovi în inima mării.

Se cutremură şi se trezi, iar braţele lui Hoyt o înconjurară.

– E întuneric.

– Se luminează în curând de ziuă. Îi atinse părul cu buzele.

– Vine furtuna. Vine şi ea cu furtuna.

– Ai visat?

– M-a luat Morrigan.

Se strânse mai aproape de el. Era cald. Era real.

– Într-un loc frumos. Apoi s-a lăsat întunericul şi fulgerul a lovit apa. Am auzit mugetul întunericului.

– Acum eşti aici. Eşti în siguranţă.

– Niciunul dintre noi nu este în siguranţă. Gura ei se ridică şi o întâlni disperată pe a lui. Hoyt!

Se ridică deasupra lui, subţire şi parfumată. Pielea ei albă strălucea. Îi luă mâinile şi şi le apăsă pe sâni. Simţi degetele lui care îi cuprindeau ca într-o cupă. Inima începu să-i bată mai repede, iar lumânările din cameră clipiră. Focul din cămin se trezi sâsâind.

– În noi este putere. Se lăsă deasupra lui, atingându-i fața și gâtul cu buzele. O vezi? O simți? Ceea ce facem noi împreună este putere.

Viața, numai la asta se putea gândi. Aici era viața, viața fierbinte și umană. Era puterea capabilă să respingă degetele reci ale morții.

Se ridică din nou și îl primi în ea. Apoi se curbă înapoi, cutremurându-se de plăcere. Hoyt o încolăci cu brațele și cu picioarele, ca să-i simtă bătăile inimii. Viață, își spuse și el. Aceasta era viața.

– Cu tot ceea ce sunt.

Abia suflând, Hoyt se bucura de prezența ei. Glenna îi luă fața în mâini și se oglindi în ochii lui.

– În orice lume. În toate lumile.

Și se cufundă în ea, așa de repede, așa de fierbinte, iar ea scoase un țipăt.

Zorile se revărsau încet în timp ce încleștarea lor era tot mai puternică.

– Focul, spuse Glenna.

Erau în turn și stăteau în fața unei cești de cafea. Glenna încuiase ușa și rostise și un descântec ca să fie sigură că nu va intra nimeni înainte să termine ce aveau de făcut.

– Este emoționant.

Ochii lui erau încă somnoroși, trupul relaxat. Sexul face minuni, își spuse Glenna. Și ea se simțea la fel de bine.

– Sexul imediat după trezire e foarte bun, dar eu nu vorbesc despre acest gen de foc. Sau nu

numai despre asta. Focul este o armă, o armă puternică împotriva celor cu care ne luptăm noi.

– Ai omorât unul astă-noapte cu focul.

Hoyt mai turnă cafea. Începea să-i placă din ce în ce mai mult.

– Eficace şi rapid şi...

– Oarecum imprevizibil, da. Dacă ţinta se deplasează sau dacă unul dintre ai noştri se află în imediata apropiere, consecinţele pot fi tragice. Dar... Bătu cu degetele în cană. O să învăţăm să-l controlăm, să-l canalizăm. De fapt asta trebuie să facem, să exersăm tot mai mult. În plus l-am putea folosi pentru a oferi mai multă putere celorlalte arme. Aşa cum ai făcut tu ieri-seară cu focul de pe sabie.

– Poftim?

– Focul de pe sabia ta, când te-ai luptat cu Cian.

Ridică din sprâncene văzând expresia de nedumerire de pe faţa lui.

– Nu l-ai invocat tu, a venit de la sine. Pasiunea – atunci când eşti furios. Pasiunea, ca atunci când facem dragoste. De-a lungul sabiei tale a strălucit un foc care a durat o clipă. O sabie de flăcări.

Se depărtă de masă şi începu să se plimbe prin cameră.

– Nu am izbutit să facem nimic cu zona de protecţie din jurul casei.

– Dar poate că o să reuşim în cele din urmă.

– E greu, din moment ce avem un vampir printre noi. Nu putem inventa un descântec care

să respingă toți vampirii, cu excepția lui Cian. Dar cu timpul – dacă am avea timp – am putea găsi o soluție. Între timp, focul nu este numai foarte eficient, ci reprezintă şi un simbol. Şi pariez pe fundul tău apetisant, că bagă spaima în duşmani.

– Pentru foc e nevoie de concentrare şi de atenție. Este cam greu când lupți ca să-ți salvezi viața.

– Vom lucra în această direcție până când nu va mai fi aşa de greu. Ai spus că vrei să mă concentrez mai mult asupra magiei şi în acest caz sunt dispusă s-o fac. A venit timpul să ne alcătuim un arsenal serios.

Glenna reveni şi se aşeză la masă.

– Când va veni momentul să mergem la luptă în Geall, vom fi pregătiți.

Studie toată ziua şi cu el şi fără el. Se cufundă în cărțile proprii şi în cele pe care le găsise în biblioteca lui Cian. Când apuse soarele, aprinse lumânări ca să continue să lucreze şi ignoră bătăile în uşă ale lui Cian. Îşi astupă urechile la auzul înjurăturilor şi strigătelor lui că era timpul să se antreneze.

De fapt, se antrena.

Şi va ieşi numai atunci când va fi pregătită.

Femeia era tânără şi proaspătă. Şi foarte, foarte singură.

Lora privea din umbră, încântată de norocul ei. Când te gândeşti cât fusese de supărată că Lilith o trimisese afară cu trei soldați într-o misiune

simplă de recunoaştere. Ar fi vrut să ajungă la un bar să se distreze, să sărbătorească. Oare cât avea de gând Lilith să-i mai țină ascunşi în peşteri, luând numai din când în când câte un turist?

Cea mai mare distracție de care avusese parte în ultimele săptămâni fusese s-o păcălească pe vrăjitoarea aceea şi să-l răpească pe negru chiar de sub nasul acelei brigăzi plicticoase.

Ar fi vrut să-şi poată stabili sediul undeva, oriunde numai nu în locul acesta arid. Poate la Praga sau la Paris. Undeva unde să fie aşa de mulți oameni, încât să se poată înfrupta în voie. Undeva unde să existe o mulțime de inimi care bat, şi să miroasă a carne vie. Putea să jure că în țara asta stupidă erau mai multe vaci şi oi decât oameni.

Un loc plictisitor! Dar acum, iată că se ivise această oportunitate atât de interesantă. Era aşa de frumoasă! Şi aşa de nefericită! Părea candidată la fel de bună pentru a fi transformată în vampir, dar şi pentru o gustare rapidă. Ar fi nostim să aibă o însoțitoare pe care s-o poată forma, cu care să se distreze. O jucărie nouă, decise ea, pentru a-şi alunga eterna plictiseală, cel puțin până va începe distracția adevărată.

Oare unde se ducea fetița aceasta drăgălaşă după căderea întunericului în micuța ei maşină? Ce ghinion să aibă o pană de cauciuc tocmai pe acest drum de țară necirculat.

Frumoasă haină, îşi mai spuse Lora privind cum femeia scotea cricul şi roata de rezervă. Erau cam de aceeaşi talie şi ar fi putut să profite şi de

haină, şi de ceea ce se afla dincolo de ea. Tot sângele acela cald!

– Aduceți-o la mine, spuse ea făcând un gest către cei trei vampiri care stăteau în spatele ei.

– Lilith a spus că nu avem voie să mâncăm până...

Lora se răsuci şi îşi dezveli colții, iar ochii îi deveniră roşii. Şi vampirul care fusese cândva un bărbat de peste o sută de kilograme făcu un pas înapoi.

– Îmi nesocoteşti ordinele?

– Nu.

La urma urmelor, Lora era aici şi simțea şi el mirosul foamei ei. Lilith se afla în altă parte.

– Aduceți-o la mine, repetă Lora, împungându-l cu un deget în piept. Şi să nu gustați din ea. O vreau vie. A venit timpul să am o tovarăşă de joacă. Îşi trecu limba peste buze şi colți. Şi aveți grijă să nu-i stricați haina. Îmi place.

Ieşiră în drum, trei bărbați cu înfățişare obişnuită în viața de zi cu zi. Simțeau miros de carne de om. Şi de femeie. Foamea lor permanentă deveni şi mai puternică şi numai teama de pedeapsa Lorei îi împiedica să se repeadă ca nişte lupi asupra prăzii.

Fata privi peste umăr în timp ce se apropiau. Le zâmbi prietenos, în timp ce se ridica lângă maşină şi îşi trecea o mână prin păr, lăsând astfel descoperit gâtul în lumina strălucitoare.

– Mi-am închipuit eu că o să vină cineva.

– Probabil că e noaptea ta norocoasă, zâmbi cel pe care îl dojenise Lora.

– Chiar aşa. Întuneric, pe un drum pustiu ca acesta, nici ţipenie de om în jur. E cam sinistru.

– Poate fi şi mai sinistru.

Se despărţiră formând un triunghi ca s-o prindă la mijloc, cu spatele spre maşină. Făcu un pas înapoi cu ochii măriţi, iar ei mormăiră pofticioşi.

– O, Doamne? Ce aveţi de gând cu mine? Nu am prea mulţi bani, dar ...

– Nu vrem bani, dar o să-i luăm oricum.

Fata continua să ţină roata de fier şi când o ridică, cel aflat mai aproape de ea izbucni în râs.

– Stai acolo. Nu te apropia de mine! spuse ea.

– Metalul nu este o problemă pentru noi.

Se repezi spre ea cu mâinile ridicate spre gâtul ei. Şi explodă într-o grămadă de cenuşă.

– Dar vârful acesta ascuţit este.

Scoase ţepuşa pe care o ţinuse ascunsă la spate şi se repezi înainte. Îl dădu pe unul la o parte cu o lovitură de picior, îl bloca pe celălalt cu antebraţul şi întinse ţepuşa înainte. Îl lăsă pe ultimul să vină spre ea, orbit de furie. Îl izbi în plină figură cu janta de oţel. Era peste el în clipa în care cădea la pământ.

– Metalul reprezintă şi el o mică problemă, spuse ea. Dar o să terminăm treaba cu asta.

Îl străpunse cu ţepuşa şi se ridică. Îşi scutură praful de pe haină.

– Blestemaţi de vampiri!

Porni înapoi către maşină, apoi se opri, ridicând capul ca un câine care amuşină. Îşi depărtă picioarele, schimbă priza de pe janta de fier şi apucă țepuşa.

– Nu vrei să vii să ne jucăm? strigă ea. Îți simt mirosul acolo. Ăştia trei nu mi-au dat prea mult de furcă şi mă simt cam înțepenită.

Mirosul deveni tot mai slab. Peste câteva clipe, acrul era din nou curat. Mai aşteptă o vreme, apoi ridică din umeri şi îşi puse țepuşa la loc, la cingătoare. După ce termină de schimbat roata, ridică privirile spre cer.

Norii se rostogoleau peste fața lunii şi la apus se auzea tunetul.

– Vine furtuna, murmură ea.

În sala de antrenament, Hoyt ateriză dur pe spate. Simți cum îi trosnesc toate oasele. Larkin fandă, apoi apropie țepuşa fără vârf de inima lui Hoyt.

– În seara asta te-am ucis de şase ori. Ai ieşit din joc.

Înjură încet când simți o lamă la gât.

Moira se dădu înapoi şi se aplecă deasupra lui ca să-i adreseze un zâmbet.

– El este praf şi pulbere, asta e sigur, dar nici tu nu eşti într-o situație mai bună.

– Păi, dacă vii pe la spatele omului...

– Ei o să vină, îi aminti Cian, aruncându-i Moirei una din puținele lui priviri aprobatoare. Şi nu numai unul. După ce ai ucis pe unul, mergi mai departe. Şi asta cât mai repede.

Întinse mâinile către capul Moirei şi se prefăcu că-i răsuceşte gâtul.

– Acum sunteţi morţi toţi trei pentru că staţi prea mult timp la palavre. Trebuie să vă descurcaţi cu mai mulţi adversari deodată, indiferent că luptaţi cu sabia, cu ţepuşa de lemn sau cu mâinile goale.

Hoyt se ridică în picioare şi se scutură.

– Ce-ar fi să ne faci tu o demonstraţie?

Cian ridică o sprânceană la auzul tonului iritat din vocea lui.

– Foarte bine. Toţi trei împotriva mea. Am să încerc să nu vă rănesc mai mult decât trebuie.

– Palavre! Asta înseamnă să pălăvrăgeşti, nu-i aşa? Larkin se lăsă pe vine, luând poziţia de luptă.

– În acest caz, înseamnă să spui ceea ce se înţelege de la sine.

Luă ţepuşa cu vârful tocit şi i-o aruncă Moirei.

– Aici trebuie să anticipezi toate mişcările celorlalţi, inclusiv ale mele. După aceea... Aşadar, te-ai decis să participi şi tu la petrecere?

– Am avut de lucru. Fac progrese. Glenna atinse pumnalul pe care şi-l legase la mijloc. A trebuit să stau puţin pe tuşă. Ce facem aici?

– Îi învineţim fundul lui Cian, îi spuse Larkin.

– O, particip şi eu. Arme?

– La alegere, ce doreşti. Cian făcu un semn cu capul către pumnal. Se pare că tu ai deja o armă.

– Nu, nu e pentru asta. Se duse şi îşi alese altă ţepuşă cu vârful tocit. Reguli?

Drept răspuns, Cian se năpusti, îl lovi pe Larkin şi îl expedie la podea.

– Să învingi! Aceasta este singura regulă.

Când Hoyt porni spre el, Cian primi lovitura, lăsă forța acesteia să-l arunce în aer, lovi cu picioarele în perete, se rostogoli în aer şi îşi folosi greutatea corpului ca să-l izbească pe Hoyt de Moira. Şi îi doborî pe amândoi.

– Anticipați, repetă el şi îi dădu lui Larkin o lovitură cu piciorul în spate aproape alene care îl făcu să se rostogolească prin aer.

Glenna apucă o cruce şi o ridică în fața sa în timp ce înainta.

– A, isteață mişcare! Ochii lui se înroşiră. Afară se auzi tunetul. Scutul şi arma îl fac pe duşman să bată în retragere. Cu excepția cazului când... Se repezi înainte cu antebrațul şi dădu la o parte crucea. Dar când se răsuci ca să folosească țepuşa, Glenna plonjă şi trecu pe sub el. Asta chiar că e o mişcare reuşită, spuse Cian aprobator şi o clipă chipul lui fu luminat de săgeata fulgerului. Îşi foloseşte şi mintea, şi instinctele – cel puțin – atunci când, ha, ha, când miza e mică.

Acum îl înconjurară, ceea ce i se păru o manevră strategică inspirată. Nu alcătuiau o echipă, încă nu erau un angrenaj uns, dar făcuseră progrese. Pe măsură ce strângeau cercul, simțea tot mai mult nevoia să-l izbească pe Larkin cu pumnul între ochi. Cian alese ceea ce i se părea a fi veriga cea mai slabă: se răsuci şi o ridică pe Moira în aer cu o singură mână. Când o lăsă să cadă, Larkin se repezi instinctiv s-o prindă. Cian nu făcu decât să întindă un picior şi lui Larkin îi

fugi pământul de sub picioare şi se prăbuşiră amândoi la podea. Se răsuci să blocheze calea fratelui lui şi îl apucă pe Hoyt de cămaşă. Lovitura puternică aplicată cu capul îl făcu pe Hoyt să dea înapoi oferindu-i lui Cian răgazul necesar pentru a-i smulge Glennei ţepuşa. Braţul lui îi cuprindea gâtul pe la spate.

– Şi acum? îi întrebă el pe ceilalţi. Am prins-o pe fata voastră. Daţi înapoi, mi-o lăsaţi mie? Sau atacaţi şi riscaţi ca eu să-i frâng gâtul? E o problemă!

– Sau mă lasă să-mi port singură de grijă! Glenna apucă lanţul de la gâtul ei şi aruncă crucea peste faţa lui Cian.

Acesta îi dădu drumul şi făcu un salt până în tavan. Rămase lipit o clipă acolo, ca o muscă periculoasă, apoi căzu uşor în picioare.

– Nu e rău! Dar toţi patru trebuie să mă puneţi la pământ. Şi dacă ar fi să...

Un fulger izbucni în momentul în care Cian întinse mâna şi prinse din zbor ţepuşa de lemn la numai doi centimetri de inima lui. Vârful ei era ascuţit şi lustruit.

– Aş zice că asta înseamnă să trişezi, spuse el blând.

– Lăsaţi-l în pace!

Se întoarseră cu toţii să vadă femeia care pătrundea pe uşile de la terasă în timp ce un fulger sfâşia cerul în spatele ei. Era zveltă în jacheta ei de piele care îi ajungea până la genunchi. Părul tuns scurt lăsa să se vadă o frunte înaltă şi doi ochi

enormi de un albastru viu. Lăsă jos sacul greu pe care îl căra şi înaintă apoi şi mai mult în lumină, cu o ţepuşă de lemn într-o mână şi un cuţit cu două tăişuri în cealaltă.

– Tu cine naiba mai eşti? întrebă Larkin.

– Murphy. Blair Murphy. Şi am să vă salvez viețile tuturor. Cum se face că l-ați lăsat pe unul dintre ei să intre în casă?

– Întâmplător, este casa mea. Eu sunt proprietarul.

– Drăguț! Moştenitorii tăi se vor bucura curând. Am spus să nu vă apropiați de el, se răsti ea la Larkin şi la Hoyt care păşiseră în fața lui Cian.

– Eu sunt moştenitorul lui, căci el este fratele meu.

– E de-ai noştri, spuse Larkin.

– Nu, nu este cu adevărat.

– Ba da, este.

Moira ridică brațele cu palmele deschise în față ca să arate că nu pățise nimic şi se apropie încet de intrusă.

– Nu te putem lăsa să-i faci rău.

– Când am intrat aici mi s-a părut că nu prea reuşeați să-i faceți cine ştie ce rău.

– Ne antrenam. El a decis să ne ajute.

– Un vampir care îi ajută pe oameni? În ochii mari, albaştri, licărea o urmă de amuzament. Ei bine, asta e ceva nou.

Blair lăsă încet țepuşa în jos. Cian îşi dădu la o parte scutul.

– Ce faci aici? Şi cum ai ajuns la noi?

– Cum? Cu Aer Lingus. Ce fac? Ucid cât mai mulți de ăştia, din speța voastră. Persoanele de față se exclud.

– Ce ştii tu despre cei de-o seamă cu el? întrebă Larkin.

– E o poveste lungă. Tăcu o clipă ca să examineze încăperea şi ridică gânditoare din sprâncene când văzu grămada de arme. Frumoasă colecție! Securea de luptă are în ea ceva ce îmi încălzeşte inima.

– Morrigan! Morrigan a spus că o să vină cu fulgerul. Glenna atinse brațul lui Hoyt, şi se apropie de Blair. Morrigan te-a trimis.

– A spus că vor fi cinci. Nu a pomenit de niciun nemuritor în echipă.

După o clipă de reflecție, puse pumnalul în teacă şi înfipse țepuşa în cureaua de la brâu.

– Dar aşa sunt zeii. Trebuie să fie criptici. Uite ce e, am făcut un drum lung. Îşi puse sacul pe umăr. Aveți ceva de mâncare pe aici?

19

Avem o mulțime de întrebări.

Blair dădu aprobator din cap către Glenna, în timp ce gusta din tocăniță.

– Sunt sigură că aveți, aşa după cum am şi eu pentru voi. E bună. Mai luă o lingură plină. Mulțumesc şi complimentele mele bucătarului.

– Mulțumesc. O să încep eu, dacă nu aveți nimic împotrivă.

Glenna examină chipurile celorlalți membri ai grupului.

– De unde ai venit?

– Ultima dată? Din Chicago.

– Chicago acesta de aici şi de acum?

Gura mare a lui Blair se lăți într-un zâmbet. Întinse mâna după bucata de pâine pe care i-o oferise Glenna şi o rupse în două cu unghiile vopsite în roz.

– Da, din acest Chicago. În inima continentului. Planeta Pământ. Dar tu?

– Din New York. Ți-i prezint pe Moira şi pe vărul ei Larkin. Ei sunt din Geall.

– Nu mai spune! Totdeauna am crezut că asta e un mit.

– Nu pari foarte surprinsă de faptul că nu este un mit.

– Nu mă pot mira foarte multe lucruri şi cu atât mai puțin acum, după vizita zeiței voastre. E de categorie grea!

– El este Hoyt. Este un magician din Irlanda. Secolul XII.

Blair se uită la Glenna care se întindea prin spatele ei să-l apuce pe Hoyt de mână. Degetele lor se încleştară împletite.

– Alcătuiți o pereche?

– Se poate spune şi aşa.

Ridică paharul cu vin şi sorbi puțin.

– Asta înseamnă pasiunea pentru bărbați în vârstă împinsă la un alt nivel, dar cine ți-ar putea face o vină din asta?

– Gazda ta este fratele lui, Cian, care a fost transformat în vampir.

– În secolul XII? Blair se lăsă pe spate şi se uită la el cu interes, dar fără niciun pic din amuzamentul cu care îl examinase pe Hoyt. Ai aproape o mie de ani? N-am cunoscut niciun vampir care să fi trăit aşa de mult.

– Viață sănătoasă, spuse Cian.

– Da, asta trebuie să fie.

– Nu se hrăneşte cu sânge de om.

Larkin se ridică şi îşi puse şi el o porție de tocăniță.

– Luptă de partea noastră. Formăm o armată.

– O armată? Asta înseamnă să-ți faci iluzii de mărire! Tu ce eşti? o întrebă ea pe Glenna.

– Vrăjitoare.

– Aşadar, avem o vrăjitoare, un magician, o pereche de refugiați din Geall şi un vampir. Halal armată!

– O vrăjitoare puternică, vorbi Hoyt pentru prima dată. Un cărturar cu calități şi curaj remarcabile, un erou care se poate transforma în orice animal şi un vampir în vârstă de câteva secole, creat de însăşi regina lor.

– Lilith? Acum Blair puse lingura deoparte. Ea te-a transformat în vampir?

Cian se rezemă de marginea mesei şi încrucişă gleznele.

– Eram tânăr şi naiv.

– Şi ai avut mare ghinion.

– Dar tu ce eşti? întrebă Larkin.

– Eu? Vânător de demoni. Continuă să-şi mănânce tocănița. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții urmărindu-i şi transformându-i în cenuşă.

Glenna înclină capul într-o parte.

– Ca Buffy?

– Nu, râse Blair. Mai întâi, eu nu sunt *unul* dintre vânătorii de demoni, ci *cel mai bun* dintre ei.

– A, deci sunteți mai mulți!

În acest moment, Larkin decise că i-ar prinde bine şi lui puțin vin.

– E o chestie de familie, a fost aşa de mai multe secole. Nu suntem toți vânători, dar în fiecare generație există doi sau trei. Tatăl meu este unul din ei, la fel şi mătuşa mea. Şi unchiul lui a fost – îmi place asta. Am şi doi veri în branşă. Noi ducem lupta.

– Şi Morrigan te-a trimis aici, precizează Glenna. Numai pe tine.

– S-ar cuveni să spun da, din moment ce sunt singura de aici. OK, în ultimele săptămâni, treaba a început să meargă foarte rău. S-a raportat mai multă activitate în lumea vampirilor, ca şi când s-ar fi pregătit de ceva anume. Şi mai am şi visele astea. Visele premonitorii fac parte din misiune, dar eu am astfel de vise imediat ce închid ochii. Şi uneori le am şi când sunt trează. Cam deranjant.

– Lilith? întrebă Glenna.

– Şi-a făcut şi ea apariţia de câteva ori – până nu de mult credeam că şi ea este tot un mit. Oricum, în vis mă vedeam aici, în Irlanda, sau cel puţin aşa mi se părea. Am mai fost în Irlanda, este o tradiţie de familie. Dar m-am văzut pe un loc ca un platou înalt, printre stâncile abrupte.

– Este Valea Tăcerii, o întrerupse Moira.

– Aşa spunea şi ea. Morrigan. Spunea că este nevoie de mine. Blair şovăi şi privi în jur. Probabil că nu mai trebuie să vă dau toate detaliile, din moment ce sunteţi aici. O bătălie uriaşă, posibil apocalipsa. Regina vampirilor adună o armată ca să distrugă omenirea. Sunt cinci care mă aşteaptă pe mine, adunaţi laolaltă. Avem timp să ne pregătim până în ziua de Samhain. Nu avem prea mult timp la dispoziţie, ţinând seama de împrejurări. Adică ştiţi, zeiţa, veşnicia... Dar aşa s-a hotărât.

– Aşa că ai venit, pur şi simplu? spuse Glenna.

– Tu n-ai venit la fel? făcu Blair ridicând din umeri. Pentru asta m-am născut. Am visat locul acesta şi înainte, de când mă ştiu. Cum stăteam pe dâmbul acela şi priveam la furtuna dezlănţuită dedesubt. Luna, ceaţa şi ţipetele. Am ştiut întotdeauna că am să ajung aici.

Totdeauna presupusese că va muri aici.

– Numai că mă aşteptam la ceva mai multe întăriri.

– În trei săptămâni am ucis peste o duzină, spuse Larkin oarecum înciudat.

– Bravo vouă! Nu țin socoteala celor uciși, căci pe primul l-am doborât acum treisprezece ani. Dar am lichidat trei în seara asta, pe când veneam încoace.

– Trei? Larkin rămase cu lingura în aer. Tu singură?

– Mai era încă unul. Dar stătea mai în spate. Mi s-a părut că n-ar fi fost înțelept să pornesc după el dacă vreau să rămân în viață, și aceasta este prima regulă în manualul familiei. Poate că erau și mai mulți, dar eu l-am simțit numai pe acesta. Am mai văzut și alții staționați în jurul perimetrului acestui loc. A trebuit să mă strecor printre ei ca să intru.

Împinse la o parte bolul gol.

– A fost foarte bun. Mulțumesc.

– Cu plăcere. Glenna luă bolul și îl puse în chiuvetă. Hoyt, pot să schimb o vorbă cu tine? Vă rugăm să ne scuzați o clipă.

Îl trase afară din bucătărie spre partea din față a casei.

– Hoyt, femeia asta este...

– Luptătorul, termină el propoziția. Da, este ultima dintre cei șase.

– King n-a contat. Își apăsă degetele pe buze și se întoarse. El n-a fost niciodată unul din cei șase și ceea ce i s-a întâmplat...

– S-a întâmplat. Hoyt o apucă de umeri și o întoarse cu fața spre el. Și nu se mai poate schimba nimic. Este luptătoarea și completează cercul.

– Trebuie să avem încredere în ea. Nu ştiu cum să facem. Era cât pe-aci să-l ucidă pe Cian înainte să spună bună ziua.

– Şi nu putem decât s-o credem pe cuvânt că este ceea ce spune că ar fi.

– Păi, nu este vampir. A intrat direct în casă. Şi în afară de asta, Cian şi-ar fi dat seama.

– Vampirii pot avea servitori umani.

– Atunci de unde să ştim? Luăm de bun ce spune ea? Dacă este ceea ce spune, este ultima dintre noi.

– Trebuie să fim siguri.

– Dar nu putem să-i verificăm cartea de identitate!

Hoyt scutură din cap şi nu se mai obosi să-i răspundă.

– Trebuie s-o testăm. Cred că cel mai bine e să mergem acolo sus, în turn. O să trasăm cercul şi o să fim siguri.

Când se adunară sus, Blair se uită de jur împrejur şi spuse:

– E cam înghesuială aici. Îmi place să am ceva mai mult spaţiu. Tu trebuie să stai la distanţă, îi spuse ea lui Cian. Să nu te împung din greşeală.

– N-ai decât să încerci.

Îşi plimbă degetele peste ţepuşa de la brâu. Pe degetul mare purta un inel de argint.

– Aşadar, ce avem aici?

– Nu am primit niciun semn că vii, începu Glenna. Nicio referire specifică la tine.

– Aşadar, credeţi că sunt un fel de cal troian?

– Este o posibilitate pe care nu o putem exclude fără o dovadă.

– Nu, aşa este, fu de acord Blair. Aţi fi nişte proşti să mă credeţi pe cuvânt. Şi mă simt mai bine să ştiu că, de fapt, nu sunteţi proşti. Ce doriţi? Numărul permisului meu de vânător de demoni?

– Ai aşa ceva?

– Nu. Se înţepeni bine în picioare, exact ca un războinic care se pregăteşte de luptă. Dar dacă cochetaţi cu ideea să faceţi vreo vrăjitorie cu sângele meu sau alte fluide ale corpului, aveţi ghinion! Până aici!

– Nici vorbă de aşa ceva. Ei bine, nişte vrăjitorii, dar fără să fie nevoie de sânge. Noi cinci suntem legaţi unul de altul. Prin soartă, de nevoie. Iar unii dintre noi, da, şi prin sânge. Noi formăm cercul. Noi suntem cei aleşi. Dacă tu eşti ultima verigă a cercului, ne vom da seama.

– Altfel?

– Nu-ţi putem face nici un rău. Hoyt puse o mână pe umărul Glennei. Nu putem utiliza puterea împotriva unei fiinţe umane.

Blair aruncă o privire către sabia lungă care stătea rezemată de peretele turnului.

– Aveţi ceva în manualul de reguli şi despre obiectele ascuţite?

– Nu-ţi vom face niciun rău. Dacă eşti servitoarea lui Lilith, vei deveni prizoniera noastră.

Blair zâmbi. I se ridică mai întâi un colţ al gurii, apoi şi celălalt.

– Vă urez noroc. Foarte bine, hai să-i dăm drumul. Dacă ați fi înghițit tot ce v-am spus numai cu un hmm!, aş fi fost mai îngrijorată în legătură cu treaba în care m-am băgat. Deci voi vă aşezați în cercul acesta alb şi eu în interior?

– Te pricepi la vrăjitorie? întrebă Glenna.

– Mai ştiu şi eu câte ceva, spuse ea şi intră în cerc.

– Câte unul în fiecare punct, ca să formăm o pentagramă. Şi Hoyt va executa căutarea.

– Căutarea?

– În mintea ta, o linişti el pe Blair.

– Am şi câteva lucruri personale pe acolo.

Mişcă din umeri stingheritä şi se încruntă la Hoyt:

– Trebuie să mă gândesc la tine ca la doctorul meu vrăjitor?

– Nu sunt vrăjitor. Sunt magician. Va merge mai repede şi cu mai puțin disconfort dacă îți deschizi mintea.

Ridică mâinile şi aprinse lumânările.

– Glenna?

– Acesta este cercul luminii şi al cunoaşterii, format de minți asemănătoare şi inimi la fel. În interiorul acestui cerc de lumină şi cunoaştere nu se va face niciun rău. Căutăm o legătură ca să ştim că în acest cerc se află numai adevărul. Aşa cum mințile noastre sunt unite prin destinul nostru, aşa să fie!

Aerul începu să tremure şi flăcările lumânărilor se înălțară drepte ca nişte săgeți. Hoyt ridică mâinile către Blair.

– Fără durere, fără stricăciuni. Numai gânduri cu gânduri. Mintea ta cu mintea mea, mintea ta cu mințile noastre.

Ochii ei se afundară adânc în ochii lui şi ceva licări în mintea lui. Apoi totul se făcu întuneric şi el văzu.

Şi toți văzură.

O tânără care se lupta cu un monstru de două ori cât ea. Fata avea cămaşa sfâşiată. Auzeau fiecare gâfâit din respirația ei chinuită. Alături stătea un bărbat care urmărea lupta. Fu aruncată la pământ cu o lovitură puternică dată cu dosul palmei, dar sări în picioare. Lovită şi doborâtă din nou. Când creatura sări în față, fata se rostogoli. Şi îl înjunghie în inimă, cu o țepuşă de lemn.

Lent, spuse bărbatul. *Neîndemânatic, chiar şi pentru primul ucis. Trebuie să te descurci mai bine.*

Fata nu rosti nimic, în mintea ei îşi spuse: *Am să mă descurc mai bine. Mai bine decât oricine.*

Acum era mai în vârstă şi lupta alături de bărbat. Cu ferocitate, cu sălbăticie. Erau cinci contra doi, dar lupta luă sfârşit repede. Şi când totul se termină, bărbatul clătină din cap: *Mai mult control, mai puțină patimă. Patima o să te ucidă.*

Era acum goală în pat cu un tânăr şi se mişca odată cu el în lumina slabă a lămpii. Zâmbi arcuindu-se spre el şi ciupindu-l uşor de buză. Un diamant strălucea nebuneşte pe degetul ei. Mintea ei era plină de pasiune, de dragoste, de bucurie. Şi de tristețe şi disperare când stătea pe jos în întuneric, singură, plângând cu inima zdrobită. Pe deget nu mai avea nimic. Stătea pe dâmb deasupra

câmpului de luptă, iar zeița era ca o umbră albă alături de ea.

Ai fost prima și ultima chemată, îi spunea Morrigan. *Ei te așteaptă. Lumile sunt în mâna voastră. Luați-le și luptați!* Își spuse: *Spre asta m-am îndreptat toată viața mea. Acesta va fi oare sfârșitul?*

Hoyt lăsă mâna în jos și o aduse încet la loc, închizând cercul. Ochii ei străluceau.

– Ei, cum e? Am trecut proba?

Glenna îi zâmbi, apoi se apropie de masă și ridică una din cruci.

– Acum, asta este a ta.

Blair o luă și o lăsă să se legene puțin.

– Este frumoasă. Îmi place lucrătura și apreciez și gestul. Dar o am pe a mea.

Trase de lanț și o scoase de sub cămașă.

– E tot un obiect de familie. Ca un fel de amuletă.

– Este frumoasă, dar dacă...

– Stai! Hoyt se uită la cruce și o luă în palmă. De unde o ai? Cine ți-a dat-o?

– V-am spus, e un obiect de familie. Avem șapte la fel. Au fost transmise din generație în generație. Trebuie să-i dai drumul.

Hoyt privi drept în ochii ei și fata miji din pleoape.

– Care e problema?

– Au fost șapte, mi le-a dat zeița în noaptea când mi-a încredințat misiunea de a veni aici. Am cerut să acorde protecție familiei mele, familiei pe care mi-a poruncit s-o părăsesc. Și mi-a dat crucile astea.

– Când a fost asta? Acum nouă sute de ani? Nu înseamnă că...

– Este a Nolei. Se uită spre Cian. O simt. Este crucea Nolei.

– Nola?

– Sora noastră. Cea mai mică. Vocea i se îngroşă când Cian se apropie ca să se uite şi el. Şi aici, pe spate, i-am scris numele. Mi-a spus că am s-o văd din nou. Şi pe toţi zeii, aşa este. Este în femeia asta. Sânge din sângele meu. Sângele nostru!

– Nu există nicio îndoială? făcu Cian calm.

– I-am prins-o chiar eu la gât. Uite, Cian!

– O, bine, zise el şi se duse înapoi la fereastră.

– Făurită în focul zeilor, dată de însăşi mâna unui magician. Blair trase adânc aer în piept. Legenda familiei. Al doilea meu nume este Nola. Blair Nola Bridgit Murphy.

– Hoyt! Glenna îi atinse braţul. Face parte din familia voastră.

– Presupun că îmi eşti un fel de unchi, de-al o sutălea sau o miilea, cum naiba s-o fi spunând. Şi aruncă o privire şi către Cian. Şi nu e asta cea mai formidabilă treabă? Sunt rudă cu un vampir!

De dimineaţă, Glenna şi Hoyt stăteau în cimitirul familiei, sub un soare slab şi palid. Furtuna îmbibase totul de apă şi de pe petalele trandafirilor care se căţărau pe mormântul mamei lui încă mai picurau stropi de ploaie.

– Nu ştiu cum să-ţi aduc puţină alinare.

Hoyt îi luă mâna.

– Eşti aici, cu mine. Nu m-am gândit niciodată că o să mai am nevoie de altcineva lângă mine, nu aşa cum am eu nevoie de tine. Totul se desfăşoară

atât de repede. Pierdere şi câştig, descoperiri, dubii. Viaţa şi moartea.

– Vorbeşte-mi despre sora ta. Despre Nola.

– Era frumoasă, sclipitoare şi talentată. Vedea în viitor. Iubea animalele – cred că avea un fel de afinitate specială pentru ele. Înainte să plec, căţeaua-lup a tatălui meu fătase. Nola petrecea ore întregi la grajd şi se juca cu puii. Şi apoi a crescut mare, a devenit femeie şi a avut copii.

Se răsuci şi îşi lipi fruntea de aceea a Glennei.

– O văd în femeia aceasta, în această luptătoare care a venit la noi. Şi în mine se dă o altă luptă.

– Vrei s-o aduci aici pe Blair?

– Aşa ar fi corect.

– Atunci fă ceea ce trebuie. Ridică uşor capul şi buzele ei se atinseră de ale lui. De asta te iubesc eu pe tine.

– Dacă o să ne căsătorim...

Glenna făcu repede un pas înapoi.

– Să ne căsătorim?

– Cu siguranţă că lucrul acesta nu s-a schimbat de-a lungul secolelor. Un bărbat şi o femeie se iubesc, îşi fac jurăminte, îşi fac promisiuni. Căsătorie sau o strângere de mână[1], o legătură care să-i ţină unul lângă altul.

– Ştiu şi eu ce este căsătoria.

---

[1] „Handfasting" [legarea mâinilor] este un ritual de logodnă sau de nuntă din perioada creştinismului timpuriu, practicat în Irlanda şi Scoţia, considerat un fel de căsătorie de probă. În cadrul ritualului, cei doi tineri se ţineau de mâini şi persoana care oficia căsătoria, tinerii înşişi sau oricare dintre oaspeţi le lega o panglică. Ritualul se practica mai ales în zonele rurale, unde nu exista preot şi cuplul urma să fie căsătorit la biserică mai târziu, atunci când venea preotul (n. trad.).

– Şi te deranjează?

– Nu mă deranjează şi nu mai zâmbi aşa, ca şi cum ai avea de-a face cu o toantă. Dă-mi o clipă de răgaz.

Privi în zare, către dealurile scântcietoare din spate.

– Da, oamenii tot se mai căsătoresc, dacă vor. Dar unii trăiesc împreună fără niciun fel de ritual.

– Dar tu şi cu mine, Glenna Ward, suntem oameni ai ritualurilor.

Se uită la el şi simți cum i se strânge stomacul.

– Da, aşa este.

– Şi dacă ne căsătorim, o să trăieşti cu mine aici?

Altă crampă la stomac.

– Aici? În acest loc, în lumea *aceasta?*

– În acest loc şi în această lume.

– Dar... nu vrei să te duci înapoi? Nu trebuie să te întorci?

– Nu cred că mai pot să mă întorc. Ca magie, da, cred că se poate, spuse el înainte ca ea să apuce să deschidă gura. Dar nu cred că mai pot să mă întorc la ceea ce a fost. La ceea ce a fost căminul meu de odinioară. Nu acum, când ştiu cum o să moară şi că Cian este aici, că în lumea asta se află cealaltă jumătate a mea. Nu cred că aş putea să mă întorc ştiind că tu eşti gata să vii cu mine şi să renunți la tot ceea ce laşi aici.

– Am spus că am să vin.

– Da, chiar fără şovăială, confirmă el. Dar eziți atunci când este vorba de ritualul căsătoriei.

– M-ai luat pe nepregătite. Şi, de fapt, nu m-ai cerut în căsătorie, spuse ea oarecum înciudată. N-ai făcut decât să prezinți o ipoteză.

– Dacă o să ne căsătorim, spuse el pentru a treia oară cu un umor sesizabil în voce, vrei să locuieşti cu mine aici?

– În Irlanda?

– Da, aici. Şi în acest loc. Ar fi un fel de amestec al lumilor noastre şi al nevoilor noastre. Am să-l rog pe Cian să ne lase să locuim în casa aceasta şi să avem grijă de ea. Casa are nevoie de oameni, de o familie, de copiii pe care o să-i avem împreună.

– Salturi şi legături, murmură ea. Apoi tăcu, încercând să-şi adune gândurile. Timpul ei şi locul ei, îşi spuse ea. Da, era un compromis de dragoste, ar putea fi şi va fi o fuzionare a spiritelor.

– Eu am avut întotdeauna o fire încrezătoare, chiar şi când eram copil. Să ştii ce vrei, să munceşti ca să obții ceea ce doreşti şi să apreciezi rezultatul dobândit. M-am străduit ca în viață să nu consider nimic drept dat de la sine, sau nu prea mult. Familia mea, darul meu, stilul meu de viață.

Întinse mâna şi mângâie unul din trandafirii mamei lui. Frumusețea simplă. Miracolul vieții.

– Dar mi-am dat seama că am luat lumea ca un lucru dat fiind convinsă că va merge înainte şi fără mine, fără ajutorul meu. Dar acum am aflat altceva şi aceasta mi-a furnizat motivația necesară pentru a-mi intensifica eforturile şi a aprecia situația.

– Este un fel de a spune că nu este momentul să vorbim despre căsătorie şi copii?

– Este un fel de a spune că înțeleg lucrurile mărunte – şi pe cele mari –, lucrurile fireşti; viața devine mult mai importantă în felul acesta. Asta este... Hoyt Magicianule!

Îşi lipi buzele de unul din obrajii lui, apoi de celălalt.

– Dacă o să ne căsătorim, o să locuiesc aici cu tine şi o să am grijă de această casă împreună cu tine şi am să fac copii cu tine. Şi mă voi strădui din răsputeri să apreciez tot ceea ce am.

Se uita la ea şi ridică o mână cu palma spre ea. Când aceasta se întâlni cu palma ei, degetele li se împletiră strâns. Din mâinile lor încleştate țâşnea lumină.

– Vrei să fii nevasta mea, Glenna?

– Da.

O cuprinse cu mâna pe după ceafă şi o trase spre el. Şi se sărutară, un sărut plin de promisiuni şi speranță. Când brațele ei îl cuprinseră, îşi dădu seama că găsise partea cea mai puternică a destinului ei.

– Acum avem mai multe motive să luptăm. Îşi îngropă fața în părul ei. Mai multe motive pentru care să dăinuim.

– Atunci aşa va fi. Vino cu mine. Am să-ți arăt ce am mai făcut între timp.

Îl luă şi îl duse mai aproape de casă, acolo unde fuseseră instalate ținte pentru antrenamentul

cu arcul. Tropotul unor copite de cal o făcu să se întoarcă, exact la timp pentru a-l vedea pe Larkin care călărea cu armăsarul printre copaci.

– Aş vrea să nu mai călărească prin pădure. Sunt atât de multe umbre acolo!

– Mă îndoiesc că pot să-l prindă chiar dacă se ascund acolo şi aşteaptă. Dar dacă l-ai ruga, spuse Hoyt, trecându-şi mâna prin părul ei, s-ar limita la câmpie.

– Dacă l-aş ruga? făcu ea ridicând sprâncenele nedumerită.

– Dacă ar şti că eşti îngrijorată, ți-ar îndeplini rugămintea. Este recunoscător pentru ceea ce faci pentru el. Tu îl hrăneşti, spuse Hoyt când ea se încruntă din nou.

– O, asta! Sigur că îi place să mănânce. Glenna se uită spre casă. Îşi imagina că Moira îşi petrece dimineața cu cărțile ei, iar Cian dormea. Cât despre Blair, ei bine, va mai dura puțin timp până când se va deprinde cu rutina nou-venitei. Cred că o să prepar lasagna astăzi. Nu-ți face griji, spuse ea şi îl bătu uşor pe mână. O să-ți placă – şi mi se pare că deja mă ocup de casă şi de cei care locuiesc în ea. Niciodată nu mi-am închipuit că o să devin o ființă atât de domestică.

Îşi scoase pumnalul mişcându-se – spre marea ei uimire – cu multă uşurință între bucătărie şi arme. Atâtea lucruri învață omul!

– Am exersat asta ieri, spuse ea.

– Mânuirea pumnalului?

– Mi-am propus să vrăjesc pumnalul. M-am gândit să încep cu obiecte mici şi după aceea să ajung, în cele din urmă, şi la sabie. Spuneam că trebuie să facem ceva cu armele, dar ne-am luat cu altele şi am pierdut din vedere acest lucru. Aşa că m-am gândit la asta.

Hoyt îl luă din mâna ei şi îşi trecu degetul pe tăiş.

– În ce fel să-l vrăjeşti?

– Gândeşte-te la foc.

El îşi aținti privirea asupra ei.

– Nu, chiar aşa, spuse Glenna şi făcu un pas înapoi. Gândeşte-te la foc, vizualizează-l, aşa cum ar curge pe tăişul pumnalului.

Hoyt răsuci lama în mână apoi schimbă priza, apucându-l ca pentru luptă. Îşi imagină focul care îmbrăca lama. Dar lama rămase rece.

– Trebuie să rostesc şi cuvinte?

– Nu, dar trebuie să-ți doreşti să-l vezi. Mai încearcă o dată.

Se concentră, dar nu obținu nimic.

– Foarte bine, poate că funcționează numai la mine – deocamdată. O să mai exersez.

Îl luă înapoi, îşi invocă imaginea în minte şi îndreptă pumnalul către țintă.

Nu apăru nici măcar o scânteie.

– La naiba, ieri mergea.

Se uită mai de aproape la el ca să fie sigură că luase arma corectă.

– Aceasta este, am înscris pentagrama pe mâner. Vezi?

– Da, văd. Poate că descântecul s-a disipat.

– Nu înțeleg cum. Numai eu aş fi putut să anulez descântecul şi eu n-am făcut acest lucru. Am consacrat atâta timp şi energie şi...

– Ce s-a întâmplat?

Blair venea spre ei cu o mână vârâtă în buzunarul blugilor şi cealaltă ținând o cană de cafea aburindă. La şold îi atârna un cuțit, iar în urechi i se legănau cercei făcuți din piatră de lună.

– Exersați aruncatul cuțitului?

– Nu. Bună dimineața!

Blair ridică o sprânceană la auzul tonului iritat al Glennei.

– Pentru unii dintre noi, într-adevăr, bună! Frumos pumnal!

– Nu funcționează.

– Hai să vedem. Blair îl luă din mâna Glennei, îi cântări greutatea. Sorbind din cafea îl aruncă spre țintă. Cuțitul se înfipse chiar în mijloc. Pentru mine funcționează.

– Da, are vârful ascuțit şi tu ştii să arunci perfect. Glenna porni către țintă şi smulse cuțitul. Dar ce s-a întâmplat cu magia?

– Percheziționează-mă! Este un cuțit, un cuțit frumos. Taie, găureşte, feliază. Îşi face treaba. Dacă îi atribui virtuți magice, poți deveni neglijent. Şi apoi, cineva poate să îndrepte vârful ascuțit către tine.

– Dar ai magia în sânge, spuse Hoyt. Ar trebui să manifeşti respect pentru ea.

– Nici eu n-am spus altceva. Dar mă simt mai la largul meu cu instrumentele ascuțite decât cu magia voodoo.

– Voodoo este cu totul altceva, se răsti Glenna. Numai pentru că ştii să arunci cuțitul nu înseamnă că nu ai nevoie de ceea ce încercăm să-ți oferim noi, Hoyt şi cu mine.

– N-am vrut să jignesc pe nimeni – serios. Dar mă bizui pe mine însămi. Şi dacă nu ştii să lupți cu asta, e bine să laşi lupta pe seama celor care pot.

– Crezi că nu pot să nimeresc nenorocita aia de țintă?

– Nu ştiu, spuse Blair sorbind din cafea. Poți?

Înfierbântată din cauza insultei, Glenna se întoarse şi aruncă cuțitul în vreme ce-i treceau prin minte tot felul de blesteme. Cuțitul se înfipse în cercul exterior al țintei şi izbucni în flăcări.

– Excelent! Blair lăsă în jos cana de cafea. Vreau să spun că țintești lamentabil, dar figura cu focul este admirabilă. Făcu un gest cu cana de cafea.

– Am fost furioasă, murmură Glenna. Adrenalina. Înainte nu eram furioasă. Mă simțeam fericită. Dar ea m-a enervat.

– Îmi face întotdeauna plăcere să ajut pe cineva.

– Este un descântec admirabil, ai făcut o armă excelentă, zise el şi puse mâna pe umărul Glennei, în timp ce ținta ardea. Cât va dura flacăra?

– O, stai puțin!

Făcu un pas lateral şi se concentră. Calmată, stinse focul în minte. Flacăra tremură şi se transformă în fum.

– Trebuie să mai lucrez, e clar, dar... Se duse înapoi la țintă şi pipăi încet lama cuțitului. Era cald, dar nu prea fierbinte ca să-l țină în mână. Ne-ar putea fi de un real folos.

– Chiar aşa, spuse Blair. Şi îmi cer scuze pentru chestia aia cu voodoo.

– Scuzele se acceptă, spuse Glenna şi băgă pumnalul în teacă. Am să-ți cer o favoare, Blair.

– Orice doreşti.

– Acum eu şi cu Hoyt trebuie să mai lucrăm la asta... dar mai târziu, ai putea să mă înveți şi pe mine să arunc cuțitul aşa ca tine?

– Poate nu chiar ca mine, zâmbi Blair. Dar pot să te învăț să-l arunci mai bine decât acum.

– Oricum, după apusul soarelui, Cian se ocupă de antrenamentul nostru, spuse Hoyt.

– Un vampir care îi antrenează pe oameni ca să ucidă vampiri. Blair scutură din cap. Mi se pare cam stranie logica asta. Ei bine, aşadar?

– Ne antrenăm şi ziua câteva ore. Afară, dacă este soare.

– Din câte am văzut eu ieri, e cazul să folosiți timpul la maximum. Să nu vă simțiți jigniți, adăugă Blair. Şi eu exersez câteva ore pe zi.

– Cel care răspundea de antrenamentul nostru pe timp de zi... ei bine, l-am pierdut. Lilith...

– Îmi pare rău, asta este întotdeauna foarte dureros.

– Dar cred că acum eşti cea mai potrivită ca să conduci antrenamentul.

– Adică să vă dau ordine şi să vă fac să asudaţi? Chipul ei exprima cea mai sinceră încântare. Pare amuzant. Dar, când o să începeţi să mă urâţi, să vă amintiţi că voi m-aţi rugat. Şi unde sunt ceilalţi? Nu trebuie să irosim lumina zilei.

– Cred că Moira este în bibliotecă, spuse Glenna. Larkin a scos calul la plimbare ceva mai înainte. Cian...

– Partea asta am înţeles-o. Ei bine, am să fac o mică plimbare de recunoaştere. Începem petrecerea când mă întorc.

– Copacii sunt groşi. Glenna făcu semn cu capul către curba din pădure. Să nu te duci prea departe, nici chiar în timpul zilei.

– Nu-ţi face griji!

20

Lui Blair îi plăcea pădurea. Îi plăcea mirosul vegetaţiei, îi plăceau trunchiurile groase ale copacilor, jocul luminii şi al umbrelor, care pentru ea însemnau un fel de muzică vizuală. Solul pădurii era acoperit cu un covor de frunze căzute de-a lungul anilor fără număr şi cu un strat gros de muşchi verde. Razele de lumină care străbăteau prin frunziş creau o atmosferă feerică. Era o ambianţă reconfortantă, cu forme moi şi rotunde şi o muzică accentuată şi de susurul izvorului care sălta peste pietre.

Mai fusese în Clare şi altă dată, hoinărise peste câmpii şi în pădurea de pe dealuri şi se miră că nu descoperise locul acesta unde urma să fie începutul ei adevărat. Îşi spuse că nu-i fusese dat să-l descopere mai înainte, să vină aici. Soarta decisese ca acest lucru să se întâmple acum, cu oamenii aceştia, în locul acesta.

Vrăjitoarea şi magicianul, îşi spuse ea amuzată. Erau aşa de plini de iubire, atât de strălucitori şi tineri! Avantaje şi dezavantaje – va trebui să mai aştepte să vadă ce se întâmplă. Dar de un lucru era sigură: dorea ca Glenna să-i facă şi ei un pumnal cu tăişul de foc. Vrăjitoarea i-a făcut o impresie bună. Şi avea un păr foarte frumos şi un aer foarte civilizat, stilat, vizibil în ciuda pantalonilor simpli şi a tricoului pe care le purta. Aici se petreceau multe lucruri înţelepte, îşi spuse Blair. Juca acum rolul de judecător. Glenna îşi dăduse osteneala – noaptea trecută îşi lăsase treburile ca s-o întâmpine pe ea. Îi făcuse de mâncare, îi aranjase camera. Era mult mai mult decât ceea ce se obişnuise să primească. Şi îi făcea plăcere.

Iar magicianul părea un introvertit. Observa mult, vorbea destul de puţin. Asta impunea respect. Şi tot aşa de mult respect îi impunea şi puterea pe care o purta ca pe o a doua piele.

Cât despre vampir – în cazul lui nu ştia ce să creadă. Ar fi putut să fie un aliat formidabil – sau un duşman redutabil –, până acum nu se gândise

în niciun fel la vampiri ca aliați. Şi totuşi văzuse ceva pe chipul lui când fratele său vorbise despre Nola. Era durere.

Cealaltă femeie era tăcută ca un şoarece. Avea simțurile treze, o, asta da, dar nu-şi bătuse capul cu Blair mai mult decât o făcuse aceasta cu ea.

Şi bărbatul? Larkin. Un băiat serios cu ochi albaştri, blânzi. Avea o conformație bună, atletică, un mare avantaj în luptă. Şi clocotea de energie, îşi spuse ea. O să-i ceară să-i arate la ce se pricepe.

Erau multe de făcut şi într-un timp foarte scurt. Trebuia să se pună cu bățul pe ei dacă voiau să scape întregi din încercarea asta. Dar deocamdată era plăcut să facă o mică plimbare de dimineață şi să privească jocul luminii. Coti după o stâncă, înclină capul într-o parte către forma încolăcită şi adormită de la umbra ei.

– Acesta este apelul tău de trezire în dimineața asta, spuse ea şi apăsă pe declanşatorul arcului.

Vampirul abia apucă să deschidă ochii. Blair îşi recuperă săgeata şi o fixă din nou. Mai doborî alți trei şi îl puse pe fugă pe al patrulea care alergă în jos, pe cărare, încercând să ocolească petele de lumină. Pentru că nu putea să țintească bine şi nu voia să irosească o săgeată, porni în goană după el. Calul sări în potecă, o bestie neagră strălucitoare, cu un zeu auriu în spate. Larkin ridică sabia şi îl decapită pe vampirul care fugea.

– Bună lovitură, strigă ea.

Larkin veni în trap printre petele de lumină către ea.

– Ce faci aici?

– Omor vampiri. Dar tu?

– Calul avea nevoie de mişcare. N-ar trebui să stai aici singură, aşa departe de casă.

– Dar tu te afli aici!

– Pe căluțul asta nu-l poate ajunge nimeni! spuse el şi-l bătu mândru cu palma pe Vlad. Este iute ca vântul. Aşadar, câți ai văzut?

– Păi, pe cei patru pe care i-am ucis şi cu al tău fac cinci. Dar probabil că mai sunt şi alții.

– Alți patru ai spus? Ai fost foarte ocupată. Vrei să-i fugărim acum?

Părea doritor s-o facă, dar Blair nu putea fi sigură. Dacă lucrai cu un partener necunoscut riscai să mori ucis, chiar dacă partenerul era talentat în mânuirea sabiei.

– Cred că deocamdată ajunge. Cel puțin unul dintre ei va alerga înapoi la mami şi îi va povesti că-i scoatem din cuiburile lor în timpul zilei. Asta ar trebui să-i dea de gândit.

– De gândit?

– S-o enerveze.

– A, aşa.

– Oricum, va trebui să facem antrenament, ca să văd de ce sunteți în stare.

– Ca să vezi de ce suntem în stare?

– Eu sunt noul vostru sergent.

Îşi dădu seama că nu era deloc încântat de această veste şi îl înțelegea perfect. Dar întinse mâna în sus:

– Ce-ar fi să mă iei şi pe mine?

Larkin întinse mâna spre ea şi Blair sări în spatele lui.

– Cât de repede ştie să meargă băiatul acesta?

– Ai face mai bine să te ţii zdravăn.

Îl împunse cu călcâiele şi calul porni în zbor.

Stând în faţa oalei, Glenna mai adăugă puţină pucioasă în amestec.

– Puţin câte puţin, îi spuse ea absentă lui Hoyt. Nu vrem să fie prea mult şi să...

Sări înapoi când lichidul ţâşni în sus.

– Ai grijă la păr! strigă Hoyt.

Glenna luă câteva ace şi îşi prinse în grabă părul în creştetul capului.

– Cum se explică chestia asta?

Pumnalul continua să ardă în vasul de metal.

– Focul n-a fost stabilizat. Luă o sabie şi o cufundă în lichid. Se dădu înapoi, ridică mâinile deasupra fumului, şi începu să rostească descântecul.

Hoyt se opri din ceea ce făcea ca să se uite la ea, ca să-i studieze frumuseţea intensificată de magie. Ce fusese viaţa lui înainte să apară ea? Când nu avea pe nimeni cu care să împartă ceea ce era el, nici măcar cu Cian? Când nu avea pe nimeni care să se uite în ochii lui într-un fel care îi făcea inima să tresară?

Flăcările lingeau marginea oalei, dansau deasupra sabiei, iar ea stătea acolo, printre flăcări şi fuioare de fum. Vocea ei era ca o muzică, puterea ei ca un dans. Când flăcările se stinseră, scoase sabia cu un cleşte şi o puse alături ca să se răcească.

– Trebuie să le tratăm pe fiecare separat. Ştiu că o să dureze ceva timp, dar după aceea... Ce este? întrebă ea prinzându-i privirea. M-am mânjit toată pe față de funingine magică?

– Nu. Eşti frumoasă. Când te măriți cu mine?

Glenna clipi mirată.

– Mai târziu. Când se va termina totul.

– Nu, nu vreau să aştept! Fiecare zi de aşteptare înseamnă o zi mai puțin şi timpul este prețios. Vreau să ne căsătorim aici, în această casă. În scurtă vreme vom pleca spre Geall şi după aceea... trebuie să se întâmple aici, Glenna, în căminul pe care îl vom crea noi.

– Sigur că da. Ştiu că membrii familiei tale nu pot fi aici, cu excepția lui Cian şi a lui Blair. Nici ai mei nu pot veni. Dar asta se va întâmpla când se va termina totul. Când vom fi din nou în siguranță, vreau să stabilim un alt ritual aici, mi-ar plăcea să vină şi familia mea.

– Acum legarea mâinilor şi ceremonia de nuntă după aceea. Eşti de acord?

– E perfect. Şi... acum? Adică chiar acum? Dar nu sunt gata. Trebuie să... să mai fac nişte lucruri. Am nevoie de o rochie!

– Credeam că preferi să-ți săvârşeşti ritualurile îmbrăcată în lumina cerului.

– Foarte nostim! Numai câteva zile. Să zicem, când va fi lună plină.

– La sfârşitul primei luni, încuviință Hoyt. Mi se pare corect. Vreau să... dar ce sunt țipetele astea?

Se duseră la fereastră şi îi văzură pe Larkin şi pe Blair într-o luptă corp la corp. Moira stătea şi îi privea cu mâinile proptite în şolduri.

– Apropo de ritualuri, remarcă Glenna. Se pare că antrenamentul zilnic a început fără noi. Am face bine să ne ducem şi noi jos.

– Este înceată şi neglijentă, iar încetineala şi neglijența se plătesc cu viața.

– Nu este nici una, nici alta, se răsti Larkin la Blair. Dar puterea ei rezidă în arc şi în mintea ei.

– Minunat, va putea să trimită un vampir la moarte cu puterea minții ei. Arată-mi şi mie cum se face asta! Cât despre arc, da, ai ochi de vultur, dar nu poți ținti şi ucide întotdeauna de la distanță.

– Pot să-mi pledez şi singură cauza, Larkin. Iar tu – Moira întinse un deget către Blair. Nu-mi place să mi se vorbească de parcă aş fi înapoiată mintal.

– N-am nimic cu mintea ta, ci cu brațul în care ții sabia. Lupți ca o fată!

– Asta sunt!

– Dar nu la antrenament şi nu în luptă! Aici eşti soldat, iar duşmanului nu-i pasă nici cât de o ceapă degerată de tubulaturile tale.

– King o punea să exersezc punctele ei forte.

– King e mort!

Urmă o tăcere atât de adâncă, încât ai fi putut s-o tai cu securea de luptă a lui Cian. Apoi Blair oftă. Recunoştea că fusese excesiv şi inutil de dură.

– Uite ce este, ceea ce s-a întâmplat cu prietenul vostru este cumplit. Sunt cât se poate de sigură că nu vreau să mi se întâmple şi mie aşa ceva. Dar dacă vreţi să supravieţuiţi veţi munci ca să vă înlăturaţi punctele slabe – şi aveţi o mulţime. Vă puteţi juca cu punctele forte în timpul vostru liber.

Se propti pe picioare văzându-i pe Hoyt şi pe Glenna care se apropiau.

– M-aţi pus să răspund de treaba asta? întrebă Blair.

– Da, aşa este, confirmă Hoyt.

– Şi noi nu avem nimic de spus? se înfierbântă Larkin. Chiar nimic?

– Nu, nimic. Este cea mai bună.

– Pentru că e rudă cu tine!

Blair se întoarse către Larkin.

– Pentru că te pot doborî la pământ în mai puţin de cinci secunde.

– Eşti foarte sigură de tine, nu-i aşa? Se scutură şi se transformă într-un lup care stătea pe vine şi îşi arăta colţii.

– Excelent! făcu Blair în şoaptă, puţin mai potolită datorită admiraţiei pe care o resimţea.

– O, Larkin, încetează, te rog! Moira îşi pierduse în mod vădit răbdarea şi îi dădu o palmă. Este furios numai pentru că ai fost nepoliticoasă cu mine. Şi nu înţeleg de ce trebuie să ne insulţi în halul ăsta. Întâmplător şi eu sunt de acord cu tine că s-ar cuveni să insistăm asupra punctelor slabe.

Şi Cian spusese acelaşi lucru, îşi aminti Moira.

– N-am nimic împotrivă să mă antrenez, dar nu sunt dispusă să înghit tot felul de insulte.

– Uite ce este, zise Blair, tu şi cu mine putem să ne facem pedichiura şi să discutăm despre băieţi în timpul nostru liber. Când suntem la antrenament am să fiu o scorpie, pentru că vreau să rămâi în viaţă. Te doare când faci chestia asta? se întoarse ea către Larkin care se transformase din nou în om. Adică oasele şi organele pe care le schimbi?

– Oarecum. Nu-şi amintea să-l mai fi întrebat cineva aşa ceva. Furia lui se potoli la fel de repede cum izbucnise. Dar îmi place, aşa că nu o iau în seamă.

Îşi trecu braţul pe după umărul Moirei şi o frecă uşor pe spate, apoi li se adresă lui Hoyt şi Glennei:

– Fata asta a voastră a doborât patru vampiri în pădure în dimineaţa asta. Eu l-am tăiat pe al cincilea.

– În dimineaţa asta? Cinci? Glenna se uită la Blair: Cât de aproape erau de casă?

– Destul de aproape. Blair aruncă o privire către pădure. Cred că erau santinele, şi nu dintre cele mai bune. I-am prins moţăind. Lilith o să afle. O să fie foarte nemulţumită.

Nu se punea problema să omoare mesagerul; nu după părerea lui Lilith. Se punea problema cum să-l ucidă într-un mod cât mai dureros. Tânărul vampir, care fusese atât de naiv încât se întorsese în cuib după isprăvile cu Blair din dimineaţa aceea,

se prăjea acum încet, cu fața în jos, deasupra unui foc care sfârâia necruțător. Mirosul nu era prea plăcut, dar Lilith înțelegea că misiunea de comandant presupunea anumite sacrificii. Îi dădu ocol, având mare grijă să-şi țină tivul rochiei departe de limbile flăcărilor.

– Ce-ar fi să-mi mai povesteşti o dată toate astea? Vocea ei era melodioasă, semănând întru câtva cu cea a unui profesor care îi vorbeşte elevului său preferat.

– Ființa umană – femeia aceea – i-a distrus pe toți cei aflați de pază, în afară de tine.

– Bărbatul! Durerea transforma cuvintele în nişte sunete guturale. Calul.

– Da, da. Uit mereu de bărbat şi de cal.

Se opri să studieze inelele pe care le purta.

– Cel care a venit după ce ea lichidase – câți ai spus? – patru dintre voi.

Lilith se lăsă acum pe vine, ca un păianjen de o frumusețe uluitoare, pentru a se uita în ochii lui înroşiți.

– Şi a putut face acest lucru pentru că... Stai, stai puțin, îmi amintesc – pentru că voi *dormeați?*

– Ei dormeau. Ceilalți. Eu eram la post, Maiestatea Voastră. Jur!

– La post şi cu toate acestea, femeia aia mai trăieşte. Trăieşte pentru că – am înțeles oare bine acest amănunt?

– Pentru că tu ai luat-o la fugă!

– Am venit înapoi... ca să raportez.

Sudoarea îi curgea în foc şi sfârâia.

– Ceilalți au fugit. Eu am venit la tine.

– Da, ai venit. La fiecare cuvânt pe care îl rostea îi atingea în joacă nasul. Probabil că ar trebui să te răsplătesc pentru loialitatea ta.

– Milă, Maiestate! Fie-ți milă!

Lilith se răsuci pe călcâie foşnind din fustele de mătase şi zâmbi către băiatul care şedea cu picioarele încrucişate pe pardoseala peşterii, smulgând capetele unui teanc de figurine din *Războiul Stelelor*.

– Davey, dacă o să-ți distrugi toate jucăriile, cu ce ai să te mai joci?

Copilul mişcă din buze şi smulse capul lui Anikin Skywalker.

– Sunt plicticoşi.

– Da, ştiu. Îşi trecu mâna drăgăstos pe capul lui auriu. Şi ai stat în casă prea mult timp, nu-i aşa?

– Nu putem să mergem afară? Copilul sări în sus cu ochii măriți de bucurie anticipând plăcerea promisă. Nu putem să mergem afară să ne jucăm? *Te rog!*

– Încă nu. Şi nu te mai smiorcăi. Îl apucă de bărbie ca să-i depună un sărut pe buze. Dacă îngheți? Ia ascultă, ce-ar fi să-ți dau o jucărie nouă-nouță?

Copilul îl rupse în două pe Han Solo.

– M-am săturat de jucării.

– Dar aceasta este nouă! Ceva ce n-ai mai avut niciodată.

Întoarse capul şi cu degetele încă pe bărbia lui, îl răsuci până când copilul ajunse să-l privească pe vampirul aflat la frigare. Văzând privirile lor, vampirul începu să tremure din toate mădularele. Şi să plângă.

– Pentru mine? spuse Davey încântat.

– Numai pentru tine, iubitule. Dar trebuie să-i promiți lui mami că nu te apropii prea tare de foc. Nu vreau să te arzi, comoara mea!

Îi sărută degetele mici după care se ridică.

– Maiestate, te rog! Maiestate, eu am venit înapoi!

– Nu pot să sufăr eşecurile. Să fii cuminte, Davey. Şi să nu-ți strici pofta de mâncare înainte de cină.

Făcu un semn către Lora, care stătea liniştită lângă uşă. Gemetele se auziră înainte ca uşa să se închidă în urma lor. Şi să fie încuiată!

– Femeia-vânător! zise Lora. Ea trebuie să fie. Nicio altă femeie nu poate să...

O singură privire din partea lui Lilith o reduse la tăcere.

– Nu ți-am dat voie să vorbeşti. Afecțiunea mea pentru tine nu merge chiar aşa de departe.

Lora plecă fruntea cu respect şi o urmă pe Lilith în camera de alături.

– Ai pierdut trei dintre oamenii mei. Ce poți să spui?

– Nu am nicio scuză.

Lilith începu să se plimbe prin încăpere, mângâind absentă colierul de rubine care îi atârna

pe piept. Singurul lucru care îi lipsea în viață erau oglinzile. Tânjea chiar și după două mii de ani să se poată vedea în oglindă. Să se lase fermecată de propria sa frumusețe. De-a lungul veacurilor angajase – și mâncase – nenumărați vraci, vrăjitori și magicieni ca să-i facă o oglindă în care să se poată vedea. Acesta era cel mai mare eșec al ei.

– Ești o înțeleaptă că nu încerci să te scuzi. Sunt o femeie răbdătoare, Lora. Am așteptat lucrul acesta peste o mie de ani. Dar nu mă voi lăsa insultată. Nu pot suporta să-i văd pe acești oameni cum ne omoară unul câte unul ca pe niște muște.

Se lăsă să cadă pe un fotoliu și începu să bată cu unghiile roșii în brațul acestuia.

– Vorbește-mi despre femeia asta! Despre femeia-vânător.

– Se împlinește profeția, doamna mea. Războinicul de sânge vechi. Unul dintre vânătorii care ne-au oropsit seminția secole de-a rândul.

– Și de unde știi tu asta?

– Era prea rapidă ca să fie o simplă ființă omenească. Prea puternică. În noaptea aceea a știut cu cine are de-a face înainte ca ei să pornească spre ea și era pregătită. Ea le completează cifra. Primul cerc este format din șase oameni.

– Cărturarii mei au spus că negrul era războinicul.

– S-au înșelat.

– Atunci la ce sunt buni? Lilith cântări în palmă colierul cu care continuase să se joace. Cum pot să domnesc dacă sunt înconjurată de incom-

petență? Doresc să mi se dea ceea ce mi se cuvine. Vreau moarte, şi sânge, şi un haos frumos. Cer oare prea mult atunci când am pretenția ca toți care mă slujesc să fie atenți la detalii?

Lora era alături de Lilith de aproape patru sute de ani. Prietenă, amantă, servitoare. Nimeni nu o cunoştea mai bine pe regină, de asta era sigură. Turnă un pahar de vin şi se apropie de fotoliu.

– Lilith, şopti ea blând, oferindu-i paharul şi o sărutare. N-am pierdut nimic important.

– Cinstea obrazului!

– Nu, nici măcar asta. Ei îşi închipuie că faptele pe care le-au comis în aceste câteva săptămâni reprezintă tot ceea ce contează. Există şi o parte bună a lucrurilor, pentru că în felul acesta vor deveni prea încrezători în forțele lor. Şi l-am ucis pe băiatul lui Cian, nu-i aşa?

– Aşa este. Lilith se înnegură o clipă, apoi sorbi din vin. A fost şi asta o satisfacție.

– Şi faptul că l-ai trimis la ei a demonstrat inteligența şi puterea ta. N-au decât să adune zeci de soldați nefolositori. O să le smulgem inimile.

– Eşti o adevărată alinare pentru mine, Lora. Lilith îşi bău vinul şi mângâie mâna Lorei. Şi ai dreptate, firește, ai dreptate. Sunt dezamăgită, recunosc. Şi de aceea am vrut să le bag bețe în roate, să contrazic profeția.

– Dar este mai bine aşa, nu crezi? Şi va fi cu atât mai plăcut când îi vei lua pe toți.

– Mai bine, da, mult mai bine... Şi totuşi... Cred că trebuie să facem un legământ. Asta îmi va

îmbunătăți și dispoziția sufletească. Am o idee. O să mă gândesc puțin la ea.

Se uită la vinul care strălucea în paharul ei.

– Într-o zi, foarte curând, aici va fi sângele magicianului. Am să-l beau dintr-o cupă de argint și între sorbituri voi mușca din prune trase în zahăr. Și tot ce este el va trece în mine și tot ceea ce voi deveni îi va face până și pe zei să tremure. Acum pleacă! Vreau să fac un plan!

Lora se ridică și se îndreptă spre ușă, iar Lilith bătu nerăbdătoare în pahar.

– O, și toată treaba asta mi-a deschis pofta de mâncare. Adu-mi pe cineva să-l mănânc, te rog.

– Imediat!

– Ai grijă să fie proaspăt!

Când rămase sigură, închise ochii și începu să urzească intrigi. În timp ce complota, auzea gemetele și țipetele din camera de alături.

Buzele i se arcuiră. Cine poate să se simtă deprimat, își spuse ea, când în aer răsună râsete de copii?

Moira ședea cu picioarele încrucișate pe patul Glennei și o privea în timp ce aceasta lucra la mica mașinărie magică numită de ea laptop. Moira dorea nespus de mult să pună mâna pe ea. În micuța mașină erau lumi întregi de cunoaștere și deocamdată nu văzuse decât câteva frânturi. Glenna îi promisese că o s-o învețe, dar acum părea extrem de absorbită – și nu aveau decât o oră liberă.

Își drese glasul.

– Ce părere ai despre asta? întrebă Glenna şi bătu cu degetul în imaginea unei femei care purta o rochie albă lungă.

Moira înclină capul ca să vadă mai bine şi studie ecranul.

– E o fată foarte drăguță. Mă întrebam dacă...

– Nu, nu fata! Rochia. Glenna se răsuci cu scaunul. Am nevoie de o rochie.

– O, dar ce, nu-ți place cea pe care o ai?

– Ba da.

Glenna râse şi răsuci pandantivul pe care îl avea la gât.

– Îmi trebuie o rochie specială. O rochie de mireasă. Moira, Hoyt şi cu mine o să ne căsătorim. Deocamdată ne-am angajat doar prin legarea mâinilor. Am hotărât să facem ceremonia propriu-zisă mai târziu.

– Eşti logodită cu Hoyt? Nu ştiam.

– Aşa s-a întâmplat. Ştiu că poate părea cam în pripă şi momentul nu e foarte bine ales, dar...

– O, dar este minunat!

Moira sări în sus entuziasmată şi o îmbrățişă pe Glenna.

– Sunt aşa de fericită pentru tine. Pentru noi toți!

– Mulțumesc. Pentru noi toți?

– Nunțile sunt strălucitoare, nu-i aşa? Strălucitoare şi atât de omeneşti! O, aş fi vrut să fim acasă ca să fac pregătirile necesare! Nu poți să-ți organizezi propria petrecere de nuntă, iar eu tot nu mă pricep prea bine la gătit.

– Cu asta încă nu ne facem griji. Nunțile sunt, într-adevăr, pline de strălucire şi sunt omeneşti. Iar eu sunt suficient de umană ca să-mi doresc o rochie perfectă.

– Păi, normal! De ce să nu ți-o dorești?

Glenna lăsă să-i scape un oftat lung.

– Slavă Domnului. Mă simțeam cam ciudat. Nu mi-am dat seama că tot ce-mi trebuia era să stau de vorbă cu o fată. Ajută-mă, te rog, vrei? Am ales câteva, dar trebuie să scurtez lista.

– Cu multă plăcere!

Bătu curioasă cu degetul în ecran.

– Dar... cum o să scoți rochia din cutia asta?

– Ajungem şi la asta. Va trebui să o iau pe scurtături. Dar mai târziu am să-ți arăt cum să faci cumpărături online pe calea convențională. Vreau ceva – să zicem – cam în felul acesta.

În timp ce stăteau amândouă ghemuite deasupra calculatorului, Blair bătu energic în uşă şi o deschise dând-o larg de perete.

– Scuze! Poți să vii o clipă, Glenna? Vreau să vorbesc cu tine despre rechizite şi materiale. Mă gândeam că la tine trebuie să apelez. Hei, drăguță jucărie!

– Una din preferatele mele. Numai Cian şi cu mine suntem conectați, aşa că dacă ai nevoie...

– Mi l-am adus pe al meu, dar mulțumesc oricum. Faceți cumpărături? întrebă ea şi se apropie mai mult ca să vadă ecranul. Drăguțe lucruri, mai ales pentru vremuri de război.

– Hoyt şi cu mine ne căsătorim.

– Pe bune? Asta-i grozav! Îi dădu Glennei un ghiont prietenesc. Felicitări! Şi pe când ziua cea mare?

– Mâine-seară.

Blair clipi nedumerită, iar Glenna se grăbi să adauge:

– Ştiu că poate să pară cam...

– Cred că este minunat! Excelent! Viața nu se poate opri în loc. Tocmai asta e treaba. Şi apoi este ceva măreț, de-a dreptul măreț că doi dintre voi ați găsit ceea ce doreați într-un asemenea moment. Acesta este unul din obiectivele pentru care luptăm, nu-i aşa?

– Da, aşa este.

– Rochie de mireasă?

– Eventual. Blair, mulțumesc.

Blair puse o mână pe umărul Glennei, gest care putea fi interpretat de la femeie la femeie sau de la soldat la soldat. Glenna îşi spuse că acum era unul şi acelaşi lucru.

– Eu lupt de treisprezece ani. Ştiu mai bine decât oricine altcineva că ai nevoie de ceva real, de un lucru care să conteze, de căldura pe care ți-o dă acesta ca să-ți împlineşti misiunea. Vă las să vă terminați treaba.

– Nu vrei să ne ajuți la cumpărături?

– Vorbeşti serios? Blair făcu câțiva paşi de dans. Vampirii sunt duşmani care sug sângele? Foarte bine, am să particip şi eu. O singură întrebare – nu vreau să te descumpănesc – dar cum o să intri în posesia rochiei până mâine?

– Am eu metodele mele. Şi ar fi mai bine să încep. Te-aş ruga să închizi uşa. Nu vreau să intre Hoyt în timp ce le încerc.

– Le probezi... sigur. Blair închise uşa cu amabilitate.

Glenna aşeză mai multe cristale în jurul laptopului, aprinse lumânările, apoi se dădu înapoi şi întinse braţele în lături.

– Mamă zeiţă, te rog să binevoieşti să aduci aici acest veşmânt. Prin aer, de acolo aici, în lumină, ca un simbol al destinului meu. Şi cum am spus aşa să fie.

Cu un foşnet, blugii şi tricoul Glennei se transformară într-o rochie albă de mireasă.

– Oho! Ne aflăm la un alt nivel de furt din magazine.

– Nu am furat-o! Glenna se strâmbă la Blair. Nu mi-aş folosi niciodată puterile pentru aşa ceva. O probez şi când am s-o găsesc pe cea potrivită, o să fie alt descântec pentru a o cumpăra. Vreau numai să economisesc timp, fiindcă sunt în criză.

– Nu te înfuria! Am glumit!

Oarecum.

– Crezi că funcţionează şi în cazul armelor, dacă avem nevoie de mai multe?

– Presupun că da.

– E bine de ştiut. Oricum, rochia e superbă.

– E frumoasă, fu de acord Moira. Chiar foarte frumoasă.

Glenna se întoarse şi îşi studie imaginea în oglinda străveche, montată pe un cadru care se putea înclina şi în care se vedea în întregime.

– Slavă Domnului că Cian n-a distrus toate oglinzile din casă. E frumoasă, nu-i aşa? Îmi plac liniile. Dar...

– Nu e cea care trebuie, încheie Blair propoziția şi se aşează pe pat alături de Moira, să vadă spectacolul.

– De ce spui asta?

– Nu-ți pune în valoare fața. Nu se vede lumina din tine, din inima ta, care răzbate prin vârfurile degetelor. Când îți pui pe tine rochia potrivită, simți dintr-odată că e făcută pentru tine. Celelalte sunt numai de probă.

Aşadar, asta era, îşi spuse Glenna şi îşi aminti viziunea despre Blair cu inelul de logodnă pe deget. Şi imaginea cealaltă, când plângea pe întuneric şi nu mai avea inelul în deget.

– Ai dreptate, nu este cea potrivită. Am mai ales încă patru. Aşa că vom proba numărul doi.

Abia la a treia o nimeri pe cea care trebuia. Îşi dădu seama de acest lucru când auzi oftatul lung şi melancolic al Moirei.

– Şi iată şi câştigătoarea. Blair descrise un cerc cu degetul. Întoarce-te! Era romantică, simplă, îşi spuse Glenna. Exact aşa cum îşi dorise. Fusta lungă avea o scurtă trenă şi decolteul frumos în formă de inimă era tivit cu două breteluțe subțiri care continuau pe umăr şi se încrucişau pe spate.

– Este exact ceea ce trebuie.

Se uită din nou la preț şi se încruntă.

– Ei bine, epuizarea cărții mele de credit nu pare a fi o nenorocire atât de mare, ținând seama de apocalipsa iminentă.

– Profită de fiecare zi, încuviință Blair. Vrei şi un văl, ceva de pus pe cap?

– Numai legarea mâinilor în stil celtic tradițional în loc de văl, dar în acest caz... Cred că numai flori.

– Şi mai bine. Tandrețe, romantism, spirit teluric şi sex, totul într-un singur ritual. De acord.

– Moira? Glenna privi peste capul lui Blair la Moira, care avea ochii umezi şi visători. Sper că am şi acordul tău.

– Cred că o să fii cea mai frumoasă mireasă.

– Ei bine, asta a fost o distracție serioasă. Blair se ridică în picioare. Şi sunt şi eu de acord – arăți admirabil. Dar trebuie s-o pui deoparte deocamdată. Bătu cu mâna în ceas. E timpul să mergeți la antrenament. Trebuie să exersați lupta corp la corp. Ce-ar fi să mergi cu mine chiar acum? îi spuse ea Moirei. Putem să începem înaintea celorlalți.

– Vin şi eu în câteva minute, spuse Glenna şi se întoarse ca să se studieze în oglindă.

De la rochia de mireasă la luptă, îşi spuse ea. Viața ei devenise extrem de ciudată.

Pentru că dinăuntru se auzea muzică, Hoyt bătu la uşa fratelui său puțin înainte de lăsatul serii. Fusese o vreme, îşi aminti el, când nici nu i-ar fi trecut prin minte să bată la uşa fratelui său, când nu trebuia să-i ceară voie ca să intre. O vreme când nu s-ar fi gândit să-l întrebe pe fratele lui dacă este de acord să locuiască în casa lui, împreună cu nevasta lui.

Încuietorile zăngăniră şi scârţâiră. Când deschise uşa, Cian nu avea pe el decât o pereche de pantaloni largi şi îl întâmpinară cu o figură somnoroasă.

– Cam devreme pentru mine ca să primesc vizite.

– Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi.

– Ceea ce fireşte nu poate aştepta până când momentul va fi acceptabil şi pentru mine. Intră.

Hoyt intră într-o cameră în care domnea bezna cea mai profundă.

– E obligatoriu să vorbim pe întuneric?

– Eu văd destul de bine, spuse Cian, dar aprinse o lumină slabă de la capul patului. Cuverturile de pe pat străluceau palid în lumina slabă, iar cearşafurile aveau un luciu ca de mătase. Cian se îndreptă apoi spre o ladă frigorifică şi îşi scoase o cutie cu sânge.

– Nu am luat micul dejun.

Aruncă pachetul în cuptorul cu microunde şi se aşează pe capacul lăzii.

– Ce doreşti?

– După ce se vor termina toate astea, ce intenţionezi să faci?

– Ceea ce vreau, ca întotdeauna.

– O să locuieşti aici?

– Nu cred, spuse Cian schiţând un zâmbet vag şi luă un pahar de cristal de pe o etajeră.

– Mâine-seară ... eu şi Glenna o să ne legăm mâinile.

Hoyt sesiză o uşoară ezitare în atitudinea lui Cian, apoi acesta puse paharul deoparte.

– Ce interesant! Cred că trebuie să vă felicit! Şi ai intenția s-o duci înapoi, s-o prezinți întregii familii? Mamă, tată, aceasta este mireasa mea. O mică vrăjitoare pe carc am găsit-o într-o călătorie în timp de câteva secole de acum înainte.

– Cian!

– Scuze. Mă amuză absurditatea situației.

Scoase pachetul din cuptor, îl deschise şi turnă conținutul încălzit în pahar.

– Oricum, felicitări.

– Nu pot să mă întorc.

După o primă sorbitură şi o privire lungă aruncată pe deasupra paharului, Cian îl puse alături.

– Din ce în ce mai interesant.

– Nu mai este locul meu, acum când ştiu ceea ce ştiu. Să aştept ziua când vor muri ei şi pe care eu o cunosc deja. Dacă ar fi posibil acest lucru, tu te-ai întoarce?

Cian se încruntă pe deasupra paharului, apoi se aşează.

– Nu. Dintr-o mie de motive. Dar şi acesta ar fi unul din ele. Însă lăsând accastă treabă deoparte, tu eşti cel care ai adus războiul pe capul meu. Acum îți iei o permisie ca să vă legați mâinile?

– Nevoile oamenilor nu se sfârşesc niciodată. Ele sunt însă mai intense atunci când viața le este amenințată, aşa se pare.

– Întâmplător, ştiu că este adevărat. Am văzut acest lucru de nenumărate ori. Şi se mai întâmplă ca miresele de război să nu fie după aceea nişte neveste de nădejde.

– Aici este vorba de mine şi de Glenna.

– Da, firește. Ridică paharul şi mai bău puțin. Ei bine, atunci noroc!

– Vrem să locuim aici, în casa aceasta.

– În casa mea?

– În casa care a fost a noastră. Lăsând la o parte drepturile mele, rudenia dintre noi, eşti un om de afaceri. Plăteşti un îngrijitor pentru a supraveghea proprietatea în absența ta. Vei fi scutit de această cheltuială. Glenna şi cu mine vom avea grijă de casă şi de pământ şi pe tine nu te va costa nimic.

– Şi din ce îți propui să trăieşti? În zilele noastre cererea de magicieni nu e prea mare. Stai, retractez ce am spus. Cian râse şi îşi termină de băut sângele. Ai putea să faci avere la televiziune sau pe internet. Obții un număr care începe cu 900, un website şi porneşti la treabă. Dar nu e stilul tău.

– Am să găsesc o cale.

Cian puse paharul deoparte şi se uită afară, în întuneric.

– Să sperăm că aşa va fi, asta dacă rămâi în viață, firește. N-am nimic împotrivă să locuieşti aici.

– Şi am intenția să supraviețuiesc. Te las să te îmbraci.

Complicată viață, îşi spuse Cian din nou când rămase singur. Şi îl uimea şi îl înciuda faptul că se simțea invidios.

21

Glenna își imagina că cele mai multe mirese erau puțin stresate și foarte ocupate în ziua nunții lor. Dar cele mai multe mirese nu erau nevoite să-și introducă în program antrenamente și vrăji între tratamentele faciale și pedichiură.

Nu putea face prea mult pentru a-și reprima criza de anxietate când era preocupată de aranjamentele florale, de lumina difuză și de calea cea mai practică de a decapita un vampir.

– Încearcă asta!

Blair dădu să-i arunce arma, dar se răzgândi când Glenna deschise gura. Se apropie de ea:

– Securea de luptă. E mai potrivită pentru tine, așa cred. Ai suficientă putere în partea superioară a corpului, dar vei lovi mai ușor cu asta decât cu o sabie. Trebuie să te obișnuiești cu greutatea și echilibrul ei. Ține!

Se duse înapoi și își trase propria sabie.

– Blochează-mă cu asta!

– Nu sunt obișnuită cu asta. Dacă ratez și te rănesc?

– Crede-mă, n-ai cum să mă lovești. Blochează!

Se repezi înainte și, instinctiv, Glenna agăță sabia cu securea.

– Vezi, acum pot să te înjunghii foarte bine în spate, în timp ce te foiești ca să te întorci.

– Este prea grea, se plânse Glenna.

– Nu este. N-o apuca aşa strâns. Perfect, rămâi în faţă după prima lovitură. Coboară spre sabie, vino spre mine. Încet. Unu! spuse ea şi lovi. Doi! Tot aşa, continuă să vii spre mine. Trebuie să-mi contracarezi mişcările, sigur, dar ceea ce doreşti cel mai mult este să mă faci să-mi pierd echilibrul. Gândeşte-te ca la un dans în care vrei nu numai să conduci, dar chiar să-ţi ucizi partenerul.

Blair ridică o mână şi făcu un pas înapoi.

– Dă-mi voie să-ţi arăt! Hei, Larkin. Vino să faci pe manechinul de antrenament! Îi aruncă sabia cu mânerul în sus şi apucă securea de luptă. Ia-o încet, spuse ea. Este o demonstraţie.

Apoi făcu semn cu capul.

– Atacă!

Şi în timp ce Larkin se apropia de ea, Blair număra paşii.

– Lovitură, lovitură, întoarcere! Sus, transversal, lovitură. E bun, vezi? strigă ea către Glenna. Mă împinge în timp ce şi eu îl împing pe el. Rotire, lovitură, picior, lovitură, pivot, taie! Lovi cu pumnalul de la brâu la un centimetru de abdomenul lui Larkin. Şi când maţele lui se împrăştie pe jos, tu...

Se dădu repede înapoi scăpând în ultimul moment de lovitura unei labe mari de urs.

Lăsă securea pe podea şi înclină mânerul. Numai mâna lui îşi schimbase forma.

– Poţi să faci şi asta? Aşa, pe bucăţele?

– Dacă vreau!

– Pun pariu că fetele de la tine de acasă sunt moarte după tine.

Amuți câteva clipe – ea se întorsese deja către Glenna – apoi izbucni într-un râs încântat.

– Sigur că da! Dar nu din motivul la care te gândeşti tu. Prefer propria mea înfățișare pentru acest gen de sport.

– Cred şi eu! Am terminat cu Larkin. Acum am să lucrez puțin cu asta mică.

– Nu-mi mai spune aşa! se răsti Moira.

– Liniştește-te! N-am vrut să te jignesc cu nimic.

Moira deschise gura, apoi dădu din cap.

– Scuză-mă! Am fost nepoliticoasă.

– Aşa îi spunea King, spuse încet Glenna.

– Aha, am înțeles. Moira, antrenament de rezistență. O să încercăm să pompăm energie în tine.

– Îmi pare rău că ți-am vorbit pe tonul acesta.

– Uite ce este, o să ne mai iritățm mult şi bine unul pe altul până o să se termine toată tevatura asta. Eu nu sunt foarte şifonabilă – nici la propriu, nici la figurat. Va trebui să te întăreşti şi tu. Haltere de două kilograme şi jumătate. Blair îşi îndoi brațul şi îşi arătă bicepşii.

– Aha! făcu Moira şi zâmbi. O să-mi placă cu siguranță.

Lucrară toată dimineața. Blair se opri ca să ia o gură de apă dintr-o sticlă şi făcu semn cu capul spre Glenna.

– Te descurci bine. Ai luat lecții de balet?

– Opt ani. Nu m-am gândit niciodată că am să fac piruete cu o secure de luptă, dar viața este plină de surprize.

– Poți să faci o triplă?

– Încă nu.

– Uite!

Cu sticla în mână, Blair se răsuci de trei ori apoi azvârli un picior într-o parte, într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade.

– E o mişcare ce înmagazinează foarte multă energie pentru această lovitură. Exersează! O ai deja în sânge.

Mai făcu o piruetă.

– Dar unde este mirele?

– Hoyt? În turn. Trebuie să ducă la bun sfârşit anumite lucruri. La fel de importante ca cele pe care le facem noi aici, Blair, adăugă ea când observă dezaprobarea din privirea ei.

– Poate, da, poate. În măsura în care mai inventați alte chestii ca pumnalul cu tăiş de foc.

– Am aplicat descântecul focului la mai multe arme.

Se duse într-un colț al camerei şi scoase o sabie din panoplie.

– Cele pe care le-am tratat au fost marcate. Vezi?

Pe lamă, în apropierea mânerului, era o flacără incrustată în metal.

– Frumos. Pot s-o încerc?

– Mai bine ieşi cu ea afară.

– Bună idee. Oricum trebuia să facem pauză o oră. Luați câte ceva de mâncare. Arcurile lungi şi scurte, fetelor şi băieților, după masa de prânz.

Blair ieşi pe uşa de la terasă şi alergă până la nivelul solului. Aruncă o privire la manechinul de paie pe care îl atârnase Larkin de un stâlp. Ce-i al lui e al lui, mustăci ea. Avea simțul umorului. Desenase colți pe pânză şi o inimă mare roşie pe piept. Ar fi nostim să încerce sabia cu foc pe el – şi să irosească bunătate de material. N-avea rost să ardă un vampir manechin.

Luă poziția de luptă, cu brațul îndoit înapoia capului, ținând sabia cu vârful în afară.

– Este important s-o controlezi, spuse Glenna. Să scoți focul atunci când ai nevoie. Dacă loveşti la nimereală cu sabia în flăcări peste tot, poți să te răneşti sau să atingi pe unul dintre noi.

– N-avea grijă!

Glenna vru să mai spună ceva, dar se răzgândi. Aici n-avea pe cine să lovească, doar aerul.

Se uită apoi cu atenție la Blair care începuse să se mişte încet, cu mişcări line şi fluide ca de apă. Sabia părea o prelungire a brațului. Da, este un fel de balet, îşi spuse ea, dar un balet al morții. Sabia străluci când soarele îi atinse muchia, dar rămase rece. Exact în momentul în care Glenna se gândi că Blair avea nevoie de îndrumări, femeia se repezi înainte şi flacăra țâşni.

– Şi te-am prăjit! Doamne, ce-mi place chestia asta! Poți să-mi transformi şi mie una dintre armele mele personale?

– Firește, spuse Glenna și ridică din sprâncene când Blair răsuci sabia în aer și flacăra se stinse. Înveți foarte repede.

– Da, așa este. Se încruntă și examină cerul. Norii se adună spre vest. Cred că vom avea parte din nou de ploaie.

– Din fericire, am planificat nunta în interior.

– Foarte bine. Hai să mâncăm.

Hoyt nu coborî decât târziu, după-amiază, și Glenna și hotărî să-și rezerve câteva clipe de răgaz. Nu voia să se gătească în grabă ca să arate bine. Dorea să se răsfețe, măcar un pic.

Avea nevoie de flori ca să-și facă coronița pentru păr și un buchet. Își prepară singură crema de față din ierburi. Și-o întinse pe față cu generozitate, în timp ce studia cerul de la fereastra dormitorului.

Norii se apropiau tot mai mult. Dacă voia să culeagă flori, trebuia să se grăbească, înainte să apună soarele și să înceapă ploaia. Dar când deschise ușa ca să se repeadă afară, dădu nas în nas cu Moira și Larkin care stăteau de partea cealaltă. Larkin scoase un sunet ciudat și făcu ochii mari, amintindu-i de crema verde cu care își dăduse pe față.

– E o chestie femeiască, trebuie să te împaci cu ea. Am întârziat. Nu am cules încă flori să-mi pun în păr.

– Noi... păi...

Moira luă mâna de la spate şi îi oferi o coroniță din boboci de trandafir, împletiți cu o panglică roşie.

– Sper că asta este ceea ce îți doreai. Ştiu că potrivit tradiției este nevoie de ceva roşu la legarea mâinilor. Larkin şi cu mine am vrut să-ți oferim ceva, aşa că am împletit asta. Dar dacă preferi...

– O, e perfect, este absolut perfect! O, mulțumesc! O îmbrățişă strâns pe Moira, mai s-o strivească, apoi îi aruncă lui Larkin un zâmbet strălucitor.

– Credeam că nu-ți va fi foarte greu să mă îmbrățişezi, începu el, dar chiar acum...

– Nu-ți face probleme, am să recuperez mai târziu.

– Şi mai este şi asta! Larkin îi întinse un buchet de trandafiri în toate culorile, legați cu altă panglică roşie, mai mare. Ca să-l ții în mână, aşa spune Moira.

– O, Doamne, acesta este lucrul cel mai frumos! Lacrimile îşi făcură loc prin stratul de cremă. Mă gândeam că o să fie greu fără familia mea. Dar uite că am o familie aici, la urma urmelor. Mulțumesc. Vă mulțumesc amândurora.

Făcu baie, îşi parfumă părul, îşi dădu cu crcmă pe piele. Lumânările albe ardeau în timp ce ea îndeplinea ritualul pregătirii femeii pentru bărbat. Pentru nunta ei, pentru noaptea nunții.

Era în halat şi mângâia cu vârful degetelor rochia care atârna pe uşa dulapului, când bătu cineva.

– Da, intră, numai să nu fii Hoyt.

– Nu, nu sunt Hoyt, spuse Blair şi intră. Ţinea în mână o sticlă de şampanie într-o găleată cu gheaţă. În spatele ei, Moira aducea trei pahare. Complimente din partea gazdei noastre, spuse Blair. Trebuie să recunosc că are ceva clasă pentru un vampir. Avem aici şampanie de cea mai bună calitate.

– Cian a trimis şampania?

– Da. Şi am de gând să-i scot dopul înainte să te gătim.

– Înseamnă că am o petrecere de nuntă. O, dar şi voi trebuie să aveţi rochii! S-ar fi cuvenit să mă gândesc la asta.

– Ne simţim foarte bine şi aşa. Asta e seara ta.

– N-am băut niciodată şampanie, spuse Moira. Blair zice că o să-mi placă.

– Garantat. Blair îi aruncă Moirei o privire rapidă, îi făcu cu ochiul şi scoase dopul.

– O, am ceva pentru tine. Nu e prea mult, dat fiind că eu nu am stilul tău de a face cumpărături online, dar oricum, gestul contează. Afundă mâna în buzunar. Şi nu am nici cutie.

Puse agrafa în părul Glennei.

– Este o agrafă tradiţională irlandeză. Un simbol: prietenie, iubire, credinţă. Aş fi vrut să-ţi cumpăr un prăjitor de pâine sau un bol de salată, dar timpul e limitat.

Un alt cerc, îşi spuse Glenna. Alt simbol.

– Este foarte frumos, mulţumesc. Se întoarse şi o prinse de panglica ce atârna din buchetul ei.

– Acum am să duc cu mine ambele voastre cadouri.

– Îmi place sentimentalismul, spuse Blair, mai ales cu şampanie. Turnă în trei pahare şi le împărți. În sănătatea miresei.

– Şi pentru fericirea ei, adăugă Moira.

– Şi pentru continuitatea reprezentată de ceea ce facem noi în această seară. Pentru promisiunea de viitor pe care o implică. Şi am să fac toate treburile astea care storc lacrimi înainte să încep să mă machiez.

– Bun plan, aprobă Blair.

– Ştiu că ceea ce am găsit eu şi Hoyt este drept, ne aparține. Ştiu că ceea ce ne promitem unul altuia în seara aceasta este drept, ne aparține. Dar şi faptul că sunteți aici cu mine este drept. Şi în acelaşi timp deosebit. Înseamnă foarte mult pentru mine prezența voastră alături de mine pentru a-mi împărtăşi bucuria.

Ciocniră paharele, băură şi Moira închise ochii.

– Blair a avut dreptate. Îmi place.

– Ți-am spus eu! Şi acum, Moira, hai să gătim mireasa.

Afară ploaia lovea în geamuri şi ceața se lăsa tot mai jos. Dar în casă lumânările luminau şi se simțea parfum de flori.

Glenna se dădu înapoi din fața oglinzii.

– Cum e?

– Eşti ca un vis, spuse Moira. Ca o zeiță dintr-un vis.

– Îmi tremură genunchii. Presupun că zeițelor nu le tremură genunchii.

– Respiră adânc de câteva ori. O să mergem jos să vedem dacă totul e în ordine. Îl am în vedere şi pe fericitul mire.

Dădu să deschidă uşa, când îl zări pe Cian.

– Aici este teritoriul fetelor!

– Aş dori să vorbesc o clipă cu... viitoarea mea cumnată.

– E-n ordine, Blair. Cian, te rog să intri.

Păşi înăuntru, îi aruncă lui Blair o privire blândă peste umăr apoi îi închise uşa în nas. Se întoarse şi o privi lung pe Glenna.

– Ei bine, eşti frumoasă ca o cadră. Sincer! Fratele meu are mare noroc!

– Probabil crezi că este o prostie.

– Greşeşti! Deşi este un lucru prin excelență omenesc, nu face parte dintre cele pe care le consider prosteşti. Asta nu înseamnă că nu există multe şi dintr-astea.

– Îl iubesc pe fratele tău.

– Da, şi un orb ar vedea asta.

– Mulțumesc pentru şampanie. Că te-ai gândit la ea.

– A fost plăcerea mea. Hoyt e gata.

– O, Doamne! Glenna îşi apăsă o mână pe pântec. Aşa sper.

Cian zâmbi, apoi veni mai aproape.

– Am ceva pentru tine. Un cadou de nuntă. M-am gândit să ți-l dau ție, pentru că presupun că tu te vei ocupa de toate actele.

– Actele?

Îi întinse o mapă subțire de piele. După ce o deschise, Glenna se uită nedumerită la el.

– Nu înțeleg.

– Totuşi este destul de clar. Este actul de proprietate asupra acestei case şi a pământului. Este al vostru.

– O, dar nu putem! Când te-a întrebat dacă putem să locuim aici, a vrut numai să ...

– Glenna, eu fac gesturi mari numai o dată la câteva decenii, dacă îmi vine cheful. Ia cât ți se mai oferă. Pentru el reprezintă mult mai mult decât pentru mine.

Gâtul i se uscase, aşa că trebui să facă o pauză înainte să poată vorbi.

– Ştiu ce înseamnă asta pentru mine. Va însemna şi mai mult pentru el. Aş vrea să i-l dai chiar tu. Ia-l, fu tot ce mai spuse el.

– Cian! Glenna puse mapa deoparte şi îşi luă buchetul. Vrei să mă conduci jos? Vrei să mă duci la Hoyt?

Cian şovăi, apoi deschise uşa. Şi îi întinse mâna. Porniră în jos şi auziră muzica.

– Prietenele tale au făcut treabă bună. Mă aşteptam la asta din partea micuței regine, dar femeia-vânător m-a luat prin surprindere.

– Tremur cumva? Căci am senzația că nu mă pot stăpâni.

– Nu. Îşi puse mâna pe brațul lui. Eşti neclintită ca o stâncă.

Când intră în camera plină de flori şi lumânări, când îl zări pe Hoyt care stătea în faţa focului mic, auriu, se simţi chiar tare ca o stâncă. Traversară camera, venind unul către altul.

– Te-am aşteptat, şopti Hoyt.

– Şi eu pe tine.

Îl luă de mână şi se uită de jur împrejurul camerei. Aşa cum cerea tradiţia, era plină de flori. Şi fusese format şi cercul; lumânările erau aprinse toate, cu excepţia celor pe care aveau să le aprindă în timpul ritualului. Ramura de salcie se afla pe masa care servea drept altar.

– L-am făcut pentru tine, spuse Hoyt şi îi arătă un inel gros, de argint gravat adânc.

– Gând la gând, zise ea şi îl scoase de pe degetul mare pe cel pe care îl făcuse pentru el.

Se apucară de mâini şi porniră spre altar. Atinseră lumânările cu degetul ca să le aprindă. După ce îşi puseră inelele pe ramura de salcie, se întoarseră cu faţa unul către altul.

– Vă rugăm să fiţi martorii noştri la acest ritual sacru, începu Hoyt.

– Să fiţi familia noastră când noi doi ne vom uni destincle.

– Fie ca locul acesta să fie sfinţit de zei. Ne-am adunat aici pentru a celebra un ritual al iubirii.

– Fiinţe ale Aerului, fiţi alături de noi şi cu degetele voastre înţelepte pecetluiţi unirea noastră.

Glenna privi în ochii lui în timp ce rostea cuvintele.

– Fiinţe ale Focului, fiţi alături de noi...

Şi continuară apoi cu Apa şi Pământul, cu zeița binecuvântată şi zeul vesel. Chipul ei radia lumină în timp ce vorbea şi aprinseră tămâia, apoi şi o lumânare roşie. Sorbiră din vin şi presărară sare pe jos. Glenna şi Hoyt ținură între ei ramura de salcie cu cele două inele care străluceau pe ea. Lumina deveni mai caldă, mai strălucitoare în timp ce se adresau unul altuia, iar inelele scânteiau pe ramura de salcie.

– Este dorința mea să devin una cu acest bărbat. Glenna scoase inelul de pe crenguță şi i-l puse în deget.

– Este dorința mea să devin una cu această femeie. Făcu şi el acelaşi gest.

Luară şnurul de pe altar şi îl înfăşurară în jurul mâinilor lor.

– Şi astfel legătura a fost făcută, spuseră ei într-un glas. Apoi, când zeița şi zeul şi bătrânii...

Un țipăt venit de afară făcu să se cutremure fereastra ca şi când ar fi fost lovită cu o piatră.

Blair se repezi la fereastră şi trase draperia. Chiar şi nervii ei fură zdruncinați când văzu chipul vampirului la numai câțiva centimetri de geam. Dar nu asta o făcu să-i înghețe sângele în vine, ci ceea ce zări în spatele lui.

Întoarse capul să se uite la ceilalți peste umăr şi spuse:

– La naiba!

Erau cel puțin cincizeci, probabil mai mulți ascunşi în pădure sau în apropiere. În cele trei cuşti,

pe care le aduseseră pe iarbă se aflau oameni încătuşaţi şi plini de sânge. Aceştia începură să ţipe când fură târâţi afară.

Glenna îşi făcu loc să vadă mai bine, apoi apucă mâna lui Hoyt.

– Blonda! Asta e cea care a venit la uşă. Când King...

– Lora, spuse Cian. Una din favoritele lui Lilith. Am avut şi eu... un incident cu ea.

Râse când Lora ridică un steag alb.

– Au oameni acolo, spuse Moira. Oameni răniţi.

– Armele, spuse Blair.

– Mai bine să aşteptăm să vedem cum le putem utiliza la maximum.

Cian se dădu la o parte şi se îndreptă către uşa din faţă. Vântul şi ploaia se năpustiră înăuntru în clipa în care o deschise.

– Lora, strigă el, pe un ton aproape amabil! De ce eşti aşa de plouată? Te-aş invita înăuntru, pe tine şi prietenii tăi, dar am anumite standarde sanitare.

– Cian, a trecut atâta timp! Ţi-a plăcut cadoul meu, apropo de asta? N-am avut timp să-l împachetez.

– Îţi asumi merite pentru munca lui Lilith? Mă întristezi. Ar trebui să-i spui că va plăti scump pentru asta.

– N-ai decât să-i spui chiar tu. Tu şi cu oamenii tăi aveţi zece minute ca să vă predaţi.

– O, chiar zece minute întregi?

– După zece minute îl ucidem pe primul dintre ăştia. Apucă unul din prizonieri de păr. E drăguță, nu-i aşa? Are numai şaisprezece ani. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte şi să nu umble pe drumuri întunecoase.

– Te rog! Fata plângea şi sângele de pe gâtul ei dovedea că cineva se înfruptase deja din el. Te rog, Dumnezeule!

– Tot timpul îl invocă pe Dumnezeu! Râzând, Lora o trânti pe fată cu fața în jos pe iarba udă. Dar Dumnezeu nu vine niciodată. Zece minute!

– Închide uşa, spuse Blair fermă din spatele lui. Închide. OK, lasă-mă o clipă. Un minut să mă gândesc.

– O să-i ucidă oricum, sublinie Cian. Nu sunt decât momeli.

– Nu asta e problema, interveni Glenna. Trebuie să facem ceva.

– Să luptăm, spuse Larkin şi luă una din săbiile pe care le puseseră aproape de uşă într-un suport pentru umbrele.

– Abține-te, porunci Blair.

– Nu ne vom preda în fața unora ca ei.

– O să luptăm, fu de acord Hoyt, dar nu în condițiile impuse de ei. Glenna, cătuşele!

– Da, pot să fac asta. Sunt sigură că pot.

– Avem nevoie de mai multe arme de sus, începu Hoyt.

– Am spus să rămâneți pe loc. Blair îl apucă de braț. Ați participat la câteva încăierări cu vampirii. Dar nu sunteți pregătiți. Nu am de gând

să mă reped acolo şi să mă las tăiată în bucăţele. Poţi face ceva cu cătuşele?

– Da, spuse Glenna şi respiră adânc.

– Foarte bine. Moira, sus, cu arcurile. Cian, probabil că au paznici la toate uşile. Alege o uşă şi încearcă să-i dobori fără să faci zgomot. Hoyt merge cu tine.

– Stai!

– Ştiu cum se face treaba asta, îi spuse ea Glennei. Eşti gata să foloseşti securea?

– Acum o să vedem.

– Ia-o! Te duci sus cu Moira. Au şi ei arcaşi şi văd cu mult mai bine pe întuneric decât noi. Larkin, tu şi cu mine o să creăm o diversiune. Moira, să nu începi să tragi până nu primeşti semnalul de la mine.

– Ce semnal?

– Ai să-l recunoşti. Şi încă ceva. Cei trei de afară au soarta pecetluită. Nu mai e nimic de făcut. Trebuie să ne împăcăm cu ideea că avem şanse slabe sau nule în ceea ce priveşte salvarea lor.

– Dar o să încercăm, nu-i aşa? insistă Moira.

– Păi, tocmai de asta ne aflăm aici. Hai să mergem.

– Asta e una din săbiile tale miraculoase? îl întrebă Cian pe Hoyt când se apropiară de uşa de la răsărit.

– Da.

– Atunci ai grijă s-o ţii departe de mine.

Îşi atinse degetul cu buzele, apoi deschise uşor uşa. Pentru o clipă, nu se auzi niciun sunet, nicio

mişcare, numai ploaia. Apoi Cian sări afară, o umbră neagră în întunericul negru. Când păşi după el, văzu cum Cian străpungea două gâturi şi reteza o căpățână.

– La stânga ta, spuse Cian calm.

Hoyt se răsuci şi întâmpină cu oțel şi foc creatura care venea spre el.

Sus, Glenna îngenunche în mijlocul cercului pe care îl trasase şi îl descântase. Argintul de la gâtul ei şi cel de pe degetul ei strălucea tot mai tare, cu fiecare bătaie a inimii. Moira se aşează pe vine în uşa deschisă cu un arc lung în spate şi unul scurt în mână. Privi în spate spre ea.

– Cătuşele!

– Nu, asta a fost pentru altceva. Încep acum!

– Dar ce a fost... Oh! Moira privi înapoi în întuneric dar acum, datorită Glennei, vedea ca o pisică. O, ce bine este. Au şi ei arcaşi în copaci. Văd numai şase. Pot să dobor şase.

– Să nu ieşi afară! Mai întâi trebuie să termin ce am de făcut aici.

Glenna se lupta să-şi limpezească mintea, să-şi calmeze inima şi să invoce magia. Din întuneric se apropie un cal auriu. Călărețul din spinarea lui era însăşi moartea.

Larkin porni în galop, iar Blair răsuci torța, lovind trei dintr-odată. Aceştia luară foc şi apoi alți doi avură aceeaşi soartă. Se răsuci pe călcâie şi semănă din nou moartea în jurul ei, făcând sabia să strălucească.

– Acum, Glenna! Moira dădu drumul primei săgeți. Acum!

– Da, am înțeles. Am prins-o. Apucă securea și un pumnal și porni în goană.

Săgețile Moirei zburau în timp ce alergau amândoă prin ploaie. Glenna nu mai gândea, acționa și atât. Trupul i se mișca în ritmul dansului morții și al vieții în vreme ce ea lovea, bloca, arunca. Focul lingea lama sabiei de câte ori lovea.

Se auzeau urlete înspăimântătoare. De oameni, de vampiri, cine putea spune? Simțea miros și gust de sânge. Știa că o parte era chiar al ei. Inima îi bătea cu putere ca o tobă de război în piept, așa că aproape nu băgă în seamă săgeata care îi zbârnâi pe lângă cap în momentul în care aruncă cu foc către vampirul din fața ei.

– L-au lovit pe Larkin! L-au nimerit pe Larkin!

Auzind strigătul Moirei, Glenna zări săgeata din piciorul din față al calului. Dar continua să alerge ca un demon, cu Blair în spatele lui.

Apoi îl văzu pe Hoyt care se lupta împotriva săbiilor și a colților încercând să ajungă la unul dintre prizonieri.

– Trebuie să mă duc jos să-l ajut. Moira, sunt prea mulți acolo.

– Du-te! Eu am asta. Am să echilibrez șansele, îți promit.

Porni în jos țipând ca să-i facă pe câțiva vampiri să plece de lângă Hoyt și Cian.

Crezuse că va fi o învălmășeală cumplită în capul ei, dar totul se vedea clar. Fețele, sunetele,

mirosurile, sângele cald şi ploaia rece. Ochii roşii, foamea cumplită din ei. Şi mirosul oribil de carne arsă când erau atinşi de foc. Şi urletele!

Îl văzu pe Cian cum rupe vârful unei săgeți care îl nimerise în coapsă şi îl înfige în inima duşmanului. Văzu inelul pe care îl pusese în degetul lui Hoyt arzând cu foc viu când doborî alți doi dintr-o singură lovitură.

– Bagă-i înăuntru, îi strigă el. Încearcă să-i bagi înăuntru!

Se rostogoli pe iarbă către fata pe care o chinuise Lora. Nu se aştepta să mai fie în viață. Dar observă că avea colții rânjiți spre ea.

– O, Doamne!

– N-ai auzit-o? Dumnezeu nu vine!

Se repezi înainte şi o răsturnă pe Glenna pe spate, apoi îşi zvârli capul spre spate anticipând bucuria uciderii. Dar sabia lui Blair îi reteză capul.

– N-o să-ți vină să crezi, ripostă Glenna.

– Înăuntru! țipă Blair. Înapoi în casă. E suficient pentru o seară. Întinse mâna s-o ajute pe Glenna să urce în spatele ei.

Părăsiră câmpul de luptă încinşi şi plini de praf.

– Câți am ucis? întrebă Larkin prăbuşindu-se pe podea. Sângele care îi curgea din picior forma o mică băltoacă pe pardoseală.

– Cel puțin treizeci – un rezultat al naibii de bun. Ai ceva viteză, Băiatule de Aur! Blair privi drept în ochii lui. Te-am cam obosit...

– Nu e prea rău. Numai că...

Nu gemu când îi smulse săgeata din rană. Nu mai avea aer în piept ca să geamă. Când își recăpătă suflul nu reuși decât să rostească o serie de înjurături.

– E rândul tău, îi spuse ea lui Cian, făcând semn către săgeata ruptă care îi ieșea din coapsă.

Dar el se aplecă pur și simplu și și-o smulse singur.

– Mulțumesc, oricum.

– O să aduc niște fețe să vă pansez. Îți sângerează piciorul, îi spuse ea lui Blair.

– Toți suntem răniți într-o măsură mai mare sau mai mică. Dar nu suntem morți. Îi aruncă un zâmbet strengar lui Cian. Cei mai mulți dintre noi!

– Nu te plictisești niciodată, observă Cian și se duse să-și toarne un coniac.

– Nu erau oameni, ăia din cuști. Moira se ținea de umăr, unde o zgâriase vârful unei săgeți.

– Nu. De aici nu puteam să-mi dau seama. Erau prea mulți ca să pot separa mirosurile. Inteligent!

Blair încuviință din cap, cu un zâmbet admirativ.

– O modalitate foarte bună de a ne angaja pe noi în luptă fără a-și pierde proviziile de alimente. Îi merge mintea ticăloasei ăsteia!

– N-am prins-o pe Lora!

Continuând să gâfâie, Hoyt se lăsă jos. Avea o zgârietură pe șold, și alta pe braț.

– Am văzut-o când ne luptam să ajungem din nou în casă. N-am nimerit-o!

– O să fie a mea. Este prietena mea preferată.

Blair strânse din buze când Cian îi oferi un coniac.

– Mulțumesc.

Stând în picioare în mijlocul lor, Glenna preluă comanda.

– Blair, scoate-i tunica lui Larkin. Trebuie să văd rana. Moira, cât de grav eşti rănită?

– E mai degrabă o zgârietură.

– Atunci adu nişte pături de sus, şi nişte prosoape. Hoyt!

Glenna se apropie de el şi îngenunche, apoi îi luă mâinile şi îşi îngropă fața în ele.

– Te-am simțit tot timpul lângă mine, în fiecare clipă.

– Ştiu. Ai fost cu mine mereu. Îi ridică capul şi o sărută pe buze.

– Nu mi-a fost frică, nu atunci când s-a întâmplat. Nu mă puteam gândi la frică. Apoi am ajuns la fata aia şi am văzut ce era. Nu m-am mai putut clinti din loc.

– S-a terminat. Pentru seara aceasta s-a terminat. O sărută din nou, îndelung. Ai fost admirabilă.

Puse o mână pe rana lui de la şold.

– Aş spune că toți am fost. Şi am dovedit ceva mai mult decât că ştim să ne apărăm pozițiile. Acum formăm o echipă, un tot unitar.

– Cercul s-a închis.

Glenna oftă.

– Ei bine, ceremonia de legare a mâinilor nu a decurs chiar aşa cum mă gândeam eu. Se strădui să zâmbească. Dar cel puțin am... Nu, la naiba, n-am terminat. Stai aşa! Îşi strânse părul din care curgea apă. N-am să le dau voie monştrilor să ne strice seara. Îl apucă de mână în momentul în care Moira venea în grabă cu brațele pline de prosoape şi pături. Mă ascultați cu toții? Sunteți în continuare martori.

– Am înțeles, spuse Blair în timp ce curăța rana lui Larkin.

– Îți curge sânge din cap. Cian îi dădu Moirei o cârpă udă. Dă-i drumul, îi spuse el Glennei.

– Dar, Glenna, rochia ta...

Se mulțumi să-i zâmbească Moirei.

– Nu contează. Numai asta contează.

Strânse mâna lui Hoyt şi îşi aținti ochii în ochii lui.

– Când zeița şi zeul şi bătrânii ...

Hoyt rosti cuvintele în acelaşi timp cu ea:

– ... sunt martori la acest ritual. Acum ne declarăm soț şi soție.

Hoyt se aplecă şi îi luă fața în mâinile lui.

– Te voi iubi până la sfârşitul zilelor mele şi după aceea.

Acum, îşi spuse ea, acum cercul era cu adevărat trasat, puternic şi strălucitor.

Şi lumina deveni tot mai caldă, ca o ploaie de aur, când buzele lor se întâlniră şi se uniră sub semnul speranței şi al iubirii.

– Şi aşa, spuse bătrânul, după ce s-a terminat legarea mâinilor, şi-au oblojit rănile şi au început să se vindece. Au băut în cinstea iubirii şi a magiei reale, care ieşise din întuneric şi din moarte. Şi în casă, în timp ce ploaia continua să cadă, vitejii se odihneau şi se pregăteau pentru următoarea luptă.

Se lăsă pe spate şi sorbi din ceaiul proaspăt pe care i-l pusese în faţă un servitor.

– Asta e tot pentru astăzi.

Protestele izbucniră imediat. Dar bătrânul clătină din cap.

– Mâine o să vă spun mai mult, vă promit, pentru că povestea nu s-a terminat. Acesta este numai începutul. Dar acum a ieşit soarele şi trebuie să ieşiţi şi voi afară. Nu v-am spus chiar la începutul poveştii că trebuie să preţuiţi lumina? Mergeţi! Şi după ce îmi termin ceaiul am să vin să mă uit la voi.

Rămas singur, îşi bău ceaiul privind focul. Şi se gândi la povestea pe care avea să le-o spună mâine.

Glosar
de cuvinte irlandeze, personaje și locuri

a chroi termen galez de alintare însemnând „iubitul/a meu/a“, „iubitul/a inimii mele“, „dragul/a meu/a“

a ghrá termen galez de alintare însemnând „dragostea mea“, „dragul/a meu/a“, „dragă“

a stór termen galez de alintare însemnând „dragul/a meu/a“

Aideen vărul mai mic al Moirei

Alice McKenna descendentă a lui Cian şi Hoyt Mac Cionaoith

Blair Nola Bridgit Murphy, unul din membrii cercului celor şase, „războinicul“; vânător de demoni, descendentă a Nolei Mac Cionaoith (sora mai mică a lui Cian şi Hoyt)

Bridget's Well, cimitir în Comitatul Clare, numit astfel după Sf. Bridget

Burren, regiune calcaroasă şi carstică din Comitat-ul Clare, caracterizată prin peşteri şi râuri subterane

cara, termen galez însemnând „prieten, rudă“

Ceara, una dintre femeile din sat

Cian Mac Cionaoith/McKenna, fratele geamăn al lui Hoyt, vampir, lord de Oiche, unul din membrii cercului celor şase, „cel care este pierdut“

Cirio, iubitul muritor al lui Lilith

ciunas, termen galez însemnând „linişte“; bătălia are loc în Valley of Ciunas – Valea Tăcerii

Cliffs of Mohr (şi Moher) [Stâncile din Mohr] numele dat ruinelor forturilor din sudul Irlandei

Conn, cățelușul lui Larkin din copilărie

Dance of Gods, the Dance [Dansul Zeilor] locul în care membrii cercului celor şase trec din lumea reală în tărâmul fantastic Geall

Davey, fiul lui Lilith, regina vampirilor, vampir-copil

Deirdre Riddock, mama lui Larkin

Dervil, una dintre femeile din sat

Eire, denumirea galeză a Irlandei

Eogan, soțul Cearei

Eoin, cumnatul lui Hoyt

Eternity [Veşnicia], numele clubului de noapte al lui Cian, situat în New York City

Faerie Falls [Cascada Zânelor], loc imaginar în Geall

Fŕilte ŕ Geall, termen galez însemnând „Bine ai venit în Geall!“

Fearghus, cumnatul lui Hoyt

Gaillimh, în prezent localitatea Galway, capitala Irlandei de Vest

Geall, în galeză înseamnă „făgăduință"; ținutul din care vin Moira și Larkin; orașul peste care va domni într-o zi Moira

Glenna Ward, unul din membrii cercului celor șase, „vrăjitoarea"; locuiește în orașul New York în zilele noastre

Hoyt Mac Cionaoith/McKenna, unul din membrii cercului celor șase, „magicianul"

Isleen, servitor la Castelul Geall

Jarl, stăpânul lui Lilith, vampirul care a transformat-o pe ea în vampir

Jeremy Hilton, fostul logodnic al lui Blair Murphy

King, numele celui mai bun prieten al lui Cian, pe care Cian l-a cunoscut pe când King era copil; directorul clubului *Eternity*

Larkin Riddock, unul din membrii cercului celor șase, „cel cu multe chipuri", văr cu Moira, regina din Geall

Lora, vampir; iubita lui Lilith

Lucius, iubitul vampir al Lorei

Malvin, sătean, soldat în armata din Geall

Manhattan, parte a New Yorkului unde locuiesc Cian McKenna și Glenna Ward

mathair, termen galez însemnând „mamă"

Michael Thomas McKenna, descendent al lui Cian și Hoyt Mac Cionaoith

Mick Murphy, fratele mai mic al lui Blair Murphy

Midir, magician vampir în slujba lui Lilith, regina vampirilor

miurnin, termen galez de alintare însemnând „iubitul/a meu/a"

Moira, unul din membrii cercului celor şase, „cărturarul"; prinţesă, viitoare regină în Geall

Morrigan, Zeiţa Bătăliei

Niall, luptător din armata Geallului

Nola Mac Cionaoith, sora mai mică a lui Hoyt şi Cian

ogham (ogam), alfabet irlandez din secolele V-VII

oiche, termen galez însemnând „noapte"

Oran, fiul cel mai mic al lui Riddock, fratele mai mic al lui Larkin

Phelan, cumnatul lui Larkin

Prinţul Riddock, tatăl lui Larkin îndeplinind temporar funcţia de rege al Geallului, unchiul matern al Moirei

Regiunea Ciarrai, ţinutul Kerry din zilele noastre, situat în sud-vestul extrem al Irlandei, numit uneori şi „Regatul"

Samhain, sfârşitul verii (sărbătoare celtică); lupta are loc în ziua sărbătorii Samhain, prin care se celebrează sfârşitul verii

Sean Murphy, tatăl lui Blair Murphy, vânător de vampiri

Shop Street, centru cultural din Galway

Sinann, sora lui Larkin

sláinte termen galez însemnând „Noroc!"

slán agat termen galez însemnând „la revedere", adresat persoanei care rămâne

slán leat termen galez însemnând „la revedere", adresat persoanei care pleacă

Tuatha de Danaan, zei galezi

Tynan, paznic la Castelul Geall

Vlad, armăsarul lui Cian

Volumul de faţă este primul din *Trilogia Cercului*, în care cunoscuta scriitoare NORA ROBERTS ne prezintă, de această dată, o poveste care sparge graniţele între realitate şi ficţiune, în care eroii din vremuri de demult luptă pentru soarta umanităţii.

Acţiunea cărţii ne poartă pe tărâmuri fantastice, în care vampirii, vrăjitoarele şi zeiţa Morrigan se înfruntă, unii pentru a face rău şi a stăpâni lumea, alţii pentru a stopa forţele malefice şi a salva omenirea.

O aventură cu accente de paranormal, o îmbinare între mit şi magie, o carte despre „curaj şi laşitate, sânge şi moarte, dragoste şi despărţire",ce îi va ţine în suspans pe cititori până la ultima pagină.

EDITURA LIDER

ISBN 978-973-629-189-0

5 948390 004688

33 LEI (29,69 + 2,72 TVA + 0,59 T.L.)